ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David\Gemmell David - Drenajska saga 11 - Meže noci a dne.pdb

PDB Name: Meče noci a dne.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.2.2007
Modification Date: 2.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL
MEČE
NOCI A DNE

Meče noci a dne s láskou věnuji Donovi a Edith Grahamovým, kouzelné Cloe Reevesové a všem obyvatelům Old Mill Parku v Bexhillu, UK, díky nimž pro mě bylo posledních sedm let jen samou radostí.

Poděkování
Jako vždy děkuji svým stálým korektorům Jan Dunlopové, Tonymu Evansovi a Stelle Grahamové. A také svému starému příteli – a redaktorovi – Rossovi Lemprierovi, dále Lawrenci a Sally Bermanovým za jejich pomoc při usměrňování tohoto příběhu. Také děkuji svým dvěma redaktorům Selině Walkerové (UK) a Steveovi Saffelovi (USA) za neocenitelný přínos, i nové redaktorce Lauře Jorstadové. A nakonec chci poděkovat dvěma kamarádům, Alanu Fisherovi a Steveovi Huttovi, kteří poslouchali mé žvanění o zápletkách a postavách, aniž by si byť jedinkrát postěžovali. (Ano, Steve, to ty jsi vymyslel scénu u vrat katedrály v Havranovi, a ne, nedostaneš tantiémy!)

Prolog

Na modré obloze hřálo slunce. Kněžka Ustarté se dívala, jak její pomocníci zakrývají hrob na malém ostrůvku. Pečlivě kladli kameny na malý rov a přesazovali rostliny, aby zahalili nedávno obrácený drn. Ustarté si shrnula kapuci šarlatovozlatého roucha. Sice neměla vlasy, její tvář však oplývala zvláštní věčnou krásou.

Zmocnil se jí převeliký smutek. Ustarté za staletí, jež prožila, viděla mnoho umírání, avšak jen málokterá smrt ji zasáhla tak silně jako odchod tohoto hrdiny. Dívala se na vyschlé říční dno. Při jarním tání tudy poteče voda a z obou stran se pohrne kolem ostrůvku, než se na jihu zase spojí v jediný tok. Nyní, uprostřed léta, byl ostrůvek jen malým vyprahlým a nezajímavým pahorkem. Ne právě nejvhodnější místo k poslednímu odpočinku velkého muže.

Přistoupil k ní postarší kněz ve žlutém rouchu. Měl ohnutá záda a z jeho propadlých tváří, pokřivených rysů a velkých hnědých očí každý zasvěcený okamžitě poznal zkříženec, půl člověka a půl zvířete. Naštěstí v tomto zaostalém světě plném mečů a oštěpů by jeho původ rozpoznal jen málokdo. Většině by připadal jen jako ošklivý mužík s přátelským výrazem.

„Zasloužil by si něco lepšího, ó svatá," poznamenal kněz.

„To je pravda, Weldi, příteli můj."

Ustarté se otočila, opřela se o hůl a pomalu sešla dolů do stínu. Weldi pokulhával za ní.

„Proč jsme to udělali? Lidé by mu vybudovali velikou hrobku a postavili sochy. Nakonec je zachránil. Nikdo teď nebude vědět, kde leží."

Ustarté si povzdychla. „Oni ho najdou, Weldi. Viděla jsem to. Může to trvat padesát let, možná sto. Ale bude nalezen."

„A co pak, svatá?"

„Kéž bych to věděla. Vzpomínáš na toho vzkříšenitského mnicha, který nás před několika léty navštívil?"

„Toho vysokého muže? Chtěl, abys mu pomohla s jedním artefaktem."

„Ano." Ustarté sáhla do hluboké kapsy svého roucha a vytáhla část lesklého medailonku, zoubkovaného, se zasazenými leštěnými kameny. Weldi se na něj zadíval.

„Je to moc hezké. Co je to?"

„Je to část většího artefaktu, používaného k vytváření tvorů, jako jsme my, můj milý. Slouží ke spojování a pozměňování hmoty. K extrakci životní esence, kterou rozmnožuje či přetvořuje. Zvířata pak chodí jako lidé nebo se zase lidé chovají jako zvířata."

„Je to tedy kouzelné?"

„Jistým způsobem, Weldi. Nalézáme se na prastarém světě. Prošel mnoha zrozeními a znovuzrozeními. Kdysi tu

bývala města, v nichž stály budovy tak vysoké, že se kolem jejich vrcholků sbíraly mraky. V té době byla magie běžná – třebaže se jí neříkalo magie. Viděla jsem to v Zrcadle. Za těch časů vládlo zlo tak obrovské, vše pohlcující, že lidé už nepoznávali vlastní zlo. Vyráběli strašlivé zbraně, které dokázaly pohltit celá města a změnit celé světadíly v popel. Otrávili vzduch i moře a vykáceli stromy, jež udržovaly zemi při životě."

Weldi se zachvěl. „Co se s nimi stalo?"

„Milosrdně zničili sami sebe dřív, než stačili zahubit celou planetu."

„A co to má společného s naším přítelem a jeho smrtí?"

Ustarté se ohlédla na hrobaře. Kopeček byl opět holý. Během několika týdnů tu po rovu nebude ani stopy. Vítr sem nanese hlínu, vyroste tráva a on bude ležet pod zemí a klidně čekat. Zachvěla se.

„Zůstalo po nich mnoho artefaktů, Weldi. V chrámu vzkříšení jsou takovéto předměty používány k manipulacím se samotným životem. A na dalších místech nejsou zasvěceny životu, nýbrž smrti a zkáze. Čím víc mnichů se vrtá v tajemství těchto artefaktů, tím blíž se dostávají ke znovu vytvoření hrůz oněch dávných dob."

„Nemůžeme je zastavit, ó svatá?"

Ustarté zavrtěla hlavou a v modrých očích se jí hněvivě blýsklo. „Nedokážu to. Nemám tu moc a čas se mi krátí. Nahlédla jsem do Zrcadla a viděla mnoho zdrcujících budoucností. Dívat se na ně mi rvalo srdce. Vojska zkřiženců potulující se zemí, zkažení mniši vládnoucí tajemnými silami, temná nebesa, z nichž prší smrticí déšť. Strach, zkáza a zlo všude, kam se podíváš. Viděla jsem konec světa, Weldi." Zachvěla se. „Ale v jedné budoucnosti jsem spatřila našeho přítele, znovu se zrodil, aby naplnil proroctví, jež by mohlo ty hrůzy ukončit."

„Proroctví? A čí proroctví?"

„Mé."

„Tvé? A jaké je to proroctví?"

Ustarté se usmála. „Ještě nevím, Weldi."

„Jak by to bylo možné, svatá? Je to přece tvé proroctví."

„Skutečně bude mé. Avšak takové to je, vídáš jen útržky času nezakotvené v místě. Nyní vím pouze to, že náš přítel bude opět žít. Vím, že mu Meče noci a dne pomohou. Vím, že po jeho boku budou kráčet mrtví. Víc nemohu říci."

„A on zachrání svět?"

Ustarté se zadívala na pahorek. „Nevím, Weldi. Avšak pokud bych hledala člověka, jenž dokáže nemožné, byl by tím mužem Skilgannon Hrozný."

1

Nejdříve byla tma, naprostá a neproniknutelná. Nerušily ho žádné zvuky, žádné myšlenky mu nedělaly starosti. Pak si temnotu začal uvědomovat a všechno se změnilo. Cítil tlak na zádech a nohou a mírný tlukot v hrudi. Zmocnil se ho strach.

Proč jsem ve tmě? V tom okamžiku mu mysl zaplnil jasný, nesmírně působivý obraz.

Muž prskající nenávistí se po něm vrhá s namířeným oštěpem. Mužův obličej zmizel v karmínové sprše, když mu meč zpola roztál lebku. Zaútočili na něj další bojovníci. Nebylo úniku.

Křečovitě sebou škubl a prudce otevřel oči. Nikde nebyli žádní pomalovaní válečníci, žádní ječící nepřátelé prahnoucí po jeho krvi. Místo toho zjistil, že leží v měkké posteli a civí na vysoký, klenutý, zdobený strop. Zamrkal, zhluboka se nadechl a naplnil si plíce vzduchem. Ten pocit byl nádherný – a jaksi nepřirozený.

Muž, celý zmatený, se posadil a protřel si oči. Vysokým obloukovitým otvorem dovnitř proudilo sluneční světlo. Bylo tak jasné, až si musel před tou září zastínit oči. A na svém levém předloktí zahlédl tmavomodré tetování. Byl to pavouk, ošklivý a děsivý zároveň. Zrak se mu postupně přizpůsoboval jasu. Vstal a nahý přešel místnost. Na kůži ho zastudil vánek, až se zachvěl. I to bylo svým způsobem matoucí. Chlad mu byl téměř cizí.

Průchod vedl na půlkruhovitý balkon nad obezděnou zahradou. Za zdí se rozkládalo město, uhnízděné v horském údolí, bílé domy se střechami pokrytými červenými taškami. Konečně si zvykl na světlo a zadíval se na zasněžené horské štíty za městem a jasně modrou oblohu nad nimi. Pomalu si prohlížel nehostinnou krajinu. Nic mu nebylo povědomé. Vše pro něj bylo nové.

Znovu se zachvěl a vrátil se do klenutého pokoje. Na podlaze ležely koberce, některé s květy, jiné s neznámými hranatými symboly. Ani samotná místnost mu nic neříkala. Na stole zahlédl džbán s vodou a číši z křišťálového skla, na vysoké nožce. Natáhl se pro džbán a v zrcadle na stěně za stolem zachytil svůj odraz. Ze zrcadla na něj hleděly studené, safírověmodré oči, zasazené v přísné, hrůzu nahánějící tváři. Na tom odraze bylo něco sveřepě bezcitného. Sklouzl pohledem na vrčícího pantera, jehož měl vytetovaného na prsou.

Věděl, že na zádech má třetí tetování, orla s rozepjatými křídly. Nicméně neměl sebemenší tušení, proč má na těle vyvedené tak agresivní obrazy.

Uvědomil si hryzavou prázdnotu v břiše a poznal – jakoby z dávných vzpomínek – příznaky hladu. Nalil si vodu do křišťálové číše, zhluboka se napil a rozhlédl se kolem sebe. Na jiném úzkém stolku u dveří zahlédl mělkou misku se sušeným ovocem, kousky meruněk v medu a fíky. Odnesl si misku do postele, posadil se a pomalu pojídal ovoce. Čekal, že se mu každou chvíli vrátí vzpomínky.

Nic takového se však nestalo.

Zachvátil ho strach, ale prudce ho potlačil. „Nejsi muž, který podléhá panice," napomenul se nahlas.

A jakpak to víš? Bylo to znepokojivé pomyšlení.

„Zachovej klid a přemýšlej," pokračoval.

Prskající muži se objevili znovu. Všude kolem něj byli nepřátelští válečníci a sekali a bodali. On se rozháněl dvěma

vražednými, jako břitva ostrými čepelemi. Nepřátelé couvali. Tedy se nesnažil uniknout, sám se na ně vrhl, pokoušel se dosáhnout… dosáhnout…

Vzpomínky se vytratily. Hněv zesílil, on ho však nechal volně plynout. Podržel si vzpomínku na scénu z boje a rozebíral, co si zapamatoval. Byl k smrti unavený, meče byly nepřirozeně těžké. Ne, uvědomil si, nebyl jen unavený.

Byl jsem starý!

Ze šoku se znovu zvedl a vrátil se před zrcadlo. V něm viděl mladou tvář bez vrásek a krátké černé vlasy zářící zdravím.

Obraz se vrátil s nepříjemnou silou.

Do boku mu zajel široký oštěp. Při vzpomínce na prudkou bolest a krev proudící přes rozervané maso sebou trhl. Oštěp ho téměř rozpáral. Rána byla smrtelná. Sekem přes ruku zabil muže s oštěpem a klopýtal dál. Žarnský král řval na své stráže, ať ho chrání. Čtyři zaútočili – mohutní chlapi s bronzovými sekerami. Umírali chrabře. Poslednímu se podařilo zatnout mu sekeru do pravého ramene, téměř mu uťal paži. Žarnský král vyrazil válečný pokřik a zaútočil. On, smrtelně zraněný, uhnul před královým oštěpem a mečem v levé ruce krále sekl do boku a přeťal mu páteř. Žarnský král strašlivě vykřikl bolestí a zoufalstvím a padl.

Muž si prohlédl kůži na rameni. Nikde ani škrábnutí. Stejně tak na boku. Neměl ani jizvy. Jsou to tedy obrazy z budoucnosti? Má snad takto zemřít?

Z balkonu dovnitř zavál chladný vítr. Muž vstal a prohlédl si pokoj. U protější zdi stála vysoká truhlice se šuplíky.

V horním šuplíku byly pečlivě poskládané šaty.

Vytáhl první kus oděvu, byla to tunika z jemného modrého sukna, sahající do půli stehen. Oblékl si ji a otevřel druhý šuplík. Tam byly několikerý kamaše z vlny i z měkké kůže. Vybral si jedny z tmavé kůže a natáhl si je. Padly mu dokonale.

Zvenčí zaslechl kroky. Poodstoupil od truhly a čekal.

V duchu byl napjatý, avšak tělo měl uvolněné.

Vstoupil jakýsi postarší muž a přinášel podnos, kde byly na talíři uzená masa a sýry. Stařík se na něj nervózně podíval, ale neřekl nic, jen přistoupil ke stolu, položil na něj podnos a zacouval ke dveřím.

„Počkej!“

Stařík se zastavil, oči sklopené.

„Kdo jsi?“

Stařík si cosi zamumlal pod nos a vyběhl z místnosti. Teprve když odešel, podařilo se muži poskládat kousky odpovědi, již dostal. Slova znal, jen byla jaksi zkomolená. Stařík řekl: „Jenom sluha, pane.“ Slyšet bylo: „Enemsluhapáne.“

O chvíli později se ve dveřích objevil další muž, vysoký, s prošedivělými vlasy ustupujícími na spáncích. Byl hubený, měl kulatá ramena a pronikavě zelené oči. Oděv měl střízlivý – košili ze šedého saténu a černé vlněné kamaše. Nervózně se usmál. „Mhustoupit?“ zeptal se.

Mohu vstoupit? Muž v ložnici ho posunkem pozval dál.

Nově příchozí začal drmolit. Muž zvedl ruku. „Vaše nářečí mi dělá potíže. Mluv pomalu.“

„No ovšem. Jazyk se mění, posouvá a bují. Už mi rozumíš?“ otázal se návštěvník a vyslovoval zřetelně a přesně. Muž kývl. „Vím, že máš mnoho otázek,“ pravil šedovlasý a zavřel za sebou dveře, „a časem budou zajisté zodpovězeny.“ Zadíval se na mužovy bosé nohy. „V té skříni támhle je několik párů bot a dvoje holínky.“ Ukázal na panel ve zdi. „Zjistíš, že ti všechny šaty padnou.“

„Co tu dělám?“

„Zajímavá první otázka. Doufám, že to ode mě nebudeš považovat za hrubost, odpovímli jednou vlastní. Už víš, kdo jsi?“

„Ne.“

Šedovlasý muž kývl. „To je pochopitelné. Vrátí se ti to, o tom tě ujišťuji. A ohledně toho, co tu děláš –“ znovu se usmál – „to pochopíš lépe, až se rozpomeneš na své jméno. Začněme tedy mým jménem. Jsem Landischán a toto je můj domov. Město pod námi je Petar. Dalo by se říci, že je to součást mé říše. Chci, abys mě považoval za přítele, za někoho, kdo potřebuje tvoji pomoc.“

„Proč si nic nepamatuju?“

„Protože jsi, řekněme, hodně dlouho spal. Opravdu velmi dlouho. To, že jsi vůbec tady, je zázrak. Musíme postupovat pomalu. V tom mi věř.“

„Byl jsem nějak zraněný?“

„Proč si to myslíš?“

„Vzpomínám si na… bitvu. Pomalovaní žarnští divoši. Pobodali mě, a přece nemám žádné jizvy.“

„Výborně,“ pochvaloval si Landischán. „Žarnové! To je výborné.“ Zřejmě se mu nesmírně ulevilo.

„Co je výborné?“

„Že si vzpomínáš na Žarny. Poznávám, že jsme uspěli. Že jsi… ten, koho jsme hledali.“

„Jak to?“

„Žarnové se vytratili z dějin před dávnými časy. Zůstaly po nich jen útržky pověstí. Jedna taková pověst vypráví o velkém válečníkovi, který se jim postavil. Se svými muži vedl zoufalý útok na střed obrovského žarnského vojska. Prý to bylo velkolepé. Padli, aby zabili žarnského krále.“

„Jak to, že si pamatuju událost, k níž došlo tak dávno?“

„Najdi si nějakou obuv,“ vybídl jej Landischán, „a dovol, ať ti ukážu palác a zahrady.“

„Ocenil bych pár odpovědí,“ opáčil muž a do hlasu se mu vloudilo ostří.

„A mně by se nic nelíbilo víc, než kdybych si tu mohl s tebou sednout a na všechny ti odpovědět. Jenže by to nebylo moudré. K odpovědím musíš dojít sám. Věř mi, přijdou. Důležité je udělat to opatrně. Budeš mi věřit?“

„Nejsem příliš důvěřivý. Když jsem se ptal, proč si na nic nepamatuju, odpověděl jsi, že jsem dlouho spal. Přesněji to bylo řekněme, že jsi hodně dlouho spal. Odpověz mi na jednu otázku a já zvážím, že bych ti mohl věřit. Jak dlouho jsem spal?“

„Tisíc let,“ odpověděl Landischán.

Muž se nejdřív zasmál, ale pak si uvědomil, že v Landischánově tváři nevidí ani stopu pobavení. „Možná jsem ztratil paměť, ale o inteligenci jsem zatím nepřišel. Nikdo nespí tisíc let.“

„Použil jsem slovo spát, protože se nejvíc blíží skutečnosti. Tvoje… duše… chcešli, se posledních deset století potulovala prázdnotou. Tvé první tělo bylo zabito v bitvě se Žarny. Toto je tvoje nové tělo – bylo vytvořeno z kostí, které jsme našli ve tvém tajném hrobě.“ Landischán sáhl do váčku u pasu a vyndal z něj malý zlatý medailonek na dlouhém tenkém řetízku. „Co to pro tebe znamená?“ zeptal se. Muž si vzal medailonek a jemně ho sevřel v dlani.

„Je to moje,“ poznamenal tiše. „Netuším, jak to vím, ale je to pravda.“

„Řekni mi jméno – můžešli.“

Muž zaváhal a zavřel oči. „Dajan,“ pronesl nakonec.

„Dokážeš ho popsat?“

„Jeho?“

„Toho muže, Dajana.“

„Není to muž. Dajan byla žena?“ Hlavou mu prolétla krátká vzpomínka, až sebou trhl jakoby bolestí. „Byla to moje žena. Zemřela.“

„A ty jsi u sebe nosil pramínek jejích vlasů?“

Muž se pozorně zadíval na Landischána. „Vypadáš překvapeně. Co jsi čekal?“

„To není důležité. Někde došlo k chybě. Máš naprostou pravdu. V našich nejranějších příbězích s… s tebou… jsi byl sezdán s princeznou jménem Dunaja. Prý ji zabil démon a odvlekl ji do podsvětí. Ty jsi pro ni šel. Celá léta jsi byl pro svět lidí ztracen a potuloval ses po nejtemnějších místech na zemi a snažil ses ji přivést zpátky.“ Landischán se zasmál. „Skvělý příběh, a pravděpodobně v něm někde bude i zrnko pravdy. Teď pojď se mnou, příteli. Musím ti toho hodně ukázat.“

Landis se snažil potlačit své vzrušení. Nekonečné roky marné dřiny se držel vidiny, že jednoho dne najde způsob, jak se vykoupit. Posledních třiadvacet let trpělivě čekal, prese všechno doufal, že poslední pokus vyjde.

První tři selhání byla roztrpčující a nahlodala jeho sebedůvěru. Nyní však, v jediném slavném okamžiku, byla opět vzkříšena.

Oheň naděje v něm rozdmýchala dvě jména. Žarnové a Dajan.

Pohlédl na muže se zářivýma safírovýma očima a přinutil se k úsměvu.

„Kam jdeme?“ zeptal se muž.

„Do mé knihovny a pracovny. Nemůžu se dočkat, až ti něco ukážu.“

Landis vedl muže úzkou chodbou a dolů po schodech. Dole bylo chladno, třebaže na litinových kruzích byly zavěšeny lucerny. Landis se zachvěl, avšak muži vedle něj to zřejmě nevadilo.

Dorazili k dvoukřídlým dveřím. Za nimi byla dlouhá místnost s pěti měkkými křesly a třemi pohovkami, na nichž byly položené vyšívané podušky. Vysokým klenutým oknem byly v dálce vidět hory. Závěsy se vzdouvaly v odpoledním větříku. Nalevo byl druhý oblouk vedoucí do knihovny, kde se desítky polic prohýbaly pod tíhou knih.

Landis zamířil k dalším dveřím vzadu. Otevřel je klíčem, jejž vyňal z váčku.

Za dveřmi byla tma. Landis zapálil lucernu pověšenou na kruhu. Zablikalo zlatavé světlo a zatančilo na zdech. „Co bylo odstraněno?“ otázal se host.

Landis se usmál, když si všiml obdélníků v prachu na stěnách, ukazujících, kde bylo něco sundáno. „Jen nějaké obrazy,“ odpověděl rychle. „Jsi velmi všímavý.“ Přistoupil ke stolu a zvedl předmět, připomínající na první pohled krátkou, zakřivenou zdobenou hůl. Na obou koncích byly kusy krásně vyřezávané slonoviny a uprostřed hladký leštěný eben. Landis se obrátil a podal hůl hostu.

Muži potemněla tvář. Couvl. „Nechci se jich dotknout,“ prohlásil.

„Jich?“

„Je v nich zlo.“

„Ale jsou tvé. Byly s tebou pohřbeny. Měl jsi je položené na prsou a ruce sepjaté na nich.“

„Přesto je nechci.“

Landis se zhluboka nadechl. „Víš ale, co to je?“

„Ano, to vím,“ odvětil muž se smutkem v hlase. „To jsou Meče noci a dne. A já jsem Skilgannon Hrozný.“

Landis sevřel jeden z jílců. „Nevytahuj ho,“ zarazil jej Skilgannon. „Nechci ho vidět.“ S tím se otočil na patě a vrátil se do knihovny. Landis položil Meče noci a dne na stůl a rozběhl se za válečníkem.

„Počkej!“ volal za ním. „Prosím tě, počkej!“

Skilgannon se zastavil a s povzdechem se obrátil. „Proč jsi mě přivedl zpátky, Landisi?“

„Pochopíš to, až uvidíš svět mimo mou říši. Vládne tu převeliké zlo, Skilgannone. Potřebujeme tě.“

Skilgannon zavrtěl hlavou. „Zatím si toho moc nepamatuju, Landisi, ale vím, že jsem rozhodně nebyl bůh. V každém pokolení jsou vojevůdci, hrdinové, srdnatí muži. Já možná – a jenom možná – byl ve své době výjimečný. Ale v dnešní době budete mít jistě muže, jejichž schopnosti se těm mým vyrovnají.“

„Kéž bychom jich měli dost,“ posteskl si Landischán procítěně. „Probíhá velká válka, ale nevedou ji lidé, alespoň ne

hlavně. Máme několik chrabrých bojovníků, avšak tady jsme přežili tak dlouho ze dvou důvodů. Za prvé, moje říše je špatně přístupná a nenabízí žádné nerostné bohatství. A za druhé, průsmyky stráží naši vlastní zkřenci.“ Landis si všiml Skilgannonova nechápavého výrazu a odmlčel se. „Vidím, že předbíhám. Ty netušíš, co jsou zkřenci. V některých dávných zemích se jim, tuším, říkalo dlaci, třebaže za tvých časů to slovo bylo zkříženci. Muži a zvířata spojení dohromady.“

Skilgannonův výraz ztvrdl a oči se mu ve světle lucerny zatřpytily.

„Vzpomínáš si na ně?“ zjišťoval Landis.

„Jenom záblesk. Ale bojoval jsem s nimi.“

„A zvítězil jsi!“

„Neexistuje nic, čemu teče krev, co bych nedokázal zabít, Landisi.“

„Vždyť právě! V této zemi nenajdeš víc než hrstku lidí, které by napadlo říct tohle o zkřencích. Brzy z nás bude poražený druh, Skilgannone.“

„A já podle tebe dokážu tuto neutěšenou situaci zvrátit? Kde mám vojsko?“

„Žádné vojsko není, přesto věřím, že ty jsi ten, kdo nás zachrání.“

„Proč?“

Landis pokrčil rameny a rozhodil rukama. „Je tu jedno proroctví. Týká se tebe, Skilgannone. Původně bylo zapsáno na zlatých tabulkách. Podepsala se pod něj sama blahoslavená kněžka. Jenže se ztratilo. Kopie byly opisovány popaměti, naneštěstí si mnoho opisů protiřečí. Existovala však mapa, která ukazovala místo, kam kněžka ukryla tvoje tělo. Byla to mazaná mapa. Nesmírně matoucí. A všichni, kdo se jí řídili, našli jen prázdný sarkofág v jeskyni. Vedle leželo rozbité víko. A tak zarmouceně odcházeli.“

„Jenže ty jsi neodešel.“

„Ale ano, odešel. Mnohokrát. Kéž bych mohl říct, že jsem hádanku z mapy rozluštil jen díky svému intelektu. Bylo to jinak. Měl jsem vidění – snad to byl sen. Opět jsem pátral v jeskyni – byla to asi má patnáctá návštěva. Byl jsem unavený a usnul jsem. Zdálo se mi o blahoslavené kněžce. Vzala mě za ruku, odvedla mě z jeskyně a sešla dolů, do vyprahlé pustiny na úpatí hor, k vyschlému říčnímu korytu. Tam promluvila: ‚Odpověď leží zde, mášli oči, abys to viděl.‘ Totéž bylo napsáno dole na mapě: Hrdina leží zde, mášli oči, abys to viděl.

Za rozbřesku jsem se probudil, vyšel k ústí jeskyně a zadíval se dolů. Spatřil jsem vyschlé říční koryto. Když tamtudy tekla voda, řeku rozděloval ostrov. Nyní byly jen po obou stranách vysokého kruhovitého pahorku dva suché kanály. Z výšky to vypadalo, jako by někdo do krajiny vyryl obří oko. Neumím ani vyjádřit, jak jsem byl vzrušený, když jsem vedl oddíl kopáčů k tomu pahorku. Začali jsme kopat uprostřed. Asi o sedm stop níž jsme narazili na kamenné víko tvé rakve.“

„Umím si představit, jakou jste měli radost,“ poznamenal Skilgannon, „ale řeči o mé rakvi mě poněkud vyvádějí z míry. Přejdi k tomu proroctví.“

„Ovšem, ovšem! Odpusť. Proroctví slibovalo, že ty jsi muž, který… který nám vrátí svobodu.“

„Zaváhal jsi.“

Landis se nervózně usmál. „Jsi velmi bystrý, příteli. Snažil jsem se vyhnout zbytečnému vysvětlování. Ve skutečnosti v něm stálo, že jsi muž, který ukradne moc stříbrné orlici a navrátí světu mír a harmonii.“

„Takže ty jsi všechny své naděje založil na nějaké staré věštbě?“

„Ano. Ale odvahu mi dodával fakt, že vyznavači vzkříšení tomu věří také. Obě strany po tvých pozůstatcích pátrají stovky let. Toho, kdo najde tvůj hrob, čekala – stále čeká – veliká odměna. Bojí se tě, Skilgannone. Upřímně doufám, že oprávněně.“

Skilgannon chvíli mlčel. „Kdo byla ta blahoslavená kněžka?“ zeptal se nakonec.

„Někdo věří, že to byla bohyně, která se své nesmrtelnosti vzdala kvůli lásce k lidem. Jiní říkají, že to bylo lidské dítě vlčího boha Phaarla. Já věřím, že byla vynikající kouzelnice, filozof a prorok. Nadaná žena, svatá žena, jíž bylo umožněno vidět budoucnost a sehrát roli při záchraně lidstva před úsvitem zvířat.“

„Měl ten vzor všech ctností jméno?“

„Samozřejmě. Byla to Ustarté. Prý jsi ji znal.“

Skilgannonovi zmizela z tváře všechna barva. „Znal jsem ji. Přišla za mnou v posledních dnech.“

Stál na svahu před svým domem a díval se, jak se jezdec cvalem vrací do města. Bylo mu velmi těžko u srdce. Pomalu se vydal nahoru do kopce, míře ke stezce vedoucí k útesu nad zálivem. Skilgannon si to místo za posledních osm let velice zamiloval. Na vyčnívající skalní římse bylo sedátko. Netušil, kdo ho sem dal, ale občas byl velice vděčný tomu, kdo to udělal. Římsa nebezpečně přesahovala přes okraj útesu, vypadalo to, že snad každou chvíli spadne na kamenitou pláž o několik set stop níž. A přece se někdo rozhodl zbudovat tu sedátko, jako kdyby přímo vzýval bohy. Zabijte mě, jestli chcete, ale já se rozhodl sedět tady, na tomto místě, a vzdorovat vaší moci.

Skilgannon vyšel na římsu a natáhl se na sedátko. Bylo teplo, jasně svítilo slunce. Daleko na Džianském moři viděl rybářské čluny, kolem nichž kroužili racci. Šíjí mu projela bolest, až sebou trhl. Protáhl si krk a zadíval se na svou ruku. Třásly se mu prsty. Sevřel je do pěsti a snažil se potlačit třes. Bolest v krku pomalu ustupovala, spojovala se s ostatními bolístkami v unaveném těle. V noci ho píchalo v bedrech. Pokud jel na koni déle než hodinu, začal cítit starou jizvu na boku. Rána po šípu v levém koleni se mu nikdy úplně nezahojila. Rozzlobeně vytáhl pergamen, který měl za pasem, a znovu ho otevřel. Bakila odmítl naši nabídku, četl, třebaže přijal dary a tributy.

Dary a tributy.

Celá léta se jim Skilgannon snažil vysvětlit, že Bakilu si nebudou moci kupovat věčně. Žarnský král byl tak nenasytný, že ho žádné tributy nemohly uspokojit. A také měl vojsko, jež bylo třeba krmit z vydrancovaných zemí.

Mladý angostinský král to nechápal. Doposud.

A teď už bylo příliš pozdě.

„Haló, generále!“ ozvalo se zdola.

Skilgannon se otočil. Šíjí mu znovu projela bolest. Po stezce se rychle blížil mladý kapitán Vakasul. Zastavil se na okraji římsy, zakřenil se a potřásl hlavou. „Spadne to, víš,“ poznamenal.

Skilgannon se na tmavookého válečníka s láskou usmál. „Pojď, přisedni si ke mně – troufni si,“ vyzval jej.

„Raději ne.“

„Víš, že Žarnové přicházejí?“

„Jistě.“

„A pojedeš se mnou bít se s nimi?“

„Vždyť víš, že pojedu. Rozprášíme je, generále.“

Skilgannon vstal a přešel k čekajícímu kapitánovi. Vakasul byl v plné zbroji, měl na sobě černý kyrys a přilbici z tvrzené kůže a vysoké jezdecké holínky, na kolenou zpevněné bronzem. Dlouhé černé vlasy měl učesané podle angostinské módy a do copů měl vpletené stříbrné drátky, poskytující zároveň ochranu hlavy. „Jsi ochotný bojovat proti obrovskému vojsku,“ poznamenal Skilgannon, „a přece se bojíš vstoupit na kamennou římsu.“

„Římsu nemůžu nijak ovlivnit,“ opáčil Vakasul. „Na bitevním poli mě chrání můj meč a luk.“

Skilgannon se mladíkovi zadíval do očí. Oba věděli, že v nadcházející bitvě je nejspíš nic nedokáže ochránit. Bakila bude mít dvacet tisíc pěšáků a osm tisíc jezdců. Angostinské oddíly budou tvořit asi čtyři tisíce zkušených pěších bojovníků a dvě tisícovky kavaleristů. Před osmi lety vedl Skilgannon spojená vojska proti Bakilovi a zahnal jeho hordu za jižní hranici Angostinu. Vojáci z Kydoru a Kiatze, spolu s varnijskými kočovníky, vybojovali zuřivou bitvu. Padlo přes třicet tisíc Žarnů a asi dvanáct tisíc spojenců. Bakilovi se v noci podařilo své přeživší bojovníky stáhnout. Skilgannon na angostinského krále naléhal, ať mu dovolí Bakilu pronásledovat. Žádost byla zamítnuta. Krále zděsily obrovské ztráty a věřil, že Bakila dostal tvrdou lekci.

Skutečně ji dostal. Následujícího roku sebral na jihozápadě nové vojsko a rozdrtil Varnijce. Příštího léta vpadl do Kydoru, vyplenil osady a vydrancoval hlavní město. Dva roky nato uzavřel spojenectví se Sečuiny na východním pobřeží a zaútočil na Kiatze. Ve dvou bitvách zničil jejich vojska. Kiatzané se vzdali a nabídli, že budou Bakilovi platit každoročně obrovský tribut. Aby angostinský král zabránil dalšímu vpádu, požádal o mír a také nabídl, že bude Bakilovi každý rok posílat tribut. První rok činila dohodnutá suma sedm set zlatých liber. Pak se zvedla na tisíc. Potom na dva tisíce. Nyní v angostinské pokladnici již nic nezbývalo.

A Žarnové přicházeli.

„Kolik času máme, generále?“ zeptal se Vakasul.

„Asi deset dní.“

„A ty zatím vymyslíš ohromný plán, jak je zničíme. Už se na to těším.“

„Máme jen jedinou naději na úspěch, Vaki. Víš to stejně dobře jako já.“

„Bude to zázrak, jestli se k němu dostaneme blíž než na dvě stě stop.“

„V tom případě musíme vykonat zázrak.“

Vakasul tiše zaklel a protáhl se kolem Skilgannona na římsu. Posadil se a zahleděl se na moře. „Mimochodem, generále,“ prohodil, „u domu na tebe čeká pár náramně divných lidí.“

„Divných? Jak to myslíš?“

Vakasul se zakřenil. „Je tam holohlavá žena v saténovém rouchu. Docela přitažlivá, pokud se ti líbí ženy bez vlasů. A ti dva muži jsou podivuhodně oškliví. Jak říkával můj táta: ‚Vypadají, jako kdyby spadli ze stromu, co plodí šerednost, a přistáli na obličeji.‘“

Vzpomínka se vytratila.

Skilgannon byl zpátky ve svých komnatách. Pustil se do cvičení. Prošel sérii tanci podobných kroků, vyskakoval a otáčel se. Několikrát při dopadu zakolísal, a jednou dokonce upadl. Jeho mozek věděl, jak figury provádět, ale nějak ho neposlouchalo tělo. Snažil se o co nejjednodušší provádění pohybů a pokračoval ve snaze osvobodit své myšlenky. Obrazy v mysli měl jasné, avšak roztříštěné. Nenavazovaly na sebe. Scény se objevovaly, a vzápětí byly uťaty či překryty jinou vzpomínkou. Hlavou se mu míhala jména: Dajan, Jianna, Druss, Vakasul, Bakila, Greavas… Občas se ke jménu připojil i obličej, než zmizelo.

Cvičil asi hodinu, pak se posadil na koberec a přes ramena si přehodil pokrývku. Sklonil hlavu a usiloval o vnitřní klid. Soustředil se jen na jedinou věc.

Ustarté.

Hvězdy jasně svítily a dešťové mraky se přesunuly k západu. To bylo požehnání. Zítra bude půda suchá a tvrdá, útok se zrychlí. S trochou štěstí proniknou hluboko do žarnských řad. Jak hluboko? říkal si. A bude stát Bakila nalevo, jako tomu bylo před pěti lety? Skilgannon vyšel na návrší a zadíval se na bojiště. Pole bylo široké a rovné. Kopce na západě byly zalesněné. Na východě tekla řeka. Představil si, jakou formaci nejspíš Žarnové zaujmou. Angostinská pěchota neměla na výběr, musela se postavit na kopec na severní straně údolí. Svahy byly příkré, nepřítele zpomalí. Angostinové měli těžší zbroj a krátké meče určené k bodání, takže se nějakou dobu udrží. Skilgannon obhlížel údolí. Osm tisíc žarnských jezdců se rozjede na východ a na západ, aby je obklíčili. Dva tisíce angostinských kavaleristů se měly rozdělit a pokusit se je na křídlech zadržet. Nepodaří se jim to. Kavalerie bude buď rozprášena, nebo zatlačena zpět proti vlastní pěchotě.

Bylo to k vzteku. Žarnové, přes všechnu svou zuřivost, byli disciplinovaní bojovníci, kteří neměli strach ze smrti.

Žádný náhlý útok je nezlomí. Žádná chytrá taktika nezhatí jejich plány. Angostinové měli jedinou naději. Bakila byl hlavou i srdcem Žarnů. Pokud ho zabijí, nepřítel se zlomí.

Skilgannon se vrátil ke koni, vyhoupl se do sedla a vyjel přes údolí zalité měsíčním světlem k lesíku. Z výšky viděl v dálce na jihozápadě žarnské táborové ohně. Sesedl, pustil otěže svého kaštanového hnědáka a vkročil mezi stromy. Vzduch byl chladný a svěží. Zítra tady ukryje tři sta svých nejlepších jezdců – stříbrné jestřáby. Až se vojska srazí, povede je do sebevražedného útoku dolů z kopce.

Rameno a šíje ho bolely, cítil všech svých čtyřiapadesát jar. Posadil se zády ke stromu, zavřel oči a zavzpomínal na mládí. Měl tenkrát tolik snů, tolik pýchy a ctižádosti. Chtěl být jako otec, velký válečník a hrdina, jehož ženy zbožňují a muži obdivují. Usmál se. Takové jsou sny mládí. Před očima se mu vynořila Jiannina tvář – ne tvář děsivé a krásné černokněžny z Naashanu, ale mladé princezny z doby, kdy se seznámili. To byly krásné časy. Dny první lásky. Tenkrát věřil, že jeho budoucnost je spojena s Jiannou. Co na světě či na nebi by je mohlo rozdělit? V té chvíli Skilgannon zaslechl tiché zašustění. Zvedl se, a jak se otočil, spatřil Ustarté. Blížila se k němu a dlouhé saténové roucho se jí ve světle měsíce mihotalo. „Rmoutí mě, když cítím tvůj žal," poznamenala.

„Žal je společníkem stáří," opáčil s nuceným úsměvem. „Když jsi za mnou přišla, řekla jsi, že ode mne budeš chtít laskavost. Pověz, co si přeješ – a budeli to v mé moci, tvé přání splním."

Ustarté si povzdechla a odvrátila zrak. „To, co žádám, by tě mohlo přijít draho."

Skilgannon se zasmál. „Copak jsi mi neřekla, že zítra zemřu? O kolik dražší by to mohlo být?"

Ustarté otázku přešla. „Sděl angostinskému králi, že jestli zítra padneš, má mi předat tvé tělo a zbraně k pohřbení."

„To je vše, oč žádáš?"

„Ne, Oleku. Abys zvítězil, budeš muset opět tasit meče."

„Dokážu vyhrát i bez nich! Nechci mít jejich zlo znovu v rukou."

„Bez nich se k Bakilovi nedostaneš a Žarnové budou loupit, pálit a zabíjet po celém Angostinu – i dál. O tyto dvě laskavosti tě žádám. Vezmi si do bitvy meče a dovol mi zařídit tvůj pohřeb."

„A nic víc mi k tomu nepovíš?"

Ustarté zavrtěla hlavou a Skilgannon si všiml, jak jí po líci sklouzla slza. „Nic víc," zašeptala.

Pátého dne po vzkříšení vyšplhal Landischán po točitém schodišti a vstoupil do komnaty vysoko na věži ve východním křídle paláce. Na balkoně seděl slepý Gamal s teplou pokrývkou přehozenou přes ramena. Landis se při pohledu na Gamala zachvěl. Stařec byl již hodně křehký a kůži měl tak tenkou, až byla skoro průsvitná.

Gamal se zasmál zvučným, melodickým smíchem. „Ach, Landisi, příteli můj, myšlenky ti poletují jako vyplašení holubi."

„Bývaly doby, kdy jsi měl vychování a nečetl jsi myšlenky svých přátel," poukázal Landis, přistoupil blíž a políbil stařík na tvář.

„Žel, to není pravda," povzdechl si Gamal. „Měl jsem schopnost předstírat, že je nečtu."

Landis zahrál překvapeného. „To jsi nám celé ty roky lhal?"

„Ovšemže jsem lhal. Ty bys snad chtěl trávit čas ve společnosti někoho, o kom si myslíš, že zná všechny tvoje myšlenky?"

„Ne. A nejsem si jistý, jestli to chci teď."

Gamal se znovu zasmál. „Ach, Landisi! Jak dobře víš, nedokážu přečíst všechny myšlenky. Nikdy jsem to neuměl. Poznám, když lidé lžou. Poznám, když klamou. Cítím jejich zármutek i radost. Když jsi přišel, měl jsi starosti se Skilgannonem. Jeho tvář jsi měl před očima. Pak jsi zahlédl mě – a zaplavily tě myšlenky na smrt a osamění. Uklidni se a pověz mi, proč ti náš host dělá takové starosti."

„Není takový, jakého jsem čekal."

„A jak by mohl být?" podivil se Gamal. „Myslel sis snad, že bude jako bůh? Čekal jsi, že mu bude z očí sršet oheň?"

„Samozřejmě že ne. Věděl jsem, že to byl obyčejný člověk."

„Který jednou letěl na okřídleném koni?"

„Zase to děláš!" postěžoval si Landis. „Nevěřím, že měl okřídleného koně. Ale je to jeden z prvních příběhů, co jsem o něm slyšel. Byl jsem ještě malý kluk, pro všechno na světě! Takové pohádky ti uvíznou v hlavě. Proto jsem viděl toho okřídleného koně."

„Odpusť, příteli," požádal Gamal. „Už žádní okřídlení koně. Pokračuj."

„Je to pět dní a on většinou zůstává ve svém pokoji a nic nedělá. Když spolu hovoříme, na nic se neptá. Poslouchá, když mu vyprávím o tom, co se událo, ale o jeho názorech nic nevím. Je možné, že se pověsti tolik mýlí? Vůbec mi nepřipadá jako válečník. Není chladný jako stínové, ani děsivý jako Decado."

„Chápu, proč jsi tak ustaraný," prohlásil Gamal. „Nicméně v tom, co říkáš, je hodně omylů. Kupříkladu jsi tvrdil, že sedí v pokoji a nic nedělá. To není pravda."

„Ano, ano," přerušil jej Landis. „Vím, že cvičí. Vím, že služky úplně uchvátil. Nejspíš si už některou vzal do postele."

„Dvě," upřesnil Gamal. „A třetí je s ním právě teď. To, čemu ty říkáš cvičení, je skutečně starobylé umění a vyžaduje vysokou úroveň ohebnosti, síly a vyváženosti. Kdysi těmito rituály procházel hladce, ale jeho nové tělo není tak pružné a silné jako to, jež si pamatuje. Než se stane sám sebou, musí své nové tělo dostat do souladu se svými vzpomínkami. A to, že nevypadá jako válečník –" Stařec rozhodil rukama. „Co na to mám říct? Pravda, stínové jsou chladní. Tak byli vytvořeni. Jsou chováni pro zabíjení. Totéž se, myslím, dá říci o Decadovi. V hlavě to nemá úplně v pořádku. Je pochopitelné, že tě Skilgannon neděsí. Nedal jsi mu žádnou záminku, proč by tě měl považovat za nepřítele. A doufejme, že ani nikdy nedáš." Gamal se na chvíli odmlčel, pak se zhluboka nadechl. „Skilgannon kdysi býval mnichem," pravil.

Landischán zalapal po dechu. „O tom se v dějinách nepíše."

„Ale ano, píše," opravil jej Gamal. „Když víš, kde hledat. Našel jsem zmínky v Cethelinově Knize prázdných. Ohromně zajímavé čtení."

„Četl jsem ji mnohokrát," namítl Landis. „O Skilgannonovi tam nic nestojí, není ani zmiňován."

„Ovšemže je – ale pod jménem, které přijal jako mnich. Bratr Lucern. Cethelin ho nazývá Hrozný nebo také Prokletý."

Landischán seděl s otevřenou pusou. „Lucern že byl Skilgannon? Dobré nebe! Šílenec, který pobil všechny ty lidi před Cethelinovým kostelem?"

„Na vědce, Landisi," podotkl Gamal, „vyplýtváš spoustu času tím, že děláš ukvapené závěry. Ano, Cethelin ho popsal jako šílence a vraha. Ale byl jím? Jedna věc je jistá: Ke kostelu dorazila banda lidí, kteří chtěli pobít mnichy. Lucern je zastavil."

„Vraždou," poukázal Landis.

„Teprve poté, kdy jeden z té lůzy bodl Cethelina." Gamal se znenadání zasmál. „Peskoval jsi mě za zmínku o okřídleném koni, příteli, ale dosud ses neoprostil od vzpomínek z dětství. Skilgannon byl hrdina. O tom není pochyb. Také byl zabiják, Landisi. Všichni, kdo se mu postavili, zemřeli."

„Byl válečník. Tohle vím!" odsekl Landis.

„On byl víc než jen válečník. Nyní by sis však neměl lámat hlavu tím, nakolik je děsivý ani jak chladně vypadá. Dej mu čas, Landisi. Uvidíme, jestli byla Ustarté nadaná nebo pomatená."

„Tenhle rozhovor jsme už vedli," podotkl Landis s trpkým úsměvem. „Ty pokaždé najdeš způsob, jak její proroctví zpochybnit."

„Jak si vzpomínám, zanechala blahoslavená kněžka knihu mnoha proroctví."

„Aha, teď jsi nespravedlivý, Gamale. Víš, že to nebyla proroctví v tom pravém slova smyslu. Tvrdila, že existuje mnoho budoucností, a uvedla příklady, jak by ty budoucnosti mohly být ovlivněny. Její proroctví týkající se Skilgannona bylo docela jiné."

„Podstata zůstává stejná, Landisi. Kněžka viděla mnoho budoucností. Nedokázala rozlišit mezi tím, co by mohlo být, a tím, co bude. Nepochybuju, že viděla vzestup Věčné. Stejně tak nepochybuju, že viděla i Skilgannonův návrat jako prostředek k boji s Věčnou. Copak ale nevidíš, že to je stále jen jedna z mnoha budoucností, Landisi? Nic v životě není jisté."

Landis si povzdechl. „Já potřebuju v to proroctví věřit, Gamale. A ty víš proč." Vstal z křesla, přistoupil k zábradlí a zadíval se na hory v dálce. „Celou dobu to byl sen, který mi jasně plál v prsou i v myšlenkách. Ani na okamžik jsem o něm nezapochyboval. Když se teď stal skutečností, je jaksi… menší. Chtěl jsem přivést zpátky mocného hrdinu, muže nepokořitelného ducha. A začínám se cítit jako hlupák."

„To nemusíš! Zatím ho nesuď, Landisi. Viděl jsem ho v prázdnotě. Cítil jsem jeho sílu i jeho nepokořitelného ducha, o němž jsi mluvil. Existují šelmy děsivější než ty, které kráčejí po této zemi. Skilgannon jim čelil s odvahou. Podle mě zjistíš, že pověsti o jeho schopnostech nepřeháněly. Jako tolik cyniků, i já jsem v duši romantik. I já bych rád věřil v blahoslavenou kněžku a její proroctví. I já bych rád viděl Věčnou pokořenou a vojska vzbouřenců rozprášená. Soustřeďme se raději na to, co je příznivé. Skilgannon se znovu narodil. To je první zázrak. My mu nyní musíme pomoct vrátit paměť. Jsme tvořeni svými vzpomínkami, Landisi. Jsou to stavební kameny naší duše."

Landis se poněkud uklidnil. „Tolik toho na něm závisí. Děsí mě to."

„Mě to už nedělí," utrousil Gamal. „To je možná dar smrtelnosti."

„Proč jsi mi nedovolil tě omladit? Mohl jsem ti dát dalších třicet let dokonalého zdraví. To dobře víš. Pořád nechápu, proč toužíš po smrti."

Gamal se zasmál. „Jsem spokojený, Landisi. Prožil jsem mnoho životů. Příliš mnoho. Nyní jsem spokojen se zvyšující se slabostí. Dokonce i má slepota je jistým způsobem požehnáním. Myslím, že smrt jím bude též."

„Ale my tě potřebujeme, Gamale. Lidstvo tě potřebuje."

„Vkládáš příliš velké naděje do mého nadání. Teď mi pověz, jak si vede Harad."

Landis se pohodlně opřel. „Je silný – silnější než všichni, které jsem poznal. Jeho práce ho očividně těší. Ale je prchlivý a stále má sklon vybuchovat. Lidé se mu vyhýbají a nemá žádné přátele." Zadíval se na slepce. „Myslíš, že nastal čas, aby se seznámil se Skilgannonem?"

„Ne. Ještě ne, ale už brzy." Gamal se odmlčel a Landis usoudil, že usnul. Co nejtišeji se zvedl. Gamal si povzdechl. „Ještě není pozdě, Landisi," pravil. „Ještě pořád máš čas změnit názor."

„Skilgannon je tady. Nemůžu jeho kosti prostě vrátit do rakve."

„Tohle jsem na mysli neměl. Mluvil jsem o té druhé znovuzrozené. To, co děláš, je převelice hloupé, Landisi. Zničí to vše, co jsi tu vybudoval."

Landis se svezl zpátky do křesla. „Jak dlouho to víš?"

„V podstatě od chvíle, kdy jsem sem v létě dorazil. Viděl jsem její tvář ve tvých myšlenkách. Nemůžu uvěřit, že kdo zná Věčnou, může být tak nerozumný. Ona má Memnona. Ten je mnohem schopnější než já. Jestli jsem já odhalil tvé tajemství, on to určitě dokázal také."

„Možná. Možná ne." Landis vstal, postavil se vedle starce a poplácal ho po ruce. „Ty už znáš mé slabiny. Memnon ne. A i já umím stvořit ochranná kouzla."

„Ochranná kouzla neodrazí čepel stína, Landisi."

„Kromě nás dvou o tom nikdo neví," trval na svém Landis.

„Doufej, ať je to pravda," radil mu Gamal procítěně.

2

Skilgannon stál nahý na širokém balkoně. Zhluboka dýchal. Nadechl se a pustil se do série protahovacích cviků. Byl stále ohebnější, mladé svaly se snadno prodlužovaly. Postavil se na levou nohu, ohnul koleno a pravou nohu natáhl za sebe. Zvedl ruce, sepjal dlaně a pomalu – dýchaje podle pohybů – prohnul záda, až jeho tělo vytvořilo dokonalý půlměsíc. Pak ho zabolely stehenní svaly na pravé noze, dostal slabou křeč a píchlo ho pod levou lopatkou.

Kdysi tyto cviky prováděl bez námahy. Vrátily se mu útržky paměti, nezřetelné a prchavé. Pomaloučku se narovnal, vstal, opřel se o zábradlí balkonu a čekal, až se vzpomínky poskládají.

V duchu viděl vysokou budovu ozářenou měsíčním světlem. Nad ostrými skalisky hluboko dole čněl parapet. Viděl sám sebe, jak stojí na parapetu, pak skáče, otáčí se a dopadá v dokonalé rovnováze. Stačil jeden špatný krok, špatný výpočet, a byl by se zřítil do hlubiny.

Obraz vybledl. Skilgannon pokračoval ve cvičení. Příliš se nedřel, spíš usiloval o protažení svalů než o posilování. Přesto to bylo únavné a po hodině cvičení nechal.

Oblékl si smetanově bílou košili a tmavé kožené kalhoty a obul si kotníkové boty z měkké kůže. Vyšel ven a zamířil do knihovny, kterou mu Landischán ukázal první den. Cestou potkal několik sluhů v modrých halenách. Míjeli ho se sklopenýma očima. Nevadilo mu to. Nebylo mu do řeči.

V knihovně pokračoval ve svém pátrání v nejstarších záznamech. Příběhy z jeho života mu se vzpomínáním nepomáhaly tolik, jak doufal. V jedné chvíli zřejmě bojoval s draky a získal okřídleného koně, který létal nad horami. Také dostal darem plášť, díky němuž byl neviditelný pro své nepřátele. Neuvěřitelně se měl narodit v šesti různých zemích čtyřem různým otcům a třem odlišným matkám. Byl zlatovlasý, černovlasý, vousatý i oholený. Byl vysoký i malý, nesmírně svalnatý a zároveň štíhlý a mrštný.

Shod bylo jen pár. Vlastnil dva meče uchovávané v jedné pochvě. Nazývaly se Meče noci a dne. Padl v bitvě, aby zachránil zemi. Byl generál, jemuž zemřela žena. A také miloval bohyni, záhadnou, tajuplnou. V tom se všechny báje shodovaly, třebaže jméno bohyně stejné nebylo. Podle některých byla bohyní smrti, v jiných zase bohyní lásky, moudrosti i války.

Dnes si nevybral příběhy ze svých pověstí, nýbrž ze starověkých zemí. Hledal podrobnosti, které by mu nabídly spojení s minulostí, již si nedokázal vybavit. Odnesl si hromádku svitků k oknu a pustil se do čtení.

První svitek nepřinesl nic nového. Psalo se v něm o válce mezi národy, na něž se nepamatoval, ale druhý, mnohem starší, hovořil o lidu nazývaném Drenajci. Skilgannonovi se rozbušilo srdce. Rozpomněl se na jméno.

Druss.

Spatřil mohutného muže v černém a stříbrném odění. Podržel tu vzpomínku a zavřel oči. Z podvědomí začaly vyplouvat výjevy. Druss se sekerou, vybíhající po schodech do citadely, hledající… hledající… malou Elanin. Objevila se další tvář, znetvořená, a další jméno. Boranius. Železná maska. Skilgannon uviděl sám sebe, jak s tím mužem bojuje, čepele se blýskají, oba muži odrážejí výpady, útočí a kryjí se. Obraz se rozmazal. Skilgannon se ho snažil podržet, ale vytratil se mu jako sen po probuzení.

Vrátil se do pokoje, našel si plášť z tmavohnědého sukna lemovaný černou kůží, přehodil si ho přes ramena a opustil palác. Poprvé od návratu do života se cítil uvolněný a svobodný. Prošel Petar, obešel přecpaná tržiště a vynořil se u starého kamenného mostu přes prudkou řeku. Na zábradlí tam seděl jakýsi mladík s rybářským prutem v rukou. Za mostem byly ohrazené louky. To bylo pro Skilgannona záhadou, protože nikde neviděl jedinou krávu nebo ovci. Došel k zamčené bráně.

„Hej, cizinče!“

Skilgannon se obrátil. Plavovlasý mladík odložil rybářský prut. „Do kopců je lepší nechodit,“ sdělil mu. Přehodil nohy přes zábradlí, seskočil na most a přistoupil ke Skilgannonovi. „Je to tam nebezpečný.“

„Pročpak?“

„Kvůli křoncům. Tam cvičí. Nemají rádi lidi.“

Skilgannon se usmál. „Já lidi taky nemám rád.“ S tím se přehoupl přes bránu a vydal se do kopců. Po chvíli se rozběhl, nejdřív lehkým klusem, pak zrychlil. Běžel mezi kopci, stále výš a výš. Nakonec se, celý zpocený a bez dechu, zastavil u potoka. Poklekl a zhluboka se napil. Voda byla studená a úžasně ho osvěžila. Usedl na břehu potoka. Všiml si, že dno je pokryté oblázky. Většina byla čistě bílá, ale místy zahlédl tmavší kameny, zelené i uhlově černé. Ponořil ruku do vody, přejel prsty po oblázcích a několik jich sebral. Kdysi byl jeho život plný vzpomínek, stejně jako byl potok plný oblázků. Nyní měl jen několik útržků. Obrátil ruku, pustil kamínky zpátky do vody a vstal.

Obloha byla modrá a bez mráčku a od hor vál svěží větřík. Skilgannon se zadíval na údolí a bílé město v něm. Nepatřím sem, pomyslel si, zatímco se očima vpíjel do cizí krajiny.

Cosi zaslechl. Jakési praskání a bouchání. Zaujalo ho to, a tak se vydal po zvuku. Na druhé straně kopce vyšel z lesa. Na palouku pod sebou zahlédl skupinu vousatých válečníků, cvičících se v boji s holemi. Měli na sobě kyrysy z černé kůže a kožené a kožešinové kamaše. Jak je tak Skilgannon pozoroval, cosi se mu nezdálo. Po chvíli přimhouřil oči. Zamrazilo ho.

Nebyli to lidé. Obličeje měli pokřivené a zdeformované, čelisti prodloužené.

Křonci, říkal chlapec. Skilgannon si je pamatoval jako zkřížence. Vzpomněl si na ženy a děti choulící se v kruhu, zatímco se on se skupinkou bojovníků chystal čelit útoku. Bestie byly obrovské, na výšku měly téměř osm stop. Vlastně byly mnohem větší než zkřenci cvičící dole. A působily víc jako zvířata. Tihle tvorové spíš připomínali lidi. Možná proto, že měli kyrysy z černé kůže a kožené kilty.

Vítr se změnil a donesl jeho pach dolů na palouk. Zkřenci okamžitě přestali s cvičením a obrátili se k místu, kde se mezi stromy schovával Skilgannon. Ačkoliv toužil otočit se a odejít, neudělal to. Namísto toho vyšel z lesa směrem k nim. Když se přiblížil, všiml si, že každý zkřenec nosí na spánku modrý drahokam. Nějak se nehodilo, aby takové bestie

nosily ozdoby.

Největší z tvorů, skoro sedm stop vysoký, se srstí černou jako uhel, vyšel Skilgannonovi vstříc. „Lysí sem nechodí," prohlásil hrdelním hlasem. Skilgannon, jenž sám nebyl žádný prcek, musel zvednout hlavu, aby mu viděl do zlatých očí, lesknoucích se chladnou zlobou.

„A pročpak to?" opáčil Skilgannon. Ostatní zkříženci je obstoupili.

„Naše místo. Nebezpečný pro lysí." V protažené tlamě byly vidět ostré špičáky. Tvor zafrkal a ostatní ho napodobili. Skilgannon to bral jako smích.

„Jsem tady nový," poznamenal Skilgannon. „Neznám zdejší zvyky. Proč by to mělo být nebezpečné?"

„Lysí křehký. Snadno lámou." Upíral oči na Skilgannona a ten vycítil jeho nenávist. „Ty teď jít."

Ostatní bestie se přiblížily ještě víc. Jedna, s obličejem plošším než ostatní a širší tlamou, jakoby kočičí, začala větřit. „Žádná další lysý," prohlásila. „Tento sama."

„Nechat ho," zavrčela první šelma.

„Zabít ho," řekla jiná.

První tvor náhle zavrčel, drsně, mrazivě. Pak promluvil. „Ne!" Zlaté oči upřel na Skilgannona. „Teď jít, lysý."

Skilgannon se obrátil. Kočičí zkřenec náhle udeřil holí, míře mu na nohy. Skilgannon se okamžitě, aniž by nad tím přemýšlel, otočil na patě, vyskočil a kopl šelmu do obličeje, až odletěla. Skilgannon zlehka přistál, přikročil a nohou si nadhodil hůl, kterou bestie upustila. Zkřenec se s rozzlobeným zavrčením vymrštil a vrhl se na člověka. Skilgannon zatočil holí a zasáhl ho do spánku. Zkřenec se bezvládně složil. Skilgannon couvl a zvedl hůl na obranu před dalším případným útokem. Chvíli se nikdo nehýbal, pak vystoupil vůdce.

„Ne dobrý," řekl. „Jdi!"

Skilgannon se chladně usmál a odhodil hůl. „Mrzí mě, že jsem vás vyrušil při tréninku," prohodil. „Jak se jmenuješ?"

„Velký medvěd."

„Zapamatuju si to."

S tím Skilgannon odešel.

Když vyšel na kopec, zaslechl strašlivý výkřik plný bolesti a zoufalství. Smrtelný výkřik. Neohlédl se.

Cestou do údolí Skilgannon zahlédl na mostě za bránou jezdce. Byl to Landischán. Skilgannon na něj počkal. Landis moc jezdit neuměl, nedokázal udržet rovnováhu. Nadskakoval v sedle, neschopen sladit své tělo s pohybem statného hnědáka pod sebou. Skilgannonovi se vybavila vzpomínka na baculatého mnicha s vyděšeným výrazem. Jako by se mu v mysli otevřelo okno. Viděl sám sebe v klášteře Cobalsin, kde pod shovívavým dohledem opata Cethelina pracoval na zahradě a studoval v knihovně.

Zhluboka se nadechl. Vzduch byl chladný a svěží a on se najednou uklidnil. Vynořily se další vzpomínky. Boubelatý mnich se jmenoval Braygan. Skilgannon ho zanechal ve válkou rozervaném městě, Mellicane se jmenovalo, než se s Drussem Velikým a skupinou bojovníků vydal zachraňovat malou Elanin, kterou v jedné citadele drželi nadirští válečníci.

Zmocnilo se ho divoké nadšení a potlačilo úzkost posledních dní. Nevzpomněl si na všechno, ale věděl, že s žádnými draky určitě nebojoval. A nebyl tam ani okřídlený kůň. Devět z deseti příběhů byly jen báchorky a zbytek byl překroucený k nepoznání.

Landischán k němu dojel a s povděkem sesedl.

„Báli jsme se o tebe," vyhrkl.

„Potkal jsem pár těch tvých zkřížených. Jsou méně děsiví než ti, co si pamatuju."

Landis se na něj pozorně podíval. „Vrací se ti paměť?"

„Ne úplně. Pořád v ní mám velké díry. Ale vím už o hodně víc."

„To je dobře, příteli. V tom případě by ses měl sejít s Gamalem."

„Co je zač?"

„Jeden stařec – nejmoudřejší z nás. Pozval jsem ho k sobě domů, když vloni na jaře přišel o zrak. To on našel tvou duši v prázdnotě a přivedl tě zpátky k nám."

Skilgannon se znenadání zachvěl. Uviděl jasný obraz břidlicově šedé oblohy a krajiny bez stromů či rostlin. Vzápětí to bylo pryč.

Kráčeli bok po boku, Landis vedl koně za otěže. Objevil se před nimi zástup žen, mířící nahoru k lesu. Když se přiblížily k Landischánovi a jeho „hostu", umlkly a mílely je se sklopenýma očima. Skilgannon si všiml, že nesou košíky s jídlem. Landisovi jeho zájem neunikl. „Nesou jídlo dřevorubcům v lese," vysvětloval.

„Vůz s jedním vozkou by byl určitě praktičtější," poznamenal Skilgannon. „Nebo snad ženy přinášejí víc než jen jídlo?"

Landis se usmál. „Některé jsou za ně provdané a možná se na chvíli odkradou do houští. Ale hlavně přinášejí jídlo. Mluvíš o praktičnosti. Ano, vůz by uvezl víc zásob a byl by rychlejší, rozhodně by to bylo úspornější. Avšak nepodporovalo by to smysl pro pospolitost, vzájemnou starostlivost."

„To je dobrá zásada," utrousil Skilgannon. „Jak se to srovnává s tím, že cestou kolem nás žádná nepromluvila, ani se na nás nepodívala?"

„Dobrá otázka," uznal Landis, „a odpověď určitě znáš. Je důležité posilovat smysl pro pospolitost. Lidé potřebují mít pocit, že za něco stojí. Bylo by však nesmírně hloupé, aby se k nim vůdce připojil. On si musí zachovávat odstup. Kdyby sedával mezi nimi, klábosil a dělil se o své názory, dříve nebo později by se ho někdo zeptal, proč je vůdcem. Jakým právem vládne. Do takového rozhovoru se žádný vůdce pouštět nechce. Ne, já jsem jako ovčák, Skilgannone. Já sháním ovce a vodím je na dobré pastviny. Ale necítím potřebu přežvykovat s nimi trávu. Za tvých časů to snad bylo

jiné?“

„Mnoho let jsem sloužil královněválečnici,“ začal Skilgannon. „Ona by žádný odpor nepřipustila. Ti, kdo se vyslovili proti ní – ti, o kom si jen myslela, že proti ní něco mají – zemřeli. V mnoha směrech společnost prospívala. Na druhou stranu, Drenajci žádné krále neměli. Všichni jejich vůdci byli voleni lidem. A přece se jim také po mnoho století dařilo.“

„Avšak nakonec oba státy padly,“ uhádl Landis.

„Všechny říše padnou. Dobré, špatné, kruté i vynalézavé. Na každý úsvit je i západ slunce, Landisi.“

Když se vrátili do paláce a štolba odvedl koně, vystoupali Landis se Skilgannonem až nahoru na věž. „Gamal je velmi starý,“ vysvětloval Landis Skilgannonovi. „Už je slepý a velmi slabý. Ale je empat, zběhlý ve starobylém šamanismu.“

Otevřel dveře a oba muži vstoupili do kruhovité komnaty s koberci na podlaze. Gamal seděl ve starém koženém křesle, přes hubená ramena přehozenou pokrývku. Zvedl hlavu a Skilgannon viděl, že má oči barvy světlých opálů. „Vítej, válečníku, do nového světa,“ pozdravil. „Přitáhni si křeslo a posaď se u mě na chvíli.“

Skilgannon se uhnízdil v ušáku. Landis chtěl udělat totéž, když stařec znovu promluvil: „Ne, Landisi, můj milý, musíš mě nechat se Skilgannonem chvíli o samotě. Vrať se za hodinu a promluvíme si všichni.“

Landis se zatvářil překvapeně a poněkud ustaraně, ale nakonec se nuceně usmál. „Zajisté,“ zabručel.

Po jeho odchodu se stařík předklonil. „Už víš, kdo jsi?“

„Vím.“

„Budu k tobě upřímný, Skilgannone. Nejsem člověk, který vkládá příliš velkou důvěru v proroctví. Landis – jakkoliv je mi drahý – je posedlý. Přivedl jsem tvou duši zpátky z prázdnoty, protože mě o to požádal. Ale jako mnoho věcí v našem moderním světě, je to proti přírodě. Ba hůř, podle mne je to morálně neospravedlnitelné. Měl jsem se mu vzepřít.“

„Proč jsi to neudělal?“

Stařec se lítostivě usmál. „Otázka, která si zaslouží lepší odpověď, než ti mohu dát. Landis mě o to požádal a já mu nemohl odmítnout.“ Povzdechl si. „Musíš pochopit, Skilgannone, že Landis se snaží ochránit tuto zemi a její lid. Má pravdu, když se bojí budoucnosti. Vojska vzbouřenců momentálně bojují mezi sebou, ale tato válka se blíží ke konci. Až Věčná zvítězí, obrátí svůj zrak ke zdejším horám. Landis udělá cokoliv, aby svůj lid uchránil před otroctvím. Můžeš se mu divit?“

„Ne. Silní lidé mají v povaze bojovat s vetřelci. Pověz mi víc o té Věčné.“

Gamal se usmál. „Mohl bych ti vyprávět vše, co vím, a stejně by to byl jen zlomek toho, co je tu k vědění. Postačí, že je královnou všech zemí od našich hor po jižní moře a po hory na dalekém západě. Její vojska nyní bojují na dvou světadílech. Žijeme ve světě, který je ve válce už déle než pět set let. A Věčná vládla většinu toho času. Je, stejně jako ty a já, Skilgannone, znovuzrozená. Nejspíš už ztratila přehled o tom, kolik těl měla a odhodila.“

Gamal se odmlčel, ztracený v myšlenkách. Skilgannon čekal, až znovu promluví. Po chvíli se Gamal zhluboka, roztřeseně nadechl a zachvěl se. „Sloužil jsem jí pět životů. Za těch tři sta třicet let jsem téměř přestal být člověkem. Stejně jako ona. Nebyli jsme stvořeni k nesmrtelnosti, Skilgannone. Ještě dnes to plně nechápu, ale vím, že smrt je nezbytná. Snad jenom potřebujeme kontrast. Bez noční tmy, jak bychom mohli plně ocenit nádheru slunečního světla?“

Skilgannon filozofickou otázku přešel. „Jestli vládla celou tu dobu, jak to, že Landischánovi nezačala dělat starosti už dřív?“

„Sloužil jí věrně. Tyto země jsou jeho odměnou.“

„Myslím, že je v tom něco víc,“ prohlásil Skilgannon. „Proto jsi nechtěl, aby byl Landis u našeho rozhovoru.“

Stařec zaváhal. „Máš pravdu,“ připustil nakonec. „Jsi velmi vnímavý. S Landisem máme nadání k vyhledávání artefaktů z dávných dob – dob dávno před tím, než jsi bojoval ty, Skilgannone. Starší rasy měly nepředstavitelnou moc. Přese všechny naše objevy toho stále víme velmi málo. Je to jako najít kousek uschlého listu a pokoušet se z něj odhadnout, jak mohl vypadat strom. Víme, že se dávní sami zničili. Zůstává však záhadou jak a proč.“

„To všechno je velice zajímavé,“ podotkl Skilgannon, „ale nemohli bychom se držet věci?“

„Ovšem, chlapče. Odpusť. Myšlenky se zatoulají. Chceš vědět, čím si Landis vysloužil takovou odměnu.“ Gamal se odmlčel, pak se zhluboka nadechl. „Objevil její kosti. Bojoval za její právo na nový život, a když uspěl, společně jsme vylepšili sílu artefaktů a dali jí nesmrtelnost. My jsme stvořili Věčnou.“

„Chápu, proč vás odměnila,“ prohlásil Skilgannon. „Tak proč se jí teď tolik bojíte?“

„Jedním z důvodů jsi ty, chlapče. Blahoslavená kněžka a její proroctví. Víš, o kom mluvím?“

„Ustarté,“ opáčil Skilgannon. „Přišla za mnou před poslední bitvou. Sdělila mi, že zemřu, a požádala mě, abych jí splnil přání.“

„Chtěla tě pohřbít sama,“ doplnil Gamal.

„Správně.“

„Byla tak moudrá, jak vyprávějí pověsti?“

„Nečetl jsem je všechny, ale ty, které se týkají mě, jsou směšné a přitažené za vlasy. Je ovšem pravda, že Ustarté byla moudrá. Řekla mi, že viděla mnoho budoucností a některé z nich byly nesmírně skličující.“

„Pověděla ti, k čemu chce tvoje tělo?“

„Ne. A já se neptal. Měl jsem hlavu plnou nadcházející bitvy se Žarny. Ujistila mě, že ji vyhraju.“

„Taky jsi vyhrál.“

„Ano.“

„Odložil jsi Meče noci a dne na déle než deset let. Proč sis je znovu vzal?“

„Neměl jsem na vybranou. Bylo mi čtyřiapadesát, dávno jsem nebyl na vrcholu sil. Pomohly mi.“

„Také tě zatratily, Skilgannone.“

„Já vím.“

„Proto ses celá ta staletí potuloval prázdnotou. Nemohl jsi odejít na zelené louky.“

„To není ten důvod. V bájích, které o mém životě máte, se nikde nevypráví o zlu, jaké jsem napáchal.“

„Mluvíš o masakru v Perapoli?“

Skilgannon se zatvářil překvapeně. „Jak o tom víš?“

„Vím spoustu věcí, o něž jsem se s Landisem nepodělil. My dva jsme spolu hovořili v prázdnotě. Zprvu ses nechtěl vrátit. Velká část tvé duše toužila po trestu, který prázdnota nabízela. Ale když zaútočili démoni, postavil ses jim. Nedovolil jsi, aby byla tvá duše zničena.“

„Na nic takového se nepamatuju.“

„Něco se ti vrátí. Znovu ses stal tvorem z masa a kostí. Vzpomínky těla se vracejí rychleji než vzpomínky ducha.“

„Proč jsem tady, Gamale? Co si Landis myslí, že dokážu?“

Stařec pokrčil rameny. „Ani to pořádně sám neví. Já také ne. Možná nedokážeš nic. Myslím, že i kdyby sis znovu vzal své meče, nedokázal bys zahnat vojska zkřenců. Je to záhada, Skilgannone. Život je plný záhad.“ Pevně sevřel pokrývku na svých ramenou, vstal a odšoural se na balkon. Skilgannon jej následoval. Gamal se usadil v proutěném křesle s bedry podepřenými polštářem. „Je to krása, viď?“ optal se a ukázal hubenou rukou na hory v dálce.

Skilgannon souhlasil.

„Pořád je v duchu vidím, i když pokud potřebuju, může tam zaletět můj duch. Před chvílí jsem to udělal a viděl jsem tvoje setkání s některými našimi zkřenci. Nejsi člověk, který se snadno vyděsí.“

„Koho zabili?“

„Myslím, že odpověď znáš. Velký medvěd zabil toho, kterého jsi srazil. Rozerval mu hrdlo.“ Gamal vzdychl. „Kdysi – je tomu hodně dávno – byl Velký medvěd můj přítel. Byl to dobrý člověk.“

„A přesto jste ho proměnili ve zvíře.“

„Ano, to jsme udělali. Když se vlci stahují k tobě, uděláš, co musíš.“ Slabě se zasmál. „Pojmenoval jsem ho Velký medvěd. Jako člověk medvědy obdivoval. Zabil ho právě obdiv, který k nim cítil. Pozoroval je, sebevědomě se procházel po horách a zjišťoval, jaké mají zvyky. Mnohé také zapsal. Jednoho dne se díval, jak medvědice vede mladé k vodopádu. Najednou se obrátila proti němu. Už jsi někdy viděl útočit medvěda?“

„Ano. Na tak velké zvíře je děsivě rychlý.“

„To zjistil i on. Zle ho zřídila. Našli ho lovci a přinesli ho zpátky, ale už jsme nemohli nic dělat. Nejenže měl strašlivé rány, ale navíc se mu zanítily. Když umíral, nabídl se, že se stane zkřižencem. Spojili jsme ho s mladým medvědem.“

„Vzpomíná si, kdo je?“ zeptal se Skilgannon.

Gamal zavrtěl hlavou. „Někteří zkřenci si to pamatují. Ti nevydrží dlouho. Zešílí z toho. Většinou se vytvoří nová osobnost. Některé věci však zůstanou, i když netušíme proč. Z věrného člověka se stane věrné zvíře. Lstivý člověk je nespolehlivý. Další záhada.“

„Všichni zkříženci jsou dobrovolníci?“

„Ne. Většina z nich jsou zločinci – psanci, zloději, násilníci, vrahové. Soudci je odsoudí a po popravě jsou spojeni.“

„To není moc moudré,“ podotkl Skilgannon, „dát vrahovi větší sílu.“

„Ne, to není,“ souhlasil Gamal. „A tady do hry vstupují drahokamy. Všiml sis, že mají v lebce zasazené kameny?“

„Ano.“

„Skrze ně je ovládáme. Můžeme přes ně vyvolat radost či bolest, udržet je naživu nebo je zabít. Oni to vědí, to je udržuje v područí. Zkřenci Věčné žádné takové kameny nemají. Ale jí nevadí, když se rozběsní a pobíjejí rolníky.“

Zavál slabý větřík a Gamal se zachvěl a vrátil se do pokoje. V krbu hořel oheň. Stařec poklekl před skomírajícími plamínky, natáhl ruku, aby odhadl, jak hoří, a nahmatal poleno, jež přihodil do ohně. „Být slepý je taková otrava,“ posteskl si.

„Mně se zdá, že když ovládáš magii, jak spojit člověka a zvíře, měl bys být schopný si vyléčit oči,“ poznamenal Skilgannon.

„To dokážeme. Ale já už to neudělám,“ prohlásil Gamal. Vrátil se ke křeslu a s povzdechem se posadil. „Prožil jsem příliš mnoho životů. Byl jsem nadutý, věřil jsem ve větší dobro. My znovuzrození příliš snadno klameme sami sebe. Jsme nesmrtelní, a tudíž nějak důležití. Takový nesmysl. Ale mluvme o tobě. Co si přeješ teď?“

„Ještě nevím. Rozhodně ne další válku. To je jisté.“

„A pochopitelné. V prázdnotě jsi bojoval tisíc let. To, myslím, stačí každému člověku.“

„S čím jsem bojoval?“

„S démony a temnými dušemi prokletých. Prázdnota je pro odsouzené hrozné místo. Většina jí projde velmi rychle, jiní se tam chvíli potulují. Jen málokomu se podaří to, co tobě. Ale ty jsi měl pomoc. Vzpomínáš si?“

„Ne.“

„Když jsem byl s tebou, objevila se zářící postava. Ten muž ti pomohl v boji s několika démony, kteří tě zahnali do úzkých v jedné rokli.“

„Jak jsem říkal, o prázdnotě nic nevím. A myslím, že si na ni ani nechci vzpomenout. Ptal ses, co si přeju. Co kdybych ti řekl, že si přeju odejít? Vrátit se do zemí, které si pamatuju?“

„Pak bych ti popřál hodně štěstí, Skilgannone, a vybavil bych tě penězi, zbraněmi a dobrým koněm. Obávám se však, že by ses nedostal daleko. Tato válka je vedena na dvou světadílech. Všude je jen smrt a pustota. Zemí se potulují bandy odpadlých zkřenců. Jsou i tací, kdož se poddali nejtemnějším bestiím ve svém nitru. Některé oblasti jsou zcela bez života, jinde trpí lidé hladem a nemocemi. Válka je hrozná v každé době, ale tahle válka je zvlášť ohavná. Pokud odsud odejdeš sám, bude to pro tebe, jako bys byl v prázdnotě – až na to, že tady ti žádný zářící nepomůže.“

„Přesto to nebezpečí podstoupím,“ prohlásil Skilgannon. „Prohlížel jsem si mapy v Landisově knihovně. Petar na nich není. Kde jsme teď, vzhledem k Naashanu?“

„Za tvého života by tady bylo území Drenaje, hraničící se sathulskými zeměmi. Naashan je za mořem. Mohl bys vyplout z Drasparty? V minulosti se tuším nazývala Dros Purdol. Ale mohl bych tě před odchodem požádat o laskavost?“

„Můžeš.“

„Dej mi měsíc, než se rozhodneš. Jsi opět mladý, měsíc není tak dlouho.“

„Promyslím si to,“ slíbil Skilgannon.

„Dobře. Mezitím bys nám mohl pomoct vyřešit jednu záhadu. Landis tě zítra vezme do hor. Žije tam jeden muž a já bych byl velice rád, kdyby ses s ním setkal.“

„Co je to za záhadu?“

„Měj se mnou strpení, Skilgannone. Sejdi se s tím mužem a pak si znovu promluvíme.“

„Pořád ještě jsi mi neřekl, proč se teď bojíte Věčné,“ upozornil ho Skilgannon. „Ani proč jsi nechtěl, aby tu byl Landis.“

„Odpusť, chlapče, ale jsem velice unavený. Všechno ti povím, až spolu budeme mluvit příště. Slibuju.“

Když začala rvačka, Harad odešel. Nic mu do toho nebylo. Dřevorubci z horních údolí byli nafoukaní a hádaví. Harad si jich obvykle nevšímal a oni zase nechtěli mít nic společného s ním. Pravdou bylo, že nikdo se nechtěl dostat do sporu s mužem, nyní známým jako Harad Kostilam. O takové přízvisko se sice mohutný mladý dřevorubec s černým plnovousem neucházel ani se mu nelíbilo, ale bylo účinné a on měl díky němu mnohem větší klid. Už pět měsíců ho nikdo nevyprovokoval, aby mu zpřelámal kosti. Lidé se mu vyhýbali – což mu vyhovovalo.

Nyní se posadil na pokácený kmen a vzal si balíček s jídlem. Čerstvý chleba a vyzrálý sýr. Chleba byl přesně takový, jak ho měl rád, trochu připečený, s tmavou, křupavou kůrkou a měkkou, chutnou střídkou. Utrhl si kus a pomalu žvýkal. Snažil se nevnímat nárazy pěstí na tělo a křik přihlížejících. Sýr byl zklamáním. Neměl žádnou vůni. Dobrý sýr přilepí jazyk na patro a do očí vžene slzy.

Přistoupila k němu štíhlá zlatovlasá dívka. „Máš ve vousech drobky,“ upozornila ho. Harad si je smetl. Cítil rostoucí napětí. Charis za ním nepřišla, aby se bavila o drobcích. „Někdo by měl tu rvačku zarazit,“ pokračovala.

„Tak běž a zastav to,“ odsekl Harad. Charis si toho nevšímala a přisedla si k němu na kládu. Snažil se na ni nedívat a pokoušel se ovládnout svou reakci na to, jak se jejich nohy dotkly. Nedařilo se mu to. S těžkým povzdechem odložil chleba.

„Co ode mě chceš?“ zeptal se, usiluje o rozzlobený tón.

„Oni mu ublíží a to není správný,“ prohlásila.

Harad se zadíval na rváče. Mladý dřevorubec Arin bojoval dobře, ale muž z horních údolí, s nímž se pral, byl vyšší a mohutnější. Arin měl na obličeji krev a měl rozražený dolní ret. Diváci oba zápasníky povzbuzovali.

„Kvůli čemu se perou?“ zeptal se Harad.

„Ten z horních údolí měl nějakou poznámku o Kereně.“ Harad přenesl pohled na Arinovu mladou ženu, baculatou dívku s tmavě plavými vlasy. Stála kousek od rváčů s rukou na ústech a ve vykulených očích měla strach.

„Tak zarazíš to?“ naléhala Charis.

„Proč bych měl? Není to můj boj. A vůbec, on přece brání čest svý ženy. Tak je to správný.“

„Víš přece, co se stane, jestli Arin vyhraje,“ nedala se Charis.

Harad se mlčky zadíval na rváče.

Muž z horních údolí se jmenoval Lathar. Se svými dvěma bratry byli vyhlášení výtržníci. Byli tvrdí a suroví a neustále se zaplétali do pranic a rvaček. Harad věděl, o čem Charis mluví. Pokud Arin Lathara porazí, zapojí se jeho bratři. Ty nikdo nezastaví. A Arin dostane pořádnou nakládačku.

„Není to moje věc,“ trval Harad na svém. „Proč mě do toho chceš zaplíst?“

„Proč se pořád držíš stranou?“ opáčila ona.

Harada se začínal zmocňovat vztek. „Jsi protivná ženská.“

„Těší mě, že sis všiml, že jsem žena.“

„Jak to myslíš? Samozřejmě že vím, že jsi žena.“ Harad se cítil stále nepříjemněji. Arin Latharovi zasadil prudký pravý hák do brady a diváci zajásali. Lathar zavrávoral a Arin po něm šel dál. Jeden z Latharových bratrů, podsaditý vousáč Garik, natáhl nohu a Arin přes ni zakopl a upadl. Lathar tak získal čas, aby se vzpamatoval.

„Vidíš!“ vybuchla Charis. „Už to začíná.“

Harad se k ní otočil a zadíval se jí do tmavomodrých očí. Dech se mu zadrhl v hrdle. Honem odvrátil zrak. „Proč se staráš?“ zeptal se. „Arin přece není tvůj manžel.“

„A proč ty ne?“

„Copak mi nikdy nemůžeš odpovědět na otázku, zatraceně? Pokaždý máš vlastní. Proč by mi na tom mělo záležet? Arin není můj přítel. Nikdo z nich není.“

„Pochopitelně,“ ušklíbla se. „Harad Samotář. Harad Kostilam. Harad Zahořklý.“

„Nejsem zahořklej. Akorát… nemám rád cizí společnost.“

„A proč ne?“

Harad vyskočil. „Kdy přestaneš s těma otázkama?“ vybuchl. V té chvíli letěl Lathar k zemi. Pokoušel se zvednout. Arin se nad ním zastavil. A vtom k němu zezadu přiběhl druhý Latharův bratr, vysoký, podobaný hulvát Vaska, a praštil Arina do krku. Statný Garik se připojil a kopl Arina do boku. Mladý dřevorubec, překvapený nečekaným útokem, upadl.

Harad zamířil přes mýtinu. „Zpátky!“ zařval.

Vaska s Garikem se otočili od ležícího Arina. Lathar už mezitím vyskočil. Harad mezi nimi prošel. Arin seděl na zemi a

vypadal poněkud omámeně. Právě když se Harad sklonil, aby Arinovi pomohl na nohy, zaslechl za sebou pohyb. Obrátil se. Hnal se na něj Garik s napřaženou pěstí. Harad se narovnal. Mohl se ráně snadno vyhnout, ale jen vystrčil bradu. Muž z horních údolí ho praštil do obličeje. Harad se na něj upřeně zadíval a s uspokojením si všiml, že se Garikovi v očích objevil strach. „To nebyl nejlepší nápad, co jsi kdy měl, prasečí ksichte," poznamenal a popadl útočníka za halenu. Přitáhl si ho a čelem mu rozdrtil nos. Pak si Garika narovnal a klepl ho levačkou. Garik odletěl dozadu a bezvládně se zhroutil na zem. Teď zaútočil Vaska. Harad ho zastavil úderem levačkou, po němž následoval pravý hák, který Vašku otočil. Harad se sice snažil rány tlumit, přesto zůstal Vaska nehybně ležet na zemi. Harad se podíval na Lathara. Velký dřevorubec už krvácel z boje s Arinem. Pravé oko měl naběhlé a zavřené. Harad si ho přestal všímat a přistoupil k Arinovi, jenž se mezitím posadil. Stále byl trochu mimo. Harad ho zvedl na nohy. „Napij se trochu vody," poradil mu Harad. „Pročistí ti to hlavu." Arinova žena, plavovlasá Kerena, přiběhla, manžela podepřela a odváděla ho pryč. Jak se Harad otáčel, zahlédl Lathara se zdviženými pěstmi. Odrazil jeho slabou ránu a popadl ho za ruce.

„Počkej, až ti bude líp," poradil i jemu. „Pak ti rád zlámu pár kostí."

Nechal překvapeného dřevorubce stát a vrátil se ke kládě a obědu. Charis se k němu opět připojila. Harad zavřel oči a povzdechl si. „Co chceš teď?"

„Necítíš se líp, že jsi pomohl Arinovi?"

„Ne. Chci se jenom v klidu najíst."

„Přijdeš na hody?"

„Ne."

„Proč ne? Bude tam jídlo, tanec a muzika. Mohl by ses pobavit."

„Nemám rád hluk. Nemám rád lidi."

Charis se usmála. „Stejně přijď. Třeba si s tebou zatancuju."

„Já netancuju."

„Naučím tě to."

Harad se zhluboka nadechl a znovu zavřel oči. Když je opět otevřel, viděl ji, jak odchází s ostatními ženami, jež přinesly oběd. Někteří muži se již chopili seker a pil a chystali se zpátky do práce. Latharovy bratry, stále v bezvědomí, odtáhli stranou. Lathar klečel u nich. Předák Bališ, vysoký hubeňour, hovořil s Latharem.

Harad dojedl. Když se zvedal, přišel k němu mladý Arin. Pravé oko měl nateklé a obličej silně potlučený.

„Děkuju ti, Harade," řekl.

Harad mu chtěl povědět, že bojoval dobře. Chtěl říci něco přátelského. Jenže nevěděl jak. A tak jenom kývl a odešel.

Přistoupil k němu předák Bališ. „Radši si hlídej záda, Harade," varoval ho. „Jsou pořádně pomstychtiví."

„Nic neudělají," opáčil Harad. „Teď mě nech pracovat."

Zvedl sekeru a zaťal ji hluboko do klády.

3

Sedmnáct vesničanek scházelo po stráni a k Charis se připojila baculatá Kerena. „Děkuju, že jsi toho surovce přemluvila," pravila. „Jinak by mýmu Arinovi ublížili."

Charis to rozčílilo. Měla Kerenu ráda, ale ta měla, jako tolik jiných, spoustu předsudků. „Proč mu tak říkáš?" zeptala se a neúspěšně se snažila potlačit podráždění.

„Co? Co jsem řekla?"

„Nazvala jsi Harada ten surovec."

„To jsem jen tak plácla," opáčila vesele Kerena. „Každý mu tak říká. A taky Kostilam."

„Tohle já vím. Ale nevím proč."

Kerenu to překvapilo. „Jak to, že nevíš? Vloni v létě zlomil jednomu muži na vrchovině páteř."

„Čelist," opravila ji Charis.

„Ne, určitě jsem slyšela, že to byla páteř. Vyprávěl mi to manžel Arinovy sestry. A vůbec, i kdyby to byla čelist, nesejde na tom. Harad se pořád zaplitá do rvaček."

„Jako dneska?" prskla Charis. „Předpokládám, že to ještě podpoří jeho pověst surovce. Skoro lituju, že jsem ho požádala, aby se do tý rvačky vložil."

Kerena zrudla a její výraz ztvrdl. „Dneska jsi opravdu moc hádavá, Charis. Akorát jsem ti chtěla poděkovat za pomoc." S tím se otočila a začala vesele klábosit s jinou ženou. Charis si všimla, že se po ní obě dívají. Dokázala uhodnout, o čem se baví.

Charis a ten surovec.

Charis to připadalo strašně nespravedlivé. Každý, kdo by si Harada trochu víc všímal, by zjistil, že vůbec není takový netvor, jak se všichni bojí. Ale oni to neviděli. Když se mu podívali do šedomodrých očí, viděli v nich chlad a odtažitost. Charis tam rozpoznala osamělost. Lidé viděli jeho obrovskou sílu a báli se, že jim zláme kosti. Ona viděla muže, jemuž je vlastní síla na obtíž, příliš plachého, než aby své obavy vyslovil nahlas.

V údolí se manželky rozešly do svých domovů a Charis se vrátila do paláce s ostatními služkami. Do lesa půjdou zase za soumraku s dalším jídlem pro námezdní dělníky. Budou tu pracovat ještě deset dní, až do hodů, a bylo potřeba je krmit. Pak dostanou plat a mnoho z nich odnese své peníze do města, kde je utratí při nočním hýření. Až budou zase švorc a šťastní, půjdou hledat další práci, která jim obstará jídlo přes zimu. Harad své peníze takhle neutrácí. On si je schraňuje a nakoupí za ně zásoby, které si odnese do srubu v horách. Mimo osady se držel, jak nejdéle to jen šlo.

Charis si povzdechla.

Po zbytek odpoledne pracovala se čtyřmi dalšími ženami v palácových kuchyních, kde připravovaly večeři. V jednu chvíli zaslechla zvenku rachot vozu a přistoupila k zadnímu oknu. Byl to Rabil, lovec vlků. V kleci na voze se mu procházeli čtyři lesní vlci. Charis se dívala, jak zastavuje vůz před bránou do spodních pater. Otřásla se a dotkla se čela ve znamení blahoslavené kněžky Ustarté.

„Charis!“

Obrátila se. Volal ji postarší správce Ensinar. Charis se usmála. Ensinar byl sladký stařík, laskavý a ochotný. Měl jedinou vadu, nad níž se ostatní služebnictvo usmívalo. Ač měl úplně holé temeno, nad ušima si nechával šedé vlasy narůst co nejdelší. Pramínky si pak sčesával křížem přes temeno. Očividně si myslel, že díky tomu vypadá jen jako muž, jemuž vlasy řídnou. Účinek to však mělo směšný. Zvlášť když byl venku a poryv větru mu vlasy prudce načechral. Stařík přistoupil k Charis a plaše se usmál.

„Už jsi obsloužila pánova hosta?“

„Ne, pane.“

„Dones mu jídlo a džbán vody. Ve spíži je šunka naložená v medu. Je moc dobrá. Uřízni mu pár silných plátků. A vezmi mu i čerstvý chleba. Dnešní bochníky jsou sice trochu nedopečené, ale stejně… mělo by to stačit.“ S dalším plachým úsměvem odešel.

Charis byla nervózní. Všichni sluhové věděli o cizinci se safírovýma očima. Mira a Calasia se jím nechaly svést a Charis oběma vynadala, že se tím ještě chlubí. „Nehodí se vykládat takové věci na veřejnosti,“ prohlásila. Obě děvčata se jí vysmála.

„Nebudete se smát, jestli to zjistí Ensinar. Propustí vás.“

„Nesmysl,“ štěkla Mira, štíhlá tmavovlasá dívka. „Řekli nám, že ho máme potěšit. A on rozhodně potěšil mě,“ zakončila se smíchem.

Ostatní služky se seběhly a chtěly slyšet další podrobnosti. Charis znechuceně odešla.

Viděla cizince z dálky. Byl pohledný, tmavovlasý a na paži měl vykresleného pavouka. Další služka vyprávěla, že jednou zašla do jeho pokoje a našla ho, jak stojí nahý na balkoně, končetiny zkroucené, jednu nohu ovinutou kolem druhé a ruce zdvižené nad hlavou a taky tak pokroucené. Tvrdila, že má kresbu i na zádech, velkého orla s roztaženými křídly.

„Proč by si někdo nechal malovat něco na záda?“ zeptala se dívka Charis. „Přece si tam nevidí, ne?“

Charis nevěděla. Řekla jen: „Bratr povídal, že Venku mají spoustu divných zvyků. Prý tam jsou lidé, kteří si různě barví vlasy, a další mají inkoustové skvrny na obličeji, modré nebo červené. Nejsou jako my.“

„V tom případě doufám, že sem nepřijdou,“ prohlásila dívka. Charis s ní souhlasila. Všechno, co jí bratr vyprávěl o Venku, ji vyvádělo z míry. Lidé žili v městech obehnaných palisádami a všude bojovala zkřenecká vojska. Poslední chrámové války už zuřily osmnáct let. Začaly rok před jejím narozením. Charis důvod k válčení neznala – a ani netoužila se ho dozvědět.

Zahnala podobné představy a připravila jídlo podle Ensinarových příkazů. K šunce a chlebu přidala ještě misku sušeného ovoce. Postavila na podnos džbán s vodou a odnesla vše nahoru. Doufala, že tajuplný cizinec bude stát na balkoně, jako to popisovala druhá dívka. Byla zvědavá na obrázek, co prý měl na zádech. V tomto ohledu byla zklamaná. Sice stál na balkoně, ale měl na sobě volnou světle modrou saténovou košili a kamaše z béžové kůže. Když vstoupila, obrátil se a ona spatřila jeho zářivě modré oči. Měl je tmavší než Harad a ještě méně laskavé. Při pohledu na ni se zatvářil přívětivěji. To Charis rozčílilo. Muži pokaždé reagovali stejně. Jako kdyby obdivovali pěkného koně nebo krávu. A ti pohlední byli nejhorší. Zřejmě si mysleli, že stačí dobře vypadat a dívka bude unesena. Charis to vše připadalo nepodstatné – zvlášť při srovnání s Haradem.

Tento cizinec byl zdaleka největší krasavec, jakého kdy viděla, což její podráždění ještě posílilo. Udělala pukrle a položila podnos na stůl.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se. Měl zvláštní přízvuk a pečlivě vyslovoval.

„Jsem jenom služka,“ opáčila. Jestli se ji pokusí svést, zjistí, že všechny ženy v paláci nejsou snadno k mání.

„Znamená to snad, že nemáš jméno?“

Podívala se na něj, hledajíc nějaké stopy jízlivosti. Nic takového nenašla. „Jmenuju se Charis, pane.“

„Nejsem pán. Děkuju, Charis.“ Usmál se a otočil se k ní zády. To nečekala a povzbudilo to její zvědavost.

„Povídá se, že máš na zádech obrázek,“ řekla Charis.

Tiše se zasmál a znovu se k ní otočil. „Je to tetování.“

„To je nějaký druh ptáka?“

„Ne. To je… popis, jakým způsobem se zajistí, aby barva na kůži zůstala.“

„Proč se to dělá?“

Pokrčil rameny. „Je to zvyk mých lidí. Ozdoba. Móda. Ani nevím, jak to začalo.“

„Venku mají plno divných zvyků,“ sdělila mu.

„Všiml jsem si, že zdejší lidé nenosí žádné šperky, žádné náušnice, náramky ani přívěsky.“

„Co je náušnice?“

„Malý zlatý nebo stříbrný kroužek, který se strká do dírky propíchnuté v ušním lalůčku.“

„Dírky? To jako že si lidé udělají dírku do ucha kvůli té… tomu kroužku?“

„Ano.“

Zasmála se. „Děláš si ze mě legraci?“

„Ne.“

„Proč by si někdo propichoval dírku do ucha?“

„Aby si do něj mohl pověsit náušnici,“ odpověděl.

„A k čemu to je?“

„Asi to dobře vypadá. Ještě jsem o tom vlastně nepřemýšlel. Taky to je ukázka bohatství. Čím dražší je šperk, tím bohatší je ten, kdo ho nosí. Bohatství je vždycky působivější než chudoba. A tak žena, která v uších nosí safíry, vzbudí větší úctu než žena, která je nemá.“ Náhle se rozesmál, měl zvučný, melodický smích. „Teď to zní hrozně hloupě a divně. Pracuješ v paláci dlouho?“

„Něco přes celý rok. Nabídli mi roli služky, když táta zemřel. Byl pekař ve městě. Pekl výborný chleba. Teď to nikdo neumí. Nenapsal si recept. Je to škoda, viď, když se něco dobrého jen tak ztratí?“

„Mluvíš o otci, nebo o chlebě?“

„O chlebě,“ přiznala. „Jsem kvůli tomu povrchní?“

„Nevím. Třeba byl tvůj otec protivný.“

„Ne, to nebyl. Byl velice laskavý. Ale stonal už tak dlouho, že bylo požehnáním, když odešel. Ještě teď mám slzy v očích, kdykoliv jdu kolem pekárny a ucítím čerstvý chleba. Připomíná mi ho.“

„Nemyslím si, že jsi povrchní, Charis,“ prohlásil vlídně. Charis přimhouřila oči a pozorně se na něj zadívala. Ta změna mu neunikla. „Dotkl jsem se tě nějak?“ optal se. „Mínil jsem to jako poklonu.“

„Vím, proč ženám skládáš poklony,“ pronesla škrobeně. „Chceš je dostat do postele.“

„Na tom je kousek pravdy,“ přiznal. „I když to není vždycky tak. Občas je poklona prostě jen poklona. Ale už tě zdržuju od práce.“

S tím se vrátil na balkon. Charis chvíli jen stála a cítila se hloupě. Nakonec odešla. Zlobila se na sebe.

Nebyl takový, jak čekala. Necivěl na ni ani nedělal lechtivé poznámky. Nepokoušel se ji svést. Jak se vůbec liším od Kereny a ostatních? pomyslela si. Posuzuju muže podle toho, co o něm říkají jiní, stejně jako oni soudí Harada podle klepů.

A on ji teď považuje za nejapnou a hloupou.

Nezáleží mi na tom, co si myslí, utvrzovala se v duchu rázně. Proč by mi mělo záležet na tom, co si myslí muž s pomalovanými zády?

Většina dřevorubců, kteří nebyli místní, si přinesla stany, v nichž přespávali. Ostatní seděli venku pod hvězdami u táborových ohňů a někteří si prostě jen našli suché místo pod stromy a spali v chladu pod tenkou pokrývkou. Harad si vždycky našel místo stranou od hlavní skupinky a ke spánku se ukládal sám. Měl noc i děsivé ticho rád. Uklidňovalo ho to.

Harad byl odjakživa nejradši sám.

No, ne odjakživa, přiznal si, když seděl opřený o obrovský dub. Vzpomínal si, že jako malý si chtěl hrát s ostatními dětmi v horské vesnici. Potíže vždycky vyvolala jeho síla. V hraných pranicích a potyčkách se jim snažil neublížit, ale nějaké dítě pokaždé uteklo s pláčem a bolestí. „Jen jsem ho plácl,“ říkával Harad. Jednou, když popadl jiného chlapce, ten zaječel. Měl zlomenou ruku. A pak už si s Haradem nikdo hrát nechtěl.

Jeho matka Alanis, plachá a odtažitá žena, se ho snažila utěšit. Jeho otec Borak, zadumaný dřevorubec, neříkal nic. On ale Borak s Haradem moc nemluvil, pokud ho zrovna nehuboval. Harad nikdy nepochopil, proč ho otec nemá rád ani proč pokaždé odchází, když se objeví Landischán. Pán si vždy s chlapcem sedl a kladl mu otázky – většinou se ptal na to, co se mu zdálo. Nikdo jiný se o jeho sny nezajímal. Landischán pokaždé kladl stejnou otázku: „Zdálo se ti o dávných časech, Harade?“

Byla to zvláštní otázka a Harad nevěděl, co znamená. Vyprávěl pánovi, že se mu zdálo o horách a o lesích. Landischán byl zklamaný.

Borak byl zabit při neobvyklé nehodě, když bylo Haradovi devět. Pokácený strom dopadl na zem a při dopadu se ulomila suchá větev. Odletěla z ní ostrá tříska, zabodla se Borakovi do oka a skončila v mozku. Nezemřel rychle. Ochrnutého ho odnesli do paláce, kde o jeho záchranu bojoval sám Landischán. Harad si stále vzpomínal, jak pán přijel nahoru ke srubu se zprávou, že Borak zemřel. Matka kupodivu neuronila ani slzu.

Alanis zemřela před třemi lety, to bylo Haradovi sedmnáct. Nebylo to žádné drama. Popřála mu dobrou noc a šla si lehnout. Ráno se ji Harad pokoušel vzbudit. Přinesl jí mátový čaj a postavil ho vedle postele. Pak jí zatřásl ramenem. Když se jí podíval do tváře, poznal, že je mrtvá. Nebyla v ní už ani jiskřička života.

Tehdy poprvé se Harad cítil skutečně sám.

Pohladil matku po tmavých prošedivělých vlasech a chtěl se nějak rozloučit. Nenašel slova. V jejich vztahu nebylo mnoho družnosti, ale matka ho večer pokaždé políbila na čelo a řekla: „Kéž nad tebou blahoslavená kněžka bdí, až budeš spát, synku.“ Harad si tyto vzpomínky opatroval. Jednou ho pohladila po tvářičce, když ležel zmítaný horečkou. To byla jediná úžasná chvíle jeho dětství.

A tak toho posledního dne také pohladil matku po líci. „Kéž nad tebou blahoslavená kněžka bdí, až budeš spát, matko,“ pronesl.

Poté sešel dolů do vesnice a ohlásil její smrt. A od té doby žil sám. Díky jeho síle a ohromné výdrži si ho jako dřevorubce vysoce cenili. Ale tatáž síla mu způsobovala problémy. Jiní muži měli pocit, že musí jeho sílu vyzkoušet. Jako když mladí býci soupeří o to, který má navrch. Harad cestoval po lesích, ale všude to bylo stejné. Po nějaké době někdo vyvolal hádku, ať se Harad snažil sebevíc vyhnout se střetu.

Myslel si, že toto bezútěšné období jeho života skončilo vloni, kdy zlomil čelist Masselianovi. Masselian byl na vrchovině legendou v pěstním zápase. Pak už Harada nechali na pokoji. Nějakým zvláštním způsobem přesáhl ostatní „býčky“ a dosáhl roviny, kde byl nedotknutelný.

Nyní si však vysloužil nepřátelství Lathara a jeho bratrů. Předákovi Bališovi řekl, že bratři nic nepodniknou. Řekl to ke konci rozhovoru s Bališem, jehož neměl rád. A jak tu tak seděl potmě, věděl, že to není pravda. Přijdou se pomstít.

Kdyby tam jen Charis nebyla. Mohl se v klidu najíst, dokončit práci a teď by spal hlubokým spánkem. Tiše zaklel. Hlavu měl plnou Charis. Pokud mu přítomnost mužů vadila, ženy ho vyváděly z míry docela. Nikdy nevěděl, co říci. Slova se mu pokaždé zadrhla v hrdle a jen cosi nejapně zamručel.

Horší bylo, že mu rozhovory se ženami připadaly nesrozumitelné. „Není dneska krásně? Člověk je rád, že je naživu.“ Co to má znamenat? Vždycky je dobré být živý. Přirozeně bylo příjemnější, když svítilo slunce, ale bylo to i krásné? Charis se ho jednou zeptala, jestli někdy přemýšlí o hvězdách. Ta otázka ho strašila celou minulou zimu. Co je na hvězdách k přemýšlení? Hvězdy jsou hvězdy. Jasné tečky na obloze. Každou noc vycházel ze srubu, sedal na zápraží a zlostně zíral na oblohu. Žádnou odpověď nenašel. Charis už prostě byla taková. Říkala věci, které do jeho mozku zapustily kořeny a vyvolávaly u něj nekonečný neklid.

Minulý týden mu přinesla něco k jídlu a přisedla si k němu. Zvedla žalud. „Není to nádhera, že z takové malé věcičky může vyrůst celý dub?“

„Ano,“ zabručel, jen aby řekl něco, co ukončí rozhovor dřív, než se mu zavrtá do mozku.

„Ale žalud pochází z dubu.“

„Toť se ví, že pochází z dubu,“ na to Harad.

„Tak jak vyrostl první dub?“

„Cože?“

„No, jestli duby rodí žaludy a ze žaludu vyroste dub, jak teda vznikl první dub? Moc žaludů tam přece být nemohlo, ne?“

A bylo to. Další semínko, jehož kořínky ho budou trápit celou příští zimu.

Listí šustilo v nočním vánku a on si povzdechl. Až se Charis vdá, třeba ho přestane trápit. To byla nová věc. Pomyšlení na Charisiny vdavky ho znepokojilo, třebaže nechápal proč. Pokazilo mu náladu. Celý nesvůj vstal a zašel k potoku, kde si dřepl, nabral do dlaní vodu a napil se. Vtom z podrostu zaslechl kradmé zvuky. Povzdechl si. Tiše vstal, došel k nejbližšímu stromu, opřel se o něj a čekal.

Ze tmy se vyplížil první z bratrů, vousatý Garik. Držel tři stopy dlouhý kus dřeva, v němž Harad poznal topor bradatice. Za ním přicházeli Lathar s Vaskou. Náhle se protrhaly mraky a na les zasvítil měsíc. Muži strnuli, pak Garik ukázal toporem na Haradovy pokrývky pod stromem. V té chvíli si Harad uvědomil, že dnes v noci nechce nikomu zlámat kosti. Vystoupil ze stínu.

„Dneska je krásná noc,“ prohodil. „Člověk má radost, že je naživu.“ Všichni tři se k němu ohromeně otočili. „Zamysleli jste se někdy nad žaludy?“ pokračoval Harad a zamířil k čekajícím mužům. „Když dub vyroste ze žaludu a žaludy rostou na dubu, jak vyrostl první dub?“

Přešel přes malý palouk a zastavil se přímo před nimi. „Žaludy?“ vyhrkl Lathar zmateně. „Co to plácáš o žaludech?“

„Přišli jste za mnou?“ zeptal se Harad a otázku přešel.

„Jenom jsme… si vyšli na procházku,“ vykoktal Vaska, náhle polekaný.

„Aha,“ opáčil Harad, přistoupil blíž a položil obrovskou tlapu muži na rameno. „Na to je dobrá noc. Spousta hvězd. Přemýšleli jste někdy o hvězdách?“

„Bohové, o čem to mluví?“ obrátil se Garik na Lathara. Ten jen pokrčil rameny a obrátil se k odchodu.

„Zapomeň na to, Gariku. Jdeme.“ Garik byl celý popletený a spustil ruku se sekerou k zemi.

„Já myslel –“

„Řekl jsem, zapomeň na to!“

Bratři se odšourali do tmy. Harad se zasmál a šel si zase lehnout.

Usnul a spal spánkem beze snů.

Třebaže měl Skilgannon v paměti mnoho děr, začínal se cítit úplnější. Vzpomínal si na dětství prožité v Naashanu, na smrt svého otce Decada Ohnivé pěsti, na laskavého herce Greavase a manžele Speriana a Molaire, kteří ho vychovávali. Vzpomínal na to, jak je zabil Boranius a jak on sám potom uprchl s princeznou Jiannou, a na dlouhé bitvy, jež vybojoval, aby jí vrátil trůn.

Také si vzpomínal na smrt Dajan, své ženy, a na hledání chrámu vzkříšení, místa zahaleného tajemstvím a mýty. Bylo jeho úkolem přivést Dajan zpátky k životu. Vzpomínky na léta hledání měl nejasné, zamlžené. Před očima se mu míhaly jednotlivé obrazy tak rychle, že se v nich nevyznal. Viděl starce v karmínovém rouchu. Vysokou místnost se stěnami obloženými bílým mramorem a kovem a světlo odrážející se na drahokamech zasazených do zdí.

Tolik vzpomínek se mu převalovalo hlavou jako rozkutálené perly. Mnohé z nich byly vzpomínky na války a bitvy či dlouhé putování po zemi i po moři. Vzpomínal na vojevodu, po jehož boku bojoval. Byl to mocný muž… chvíli hledal jméno… Ulrik. Chán Vlků.

Vyšel na balkon, zhluboka se nadechl a pustil se do protahování. Tělo měl ohebnější, mladé svaly se snadno natáhly do pozice orla, kdy měl levou nohu zaháknutou za pravým kotníkem, pravou paži zdviženou a levou ovinutou kolem ní tak, že k sobě tiskl hřbety rukou. Znehybněl v dokonalé rovnováze. Kdysi dávno mu tato pozice přinášela klid, který však nyní nenalézal.

Neměl bych tu být, říkal si v duchu.

Žil jsem a zemřel. Došel jsem na konec cesty.

Zezadu zpoza balvanů po něm skočila bestie. Měla šupiny jako had, ale tvář člověčí. Na krk mu zamířil meč. Uskočil, tasil Meče noci a dne a démona zabil. Další se přibližovali.

Ta vzpomínka přišla znenadání a byla nepříjemná.

Nedošel až na konec cesty. Potuloval se prázdnotou celých tisíc let, jak mu prozradil Gamal. Otřásl se, jak mu mysl zaplnily vzpomínky na to chladné, šedivé, bezduché místo. Pak se temně usmál. Bezduché? Právě naopak. Bylo plné

duší – duší, jako byla jeho. Skilgannon Hrozný v hrozném světě prokletých duší.

Na jasně modrém nebi svítilo slunce. Skilgannon přistoupil k zábradlí a zhluboka se nadechl. Jak si plnil plíce chladným, svěžím vzduchem, ve větru téměř cítil sladkost života.

Proč jsem tady? napadlo ho. Bylali prázdnota trestem, je snad tohle nějaká odměna? Pokud ano, tak za co? Nedávalo to smysl.

Zaslechl zaklepání na dveře. Vrátil se do pokojů. Byl to Landischán. Usmíval se, ale Skilgannon z něj vycítil nervozitu. „Jak se cítíš, příteli?“

„Mám se dobře, Landisi. A nepoužívej slovo přítel tak lehkomyslně. Přátelství buď věnuješ, nebo si ho zasloužíš.“

„Ano, samozřejmě. Omlouvám se.“

„Není za co se omlouvat. Gamal říkal, že bych se měl s někým sejít. Jedná se o nějakou záhadu.“

„Správně. Nechal jsem připravit koně.“

„Je to daleko?“

„Asi hodina jízdy.“

„Nechtěl by ses raději projít?“

Landis se zazubil. Díky tomu vypadal mladší. „Všiml sis mého nedostatku? Ano, raději bych šel pěšky, ale mám dnes mnoho povinností, takže se budu natřásat v sedle a vydržím další modřiny.“

O půl hodiny později projížděli mezi kopci. „Kdo je ta tajuplná osoba?“ zeptal se Skilgannon, když dorazili na rovnější úsek a koně zpomalili.

„Odpusť, Skilgannone, ale byl bych raději, kdybys počkal, až se tam dostaneme. Potom ti zodpovím všechny otázky. Smím tě požádat o laskavost?“

„Zeptat se neuškodí, Landisi.“

„Zítra čekáme návštěvu z Venku. Chtěl bych, abys byl se mnou, až je uvítám. Bude však důležité uchovat tvé jméno v tajnosti, a proto tě, s tvým dovolením, představím jako svého synovce Callana.“

„Kdo jsou ti lidé?“

Landis si povzdechl. „Slouží Věčné. Mohli bychom se chvíli projít?“ zeptal se znenadání. „Mám pocit, jako bych měl páteř o stopu kratší, než když jsme vyrazili.“ Přitáhl otěže a neohrabaně sesedl. Skilgannon se k němu připojil a dál šli vedle koní.

„Tento svět trpí, Skilgannone, nepřirozeným a zvrhlým způsobem. Myslím, že jsme měli šanci vytvořit z něj zahradu, místo nekonečné krásy bez hrozby hladu a nemocí. Dokonce i smrt lze zadržet. Místo toho máme odporné násilí, strašlivou válku, kterou proti sobě vedou nepřirozená zvířata i lidé. Utrpení Venku je ohromné. Nemoci, mor a hlad; vraždění a hrůz nepočítaně. Netuším, jak by to mohl ukončit jediný člověk. Jak jsem říkal, nechal jsem se unést proroctvím. Skutečně jsem věřil – věřil,“ dodal chvatně, „že blahoslavená kněžka věděla, jakou úlohu v tom budeš hrát.“

„A to proroctví slibovalo, že svrhnu Věčnou?“

„Ano.“

„Co přesně v něm stálo?“

„Bylo zapsáno starým jazykem a ve verších. Existuje několik překladů, všechny se od sebe poněkud liší, protože se snaží vytvořit rýmy v moderním jazyce. Verze, které dávám přednost, začíná: Hrdina znovuzrozený, z šedi vytržený, s čepelemi, s Nocí a dnem, znovu je spojený. Zbytek je schválně nejasný a alegorický. Téměř rozmarný. Znovuzrozený hrdina ukradne nebo zničí magické vejce marnivé stříbrné orlice, bude bojovat s horským obrem se zlatým štítem bohů a přivodí smrt jednoho nesmrtelného, čímž navrátí světu rovnováhu a harmonii.“

„Marnivá orlice?“ podivil se Skilgannon.

„Zamilovaná do vlastního odrazu,“ upřesňoval Landis. „Jak jsem říkal, některé z těch starých textů jsou rozšířené nebo přehánějí. Celý příběh zkrátka ukazuje, že Ustarté znala podstatu zla, jemuž nyní čelíme. V některých starověkých textech hovoří o nemrtvé královně a armádách zkřiženců. Podle jejích propočtů bude svět lidí čelit zkáze. Blahoslavená kněžka předpověděla, že je dokážeš porazit pouze ty a Meče noci a dne. Věřím, že skutečně viděla budoucnost, Skilgannone.“

„Znal jsem ji, Landisi. Mluvila o mnoha možných budoucnostech. Každé rozhodnutí, které učiníme nebo odmítneme učinit, vytváří jinou budoucnost. Nic není vytesáno do kamene. Tohle věděla.“

„Připouštím. Gamal se zmiňoval o tomtéž. Ale předpověděla Věčnou a netvory, kteří jí dnes slouží. Takže možná měla pravdu i v tom, když za spasitele označila tebe.“

Skilgannon si v jeho očích povšiml záblesku naděje. Mlčky pokračoval v chůzi. Landis musel natáhnout krok, aby mu stačil. „Jaká byla? Byla tak krásná, jak říkají báje?“

„Ano, byla krásná. Také byla – abych použil tvůj výraz – zkřenec.“

Landis se prudce zastavil. „Ne! To přece není možné!“

„Neumím to vysvětlit. Když jsme se za ní vydali, měli jsme s sebou zkřížence. Kdysi to byl přítel jednoho z našich druhů. Doufali jsme, že ho Ustarté dokáže oddělit od zvířete, kterým se stal. Řekla, že to nejde. Kdyby ano, byla by to udělala pro sebe. Ukázala mi ruku, měla ji porostlou srstí. Byla částečně tygr a částečně vlk, pokud si vzpomínám.“

Skilgannon si všiml, jak Landischán zesinal. Dlouho mlčel. Konečně se obrátil ke Skilgannonovi. „Snažně tě prosím, nikomu se o tom nezmiňuj. Kněžka je dnes uctívána. Lidé se k ní modlí, vzývají ji.“

„To přece na věci nic nezmění. Byla, kdo byla. Nezmění se nic kromě její podoby.“

„Nic a všechno,“ řekl Landis smutně. „Pojedeme dál. Už jsme skoro tam.“

Skilgannon měl s dřevorubeckými tábory pramálo zkušeností, ale tento mu připadal dobře zorganizovaný, muži káceli

stromy a jiní osekávali větve. Jednu kládu právě táhli dva kosmatí koníci k čekajícím vozům. Tam ji rozřezali na polena, která pak nakládali na vozy. Práce postupovala rychle a úsporně a vzduch byl prostoupen sladkou vůní borovic.

Landischán zastavil koně kousek od dřevorubců a čekal. Přistoupil k nim vysoký muž s ohnutými rameny a poklonil se. „Vítej, pane. Práce, jak vidíš, pokračují dobře."

„Tím jsem si jistý, Bališi. Toto je můj synovec Callan. Je tu na návštěvě."

Bališ se poklonil i Skilgannonovi.

„Kde najdu Harada?" zeptal se Landischán.

Muž se náhle zatvářil polekaně. „Nemohl jsem té roztržce zabránit, pane," vyhrkl. „Stalo se to tak rychle. Nikdo nebyl vážně zraněný. Mluvil jsem s Haradem a varoval jsem ho."

„Ano, ano, ale kde je?"

Bališ ukázal k západu. „Mám ho nechat přivést?"

„Ano. Budeme támhle dole u potoka."

S tím Landischán otočil koně a odjel z tábora. Skilgannon jej následoval. Sesedli u potoka. „Bališ je dobrý správce," vysvětloval Landischán, „ale je slabý a podlý. Nemá Harada rád."

Skilgannon mlčel. Zadíval se k horám a pozoroval dva orly vznášející se v teplých vzdušných proudech. Z nějakého důvodu ho pohled na ptáky naplnil pocitem prázdnoty a touhy opustit toto místo. Jakkoliv si Ustarté vážil, byla už dlouho mrtvá a on se necítil povinován být spasitelem světa, v němž byl cizí. Brzy odejde, zkusí najít cestu zpět do bývalého Naashanu. Při návštěvách v knihovně v minulých dnech zjistil, že Naashan býval za mořem na východě. Aby se tam dostal, musí se vydat do přístavu nyní nazývaného Drasparta, což za jeho časů býval Dros Purdol.

Landischán stále mluvil a Skilgannon se odpoutal od myšlenek na cestování. „Požádám Harada, aby ti ukázal vrchovinu," sdělil mu Landischán. „Je to zarputilý muž a moc toho nenamluví. Gamal si myslí, že nějaký čas mimo –" zasmál se – „Mimo civilizaci ti pomůže přizpůsobit se novému životu."

„Proč Harad?"

Landischán odvrátil zrak. „Zná vrchovinu lépe než kdo jiný."

Skilgannon věděl, že to je – přinejmenším částečně – lež, ale nenaléhal. „Aha, už přichází," prohlásil Landischán a Skilgannon se otočil k nově příchozímu – a dech se mu zadrhl v hrdle. Srdce se mu rozbušilo, snažil se ovládnout. Ohlédl se po Landischánovi, v očích hněv. „Zatím nic neříkej!" zaprosil Landis.

Černovousý dřevorubec sešel k oběma čekajícím mužům. „Rád tě zase vidím, příteli," pravil Landis. „Toto je můj synovec Callan." Dřevorubec jen kývl a upřel světlé oči na Skilgannona. Landischán znovu promluvil: „Rád bych, abys ho vzal s sebou a ukázal mu hory."

„Pracuju tady," zabručel Harad.

„Budeš dostávat stejný plat, chlapče. Považoval bych to za osobní laskavost, kdybys souhlasil."

Harad si Skilgannona upřeně prohlížel. „Žádný koně," řekl. „Bude to dlouhá cesta."

„Umím chodit," opáčil Skilgannon. „Ale pokud mi nechceš dělat průvodce, pochopím to."

Harad se otočil k Landischánovi. „Jak dlouho ho mám vodit?"

„Tři… čtyři dny."

„Kdy?"

„Pozítří."

„Přijď sem za kuropění," nakázal Harad Skilgannonovi, kývl na Landischána a zamířil zpátky do tábora.

Když odešel, Landis mlčky stál vedle Skilgannona, jenž vycítil jeho neklid. „Zlobíš se?" zeptal se Landis nakonec.

„Ano, Landisi, zlobím se." Landis mimoděk couvl a zatvářil se ustrašeně. Skilgannon se chladně pousmál. „Ale neublížím ti."

„To je úleva," oddechl si Landischán. „Co mi můžeš povědět o Haradově… předkovi?"

Skilgannon potřásl hlavou. „Chápu, proč jsi chtěl, abych se s ním sešel, ale nic ti nepovím. Musím si to promyslet. Sám." S tím se vyhoupl do sedla a odjel.

Harad se vracel do práce poněkud vyvedený z míry – ne že by si toho někdo všiml. Sekerou se oháněl s nevyčerpatelnou silou. Sekal celé dopoledne, mlčky, jako vždycky, a tvářil se zachmuřeně. V jedné chvíli si všiml, že ho pozoruje Bališ, ale nevšímal si ho. Lathar a jeho bratři byli opodál a on se při práci dvakrát ocitl vedle nich. Nemluvili spolu, ale během krátké přestávky Lathar nabídl Haradovi čutoru s vodou. Harad ji přijal.

Lathar si vzdychl. „Nemohl jsem usnout," přiznal se. „Tak odkud se teda vzal ten první dub?"

Harad se uvolnil a náhle se uchechtl. „Netuším. Řekla mi to jedna žena a já to teď nemůžu dostat z hlavy."

„Já taky ne," zasmál se Lathar. „Tak ženská, jo?"

Harad kývl. Víc toho nenamluvili, ale nepřátelství mezi nimi se vytratilo.

Bylo teplo a práce byla vyčerpávající. Do polední přestávky už Harad pracoval šest hodin. Přistihl se, že se těší, až uvidí Charis, až si k němu zase přisedne na kládu. Když ženy přišly, poodešel stranou a čekal na ni. Dnes na sobě měla smetanovou kytli a zelenou suknici a byla bosá. Dlouhé zlaté vlasy měla svázané zelenou stuhou. Haradovi se zrychlil tep. Charis nesla košík s jídlem. Procházela mezi muži a nabízela jim chleba. Harad čekal, byl stále netrpělivější. Konečně se obrátila k němu a usmála se. Zrudl až za ušima.

„Dobrý den přeju, Harade," pozdravila.

„I tobě," odpověděl a snažil se vymyslet něco chytrého. Charis mu podala bochník chleba a kus tvrdého sýra. Pak se k němu otočila zády. Harad užasl. Zatím se pokaždé zastavila a povídala si s ním. Bylo to divné. Pokaždé když si přál, aby odešla, zdržela se u něj. Když si s ní teď skutečně chtěl popovídat, odešla.

„Počkej!" zavolal za ní dřív, než se stačil zarazit. Charis se ohlédla. Byla překvapená. „Chtěl… chtěl jsem si s tebou

promluvit.“

Charis se vrátila. „O čem?“ zeptala se, ač se neposadila.

„Na pár dní odcházím.“

„Proč mi to vykládáš?“

„O tohle nejde. Chtěl jsem se tě zeptat na pánova synovce. Mám ho vzít do hor.“

„Toho pomalovanýho muže?“

„Pomalovanýho?“

„Má na prsou a na zádech tetování. Velkou kočku a jestřába nebo orla. Na každý pád dravýho ptáka. Jo, a na předloktí má ještě pavouka.“

„Ty jsi to viděla?“

„Ne. Pověděla mi to jedna služebná. Stává nahý ve svým pokoji.“

„Nahý? Před ženami?“

„Je z Venku. Tam se nejspíš chovají jinak,“ usoudila Charis. „Vypadá moc dobře, nemyslíš?“

Harada se zmocnil hněv.

„Ty si to myslíš?“

„Ovšem. Mluvila jsem s ním. Je ohromně zdvořilý. Složil mi poklonu. Proč chce jít do hor?“

„Neptal jsem se,“ zavrčel Harad a říkal si, čeho se ta poklona asi mohla týkat.

„Můžeš se ho zeptat cestou.“ S tím odešla. Harad se zasmušil, chuť k jídlu ho přešla. Vybavil si vysokého tmavovlasého cizince. Oči měl jasně modré. Možná měla Charis na mysli tohle. Toho bych vmžiku přetrhl jako hada, pomyslel si. Pak si připomněl ty modré oči. Jako bojovník Harad instinktivně rozpoznal sílu i slabiny ostatních. Nepochyboval, že by toho muže dokázal rozdrtit – ale nebylo by to vmžiku.

Nechal jídlo nedotčené a do práce se vrátil před ostatními. Rozčilení si vybíjel s každým máchnutím bradaticí.

Za soumraku za ním přišel Bališ. Harad ho neměl rád. Na správci bylo něco prohnaného a podlého. Jenomže Bališ přiděloval práci a rozděloval mzdu. Harad si povzdechl a snažil se potlačit své opovržení.

„Co chtěl pán?“ vyptával se Bališ.

Harad mu řekl o výletu do hor se synovcem. „Je to tam drsný,“ podotkl Bališ. „Prý se v průsmycích potulujou odpadlí zkřenci.“

„Jednoho nebo dva jsem viděl,“ připustil Harad. „Jsou jako medvědi a velký kočky. Lidem se většinou vyhýbají.“

„Co tam chce?“

„Možná ty trosky,“ usoudil Harad.

„O tom jeho synovci jsem jaktěživo neslyšel,“ vrčel Bališ. „Co tu dělá, co myslíš?“

Harad pokrčil rameny. Jak to má vědět? Bališ ještě chvíli okouněl a vedl stále jalovější hovor. Když konečně odešel, Harad se posadil. Nyní mu vadilo, že nesnědl oběd. Hladový se vrátil k místu, kde nechal chleba se sýrem, ale jídlo bylo pryč. Do snídaně to bude dlouhé čekání.

Zamyslel se nad troskami. Každý podzim se k nim vydal a přelézal staré kameny. Na tom místě bylo něco, co ho uklidňovalo. Cítil se tam smířený sám se sebou, jako se necítil nikde jinde. Možná to bylo tou samotou. Nevěděl. Avšak věděl, že se mu nelíbí, že má k troskám vzít nějakého cizince.

4

O třicet mil dál na jih postupoval k Cithesiskému průsmyku malý oddíl jezdců a pěšáků. Před nimi jeli dva zvědové. Jeden měl dlouhé kopí, na němž se třepetala žlutá vlaječka. Jezdec se nervózně rozhlížel. Až příliš jeho druhů bylo zabito, když nesli prapor míru, aby byl klidný.

O kus dál za ním jel herold Unwallis. Po jeho boku jel šermíř Decado a patnáct jezdců věčné gardy v černostříbrné zbroji. Zadní voj tvořilo dvacet zkřenců.

Unwallis nebyl mladý a výpravy do odlehlých krajů a osad nesnášel. Poslední dobou si zamiloval svůj palác v Dirananu. Bývaly doby, kdy ho těšilo intrikování a politika, avšak to byl mladší. Poslední válka mu vysála ctižádost i energii. Ohlédl se na tmavovlasého mladíka jedoucího na bělouši vedle něj. Byl vše, čím kdysi býval i Unwallis: ctižádostivý, nelítostný a hnaný touhou vyniknout. Unwallis ho nenáviděl za jeho mládí a sílu. Svou nenávist však dobře skrýval. Decado nepřátele nedokázal vystát a navíc byl nejnovějším favoritem Věčné. Ale hlavně byl zajímavý společník. Oplýval důvtipem a měl smysl pro ostrý, suchý humor. Pokud ovšem netrpěl, jako zrovna teď. Unwallis se po něm podíval. Mladý muž byl nepřirozeně bledý a tmavé oči mhouřil bolestí. Unwallise za jeho dlouhý život také několikrát silně rozbolela hlava – ale to nebylo nic ve srovnání s tím, čím procházel mladý šermíř. Minulý měsíc se v paláci zhroutil a z uší mu tekla krev. Unwallis se zachvěl. Memnon mu podal silné narkotikum, ale ani to bolest úplně neotupilo, a Decado strávil tři dny v zatemněné místnosti, kde křičel v agónii.

„Jak daleko ještě?“ zeptal se.

„S jejich zvědy bychom se měli setkat během hodiny,“ odpověděl mu Unwallis. „Landischán nás přivítá.“

„Nechápu, proč jsme s sebou prostě nepřivedli pluk a to prokleté místo nezabrali,“ vrčel Decado.

„Landischán sloužil Věčné dobře po mnoho životů. Chce mu dát příležitost obnovit svou přísahu věrnosti,“ vysvětloval Unwallis.

„Vytváří zkřence. To z něj dělá zrádce.“

Unwallis si povzdechl. „Měl za úkol vytvářet zkřence. Měl zkušenosti s vytvářením zkřenců. Věčná to ví. Nebylo pravděpodobné, že odejde na odpočinek a bude trávit čas pěstováním zeleniny.“

„A ty ho máš požádat, aby obnovil svou přísahu věrnosti?“

„To je jeden z našich úkolů.“

„Aha, ano, ten lov na dávno mrtvého hrdinu,“ odtušil Decado se smíchem. „Toho jediného. Taková pitomost.“

Unwallis se na mladého zabijáka zadíval. Zvláštní, pomyslel si. Žárlíš na muže, který je tisíc let mrtvý. „Byl zajímavý,“ poznamenal nevinně, věda, že řeči o Skilgannonovi Šermíře namíchnou. „Prý se mu s mečem nikdo nevyrovnal. Dokonce i v pokročilém věku byl nebezpečný.“

„To o hrdinech tvrdí všechny pověsti,“ štěkl Decado a protřel si oči.

„Pravda, ačkoliv i sama Věčná říká, že druhý takový nebyl.“

„Pokud vím, tak zabil pár primitivních zkřenců a vyhrál pár bitev. To z něj nedělá boha, Unwallisi. Nepochybuju, že to byl dobrý šermíř. Ale stejně bych ho vyřídil. Viděl jsi někdy někoho lepšího, než jsem já?“

„Ne,“ přiznal Unwallis. „Ty jsi výjimečný, Decado. I čepele, které nosíš,“ dodal a ohlédl se na pochvu se dvěma meči, již měl muž na zádech. „V dnešním světě se ti asi nikdo nevyrovná.“

„Nikdy se mi nikdo nevyrovnal.“

„Jistě. Doufejme, že máš pravdu.“ To mládí, pomyslel si, taková pýcha. Předpokládají, že na ně čas nepůsobí. Znovu se podíval na Decada. Budeš si to myslet i za dvacet let? Nebo za třicet, až budeš mít povolené svaly a artritidu? Ale je možné, usoudil, že se tě Věčná nenabaží a možná ti nabídne delší život. Unwallisovi takhle věnovala několik desetiletí. Prodloužené mládí byl skvělý dar. Žel, nejvíc si ho užil při zpětném pohledu. Teprve když se mládí začalo skutečně vytrácet, ocenil jeho přednosti.

Ale tou dobou už Věčnou přestal jako milenec bavit a stal se… čím se vlastně stal? Přítelem? Ne. Věčná nemá přátele. Čím tedy? Se smutkem se musel smířit s tím, že se z něj stal jen další stoupenec, sluha, otrok jejích rozmarů. Ve světě zmítaném válkou, morem a nemocemi měl Unwallis palác a služebnictvo a bohatství, jež by každému člověku vydrželo na několik životů. Jenže on neměl několik životů. Byl devadesátiletý muž v padesátiletém těle. Pohlédl na Decada. Co uděláš, až tě opustí? přemítal.

Chvíli jeli mlčky. Pak jezdec v čele vykřikl.

Ze stínu pod stromy vystoupili dva zkřenci a čekali. Unwallis k nim dojel. Oba byli poměrně primitivním spojením, očividně vlci. Landischán zřejmě nezískal dost artefaktů, aby proces zdokonalil. „Jsem Unwallis,“ představil se jim. „Pán Landischán mě očekává.“

„Vojáci ne,“ řekl první zkřenec s protaženou tlamou, kvůli níž dost šišlal. „Vy jedete dál. Oni zůstanou.“

Unwallis to čekal, ale mladý Decado zuřil. Pobídl koně a sáhl přes rameno po meči. V té chvíli se za stromy objevili další zkřenci. Bylo jich dvakrát víc než Unwallisových mužů. Situace byla napjatá. Unwallis popojel blíž. „Vojáci na nás počkají tady,“ prohlásil. „Já a můj společník pojedeme na schůzku s pánem Landischánem.“

„To je nepřípustné,“ prskal Decado.

„Ne, příteli, jen nepohodlné,“ opravil ho Unwallis. Otočil se v sedle a zavolal na kapitána věčné gardy: „Vrátíme se zítra. Nechám vám poslat jídlo.“

S tím pobídl koně kolem zkřenců. Decado jel mlčky vedle něj. Unwallis věděl, nač mladý muž myslí. Jejich oddíly, ač v menšině, by tato primitivní spojení dokázaly porazit. Zkřenci Věčné byli větší a silnější a dokonalejší než ti Landischánovi. Decado byl válečník. Bojoval v desítkách bitev. Unwallis soudil, že má typickou povahu bojovníka a na všechno se dívá zjednodušeným pohledem. Nepřátele je třeba zabíjet na potkání. Nechápal příliš intriky či nutnost hýčkat si nepřátele a buď z nich udělat přátele, nebo je ukolébat ke spokojenosti a zničit je později. Podle Decada představoval Landischán jen bezvýznamnou hrozbu, která se dá snadno potřít. To byl pochopitelně omyl. Válka byla velmi vyrovnaná. Věčná měla výhodu na této straně oceánu, a pokud nedojde k nějaké nepředvídané katastrofě, někdy během tohoto roku získá rozhodující vítězství. Díky tomu bude moci napřesrok vyslat vojska přes moře na východ a konečného vítězství dosáhne nejspíš rok nato. Pokud by však vytáhla na východ už nyní, zůstalo by jí na této straně moře příliš málo vojáků. Proto byl Landischán důležitý. Kdyby musela Věčná použít své pluky ke zničení Landise a jeho zkřenců, posílilo by to sice její šance na rychlé vítězství na této pevnině, jenže by to zároveň pozdrželo její vpád na východ. Takové zdržení by nepříteli umožnilo nabrat síly. Rovnováha sil by se mohla rychle změnit.

Landischána bylo třeba vyřídit bez nákladného vojenského tažení.

Unwallis konečně dojel na širší rovinku mezi dvěma vysokými skalami. Stála tu nově zbudovaná hradba asi dvanáct stop vysoká, s bronzem zpevněnou bránou uprostřed.

Když se jezdci přiblížili, brána se otevřela a vstříc jim vyjel muž na koni.

„Unwallisi, starý příteli,“ vítal ho Landischán. „Tuze rád tě vidím.“

Skilgannon se z balkonu díval, jak Landischán vyjíždí z paláce vstříc poslům. Pak se zachmuřeným výrazem sešel dolů do knihovny. Nezastavil se u polic s knihami, nevyhledal žádné svazky. Prošel až dozadu a přistoupil k zamčeným dveřím do Landischánovy soukromé pracovny. Dveře byly z pevného dubu. Skilgannon se před nimi zastavil, zavřel oči a soustředil se. Když byl připravený, kopl pravou nohou do zámku. Zopakoval to ještě třikrát, než se zastavil, a zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Ještě dvakrát vykopl – a dveře se rozletěly.

Vešel do místnosti a začal hledat. Na stole byly poházené papíry. Skilgannon se jimi probral, hledaje zmínky o své historii. Prohledal přihrádku ve stole, ale nenašel nic důležitého. V zadní části pracovny byly další dveře. I ty byly zamčené, ale byly ze slabšího dřeva, a Skilgannon je rozkopl na první pokus.

V místnosti byla tma, okenice na malém okénku byly zavřené. Skilgannon je otevřel a obrátil se. A z toho, co uviděl, mu stydla krev v žilách. Byl to velký rám k obrazu, třebaže obraz sám chyběl. Místo něj byl v rámu napjatý kus lidské kůže. A na té kůži byl vytetovaný orel s rozepjatými křídly. Vedle něj byl další rám. Tento byl položený. Skilgannon ho obrátil. Jak čekal, i v něm byla napjatá potetovaná lidská kůže. Stejný vrčící panter, jenž mu zdobil hruď. Na stolku zahlédl svazek papírů převázaný stuhou. Posadil se, stuhu rozvázal a rozložil papíry před sebou. Pustil se do čtení a s

každou větou byl víc a víc zachmuřený.

Landischán si vše přepečlivě zapisoval. Hodně z toho Skilgannonovi unikalo, ale větší část byla snadno k pochopení. Když se začalo stmívat, posbíral papíry a vstal. Slíbil Gamalovi, že se chvíli zdrží. Ten slib dodrží. Pak odejde a vydá se na místo, kde kdysi býval doma. Nezajímaly ho žádné stříbrné orlice, Věčná ani válka, která tu probíhala.

Kdysi býval generál, vydával rozkazy, vymýšlel strategii. Bojoval za říši. Nyní ho využívali jako nejobyčejnějšího pěšáka. To ho rozčilovalo.

S Landischánovými poznámkami se usadil na balkoně svého pokoje. Charis, ta plavovlasá služebná, mu přinesla jídlo. I když jí poděkoval, neodešla. „Chceš něco, dítě?“ zeptal se.

„Zítra jdeš do hor,“ začala.

Skilgannon si povzdechl a zakroutil hlavou. „To je otázka, nebo oznámení?“

„Oznámení.“

„Proč mi to říkáš? Já vím, kam zítra půjdu.“

„To jsi vždycky tak hádavý?“ otázala se.

Skilgannon se rozesmál, něco z napětí z něj opadlo. „Jak tě vlastně učili posluhovat?“ opáčil, i Charis se usmála, prošla kolem něj a zastavila se na sluncem zalitém balkoně. „Co se člověk musí naučit, aby mohl přinést hostu do pokoje podnos? Je odsud hezký výhled. Vidím tátovu pekárnu.“

„Neměli bychom se vrátit k tomu, proč se zajímáš o moje cestování?“

„Ale mě nezajímá, kam jdeš. Akorát že poputuješ s Haradem. On není tak zuřivý, jak vypadá. Neměl bys na to zapomínat. Vlastně je docela plachý.“

„To není první přídavné jméno, které člověka napadne,“ poznamenal. „Mrzutý, to spíš. Nezdvořilý. Chladný. Ale máš pravdu, plachý ho vlastně taky vystihuje. Proč tě to zajímá?“

„Harad je můj… přítel. Nechci, aby se dostal do potíží s pánem. Je pravda, že jsi jeho synovec?“

„Je to tak divné?“

„Ne,“ přiznala a zašla zpátky do pokoje. „Povídá se o tobě hodně věcí. Prý jsi nějaký nový druh zkřence.“

„A s jakým zvířetem mě měli spojit?“

„Možná s panterem. Pohybuješ se trochu jako kočka.“

„Už bys měla jít,“ vybídl ji. „Mám spoustu práce, a ačkoliv je rozhovor s tebou nesmírně zajímavý, očividně nikam nesměřuje.“

„Buď na Harada aspoň trochu hodný,“ požádala. „Je to dobrý člověk.“

„Budu to mít na paměti. Nicméně Harada znám lépe, než si myslíš. Neboj se, Charis. Jen se projdeme po horách a zase se vrátíme.“

Když odešla, Skilgannon zvedl papíry a opět se pustil do čtení. Za soumraku za ním přišel Landischán.

Vstoupil bez klepání a tvářil se rozzlobeně.

„Takhle mi oplácíš?“ zařval. „Vloupáš se mi do pracovny a ukradneš mi poznámky?“

Skilgannon se ladně zvedl. „Nevztekej se,“ poradil mu tiše. „Nejsi násilník, tak to nepředstírej. A nemám ti zač oplácet. Copak jsem tě žádal, abys hledal moje kosti a sbíral moje kůže? Žádal jsem tě snad, abys obkresloval moje tetování? Začneme znovu od začátku, Landischáne. Už žádné vytáčky. Žádné hry. Proč jsi vyndal ty kosti z mého medailonku?“

Landischánovi poklesla ramena. „Nebude ti vadit, když se posadím?“ zeptal se.

„Ani v nejmenším.“

Pán se svezl do křesla. „Ještě v Dirananu jsem měl přístup k mnoha artefaktům dávných. Naučil jsem se je používat, vytvářet neobyčejné zkřence a… a zajistit úspěch při každém znovuzrození. Tady se mi to příliš nedařilo. Ty jsi byl příliš důležitý, než abych riskoval. A tak, než jsem se pokusil přivést zpátky tebe, vybral jsem kosti z tvého medailonku a výsledkem je Harad. Byl to tvůj bratr nebo otec… nebo něco jiného?“

„Byl to můj přítel, Landisi. Byl to velký muž.“

Landischán se rozzářil. „Další hrdina z minulosti? Kdo? Kdo to byl?“

„Abych použil tvá vlastní slova, Landisi, musíme být opatrní. Věř mi. Až přijde správná chvíle, možná ti to povím. Proč se mu nevrátily žádné vzpomínky?“

„Neexistoval způsob, jak z prázdnoty přivést jeho duši. Nevěděli jsme, kdo to je. Když nám to prozradíš, možná bychom mohli navrátit muže, jehož jsi znal.“

„Ne. Můj přítel se nepotuluje prázdnotou. On jí jen prošel dál. Jeho skutky mu zajistily místo v síních hrdinů nebo ráji… nebo co existuje za bránou.“ Smutně se usmál. „A i kdybyste jeho ducha dokázali najít, nevrátil by se. Zeptal by se: Co se stane s Haradem? Ne, Landisi, on se nevrátí, i když by mě nesmírně potěšilo, kdyby ano. Měl jsem ho ze všech mužů, jež jsem znal, nejradši.“

„Jsi si jistý? Gamal by se po něm mohl podívat.“

„Jsem si jistý. Proč chceš, abych se s ním vydal do hor?“

„To byl Gamalův nápad. Měl pocit, že potřebuješ trochu času pro sebe, aby sis promyslel, co uděláš. Taky si myslel – stejně jako já – že ti společnost někoho, koho jsi znal, pomůže vyvolat vzpomínky na předchozí život.“

„V jedné věci měl pravdu,“ utrousil Skilgannon chladně. „Bude dobré odsud na chvíli vypadnout. Tví hosté už dorazili?“

„Ano, uvidíš se s nimi u večeře. Jsou dva, Unwallis a Decado. První je poradce Věčné. Je bystrý a všímavý, prohnaný a rafinovaný. Není snadné se v něm vyznat a je těžké ho oklamat. Měl jsem synovce Callana. Hospodařil poblíž Usy v zemích, které budeš znát jako Ventrii. Vloni zemřel. Jeho loď se ztratila v bouři. Kdyby se tě na to ptal, řekni, že ses vyškrábal na nějakou kládu a tak sis zachránil život. Cokoliv. Ale nejlepší bude moc nemluvit.“

„A Decado?“

Landis se zhluboka nadechl. „Už žádné vytáčky, jak jsi říkal. Budiž. Decado je neúspěšný znovuzrozený, jako Harad. Věčná nechala jeho kosti vyzvednout z hrobu na jednom starém bojišti. Původní Decado byl vůdce skupiny mnichůválečníků z chrámu Třicítky. Ve své době byl znám jako Ledový zabiják, byl to krvelačný a nebezpečný šermíř – možná největší ve své době.“

„Určitě toho bude víc,“ poznamenal Skilgannon.

„Je,“ přiznal Landischán s povzdechem. „Ráno jsem měl dlouhou rozmluvu s Gamalem. Ví o tobě mnohem víc, než jsem si uvědomoval. Z důvodů, které zná jen on, mi to prozradil teprve nyní.“ Podíval se Skilgannonovi do očí. „Podle Gamala byl původní Decado tvůj přímý potomek.“

„Další báchorky, Landisi. Neměl jsem děti.“

„Gamal mi řekl, že jistá Garianne ti porodila syna. Narodil se v chrámu blahoslavené kněžky osm měsíců po tvém souboji s nějakým padouchem. Jméno jsem si nezapamatoval.“

„Boranius.“

„Ano. Už si vzpomínám. Nicméně tvoje pokrevní linie byla silná a životaschopná – linie válečníků. Na příkaz kněžky pokračovala Garianne v tradici tvého rodu, Skilgannone. První syn dostal jméno Decado, jeho prvorozený Olek, pak Decado a tak dále. Gamal znal jen hlavní body příběhu. Historie nám nezachovala, co se stalo s Garianne, s jejími sny a myšlenkami. Ale zpátky do přítomnosti. Znovuzrozený Decado je také šermíř a vyhlášený. Nosí dva meče v jedné pochvě – jako tvoje Meče noci a dne. Zabil v souboji dvacet mužů. Stejně jako jeho jmenovec, i on je smrtelně nebezpečný. A podle Gamala žije na pokraji šílenství.“

Skilgannon byl ohromený, ale svůj šok zakryl a přinutil se přemýšlet.

„Proč je tady?“

„Aby si prohlédl naši obranu, myslím. Je obratný stratég.“

„A Unwallis? Co chce on?“

„Pokusí se mě přesvědčit, abych obnovil přísahu spojenectví s Věčnou. Bude těžké se s tím vypořádat. Na sever od nás je jedno ze dvou vzbouřeneckých vojsk, na jihu jsou oddíly Věčné. Když odpřisáhnu věrnost jí, vzbouřenci se mě pokusí zabít nebo se zmocnit mého území. Když odmítnu, pošle do Petar vojsko Věčná.“

„Takovou volbu ti nezávidím,“ podotkl Skilgannon. „Co uděláš?“

„Budu to hrát jako sváděná panna. Budu kličkovat a vykrucovat se a udělám, co půjde, abych si oba nápadníky udržel od těla. A nyní bychom se měli připravit na večeři. Chceš sedět vedle politika, nebo šílence?“

„Šílence. Politiky nemám rád.“

Pokoje, jež přidělili Unwallisovi, byly v jižním křídle paláce, ale z terasy byl výhled na hory na západě. Hodinu před večeří stál na terase a díval se, jak za hory se sněhovými čepicemi zapadá slunce. Byla to jeho oblíbená chvíle a rád ji trávil sám.

Scházely mu jeho dirananské zahrady. V posledních letech ho začala nesmírně těšit práce na záhonech. Cyklus života, smrti a znovuzrození v zahradě ho fascinoval. U západní zdi palácových zahrad zahlédl popínavou rostlinu s velikými světle fialovými a zlatými květy, šplhající po mříži. Nazývala se hvězda Ustarté a u Unwallise se jí nikdy nedařilo. Zasadil ji do dobré hlíny, kde pak půl roku dychtivě rostla, načež nevysvětlitelně zahynula. Horní lístky zčernaly a nic už rostlinu nezachránilo. Unwallise to velmi rozčilovalo. Rozhodl se, že se u večeře zeptá Landischána na radu.

Povzdechl si. V jakém podivném světě to žijeme, pomyslel si. Mám večeřet s mužem, jehož – s největší pravděpodobností – budu muset nechat zavraždit. Ale předtím ho ještě požádám o pomoc se zahradničením.

To pomyšlení ho velice tížilo. Vždycky měl Landischána rád, i přes jeho snahy o opak. Když byl Unwallis ještě mladý student, byl ten muž v Dirananu legendou, trvalou součástí moderních dějin. Sloužil Věčné celá staletí. Vlastně nikdo nevěděl, jak starý doopravdy je ani kolik životů mu Věčná darovala. Měl nesmírnou moc, ale přesto se k mladým mužům, kteří přicházeli do služby, choval vlídně a dobrosrdečně. Unwallisovi zpočátku nesmírně pomohl. Vidět ho prošedivělého a vrásčitého bylo jaksi nepřirozené. Unwallis si vzdychl a zadoufal, že Landis bude s požadavky Věčné souhlasit.

A změní se něco, i když bude?

Zamrazilo ho, snažil se to pomyšlení rychle zahnat. Věčná mu přikázala, ať vyřídí její přání Landisovi, ale pak mu řekla, že ho bude doprovázet Decado. To Unwallise překvapilo. Proč na diplomatickou misi vyslala pomateného zabijáka?

Slunce zapadlo. Unwallis zaslechl, jak se otevírají dveře, a když se obrátil, spatřil mladou ženu s lucernou a svící.

Unwallis si nalil víno a přidal vodu. Nechtěl mít při večeři otupělé smysly. Přítomni budou pouze čtyři lidé, on, Decado, Landischán a jeho synovec Callan. Unwallis se divil, proč se k nim nepřipojí i Gamal. Slyšel, že stařec nyní žije u Landise.

Dívka udělala pukrle a odešla.

Bude to nepříjemné posezení. Měli Decado bolesti, nebylo snadné s ním vydržet. Začal se chovat drsně a neurvale a hovor omezoval pouze na zbraně a válčení. Unwallis si říkal, co na něm Věčná jako na milenci vidí. Vzpomínal na dobu, kterou s ní strávil, a znovu ho přepadla lítost. Hlavou se mu nehonilo jen spojení těl, vášeň a nesmírné potěšení. Spíš šlo o tiché chvíle poté, kdy spolu leželi v saténových prostěradlech a rozprávěli. Tyto chvíle si uchovával v paměti jako poklad. Byl zamilovaný. Nesmírně, úplně a neodvolatelně zamilovaný. A ona ho odvrhla. Cítil se jako člověk, kterému sebrali chleba a vodu, jeho duše hladověla. Poslala ho za moře, aby jí sloužil ve východní říši. Dřel se tam dlouho a přičinlivě a doufal, že si ho jednou zavolá zpět do svého saténového lože. Neudělala to.

Představoval si Věčnou, jak leží v měsíčním světle, směje se a rozmlouvá s Decadem. Když neměl bolesti, byl šermíř vtipný a byl mladý a pohledný. Milenci Věčné byli vždycky mladí a pohlední. Unwallise pokaždé překvapilo, když

vzpomínal na její smích. Byl zvučný, melodický. Byl to projev radosti, pozvedl náladu všem, kdo jej slyšeli. Unwallis si nějak nedokázal srovnat tuto úžasnou ženu s nelítostnou královnou, která lhostejně nechává zabíjet tisíce lidí. Musel si přiznat, že Věčné vůbec nerozumí. Uměla být neuvěřitelně tvrdá a nevídaně krutá.

Zmocnila se jej sklíčenost tak velká, že mu zvedlo náladu i to, když ve dveřích uviděl Decada. Mladý šermíř měl dlouhé vlasy stažené do culíku a na sobě měl těsně padnoucí černou košili a kamaše a jezdecké holínky z černé kůže, sahající mu do půli lýtek. Jedinou ozdobou byl široký opasek vyšívaný stříbrem.

„Tak pojďme, ať už to máme za sebou," prohlásil Decado.

„Co hlava?"

„Dá se to vydržet."

Unwallis se mu podíval do očí. Zorničky měl rozšířené a státník poznal, že si vzal další Memnonova narkotika, aby potlačil bolest. Přehodil si přes ramena smetanově bílý plášť vyšívaný stříbrem a vyšel z místnosti.

Na konci chodby na ně čekala služka a odvedla je nahoru do sálu osvětleného lucernami. U velkého okna s výhledem na hory čekal prostřený stůl. Landischán stál u okna a rozmlouval s vysokým mladým mužem. Když vstoupili hosté, oba muži se obrátili.

„Ještě jednou vítej, milý Unwallisi. I ty, Decado. Je dobré mít hosty z Venku. Jsme tu tak odříznutí, že přímo toužím po novinkách z města." Unwallis si prohlížel mladého muže vedle Landise. Měl podivuhodně modré oči. „Můj synovec Callan," představil ho Landis. „Přijel na návštěvu z Usy."

„Sužovaná země," poznamenal Unwallis a potřásl si s mužem rukou. „Jsi voják?"

„Sedlák," odpověděl rychle Landis.

„Vypadáš jako voják," podotkl Unwallis.

„Zdání může klamat," přidal se Decado. „Mně se zdá, že vypadá jako sedlák."

Callan se zasmál tak upřímně, že se Unwallisovi ulevilo, avšak Decada to zřejmě podráždilo ještě víc. „Co je tu k smíchu?" zavrčel.

„Volba slov. Jestli zdání může klamat, a přece se ti zdá, že vypadám jako sedlák, znamená to, že jsem – nebo nejsem – sedlák?" Než si mohl Decado promyslet odpověď, mladý muž ukázal na černou pochvu na Decadových zádech. „Je zdejším zvykem chodit na večeři se zbraní?" optal se.

„Vždycky je nosím s sebou," odsekl Decado, upíraje oči na druhého muže.

„Nemusíš se bát. Tady žádní nepřátelé nejsou."

„Bát? Já se ničeho nebojím."

„Smím se podívat na jeden meč?" požádal Callan. Unwallis si všiml, jak Decado váhá. Byl zpocený a rozhovor zřejmě zhoršil jeho bolesti. Unwallis si myslel, že odmítne, ale on namísto toho stiskl drahokam na jílci spodního meče, vytáhl ho a podal Callanovi. Landisův synovec meč potěžkal, couvl a několikrát jím zkušeně mávl. Pak švihl zápěstím a pustil jílec. Jak se zbraň zvedala, plácl do jílce. Meč se prudce roztočil. Unwallis sebou trhl. Callan natáhl levou ruku a slonovinový jílec mu vklouzl do dlaně. Unwallis málem nevěřil vlastním očím. Stačila jediná chyba a jako břitva ostrá čepel by mu uřízla prsty nebo zápěstí nebo by meč přeletěl místnost a propíchl někoho z přihlížejících. „Je krásně vyvážený," poznamenal Callan, obrátil čepel a vrátil ji Decadovi.

„Kde ses to naučil?" podivil se Unwallis. „To bylo neuvěřitelné."

„My sedláci umíme spoustu věcí," opáčil Callan a podíval se na Decada. „Nevypadáš dobře, chlapče."

Decado se napjal. „Ještě jednou mi řekneš chlapče, ty zkurvysynu, a já ti ukážu, jak se má meč používat."

„Tohle už zašlo dost daleko," vložil se do věci Unwallis a snažil se mluvit přísně. „Jsme tu hosty, Decado. A ty, pane," obrátil se na Callana, „bys neměl provokovat vojáka Věčné."

„Beru tvou výtku na vědomí, pane," pravil Callan s lehkým úsměvem. „I já jsem v tomto domě hostem a měl jsem to mít na paměti." Půvabně se uklonil a otočil se k Landischánovi. „Snad bychom mohli začít s večeří, strýčku."

Jedli téměř mlčky. Unwallisovi se ulevilo, když Decado hned po jídle vstal, stručně poděkoval Landischánovi a odešel.

„Věř mi, pane, to od tebe bylo velmi hloupé," řekl Unwallis Callanovi. „Decado je vynikající šermíř a s urážkami se nesmiřuje snadno. Radím ti, aby ses co nejdřív vrátil domů."

„To také hodlám. Chci prozkoumat staré království Naashanu."

„Ty jsi dějepravec?"

„Tak trochu."

„Tak Naashan, co? Jedno z oblíbených míst pro vykopávky, pravda, Landisi?"

„Správně," odvětil Landischán. „Bylo tam objeveno mnoho artefaktů. A teď, myslím, nastal čas, abychom si my dva v klidu promluvili." Ohlédl se na Callana. „Obávám se, že náš rozhovor by tě nudil, synovče."

„V tom případě půjdu," pravil Callan, vstal, poklonil se Unwallisovi a vyšel ze sálu.

„U blahoslavené!" zašeptal Unwallis. „Copak ten chlap touží po smrti? Nebo snad Decadova pověst na východ nepronikla?"

„On jeho pověst zná, příteli. Ale jeho není snadné vylekat."

„Má zvláštní přízvuk. Naashan jsem projel celý a podobný jsem nikdy neslyšel."

„Východní pobřeží," pousmál se Landis. „Vždycky jsem měl velké problémy jim rozumět."

Unwallis si vzdychl. „Pokusím se Decadovi zabránit, aby ho zabil. Ačkoliv to nemůžu zaručit. Když mu není dobře, nechová se jako normální člověk. Ale jestli to bolení hlavy ustoupí, mohl by být ochoten mu prominout."

„Proč přijel s tebou?" zeptal se Landis a nalil oběma víno.

„Kladl jsem si tutéž otázku. Možná už Věčnou přestává bavit a chce ho dostat z Dirananu. Opravdu netuším. Ale mluvme o tobě, Landisi. Víš, jaké nebezpečí ti hrozí."

„Vím. Staré zvyky neumírají snadno, příteli. Našel jsem nějaké artefakty a nedokázal jsem odolat, začal jsem s nimi dělat pokusy. Jak vidíš, mí zkřenci nejsou z nejlepších.“

„Řekl jsi Věčné, že chceš jen klidný život stranou od zmatků říše. Ona ti darovala tuto zemi.“

„A teď ji chce zpátky?“

„Ovšemže ne. Chce jen právo tudy procházet, aby mohla její vojska vyčistit sever od zrádců.“

„Ale no tak,“ ohradil se Landis, „víš, že nejrychlejší cesta na sever vede přes pláně a trosky. Už teď máte vojsko pod jižním průsmykem. Poslat oddíly tudy by zabralo o měsíc víc času, a k čemu? Mluv jasně, Unwallisi. Co ode mě Věčná žádá doopravdy?“

„Nemusím ti to vyrývat na hliněnou tabulku. Byl jsi její nejstarší rádce a sloužil jsi jí nejdéle. Ani já nevím, jak dlouho jsi byl v jejích službách. Ale určitě déle než Agriás. A s kým teď bojujeme? S tím samým Agriásem, který přísahal, že jí bude nadosmrti věrně sloužit. S Agriásem, který nám způsobil nevýslovné škody. V bitvě padlo přes sto tisíc vojáků a pětkrát tolik jich zabily hlad a nemoci.“

„Chceš mi říct, že se bojí, aby se ze mě nestal druhý Agriás?“ Landis se zasmál. „Nic nemůže být vzdálenější od pravdy. Netoužím po moci, tedy kromě té, jíž vládnu tady.“

„Ještě ji miluješ, Landisi?“

„Ty ze všech lidí by ses mě na tohle neměl ptát. Samozřejmě že ji miluju. Byla můj život, můj sen. Byla pro mě vším od chvíle, kdy jsem spatřil její sochu.“ Landis si povzdechl. „Mnoho let jsem s ní sdílel postel.“ Pokrčil rameny. „Ano, musel jsem se o ni dělit s každým, kdo se jí zalíbil. Na ničem z toho mi nezáleželo. Dal bych sto let života, jen abych s ní mohl strávit ještě jedinou noc.“

„Stejně jako já – i když já nemám sto let navíc,“ zabručel Unwallis. „Varoval jsi ji před Agriásem, pamatuju si to.“

„A pamatuješ si, co ještě jsem jí řekl?“

„Pamatuju. Stále si tím nejsem jistý, ale je to minulost a není to důležité. Přáním Věčné je zajistit si tvou věrnost. Chce mít na tvém území malý oddíl na ochranu svých hranic. Copak by to bylo tak strašné, Landisi? Pár vojáků a pár zkřenců.“

Landis si dolil víno a napil se, než odpověděl. „Bylo. Agriás má na severu několik armád. Jestli sem přijdou oddíly Věčné, Agriás se o tom doslechne. Pak se válka rozšíří i do mých zemí, které jsou v současné době válečných hrůz milosrdně ušetřeny.“

Unwallis se zhluboka nadechl.

„Tak přejděme k dalšímu bodu, velmi choulostivému. Jedná se o Skilgannonův hrob.“

„Co je s ním? Byl prázdný.“

„Nemluvím o té jeskyni, Landisi, ale o místě půl míle daleko na pahorku u řeky.“

„Nebyl to on. Kopal jsem tam a našel nějaké staré kosti, ale artefakty v hrobě byly ze špatné doby.“

„Jeden z tvých kopáčů hlásil, že jsi našel dva meče v jedné pochvě.“

„Ale ne. Našli jsme velkou sekeru, dvojhlavou, která nezrezavěla, a několik hrnců se zlatými mincemi. Mince pocházely z pozdní doby drenajské a byl na nich vyobrazen král Skanda. Ještě jich pár mám, jestli se chceš podívat.“

„Proč nad svou říší udržuješ ochranná kouzla, Landisi?“ Unwallis mluvil tiše a pozorně svého starého přítele pozoroval. Landis před ním uhnul pohledem.

„Nemám rád, když mě někdo sleduje. Mám rád soukromí a rozčiluje mě, když mě Memnon špehuje. Nikdy jsem ho neměl rád. Doufám, že si Věčná uvědomí, jaký je to had, a narazí jeho hlavu na kůl.“

„Ano, ano,“ zabručel Unwallis. „Memnona nemá nikdo rád. Ale projděme si fakta. Tvoříš zkřence, stejně jako Agriás. Odmítáš Věčné povolit průchod přes své země. Seslal jsi ochranná kouzla, abys Věčné zabránil podívat se, co tu děláš. Vystihuje to, o čem jsme se tu právě bavili?“

„Nevypadá to dobře, viď?“ Landis se nucené usmál.

„Ne, Landisi. Vůbec to nevypadá dobře. Jsem tvůj přítel. Rád bych ti pomohl. Ale jestli odsud odejdu, aniž bychom se dohodli, budu se o tebe bát.“

„Ona ví, že bych jí nikdy… neublížil.“ Landis byl vyděšený. Unwallis mu to viděl na očích.

„Netuším, co Věčná ví, Landisi. Vím jenom, co dělá s těmi, koho považuje za hrozbu. Myslíš, že tě váš dlouholetý vztah zachrání? Klameš sám sebe. Memnon poslal do toho průsmyku na jihu, o kterém jsi mluvil, stíny. Možná už míří na sever, aby vyřídili nějakého vzbouřeneckého generála. Stejně tak ale mohou přejít hory a najít tebe.“

„Nenechala by mě zabít, příteli. Dal jsem jí život. Chceš vědět, jak dlouho jsem jí sloužil? Byl jsem tu před Věčnou, Unwallisi. Ona byla první znovuzrozená. Já ji přivedl zpátky. Nezabije mě. Vrať se a pověz jí, že nejsem její nepřítel. Řekni jí, že jsi o tom přesvědčený. Tobě uvěří. Řekni jí, že potřebuju trochu času, abych její nabídku zvážil.“

Unwallisovi pokleslo srdce. „Copak ji neznáš, Landisi? Copak jsi neviděl, kolik lidí zabila? Mnozí z nich ji svým způsobem milovali. Povídám ti, že ti hrozí nebezpečí.“

„Jenom trochu času, Unwallisi. Požádej ji o to za mě. Uvidíš. Dá mi ho. Chtěl by ses teď podívat na ty skandovské mince? Jsou pozoruhodné.“

Bylo pozdě, ale Skilgannon nespal. Stál na balkoně, vdechoval sladký noční vzduch a hleděl na hory koupající se v měsíčním světle. Garianne byla těhotná a on nic nevěděl. To bylo těžké skousnout. Zmučenou válečnici nikdy nemiloval, ale záleželo mu na ní. Proč mu o tom neřekla? Proč mu to neřekla Ustarté? Copak nemá muž právo vědět, že má syna?

Můj syn zemřel před tisíci lety.

To pomyšlení bolelo.

Před očima se mu mihla Decadova tvář. Vypadal můj syn jako ty? přemítal. Doufal, že se mu bude Decado líbit, že v

něm uvidí něco, co by mu připomínalo jeho samotného. Nic takového ale nenašel a zanedlouho už mladého, nafoukaného šermíře z duše nesnášel. No dobrá, pomyslel si s úsměvem, možná se zase tolik nelišíme.

Zaslechl, jak se otevírají dveře do komnat, a obrátil se. Vstoupil správce Ensinar. Když zahlédl Skilgannona, uklonil se, přičemž mu zapleskaly vlasy sčesané přes vršek hlavy. „Pán mě požádal, abych se podíval, jestli ještě nejsi vzhůru, pane," pravil. „Doufá, že by ses k němu mohl připojit v knihovně."

Skilgannon kývl a následoval stařík opuštěnými chodbami dolů do Landischánovy pracovny. Ve světle luceren byl Landischán bledý a ztrhaný. „Nešlo to dobře," poznamenal s povzdechem.

„Mrzí mě, že jsem si tvého hosta dobíral," omlouval se Skilgannon. „Nebylo to zdvořilé."

Landischán mávl rukou. „To jsem neměl na mysli. Byl jsem bláhový. Unwallis je bystrý a inteligentní. Ve své nadutosti jsem chtěl oklamat jeho i Věčnou. Neuspěl jsem. Myslím, že je ještě čas. Ano, ano, jsem si tím jistý."

„Chtěl jsi mě vidět," připomněl se Skilgannon.

„Ano. Promiň. V hlavě mi bzučí příliš mnoho myšlenek, jako hladové včely." Landis vstal, přistoupil ke stěně a odsunul panel. Z výklenku vyndal dvojhlavou sekeru s černým toporem. Byla těžká, měl co dělat, aby ji uzdvihl. „Znáš tuto zbraň?"

„Ano," přitakal Skilgannon, zvedl se a převzal ji od Landise. „To je Snaga, sekera Drussa Velikého."

„Čepele bez návratu," doplnil Landis. „To říkají runy, které jsou vyryté na toporu. Nosit tohle do boje vyžaduje velkého siláka."

„On byl velký silák. Předpokládám, že ležela v mém hrobě."

„Ano. Jak ses k ní dostal?"

„Byl to dar od jednoho velikého vojevody. Jeho muži zabili Drussa v bitvě u Dros Delnochu. Šel jsem za ním a požádal ho o ni."

„A o nějaké kosti, které sis uložil do medailonku."

„Správně. Ví Harad, že je znovuzrozený?"

„Ne. Ale když teď víme, kdo je, mohl bych požádat Gamala, ať vyhledá jeho duši v prázdnotě."

„Jak už jsem ti říkal, nenašel by ji," prohlásil Skilgannon. „Druss byl skvělý muž. Hrdina. Nepotuloval by se po tom prokletém místě. On jím jen prošel. Už jsi to zamotal dost, Landisi. Nech to být."

Landis se sesul do křesla. „Je v tom víc pravdy, než tušíš. Až se zítra sejdeš s Haradem, předáš mu tu sekeru jako dar ode mě?"

Skilgannon se usmál. „Jelikož to byl můj hrob, řekl bych, že je to dar ode mě. Ale ano, dám ji Haradovi. Myslím, že Drussovi by se to líbilo. Prohlédnu si hory s Haradem, Landisi, a pak odsud odejdu. Tvůj zápas s Věčnou mě nezajímá."

„Chápu. Opravdu tě chápu. Přes svůj věk a moudrost jsem se zachoval jako dokonalý hlupák, Skilgannone. Ustarté nebyla bohyně, ani jí nepožehnal Pramen. Byla nadaný zkřenec, vytvořený nejspíš někým jako já." Nevesele se zasmál a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že když tě přivedu zpátky, nakloní to vážky v můj prospěch. Myslel jsem, že když naplním proroctví Ustarté, Pramen mi odpustí."

„Co ti má odpouštět?" podivil se Skilgannon.

„Utrpení světa, chlapče." Landischán zavzdychal. „To já přivedl Věčnou k životu. Já zjistil, jak zacházet se stroji, které vytvářejí zkřence. Všechny ty nepřirozené hrůzy na tváři naší požehnané země padají na mou hlavu."

„Zkříženci byli na světě i před tvým narozením, Landisi. Uměli je vytvořit nadirští šamanové. Bereš toho na sebe moc."

„Pár zkřenců možná. Dost na to, aby dali vzniknout báchorkám o obludách. Nebyly jich celé armády, Skilgannone. Gamal mi vyprávěl o tom, co se stalo v Perapoli, jak tě těch několik tisíc zabitých lidí nesmírně trápilo. Já mám na svědomí stovky tisíc duší. Ty jsi za své hříchy bloudil tisíc let prázdnotou. Co čeká mě? Nikdy neprojdu bránou, o které jsi mluvil. A nedokážu bojovat s démony v prázdnotě."

„Možná ne," souhlasil válečník. „Co uděláš teď?"

Landischán si znovu povzdychl. „Budu utíkat. Budu hledat místo, kde bych mohl v klidu dožít. Splníš mi jedno poslední přání?"

„Nevím. Zeptej se a uvidíš."

„Vezmi si s sebou Meče noci a dne. Zakopej je, jestli chceš. Hoď je do moře, je mi to jedno. Nechci, aby padly do nesprávných rukou, kdyby… kdyby se to zvrtlo. Uděláš to pro mě?"

Skilgannon chvíli jen mlčel. „Zabal je do látky a nech mi je zítra donést do pokoje, než se vydám na cestu."

Šli déle než čtyři hodiny. Moc toho nenamluvili, což Harada potěšilo. Ten Callan byl silný a trpělivý. Odpoledne začalo pršet. Zprvu to Harad nebral na vědomí, ale déšť sílil a země byla stále kluzčí a zrádnější. Vzhlédl. Mračna houstla a na západě se zablýsklo. Harad zamířil k nedalekému útesu. Byly v něm mělké jeskyně a svalnatý dřevorubec si jednu vybral, zalezl dovnitř a shodil batoh na zem. Callan také sundal batoh a svlékl si dlouhý kabát z tmavé kůže. Chvíli jen stál a uvolňoval si svaly na ramenou. Pod ním měl jelenicovou vestu bez rukávů. Ačkoliv byl štíhlý, paže a ramena měl svalnaté. Harad zahlédl pavouka vytetovaného na Callanově předloktí. Zadíval se na jeho batoh. Nahoře měl přivázané dva předměty zabalené v tmavé látce. Jeden byl asi pět stop dlouhý a lehce zakřivený. Druhý u Harada vzbuzoval větší zvědavost. Na jednom konci byl široký, na druhém úzký a jeho tvar mu připomínal strunné nástroje, na něž o hodech hráli muzikanti. Ale byl příliš plochý.

Chvíli jen mlčky seděli, pak si Callan zase oblékl kabát, vyšel ven do deště a vrátil se s otepí dříví. Několikrát to zopakoval, až měli dost dřeva na celou noc. Nakonec si svlékl kabát, přehodil ho přes kámen a mlčky připravil oheň. Vlhkému dřevu chvíli trvalo, než chytilo, avšak Callan se nevzdával. Dřevo konečně chytilo a on se opřel o stěnu

jeskyně. Harad otevřel batoh a vyndal sušené maso, které nabídl Callanovi. Stále mlčeli.

Venku se zablýsklo a následovalo burácení hromu. Déšť se změnil v pořádný lijavec. Haradovi, jenž doufal, že druhý muž není žádný žvanil, začínalo jít neustálé mlčení na nervy. „Klidně můžeme tu bouřku přečkat tady," zabručel. Měl pocit, jako by se praštil do hlavy. Pochopitelně že tady počkají, až přestane pršet. Proč jinak by seděli v jeskyni u ohně?

„To je dobrý nápad," prohlásil Callan. „Jsem unavenější, než jsem čekal."

„Jo, pro ty, co nejsou zvyklý, je to dlouhý stoupání," souhlasil Harad. Callan se ladně zvedl a přistoupil ke svému batohu. Rozvázal tkanice držící ten zvláštně tvarovaný předmět, dřepl si a odhrnul látku. Harad ho pozoroval s nelíčeným zájmem. Když byla látka dole, zaleskla se ve světle ohně dvojhlavá sekera s černým, stříbrem vykládaným toporem. Čepele měly tvar motýlích křídel. Harad nikdy neviděl krásnější zbraň. Náhle se zachvěl a naskočila mu husí kůže.

Callan zbraň potěžkal a podal ji Haradovi. Byla těžká, přesto dokonale vyvážená. Harad ji uchopil a dlouze vydechl.

„Je to dar od Landischána," vysvětlil mu Callan.

„Musí si tě hodně vážit, když ti dal něco takovýho."

Callan se usmál. „Je to dar pro tebe, Harade."

Vrátil se k ohni a přihodil na oheň dva klacky.

„Proč by mi dával takovou věc?"

Callan pokrčil rameny. „Zeptej se ho sám, až se vrátíme. Ta sekera se jmenuje Snaga. Runy na ní říkají: Čepele bez návratu. Je to starobylá zbraň. Kdysi ji nosil veliký hrdina."

Harad zašel dozadu do jeskyně, potěžkal sekeru a několikrát se zlehka rozmáchl. „Musel to být pořádný silák, když tohle nosil do boje," podotkl. „Není zrovna lehká."

Callan neodpověděl. Mlčky seděl u ohně a žvýkal sušené maso.

Venku šuměl déšť a bil hrom. Ve vchodu se cosi objevilo. Byl to černý medvěd. Chvíli tam postál, načež ucítil kouř a odběhl.

„Je tady plno medvědů," poznamenal Harad. „Taky pár velkých koček. Odkud jsi?" zeptal se. „Přízvuk jako tvůj jsem jaktěživo neslyšel." Vrátil se k ohni, posadil se a sekeru položil vedle sebe. Ale neodolal a dál se jí dotýkal.

„Z daleka," odvětil Callan. Harad měl dojem, že v jeho hlase zaslechl hořkost, a netlačil na něj. Po chvíli začalo být jasné, že je tu bouřka uvěznila na celou noc. Oba se zabalili do pokrývek a Callan vzápětí usnul. Harad však seděl u ohně, držel sekeru a díval se na svůj odraz v motýlí čepeli. Na okamžik měl dojem, že se dívá na někoho jiného. Otřásl se a sekeru konečně odložil. Zmocnil se ho neklid. Ohlédl se na spícího cizince. Musel přiznat, že je to příjemný společník. Na nic se neptal ani se na něj nepokoušel udělat dojem. Možná těch pár dní v horách nebude tak náročných.

Vstal a se sekerou v ruce zašel k ústí jeskyně.

Snaga.

Dobré jméno. Čepele bez návratu. Přemýšlel o hrdinovi, který ji nosíval. Odkud byl? Kde bojoval?

V té chvíli se vrátil medvěd, pomalu se šoural lijákem. Harad znehybněl. Medvěd se přiblížil a prohlížel si mohutného člověka v ústí jeskyně. Najednou se postavil na zadní.

„Nedělej to," poradil mu Harad tiše. „Nejsme nepřátelé, ty a já."

Medvěd se nad ním chvíli tyčil, pak se spustil na všechny čtyři a odběhl mezi stromy.

„S medvědy to rozhodně umíš," podotkl Callan. Harad se ohlédl. Vysoký modrooký cizinec stál za ním s loveckým tesákem v ruce. Harad ho neslyšel přicházet.

„Už jsem ho párkrát viděl. Jednou mi vlezl do srubu a sežral mi zásoby na tři měsíce. Byla to moje chyba, že jsem nechal dveře otevřený." Harad se zadíval na nůž a zazubil se. „Dobrá čepel, ale abys ho s tím zabil, potřeboval bys hodně štěstí."

„Jsem šťastný člověk," odtušil Callan, vrátil tesák do pochvy a vrátil se k ohni.

Bouřka zuřila skoro celou noc, avšak ráno bylo jasné a obloha bez mráčku.

Vydali se na cestu a skoro celé dopoledne kráčeli mlčky, třebaže tentokrát Haradovi nebylo mlčení příjemné. V dálce zahlédl několik šedých vlků a malé stádo vysoké. Jeleni se popásali u nějakých trosek. „Kdo tady žil?" zeptal se Callan. „Myslím za starých časů?"

Harad pokrčil rameny. „O dějinách toho moc nevím. Zdejší lidé se jmenovali Sathularové – nebo tak nějak. Už dávno je vyhubili."

„Sathulové," opravil ho Callan. „Slyšel jsem o nich. Zuřiví válečníci. Neustále válčili s Drenajci."

„To je fuk," zabručel Harad, jak mu vadilo, že má nedostatečné znalosti. „Dobrá země. Málo lidí. Na severu je jedna malá dědina, jinak nic. Člověk se tu může procházet celý týdny a neuvidí živou duši. Takhle to mám rád."

Pokračovali v cestě. Překročili malé údolí a zamířili do kopce. „Ještě jsi unavenej?" zeptal se Harad za soumraku.

Callan se usmál. „Míň, co jsem ti předal tu sekeru. Je pořádně těžká."

Harad ji potěžkal. „Je překrásná. Mám pocit, jako bych ji nosil celej život."

Utábořili se na malé pasece. Zvedl se chladný vítr přinášející vůni sněhu z hor. Callan zapálil oheň vedle balvanu ve snaze získat trochu víc tepla od vyhřátého kamene, ale vítr neustále rozhazoval jiskry a nakonec oheň uhasil. Oba muži seděli potmě, zabalení v pláštích.

„Víš něco o tom hrdinovi, co nosíval Snagu?" zeptal se Harad.

„Ano. Jmenoval se Druss. Říkali mu Druss Veliký. Byl to drenajský hrdina."

„Jaký byl?"

Callan upřel jasně modré oči do jeho světlých. Harad z něj vycítil napětí, ale hned opadlo. „Byl to silák. A žil podle kodexu cti."

„To znamená co?“

Callan pokrčil rameny.

„Zásady, pravidla, tak něco. Chceš si je poslechnout?“

„Ano.“

Callan se zhluboka nadechl. „Nikdy nesmíš ublížit ženě nebo dítěti. Nesmíš lhát, podvádět a krást. To dělají jen malí muži. Chraň slabé před zlými silnými. A nikdy nedovol, aby tě pomyšlení na zisk svedlo na stezku zla. Tohle byl železný kodex Drussa Velikého.“

„Líbí se mi,“ prohlásil Harad. „Ještě mi ho zopakuj.“ Callan mu vyhověl. Harad si to mlčky přebíral. Pak kodex odříkal sám. „Zapamatoval jsem si to dobře?“ ujišťoval se.

„Ano, zapamatoval. Hodláš se tím řídit?“

Harad kývl. „Když už nosím jeho sekeru, měl bych taky dodržovat kodex, co k ní patří.“

„To by se mu líbilo,“ podotkl Callan. „Kam půjdeme zítra?“

„K troskám. Občas tam chodívám. Myslel jsem, že bys je třeba taky rád viděl.“

5

Z jeskyně odešli brzy po svítání a dvě hodiny šplhali do prudké, kameny poseté stráně. Na hřebeni se Harad zastavil. Skilgannon se zastavil vedle něj. Dech se mu zadrhl v hrdle. Z výšky viděl rozlehlé stepi na severu i široké pláně na jihu. Hluboko pod nimi byla obrovská, opuštěná pevnost se šesti hradbami a kdysi mohutnou tvrzí, nyní polorozpadlou. Hradby se táhly přes průsmyk a uzavíraly cestu na sever. Skilgannon se zachvěl. Poprvé, co se probudil v novém těle, věděl přesně, kde je. Dolehla na něj tíha tisíce let. Když tuto pevnost viděl naposledy, byla mocná a nedobytná, vysoká a majestátní. Ale i ona podlehla zubu času a síle přírody. Byla živoucí připomínkou, jak velmi se svět změnil, a on se cítil ještě vykořeněnější.

Podíval se na Harada. Byl obrazem mladšího Drussa, a přece nevěděl nic o boji o přežití, který kdysi probíhal na nyní opuštěném cimbuří.

„Velkolepý, co?“ řekl Harad. „Jmenuje se to Pevnost duchů.“

„Kdysi se to jmenovalo jinak,“ poznamenal Skilgannon tiše. Shodil batoh, posadil se a civěl na trosky. Někdy v posledních sto letech tu došlo k zemětřesení. První hradba byla popraskaná a zpola zasypaná sesutým kamením. Tvrz pukla a částečně se zbortila.

„Jak?“ zeptal se Harad a přisedl si k němu.

„Dros Delnoch. Povídalo se o něm, že dokud budou na jeho hradbách stát muži s odvahou, nepadne.“

„Ale nakonec padl,“ podotkl Harad. „O dějinách toho moc nevím, ale vím, že ji dobyl válečnej náčelník chán Tenaka. Zabrali ji Nadirové. Dobyli starý země.“

„O něm jsem nikdy neslyšel,“ zabručel Skilgannon. „V poslední bitvě, o které vím, bojoval Druss Veliký a hrabě z Bronzů. Druss tehdy padl. A pevnost se udržela. Deset tisíc mužů proti padesátkrát většímu vojsku.“

Skilgannon se zhluboka nadechl a vzpomínal na den, kdy vjel do nadirského tábora.

Dros oblehlo dvě stě tisíc válečníků. Ale té noci nezaútočili. Připravili velkou pohřební hranici a na ni položili tělo Drussa Velikého. Toho dne padl v boji proti nesmírné přesile. Nadirové mu říkali Smrtonoš a zároveň se ho báli i jej uctívali. Odnesli mrtvého Drussa z bojiště a chystali se mu vzdát poctu.

Skilgannon sesedl před stanem Ulrika, pána Vlků. Stráže ho hned poznaly a nechaly ho vstoupit k chánovi. „Proč jsi tady, příteli?“ otázal se muž s fialovýma očima. „Vím, že jsi nepřišel bojovat za moji věc.“

„Přišel jsem si pro odměnu, kterou jsi mi slíbil, veliký cháne.“

„Tohle je bojiště, Skilgannone. Nemám tu své pokladnice.“

„Nežádám zlato.“

„Dlužím ti život. Můžeš mě požádat o cokoliv, co mám, a já ti to dám.“

„Drussa jsem si velice vážil, Ulriku. Byli jsme přátelé. Žádám jen dárek na památku: pramínek vlasů a kousek kosti. Taky chci požádat o jeho sekeru.“

Velký chán chvíli mlčel. „Já si ho taky velice vážil. Co budeš dělat s jeho vlasy a kostí?“

„Vložím je do medailonku, můj pane, a ten budu nosit na krku.“

„Stane se, jak žádáš,“ svolil Ulrik.

„Jsi nějaký zamyšlený,“ ozval se Harad, „a vypadáš smutně.“

„Je to smutný pohled,“ opáčil Skilgannon.

Zemětřesení a následný sesuv půdy znamenaly, že do pevnosti byl nyní přístup i z hor, nejen přes vysokou věž nad Sentranskou planinou. Sestup byl stále nebezpečný, avšak Harad se Skilgannonem se pomalu dostali až dolů a zastavili se na cimbuří první hradby. Každých padesát kroků byly v hradbě zasazené věže a dvě z nich zničila kamenná lavina. Ostatní dosud stály. Skilgannon došel na kraj cimbuří a zadíval se dolů. Hradba byla šedesát stop vysoká a čtyři sta kroků široká a byla první linií obrany. Harad vykročil po ochoze, sekeru v ruce. Skilgannon ho pozoroval. Drussovi bylo šedesát, když na této hradbě stál naposledy. Nyní tu – jistým způsobem – stanul opět. Skilgannon se znovu zachvěl.

„Chceš jít dál?“ zeptal se Harad. Skilgannon kývl. Společně sešli po schodech a přešli rovinku mezi prvními dvěma hradbami. Druhá hradba pukla při zemětřesení. Prolezli puklinou.

Za druhou hradbou byly brány vyčištěné a oba muži pohodlně došli až k poničené tvrzi. Tady Harad u staré studny zapálil oheň. Vytáhl z batohu kotlík, došel ke studni a nabral do vědra vodu. Zhluboka se napil a nalil vodu i do kotlíku. „Vloni jsem sem donesl okov a provaz,“ vysvětlil. „Voda je studená a čistá. Bude z ní moc dobrá polívka.“

Podíval se na Skilgannona. „Myslel jsem, že se ti to bude líbit, ale zřejmě jsem se zmejlil," posteskl si.
„Nezmýlil. Jsem rád, že jsme tady. Jak často sem chodíš?"
„Tak často, jak to jen jde," přiznal Harad. „Cítím –" Rozpačitě se usmál. „Cítím se tu spokojený."
„Možná máš pocit, že sem patříš."
„Ano. To je to pravý."
„Máš tady nějaké oblíbené místo?"
„Ano."
„Není to náhodou brána ve čtvrté hradbě?"
Harad nadskočil a instinktivně udělal znamení ochranného rohu. „Jsi čaroděj nebo co?"
„Ne," uklidňoval ho Skilgannon. „Cestou jsem u brány viděl popel ze starých táborových ohňů."
„Aha!" Harad se viditelně uklidnil.
„Dokážeš přečíst ty nápisy nad bránami?" zeptal se Skilgannon.
„Ne. Mockrát jsem si říkal, co to znamená. Asi to budou jenom jména."
„Víc než to, Harade. První hradba se jmenovala Eldibarka. To pochází se starého jazyka. Znamená to ‚Jásající'. Tady se poprvé střetneš s nepřítelem a zaženeš ho. Obránci jásají. Věří, že vyhráli. Druhá hradba se jmenovala Musif. To znamená ‚Zoufalství', protože obránci z druhé hradby viděli padnout Eldibarku, nejširší a nejpevnější hradbu. Když může padnout ona, tak jsou možná všichni odsouzeni k záhubě. Třetí hradba byla Kania. ‚Obnovená naděje'. Padly dvě hradby, ale muži na třetí jsou stále ještě naživu a stále mají kam ustoupit. Čtvrtá hradba je Sumitos. ‚Beznaděj'. Padly tři nejpevnější hradby a nyní došlo na beznadějný boj o přežití. Pátá hradba je ‚Vyrovnanost'. Obránci bojovali tvrdě. Nejlepší z nich dosud přežili. Neuprchli. Budou čelit konci s odvahou." Odmlčel se.
„A šestá?" zeptal se Harad.
„Geddon. Šestá hradba je Geddon. ‚Smrt'."
„Kde padl ten tvůj Druss Veliký?" . „U brány ve čtvrté hradbě."
„Jak to, že víš tohle všecko, ale nevíš, že pevnost padla?"
„Moje paměť už není, co bývala."
Odmlčeli se a Harad připravil ječnou kaši a sušené maso. Když se najedli, vydal se Harad mezi trosky a Skilgannon osaměl, ztracený v myšlenkách a dávných vzpomínkách.

Hvězdy nad starověkou pevností jasně svítily a noc byla klidná. Harad zapálil ohýnek z malé zásoby dříví, naskládaného u hradby. Dřevo došlo a plamínky pomalu pohasínaly. Skilgannon se vydal hledat další dřevo, ale žádné nenašel, jen kamenitou půdu, skály a několik zakrslých keříků. Byl neklidný, třebaže pro to nenacházel důvod.
Vyšel z táhora a vystoupal na ochoz šesté hradby. Odsud jen tak tak dohlédl na poblikávající oheň. Harad měl u čtvrté hradby připravené další dřevo, ale očividně na ně nechtěl sahat. Skilgannon se rozhodl, že si půjde lehnout. V té chvíli ho pohladil vítr.
Kdepak jsi, mládenče?
Skilgannon strnul – a prudce se otočil. Nikdo tam nebyl. Srdce mu prudce bušilo. „Drusse, jsi to ty?"
Pojď dolů k mému ohni, zval ho ten hlas.
Skilgannon ten hlas znal. Měl pocit, jako by horkého letního dne zavál chladivý, příjemný větřík. Rychle prošel temným tunelem pod hradbou. Když se vynořil před bránou, zastavil se. Táborový oheň jasně hořel. Harad máchal sekerou shora dolů a do strany. Ale nebyl to Harad. Skilgannon prve přihlížel, když mladý dřevorubec cvičil se zbraní. Jeho pohyby byly neohrabané, necvičené. Tento muž byl mistr.
Skilgannon se nehýbal. Na míhající se sekeře se lesklo měsíční světlo. Vynořily se vzpomínky: útok na citadelu, záchrana malé Elanin, poslední rozloučení na cimbuří. Ohromeně zíral na mohutného bojovníka a nějak se nevyznal ve vlastních pocitech.
Bojovník zarazil Snagu do země a obrátil se ke Skilgannonovi. „Rád tě vidím, mládenče," prohodil Druss Veliký.
Skilgannon se zhluboka, roztřeseně nadechl. „Dobré nebe, já moc rád vidím tebe, Drusse."
Druss popošel blíž a poplácal Skilgannona po rameni. „Nezvykej si na to," varoval ho. „Nezdržím se dlouho." Otočil se a zapátral na starodávném cimbuří. „Nazývali to Egelovo bláznovství," utrousil. „Ale ukázalo se, že stojí za to." Zašel k ohni a posadil se. Skilgannon se k němu připojil.
„Proč nemůžeš zůstat?"
„Vždyť víš proč. Tohle není můj život, chlapče. Patří Haradovi. Vážně je nádherný zase dýchat horský vzduch a vidět hvězdy. Ale promluvme si o tobě. Jak se ti vede?"
Skilgannon neodpověděl. Ohromení, že vidí Drussa, vystřídala nesmírná úleva. Už nebyl sám v cizím světě. Samota už jen čekala ve stínech. „Neměl bych tu být, Drusse. Tak je to prosté. Svůj život jsem prožil."
„Ne, neměl bys tu být, mládenče. Co máš v plánu?"
„Vrátit se do Naashanu. Jinak nechci nic."
Druss chvíli mlčel. „Možná to je tvůj osud," řekl pochybovačně. „Ale nemyslím si to. Vrátil ses, to musí mít nějaký důvod – cíl. Tohle vím."
„Přivedli mě zpátky, protože jeden nadutý muž uvěřil starodávnému proroctví. Myslel si, že jsem jezdil na koni s ohnivými křídly. Myslel si, že dokážu zarazit hrůzy tohoto nového světa."
„Možná dokážeš."
Skilgannon se zasmál. „Jsem jeden muž bez vojska."
„Ach, mládenče! Jestli budeš potřebovat vojsko, tak si ho najdeš." Zadíval se na pevnost v troskách. „Pro tohle jsem se před všemi těmi roky narodil. Abych přišel sem a pomohl zachránit národ. Jeden stařík se sekerou. To byl můj osud.

A tohle je tvůj. Tady a teď.“

„Spíš trest než osud,“ zabručel Skilgannon bez hořkosti. „Tisíc let v prázdnotě, a teď tohle. Aspoň vím, proč jsem byl v prázdnotě.“

„Ne, to nevíš,“ opravil ho Druss tiše. Než mohl Skilgannon odpovědět, bojovník vzhlédl k horským štítům. „Je tam zlo, potuluje se po horách. Cítím ho. Bude prolita nevinná krev.“

„Jaké zlo?“

„Máš svoje meče?“

„Nepoužiju je, Drusse. Nemůžu.“

„Věř mi, jsi silnější než zlo, které je v nich. Budeš je potřebovat, chlapče. A Harad bude potřebovat tebe.“ Druss si povzdechl. „Je čas, abych odešel.“

„Ne! Zůstaň ještě chvilku.“ Skilgannon zaslechl zoufalství ve vlastním hlase a snažil se uklidnit.

„Můžu jenom hádat, jak osamělý se musíš cítit, mládenče,“ pravil Druss. „Ale nemůžu zůstat. Musím někoho chránit. Prázdnota není místo, kde bys měl být dlouho sám.“

„To nechápu. Ty jsi lapený v prázdnotě? To přece nedává smysl!“

„Nejsem lapený. Jsem tam z vlastního rozhodnutí. Až budu chtít odejít, odejdu. Ty si toho moc nepamatuješ, viď?“

„Ne.“

„To je možná dobře.“ Vzdychl si. „Opatruj se tu.“

Skilgannon pocítil beznaděj, ale přinutil se k úsměvu. „I ty, Drusse. Moc si toho nepamatuju, ale v prázdnotě jsou bestie, které dokážou zabít dokonce i tebe.“

Druss se zasmál, zvučně, hlasem plným života. „Leda ve snu, mládenče!“

Zabalil se do pokrývek a uvolnil se. Pak sebou náhle trhl.

Harad vyskočil, oči vytřeštěné, pěsti zaťaté. Zahlédl Skilgannona a zatvářil se rozpačitě. „Měl jsem hroznej sen,“ vyhrkl. Ztěžka dýchal. Vstal, došel si pro sekeru a potěžkal ji. Trochu se uklidnil. „Obvykle se mi toho moc nezdá,“ přiznal. „A když ano, vždycky se mi zdá jenom o zdejším světě.“

„O čem se ti zdálo dnes?“ zeptal se Skilgannon s těžkým srdcem.

„Už se to vytrácí. Byla tam šedá obloha a démoni.“ Otřásl se. „Tentokrát jsem měl sekeru. Víc si toho nepamatuju. Co tady děláš?“

„Přišel jsem ti sebrat trochu dřeva,“ přiznal se Skilgannon. „Vyhasl mi oheň.“

Chvíli seděli mlčky. Nakonec promluvil Harad. „Víš hodně o tom Drussovi. Víš, co nosíval?“

„Černou kazajku se stříbrnými pásky na ramenou. A přílbu.“

„Nebyla na ní náhodou lebka? Stříbrná?“

„Ano, vedle sekery.“

Harad si přetřel obličej. „Ále, asi blbnu. Někdo mi musel vyprávět pohádku. Možná máma. Ano, tím to bude.“

„Tobě se zdává o Drussovi?“

„Už si nevzpomínám,“ prohlásil Harad a vzhlédl k obloze. „Za chvíli svítá. Měli bychom se vrátit.“

Landischán se rozloučil s hosty a díval se, jak nasedají na koně. Pohled, který po něm vrhl Decado, jím otřásl. Měl v očích žhavou nenávist a ještě něco jiného. Nedočkavost, která Landise vyvedla z míry. S těžkým srdcem se vrátil zpátky do paláce a zamířil do knihovny. Jak jsem mohl být tak namyšlený? tázal se sám sebe. Věřit, že dokážu oklamat Věčnou. Myslet si, že dokážu znovu vytvořit nejskvělejší chvíli svého života?

Posadil se do velkého koženého ušáku u okna a hlavu složil do dlaní.

Jeho život se toho dne před tolika stoletími, když vykopal trosky paláce v Naashanu, změnil. Zavolal ho jeden z jeho dělníků. Klečel v blátě v nově vykopané jámě a vedle něj vyčnívala z hlíny hlava vytesaná do bílého mramoru. Landis se zadíval do mramorové tváře a měl pocit, že se pohnul vesmír a vše, co bylo rozbité a disharmonické, je náhle celé a dokonalé. Tvář patřila ženě – nejkrásnější ženě, jakou kdy viděl. Honem slezl do jámy, padl na kolena a otíral hlínu z kamenného obličeje. Muž vedle něj ohromeně hvízdl. „To musela být bohyně,“ hádal.

Landischán si zavolal další kopáče a pomalu odkryli celou sochu. Socha zpodobňovala ženu sedící na trůně s rukama pozvednutýma k nebi. Kolem jedné paže měla ovinutého hada. Dalších několik dní nechal Landis kopáče pracovat dnem i nocí a postupně odkryli kulatou mramorovou zeď. Landis odhadoval, že až bude celá vykopaná, bude mít v průměru asi dvě stě kroků. Jak odkrývali další části zdi, Landis si uvědomil, že to musel být okraj umělého jezera. Ale jemu nezáleželo ani na nádrži, ani na pobořeném městě. On se cele soustředil jen na sochu. Zkoumal ji celé dny, kreslil si ji, civěl na ni. Landischán, mladý mnich vzkříšení, zapomněl na všechno učení a snil o ženě, která dala vzniknout této nádherné soše. Na podstavci byly rytiny. Landis poslal pro odborníka na naashanské hieroglyfy. Stařík dorazil. Landis si ho dobře pamatoval. Měl hrb a zkroucený krk. Dřepl si k soše a v měsíčním světle ryl své nálezy do vlhkého jílu. Pak neohrabaně vylezl z jámy.

„Stojí tam, že to byla Jianna, naashanská královna. Hovoří se o jejích vítězstvích a slavném panování, které trvalo třicet jeden rok. Její kosti jsou pravděpodobně pohřbené v podstavci sochy. Tenkrát to bývalo zvykem.“

„Její kosti jsou tady?“ Landis stěží ovládl své vzrušení. Roztřásly se mu ruce.

Hrbáč měl pravdu. V podstavci byla objevena tajná přihrádka, hned pod vytesaným trůnem. Byly tam i shnilé pozůstatky nějaké kazety a dva zrezavělé panty. Ze zbytků Landis odhadoval, že v kazetě byly uložené pergamenové svitky, jenže se k nim dostala voda a zničila je. Nechal kosti zabalit a vrátil se do horského chrámu ukrytého v poušti. Cesta přes Carposké hory a na severozápad do přístavu Pastabal, jenž se kdysi jmenoval Virinis, mu zabrala tři dlouhé měsíce. Odtamtud vyplul na západ, pak na sever, proplul Průzračným průlivem a konečně dorazil na západní břeh ústí řeky Rostrias. Mnichům, na rozdíl od něj, novější dějiny světa nedělaly příliš velké starosti. Jeho objevy v Naashanu se

setkaly jen s mírným zájmem, protože mniši se věnovali znovuobjevování velkých tajemství starých, dávno ztracených národů, které údajně ovládaly magii vesmíru a zničily samy sebe.

Landis se o původ artefaktů nikdy zvlášť nezajímal, jen o to, jak by mu mohly být k užitku. Bylo dobře známo, že mniši se těší nadpřirozeně dlouhému životu. To se Landisovi líbilo. Také se věřilo – a on zjistil, že je to pravda – že je možné vrátit se zpátky do života. Toto tajemství však znal jen úzký kroužek zasvěcených. Landis se spřátelil s jedním z nich a stal se jeho pilným žákem. Jeho učitel, znovuzrozený Vestava, tuze rád rozprávěl o starých časech, kdy byl založen klášter.

Po archeologickém průzkumu opata Goraliana před patnácti stoletími byl na tomto místě v poušti vytvořen první chrám dávných. Pod osamělou horou objevil Goralian několik pohřebních komor obsahujících tajuplné stroje sestrojené z kovu, který nerezavěl ani se nerozpadal, a bílého dřeva, které netlelo. Goralian studiem těchto komor strávil většinu života, ale znovu je spustil až po jeho smrti druhý opat kláštera, mystik Absyll. Landischán by byl moc rád u toho. Podle Vestavy vstoupil opat do snového transu, v němž pronikl mlhami času a vrátil se do minulosti. Pozoroval dávné při práci se stroji. Když se probudil, odvedl mnichy do tajné komnaty hluboko v hoře. Tady stiskl několik přepínačů a páček. Ve chvilce bylo slyšet skřípění a hora se začala otřásat. Několik mnichů uteklo ze strachu, že došlo k zemětřesení. Ostatní stáli jako přimražení. Absyll odvedl stále vyděšené mnichy ke schodišti. Pomalu šplhali nahoru a nakonec se vynořili na kovové plošině několik set stop nad pouští. Opat ukázal na horu. Na vrcholku nad nimi se něco pohybovalo. Zprvu to vypadalo jako silný zlatý sloup vystupující z hory. Pak se vrcholek sloupu rozšířil a otevřel se jako obrovský květ. Vestava jim vysvětlil, že původně tu bylo jedenadvacet okvětních plátků, ale ty se spojily a vytvořily dokonale kulaté kovové zrcadlo spočívající na vrcholku hory. Absyll to nazýval Nebeské zrcadlo.

Pokud mniši na plošině žasli při pohledu na zlatý štít, pak ti uvnitř byli stejně ohromení. Ze stěn celé starobylé stavby vycházelo světlo, stroje hučely. Mniši vybíhali ven na otevřené prostranství.

Mnozí z nich zapsali své vzpomínky na tento den a Landis je všechny prostudoval. Všichni byli nesmírně vzrušení a měli pocit, že se jich dotkla ruka osudu. V následujících letech udělali mnoho dalších objevů, ale otevření zlatého štítu se vyrovnal pouze jediný. Než abatyše Hewla upadla do spárů zla, zaujalo ji mihotavé zrcadlo v jedné z vyšších komnat. Na jeho povrchu se rozsvěcovaly podivné značky, měnily se a přesouvaly. Hewla mnoho z nich opsala a nakonec došla k názoru, že představují staré písmo starších ras. Po osmnácti letech trpělivého studia písmo konečně rozluštila a zjistila, jak používat stroje. Landis přečetl a prostudoval Hewliny poznámky. Její práce vedla k přejmenování kláštera a novým objevům zdejších mnichů. Místo bylo nazváno chrámem vzkříšení a stroje mnichům zprvu poskytovaly delší život. A nakonec jim umožnily porazit samotnou smrt a dojít znovuzrození.

Než se do kláštera dostal Landis, byla již Hewla dávno pryč, třebaže příběhy o ní a o jejích temných skutcích se staly legendami. Landis odnesl kosti dávno mrtvé královny Vestavovi a velmi pokorně navrhl, že by „posílilo vědění o minulých dobách, kdybychom ji navrátili k životu“.

Vestava se usmál. „To by nepřineslo větší užitek, Landisi. Její duše dávno opustila prázdnotu. Jednoho dne to pochopíš. Až budeš připravený, sám tě budu učit.“

Do toho jednoho dne uběhlo šestadvacet let, čtyři měsíce a šest dní. Za tu dobu se Landis vrátil do Naashanu, nechal sundat soše hlavu a tu si odvezl do svých pokojů v klášteře. Za nocí sedával a díval se na ni, dokonce na ni mluvil. Jeho láska k dávno mrtvé královně nepolevovala. Naopak, sílila. Začalo se mu o ní zdát.

Když se Vestava konečně rozhodl podělit o tajemství se svým žákem, zjistil Landis, že klíč k úspěšnému vzkříšení leží v prastarém obřadu, který Hewla nazvala stěhování duší. Aby byl přenos úspěšný, bylo obvykle nutné provést ho do druhého dne po smrti. Při vzácných příležitostech bylo možné otálet déle, pokud se našel mystik, který dokázal vstoupit do prázdnoty a doprovodit duši zpátky do útočiště nového těla. Nejdelší zaznamenaná doba však byla osm dní. Naashanská královna byla mrtvá pět set let.

Landischán byl nesmírně zklamaný. První noc ležel ve své ložnici a plakal.

Uběhly tři roky, než přišel nejslavnější okamžik jeho života. Ukázal hlavu sochy mladému mnichovi, jenž se cvičil v mystických uměních. Když se dotkl nějakého předmětu, viděl jeho minulost. S Landisem o svém daru žertoval. „Pověz mi o té soše,“ požádal ho Landis. Mladý muž položil ruce na chladný bílý kámen a zhluboka se nadechl. „Vytvořil ji jednooký muž. Trvalo mu to pět let.“ Usmál se. „Pomáhal mu jeho syn, který byl snad ještě nadanější než otec. Královna přicházela do jejich hutě a sedávala s nimi. Oni si ji kreslili a žertovali s ní. Jmenovala se Jianna.“

„To ses mohl dozvědět z mých poznámek,“ namítl Landis a snažil se nebýt příliš skeptický.

„Nečetl jsem je, bratře, máš mé slovo. Socha byla umístěna u jezera.“ Náhle sebou trhl. „Byla tam prolita krev vrahů, kteří chtěli královnu zabít. Neuspěli. Ona neutekla. Postavila se jim. Byl s ní muž, měl oholenou hlavu, tedy až na temeno. Zvláštní. Vypadá to jako koňská hříva.“ Najednou zaječel, vrhl se dozadu a spadl na lehátko.

„Co se stalo?“ vyhrkl ohromeně Landis.

Mladý mnich se zachvěl. „Nevím. Cítil jsem… Ach, Landisi, není mi dobře.“

„Co jsi cítil?“

„Dotkla se mě. Královna se mě dotkla. Straší v této soše.“

„Její duše je dosud spojena se světem?“

„Myslím si to. Už na tu věc nikdy více nesáhnu.“

Landis donesl zprávu Vestavovi.

„Můžeme ji přivést zpátky, že ano?“ tázal se.

„Není to tak prosté, žáku. A pokud se dosud vyskytuje na tomto světě, možná je to dostatečný důvod, ani se o to nepokoušet. Nechápeš? Neprošla prázdnotou. Co zlého musela spáchat, že byla tak dlouho uvržena na to strašné místo?“

„Ale mohla by nám vysvětlit tolik záhad z uplynulých časů. Máme pouhé útržky. Copak nemáme získávat znalosti,

pane? To jsi mě celá ta léta učil. Bude vědět o rozkvětu říše, která je pro nás ztracená, i o pádu civilizací. Dokonce by mohla vědět i něco o dávných.“

„Promyslím si to, Landisi,“ slíbil Vestava. „Dej mi čas.“

Landis věděl, že na něj nemá tlačit, protože stařík uměl být v takových případech pořádně zatvrzelý. Následoval nejdelší rok Landisova života. Příští zimu si ho Vestava zavolal do poradního sálu. Sešla se tam pětice, nejstarší vzkříšenitští mniši. Vestava promluvil: „Bylo rozhodnuto, že tato příležitost je příliš slibná, než abychom si ji nechali ujít. Začneme proces znovuzrození. Zítra přineseš kosti do dolních komnat.“

Jak byl Landis zabraný do vzpomínek, lampa zablikala a zhasla. Zachvěl se a vrátil se do přítomnosti. Vyšel z knihovny a vrátil se do svých pokojů v západním křídle. Stmívalo se. Jeho sluhové zapalovali na chodbách lucerny. Gamal na něj čekal v pokoji.

„Unwallise jsi neoklamal, Landisi,“ poznamenal stařec smutně. „Černý vůz přijede. Měl bys odejít, odplout za moře. Najdi si nový život někde, kam na tebe nedosáhne.“

„Mýlíš se,“ řekl Landis, avšak nesnažil se uklidnit starého přítele, nýbrž povzbudit sám sebe.

Gamal si povzdechl. „Víš, že se nemýlím. Přivést Skilgannona bylo nebezpečné – ale to děvče? To bylo šílenství. Ach, Landisi, jak jsi mohl být tak bláhový?“

Landis se svezl do křesla. „Miluju ji. Neustále na ni myslím. Jen jsem chtěl být s ní, dotýkat se její kůže, slyšet její hlas. Myslel jsem, že bych mohl… myslel jsem, že bych to tentokrát mohl udělat správně.“

„Ona ví, co jsi udělal, Landisi. Nikdy ti to neodpustí.“

„Zítra odejdu. Vydám se na sever. Možná do Kydoru.“

„Neber znovuzrozenou s sebou. Přinese ti smrt. Už teď po ní jdou a najdou ji.“

Landis kývl. „Jianna nebyla vždycky zlá, víš. V tom sám sebe neklamu. Znal jsem ji, Gamale. Byla laskavá, milující, vtipná a… a…“

„A krásná,“ doplnil Gamal. „Já vím. Nemyslím si, že jsme byli určeni pro nesmrtelnost, Landisi. Kdysi jsem poznal jednoho muže, který vyráběl umělé květiny z hedvábí. Na pohled byly úchvatné, ale nevoněly. Scházela jim ta pomíjivá krása skutečných květin. Jianna je stejná. Nezůstalo v ní nic lidského. Nečekej do zítřka, Landisi. Odejdi hned. Posbírej si, co potřebuješ, a odjeď na sever.“

Gamal pomalu zamířil ke dveřím, ruku nataženou před sebe, aby nenarážel do nábytku. „Odvedu tě do tvých pokojů,“ navrhl Landis a popošel blíž.

„Ne. Udělej, co ti radím. Sbal se a odjeď. Já si cestu najdu.“

„Gamale!“

„Co se děje, příteli?“

„Vždycky jsi mi byl drahý. Děkuju ti za tvé přátelství. Nikdy na tebe nezapomenu.“

„Já na tebe taky ne.“

Slepec se dostal na chodbu a Landis vyšel za ním a díval se, jak odchází ke schodišti.

Pak se vrátil do svých komnat a zavřel za sebou dveře.

Landischán si povzdechl a vyšel na balkon. Slunce už bylo za horami, ale na oblohu nad horskými štíty stále vrhalo zlatavé světlo. Cítil se unavený, vyčerpaný. Gamal mu radil vyjet do noci, ale Landis sám sebe přesvědčil, že přítel prostě jen panikaří. Decado s Unwallisem byli pryč a jemu se nechtělo jet na koni potmě ani tábořit v nějaké ponuré jeskyni jen se svým zoufalstvím.

Ráno bude stačit. Sluneční světlo mu zvedne náladu.

Landis se vrátil do pokoje a nalil si červené víno. Chutnalo kysele.

Lampy zablikaly, jako by do pokoje zavál vítr. Ale žádný vítr nefoukal. Lampy jedna po druhé zhasínaly. Landis znehybněl, v ústech mu vyschlo.

„Nikdy bych si nepomyslela, že mě zradíš právě ty,“ zašeptal tichý hlas.

Landis se otočil. V nejtemnějším koutě místnosti zazářilo světélko, zvětšovalo se a jasnělo, až vytvořilo lidskou postavu. Obraz se zaostřil a Landis opět spatřil tvář ženy, jež ho pět set let strašila ve snech. Dlouhé tmavé vlasy měla sčesané dozadu a na čele jí je přidržoval stříbrný kroužek, štíhlé tělo jí halil bílý šat. Landis se do toho zjevení vpíjel očima a jako vždy ho nejvíc přitahovalo maličké mateřské znaménko u pravého koutku rtů. Tato vada na kráse ji nějak vylepšovala.

„Miluju tě,“ pronesl. „Vždycky jsem tě miloval.“

„Jak sladké! Jak hloupé! Zamiloval ses do sochy, Landisi. Co ti to říká o sobě samém?“

„Dal jsem ti život,“ vyhrkl. „Přivedl jsem tě zpátky.“

Obraz se přesunul blíž k němu, rozvlnil se a změnil. Bílý šat zmizel, nahradil ho stříbrný kyrys a kožené kamaše, zpevněné na stehnech stříbrnými pásky, kolem boků se objevil opasek s mečem.

„Nemiloval jsi mě, Landisi. Miloval jsi můj obraz. Toužil jsi ten obraz vlastnit, mít ho jen pro sebe. To není láska. A teď jsi ten obraz vytvořil znovu. Bez mého svolení. To není láska.“

„Přišla jsi mě zabít?“

„Nezabiju tě, Landisi. Pověz mi pravdu. Existují další kosti z mých minulých těl?“

„Neubližuj jí, Jianno. Moc tě prosím.“

„Jsou ještě nějaké další kosti, Landisi?“

„Ne. Ona je nevinná. Nic neví a nemůže ti nijak ublížit.“

Věčná se zasmála. „Bude mi sloužit dobře, Landisi. Je v tom správném věku.“

Landisovi pokleslo srdce. „Byla jsi vždycky zlá?“ zeptal se téměř proti své vůli.

„Teď není vhodná chvíle na filozofické debaty, drahý. Ale povím ti jedno: Když jsem byla malá, zavraždili mi otce, zabili mi matku. Lidé, o kterých jsem si myslela, že mi jsou věrní, usilovali o mou smrt. Všichni k tomu měli své důvody. Když jsem se dostala k moci, zabila jsem je. Pud sebezáchovy je nejsilnější v nás všech. Dobro a zlo jsou zaměnitelné. Když vlci strhnou koloucha, ten to určitě považuje za zlo. Pro vlky je to nezbytnost a čerstvé maso považují za dobro. Tak neproplýtvejme tuto chvíli hloupostmi. Mám na tebe ještě jednu otázku, Landisi, a pak se můžeme rozloučit. Co jsi našel ve Skilgannonově hrobě?“

„Jeho hrob jsem nikdy nenašel,“ zalhal Landischán. „Našel jsem sekeru a kosti Drussa Velikého.“

„Pamatuju se na něj,“ podotkla Věčná. „Jednou jsem se s ním setkala. Popiš mi tu sekeru.“ Landis poslechl. Věčná pozorně poslouchala. „Pokusil ses ho přivést zpátky?“

„Ano. Nemohli jsme najít jeho duši. Máme jenom mladého siláka, který kácí stromy.“

„Druss musel projít dál,“ usoudila Věčná. „On by se prázdnotou nepotuloval. Dobrá, Landisi, věřím ti.“

Otevřely se dveře. Landis se obrátil. Do komnaty vstupoval mladý šermíř Decado. Usmál se na něj a vytáhl jeden meč. Landise zaplavil strach. Couvl a podíval se na mihotající se obraz Věčné. „Říkala jsi, že mě nezabiješ,“ vydechl.

„Nezabiju tě. To on.“ Připlula blíž k Decadovi. „Nesmí zůstat ani kousíček kosti či kůže,“ přikazovala. „Spal ho na popel. Nechci, aby se znovu narodil.“

„Jak přikazuješ, tak se stane,“ opáčil Decado.

„Nenech ho trpět, Decado. Zabij ho rychle, protože mi byl kdysi drahý. Potom najdi toho slepce a zabij ho taky.“

„Co synovec, má milovaná? Urazil mě. Jeho chci taky.“

„Zabij ho, drahý,“ svolila Věčná, „ale nikoho jiného. Naši vojáci tu do rána budou. Zkus nezapomenout, že budeme potřebovat lidi, aby oseli pole, a chci, aby v paláci zůstali sluhové a připravili se na můj příchod. Nechci, aby tady zavládla slepá hrůza a zmatek.“

Obraz se zavlnil a znovu se objevil před vyděšeným Landischánem. „Kdysi jsi mi řekl, že zemřeš šťastný, když poslední, co budeš smět vidět, bude moje tvář. Buď tedy šťastný, Landischáne.“

6

Cestou zpátky byl Harad nezvykle zamlklý. Nezastavoval se i přes tíhu batohu a dvojhlavé sekery, jež nesl. Skilgannon po hovoru také netoužil. Krátké setkání s Drussem jenom posílilo jeho osamělost v novém světě. Společně stoupali do táhlého svahu. Nahoře se Skilgannon naposledy ohlédl na starou pevnost. Pak se otočil a následoval Harada.

V té chvíli se mu vybavily další vzpomínky. Rozpomněl se na svou cestu přes Namibskou poušť, když hledal chrám vzkříšení. V té pustině strávil tři roky. Aby přežil, přidal se k tlupě žoldnéřů a bojoval v několika bitvách poblíž starého gothirského hlavního města Gulgothiru. Sedláky sužovaly bandy potulných nadirských psanců. Skilgannona a třicet chlapů najali, aby je našli a vyhubili. Nakonec se situace obrátila. Kapitán žoldnéř – pitomec, na jehož jméno si Skilgannon naštěstí nevzpomínal – je dovedl do pasti. Boj byl zuřivý a krátký. Do hor unikli jen tři ze žoldnéřů. Jeden na svá zranění zemřel. Ostatní uprchli na jih. Skilgannon horu obešel a v noci se vrátil do nadirského tábora. Zabil vůdce a šest jeho mužů. Nazítří se zbytek psanců stáhl.

Přišly na něj hubené časy, pracoval za almužnu jako voják v Novém Gulgothiru a šetřil, aby se mohl znovu vydat do Namibu. Sen ho hnal dál. Jeho mladá choť Dajan, kterou nikdy opravdu nemiloval, mu zemřela v náručí. V medailonku na krku nosil kousky jejích kostí a pramínek vlasů. Podle pověsti by to mělo stačit, aby ji bylo možné znovu oživit.

A pak jednoho dne chrám objevil. Stál v kraji, jímž prošel už několikrát. Tentokrát však cestoval ve společnosti mladého mnicha, jehož zachránil před bandity. Jak zvláštní jsou cesty osudu, pomyslel si. Mnicha honilo pět nadirských jezdců. Skilgannon z nedalekého kopce viděl, když ho chytili. Připravili si oheň, na němž ho chtěli uškvařit. Byl to příšerný barbarský obřad. Mnicha hodili na zem a strhali z něj světle modrý hábit. Nahého jej přivázali ke kolíkům a mezi roztažené nohy mu naskládali chrastí a dřevo. Měl zemřít ve strašlivých bolestech, až se mu budou škvařit genitálie.

Nechutná zábava nadirských kočovníků Skilgannona nezajímala. Už chtěl odjet, když si vzpomněl na Drussa Velikého a jeho železný kodex. Starý Druss by tohoto cizince jeho osudu neponechal. Chraň slabé před zlými silnými. Najednou se Skilgannon zasmál. „Ach, Drusse, obávám se, že jsi mě tou svou jednoduchou filozofií nakazil,“ pronesl nahlas, když pobízel koně ze svahu dolů.

Nadirové ho uviděli přijíždět. Zvedli se od připoutaného vězně a čekali. Skilgannon k nim dojel, přehodil nohu přes sedlo a zlehka seskočil na zem. Válečníci se na něj dívali. „Co chceš?“ zeptal se jeden západním jazykem, načež se obrátil k ostatním a nadirsky pokračoval: „Ten kůň nám přinese moc stříbra.“

„Kůň vám nepřinese nic,“ sdělil Skilgannon překvapenému muži. „Vás tady čeká jen smrt. Máte dvě možnosti, Nadire. Odjedete odsud a zplodíte další děti s kozlím ksichtem nebo tady zemřete a vrány vám vyklovou oči.“ Rozestoupili se do půlkruhu. Válečník nalevo náhle vytáhl nůž a vyrazil. Meč dne se zablýskl ve slunci a muž upadl. Z hluboké rány na krku mu tryskala krev. Ostatní Nadirové zaútočili okamžitě. Skilgannon neustoupil. Tři zemřeli vzápětí a vůdce couvl, pravou ruku useknutou těsně pod loktem a z otevřených tepen mu crčela krev. Podlomily se mu nohy, padl na kolena a tupě zíral na pahýl ruky. Zoufale si sevřel ránu levou rukou a snažil se zastavit krvácení. Skilgannon si ho nevšímal. Sklonil se k mnichovi, odřízl ho a pomohl mu na nohy. „Jsi zraněný?“ zeptal se. Mladý muž zavrtěl hlavou a přistoupil k ležícímu Nadirovi.

„Ukaž, zavážu ti to,“ řekl. „Třeba ti zachráníme život.“

Nadir se po něm chabě ohnal. „Nech mě být, gaidžine. Kéž tvoje duše shnije v sedmi peklech.“

„Chci ti jen pomoct,“ hájil se mnich, „tak proč mě proklínáš?“

Nadir se zlobně zadíval na Skilgannona. „Zničil jsi mě jen kvůli tomuhle červovi? To nedává smysl. Zabij mě. Osvoboď mého ducha.“

Skilgannon si umírajícího nevšímal. Podal mnichovi potrhaný hábit, vzal ho za ruku a vedl ho ke koni. Nasedl, vytáhl si mnicha za sebe do sedla a odjel pryč.

Na noc se utábořili pod širákem. Skilgannon nezapálil oheň. Mnich ve svém roztrhaném hábitu jen seděl a vzhlížel ke hvězdám. „Nechci mít ty muže na svědomí,“ vyhrkl nakonec.

„Proč bys je měl mít na svědomí, chlapče?“

„Zemřeli kvůli mně. Kdybys nepřišel, byli by ještě naživu.“

Skilgannon se rozesmál. „V této věci jsi nepodstatný. Lidé umírají po celé zemi, někteří proto, že jsou staří a unavení, jiní jsou nemocní a další se prostě ocitnou ve špatný čas na špatném místě. Nemusíš si s nimi lámat hlavu. Ani s těmi kuťasy. Ty jsi mnich Pramene, správně?“

„Ano, to jsem.“

„Potom se musíš ptát, proč jsem tam v té chvíli byl. Je docela dobře možné, že mě poslal Pramen, protože tě chtěl zachovat naživu. Mohla to být jen náhoda. Ale jsi naživu, mnichu, a ti zlí jsou mrtví. Kam máš namířeno?“

Mladý muž odvrátil zrak. „To ti nesmím říct. Je to zakázané.“

„Jak myslíš.“

„Co děláš tady v té hrozné poušti?“ zeptal se mnich.

„Snažím se dodržet slib.“

„To je dobrá věc. Sliby jsou posvátné.“

„Rád bych si to myslel.“ Skilgannon si rozbalil pokrývky a jednu mladíkovi hodil. Ten si ji vděčně ovinul kolem hubených ramen.

„Jaký je to slib?“

Skilgannona napadlo říct mu, že mu do toho nic není. Místo toho se přistihl, že mu vypráví o svém životě v Naashanu a o tom, jak zemřela Dajan. Nakonec si poklepal na medailonek. „A tak hledám,“ zakončil. „Nic víc mi nezbylo.“

Mladý muž se jen mlčky natáhl na zem a usnul. Ale brzy po východu slunce, když si Skilgannon sedlal koně, za ním mnich přišel.

„Hodně jsem přemýšlel o tom, co jsi řekl o Prameni,“ začal. „A myslím, že tě opravdu za mnou poslal On. Nejen kvůli mému bezpečí. Jsem učedníkem chrámu vzkříšení. Právě tam mám namířeno. Vezmu tě s sebou.“

Osud je prostě tajemný. Člověk by skoro uvěřil v Pramen.

Skoro.

Chrám strážila mocná ochranná kouzla, a teprve když mladý mnich dovedl Skilgannona ke skryté bráně, přestala působit. Díval se na to, co prve považoval za vysokou, holou skálu, a spatřil do kamene vytesaná okna. Kromě toho se objevil ještě velký zlatý štít, lesknoucí se na vrcholku.

Zajásal. Konečně dojde jeho sen naplnění a Dajan bude opět žít, těšit se ze života, jaký znala.

Když na to teď vzpomínal, smutně se usmál.

Vzkříšenitští mniši ho přivítali, ale lenošil v chrámu téměř celý měsíc, než si ho opat zavolal. Jmenoval se Vestava. Byl štíhlý a měl kulatá ramena a vlídný pohled.

„Nemůžeme ti tvé přání splnit,“ oznámil Skilgannonovi. „Můžeme převzít kosti, které máš u sebe, a můžeme vzkřísit holčičku, chcešli, která bude časem vypadat přesně jako tvoje choť. Vlastně bude téměř ve všem úplně stejná jako žena, kterou jsi znal. Ale nebude to Dajan, Skilgannone. Nemůže být.“

Byl to velký šok a nesmírné zklamání.

„Najdu jiný chrám,“ prohlásil Skilgannon. „Někdo to jistě dokáže.“

„Nedokáže,“ ujistil ho Vestava. „Prohledali jsme prázdnotu a její duch už prošel do zlatého údolí. Je tam v míru, nalezla radost. Věř mi.“

„S tím se nesmířím,“ vybuchl Skilgannon vztekle.

„Musíš se zamyslet nad svými motivy, chlapče,“ opáčil stařec.

„Co to má znamenat?“

„Jsi inteligentní člověk. Také máš velikou odvahu. Ale nesnažíš se vzkřísit Dajan, snažíš se utišit vlastní svědomí. Znám tě, Skilgannone, a vím, co jsi udělal. Nosíš na duši strašlivé břemeno. Nemůžu tě ho zbavit. Zeptám se tě na tohle: Miloval jsi Dajan z celého srdce?“

„Do toho ti nic není, mnichu.“

„Nemiloval jsi ji. Co bys dělal, kdybych ji přivedl zpátky? Připoutal se k ní z povinnosti? Myslíš, že by si neuvědomila, že jí tvoje srdce nepatří? Chtěl bys, abych ji přitáhl zpátky z místa dokonalé radosti, aby mohla prožít smutné roky se smutným mužem na smutném světě?“

Skilgannon potlačil hněv a povzdechl si. „Co mám dělat teď?“

„Pomohl jsi jednomu z našich bratří, a za to jsme ti vděční. Chcešli, oživíme kosti, které nosíš. Tak bude Dajanino tělo opět kráčet po zemi. Možná nakonec najde lásku a bude mít vlastní děti. Pro většinu lidí to je nesmrtelnost, jaké rozumějí. Je to jejich dar budoucnosti. Žijí dál ve svých dětech.“

Skilgannon vstal a zašel k oknu, odkud se zadíval na bezútěšnou pouštní krajinu. „Potřebuju čas, abych si to mohl promyslet,“ prohlásil. „Smím tu nějakou dobu zůstat?“

„Zajisté, můj synu.“

Skilgannon několik dní pobýval v chrámu, pozoroval mnichy a potuloval se po chodbách. Panoval tu klid. Ve skále byly krásné sály a knihovny, kde lidé usilovně studovali. Každý kousek nábytku, každý obraz byl vybrán, aby posílil harmonickou atmosféru. Všechna krutost a násilí světa venku byly vzdálené. Bez hořkosti zde studovali příslušníci

nejrůznějších národů. Poklid Skilgannonovi umožnil otevřít mysl pravdě, kterou nosil pochovanou hluboko v nitru.

Vestavova slova ho pronásledovala. Už nemohl popírat, že opat měl pravdu. Nakonec se za Vestavou vrátil. „Celý život jsem obětoval tomuto hledání," řekl. „Přesvědčil jsem sám sebe, že to je kvůli Dajan. Ale pravdu jsi měl ty, mnichu. Bylo to kvůli mně. Mast na ránu v mé duši."

„Co chceš od nás?"

„Dejte život kostem. Když zemřela, byla těhotná. Tak aspoň jedna její část opět ucítí slunce na tváři."

„Moudré rozhodnutí, synu. Jsi zklamaný, to chápu. Stane se, jak si přeješ. Na dítě dohlédnu, zajistím, aby vyrostlo v silnou ženu, budeli to vůle Pramene. Bude jako každé jiné dítě, vystavené rozmarům osudu, nemoci a válce. Ale udělám, co bude v mých silách, aby byla šťastná. Vrať se k nám za několik let a můžeš s ní strávit nějaký čas. Potěší tě to."

„To bych mohl udělat," usoudil Skilgannon. Ještě odpoledne odjel bez ohlédnutí z chrámu.

Harad před ním si sundal batoh a hodil ho na zem. Sešel k potoku a zhluboka se napil. Skilgannon se k němu připojil. Chvíli jen mlčky seděli. Harad se díval na Skilgannona a zachvěl se.

„Co se děje, Harade?"

„Nemůžu ten sen dostat z hlavy," přiznal se mladý dřevorubec. „Šedá obloha, suché stromy, žádná voda, žádný život. Všude jsou démoni. Bylo to tak skutečný. Ještě nikdy se mi nezdálo o ničem takovým."

„Byl jsi v prázdnotě," vysvětlil mu Skilgannon. „Tam je tma a nebezpečno."

„Jak to víš?"

„Vím spoustu věcí, Harade. Vím, že jsi dobrý, silný muž a že budeš Drussovu sekeru nosit s hrdostí a budeš dělat čest jeho památce. Vím, že jsi prchlivý, ale máš dobré srdce a jsi čestný. Vím, že máš neuvěřitelnou odvahu a budeš skutečným přítelem a strašlivým nepřítelem. Ano," dodal s úsměvem, „a taky vím, že máš radši červené víno než pivo."

„Ano, to je pravda. Takže se ptám znovu, jak to, že tohle všechno víš? A nelži mi."

„Jsi znovuzrozený, Harade."

„To slovo jsem už slyšel. Ale co to znamená?"

„Dobrá otázka. Neznám nejlepší odpověď. Vzkříšenitští mniši ovládají veliká kouzla. Dokážou vzít kosti mrtvých hrdinů a nějak zajistit, aby se ti hrdinové znovu zrodili. Neptej se mě jak. Kouzlům nerozumím a ani jim rozumět nechci. Vím ale, že jsi byl stvořen z úlomku kosti."

„Pche!" ohrnul Harad nos. „Já se narodil svý mámě. To teda vím."

„Kdysi dávno –" Skilgannon si povzdechl. „– kdysi dávno zemřela moje manželka na mor. Celá léta jsem hledal chrám vzkříšení a doufal, že ji nějakým zázrakem dokážou navrátit k životu díky kousku její kosti a pramínku vlasů. Když jsem chrám konečně našel, opat mi řekl, že to je nesplnitelný úkol. Oni jen dokázali zařídit, aby se znovu narodila. Nějakým kouzelným postupem vzali kosti a ochotnou ženu a výsledkem je nový život – znovu zrozený. Řekli mi ale, že se Dajan nevrátí taková, jakou jsem ji znal. Její duše už prošla prázdnotou. Získají dítě, které se bude ve všem podobat mé ztracené ženě."

„A bude bez duše?" zjišťoval Harad.

„Duším rozumím ještě míň než magii, Harade. Vím jenom, že jsem souhlasil, aby Dajaniny kosti takto použili. O pár let později jsem se vrátil a uviděl holčičku se zlatými vlásky. Byla šťastná, pořád se smála. Když jsem ji viděl naposledy, bylo jí šestnáct a zamilovala se."

Harad se na něj pozorně podíval. „Nejsi o nic starší než já. Šestnáct? To je pitomost."

„Jsem mnohem starší než ty, příteli. Zemřel jsem před tisícem let. Jsem taky znovuzrozený. Akorát že u mě mou duši našli. Já prázdnotou neprošel. Nemohl jsem. Zlo, které jsem v životě spáchal, mi zabránilo najít ráj. Mluvím pravdu. Už chápeš, proč dal Landischán sekeru tobě?"

Harad zbledl. „Chceš mi tvrdit, že jsem Druss Veliký? To ti nevěřím."

„Ne, ty jsi sám sebou, Harade. Každým coulem. Včera v noci ses dostal do prázdnoty proto, že se Drussův duch vrátil, aby si se mnou mohl promluvit. Tenkrát jsme byli přátelé. Dobří přátelé. Miloval jsem ho jako otce."

„A on teď chce svoje tělo zpátky," zavrčel Harad tvrdě.

„Ne, nechce. Není to jeho tělo. Je tvoje. Chce, abys prožil svůj život. Druss neměl děti, Harade. Jsi jako syn, kterého nikdy neměl. Myslím, že by na tebe mohl být pyšný."

Harad si povzdechl. „Proč nás Landis přivedl zpátky?" zeptal se. „Jaký to má smysl?"

„Zeptej se jeho, až ho zase uvidíš. Mimochodem, jmenuju se Skilgannon. Můžeš mi říkat Oleku, jestli chceš."

„Takhle ti říkal Druss?"

Skilgannon se uvolnil a usmál se. „Ne. On mi říkal mládenče. Ale on tak říkal všem. Vlastně si myslím, že měl problém zapamatovat si jména." Skilgannon sáhl po svém batohu, rozvázal tkanice kolem Mečů noci a dne a zvedl je. Jakmile se dotkl černé pochvy, nálada mu potemněla. Stiskl drahokamy na slonovinových jílcích a vytáhl zbraně z pochvy, dvě zakřivené čepele, jednu zářivě zlatou a druhou stříbrošedou jako měsíc v zimě.

„Jsou překrásný," vydechl Harad. „Taky ti je dal Landischán?"

„Ano. Ale ty byly vždycky moje."

„Mluvíš, jako bys toho litoval."

„Litoval věc ani zdaleka nevystihuje. Ale Druss říkal, že je budu potřebovat, a já mu věřím."

Kupec Stavut vyjel na poslední kopec před osadou a zastavil vůz, aby si vyčerpaní koně mohli odpočinout. Cesta do kopce byla dlouhá a namáhavá. Zatáhl brzdu a zajistil ji koženým řemenem, než seskočil z kozlíku a šel pohladit náručního koně po lesklé kaštanové srsti. Řemení postrojů bylo pokryté bílou pěnou a koně sami ztěžka dýchali.

„Už je skoro čas tě vyměnit, Krasavče," zašeptal mladý kupec. „Tohle už na tebe začíná být moc dlouhé." Hnědák, jako by mu rozuměl, pohodil hlavou a zaržál. Stavut se zasmál a popošel k bělouši. „A ty, Jiskro, nemáš omluvu. Jsi o

pět let mladší a krmený ovsem. Takový kopeček by pro tebe měl být jako nic.“ Šiml si ho zlostně prohlížel. Stavut ho poplácal po krku, přistoupil blíž – i když ne příliš blízko – ke kraji útesu a zadíval se do údolí. Odsud vypadala osada maličká a řeka jen jako mihotavá stříbrná nitka. Stavut si povzdechl. Jezdil sem moc rád, třebaže tu nikdy příliš nevydělal: Na zdejších horách bylo něco, co mu spolehlivě zvedlo náladu. Zaháněly myšlenky na válku, jako když vítr odvane kouř. Stavut se pohledem vpíjel do krajiny, od majestátu horských štítů se sněhovými čepicemi přes tajuplné tmavozelené hvozdy po klidné louky, kde se popásaly krávy, ovce a kozy. Cítil, jak z něj opadá napětí.

Poslední týden byl zvlášť náročný. Varovali ho před zběhy ze vzbouřeneckého vojska. Nějací zkřenci přepadali osamělé statky. Mluvilo se o mrzačení a vraždění, o požírání lidského masa. O takových věcech Stavut nechtěl přemýšlet. Cesta na jih s plně naloženým vozem byla dlouhá, ale jemu připadala ještě delší, protože neustále obhlížel okolí a čekal, že se na něj každou chvíli vrhnou zuřiví zkřenci. Když je konečně uviděl, nervy měl napjaté k prasknutí.

Vůz právě projížděl ohybem cesty mezi vysokými skalami, když se zpoza balvanů vynořilo několik bestií. Stavut s úžasem vzpomínal, že ho náhle všechen strach opustil. Hrůza, již cítil, přišla v očekávání nebezpečí. Když bylo nebezpečí skutečné, Stavut jen přitáhl opratě, zhluboka se nadechl a čekal. Neměl meč, ale u pasu nosil zakřivenou dýku tak ostrou, že se s ní mohl holit. Nevěděl, jestli bude dost silný a rychlý, aby čepel zarazil do srstí porostlého těla zkřence.

Byli čtyři, ještě s bandalíry a koženými kilty pěchoty. Jen tři ještě nesli meče, čtvrtý držel hrubou palici.

Jejich pach polekal koně.

Stavut vykopl brzdu a tiše na ně promluvil. „Jen klid, Krasavče! No tak, Jiskro. Všechno je v pořádku.“ Přenesl pohled na zkřence a přinutil se mluvit vesele. „Jste daleko od tábora.“

Neodpověděli. Prošli kolem něj, zvedli plachtu na voze a zkoumali, co veze.

„Nemám žádné jídlo,“ sdělil jim.

Nejbližší zkřenec náhle přiskočil, popadl Stavuta za karmínovou kazajku a strhl ho z vozu. Kupec přistál tvrdě. „Ale ano, máš, lysý,“ prskl zkřenec. „Jsi hubený a mrňavý, ale tvoje krev je stejně sladká. A maso budeš mít měkké.“

Stavut vyskočil a tasil dýku.

„Koukejme!“ ohrnul pysk zkřenec. „Ono to chce bojovat o život.“

„Utrhni mu ruku,“ poradil mu jiný.

Stavut se náhle uklidnil. Zjistil, že lituje jen jediného. Že už nikdy neuvidí Askari. Slíbil jí nový luk a dlouho hledal dokonalou zbraň, krásný zvratný luk, vyrobený z rohoviny a tisu, ovázaný nejjemnější kůží. Teď by ho měl rád v ruce.

A pak se stal zázrak. Smrt měla už už přijít, když se ozval dusot kopyt. Zkřenci se obrátili a utekli do kopců. Kavaleristi se prohnali kolem Stavuta.

„Myslím, že už můžeš tu dýku vrátit do pochvy,“ ozval se známý hlas. Stavut vzhlédl. Před sebou měl kapitána žoldnéřů Alahira. Křenil se na něj ze sedla. „Varoval jsem tě před zkřenci, dráteníku,“ podotkl, sňal si bronzovou přilbu a prohrábl si dlouhé plavé vlasy.

„Jsem kupec, jak dobře víš,“ opáčil Stavut.

„Nesmysl! Spravuješ hrnce. To znamená, že jsi dráteník.“

„Jeden hrnec ze mě ještě dráteníka nedělá.“

Alahir se zasmál. Narazil si zase přilbu na hlavu a pobídl koně. „Promluvíme si, až dokončím úkol.“

S tím odjel. Stavut vykročil ke kozlíku, ale najednou se mu roztřásly nohy a musel se chytit bočnice, aby neupadl. Snažil se vrátit dýku do pochvy, ale už se mu začaly třást i ruce a nedokázal se trefit. Položil dýku na plachtu a několikrát se zhluboka nadechl. „Už žádný další výlety na sever,“ sliboval si. „Ještě poslední osada, pak přezimuju u Landischána a vrátím se na jih do Dirananu.“

Čekal, až nevolnost přejde. Konečně se jezdci vrátili. Alahir sesedl. „Nezranili tě?“ zjišťoval.

„Ne,“ odpověděl Stavut. „Jen si vychutnávám sluníčko.“ Zvedl se a ulevilo se mu, když zjistil, že se mu nohy přestaly třást. „Chytili jste je?“

„Ano.“

„Řekni mi, že jsou všichni mrtví.“

„Všichni jsou mrtví.“

Stavut k němu vzhlédl. Alahir měl na paži krev. Když se kupec podíval kolem sebe, uviděl tři koně bez jezdců. „Ztratil jsi muže,“ vyhrkl. „To je mi líto.“

„Za to jsme placený. Se zkřencema nebojuješ beze ztrát.“

„Je jich v horách víc?“

Alahir pokrčil rameny. „Nevím všechno, Stavute, příteli. Nám akorát řekli, že v tyhle oblasti jsou čtyři. Vrátíš se na jaře?“

„Možná.“

„Přivez soudek jižního červenýho. Zdejší víno chutná jako ocet.“

Stavut, stojící na kraji útesu, pocítil k mladému kavaleristovi velkou náklonnost. Jestli ještě někdy vyjede na sever, určitě jemu a jeho mužům přiveze soudek lentrijského červeného.

Povzdechl si. Popošel až ke kraji skály a zadíval se dolů do hlubiny. Jako obvykle se mu okamžitě zatočila hlava a zatoužil skočit. Bylo to tak svůdné. Vzápětí ho přepadl strach. Rychle couvl. „Ty pitomče!“ spílal si. „Proč to pořád děláš?“

Všiml si, jak se na něj Krasavec dívá. Poplácal ho. „Nechtěl jsem skočit,“ ujistil ho a kůň zafrkal. Stavut měl dojem, že to zní uštěpačně. „Nejsi tak chytrý, jak si myslíš,“ sdělil Krasavci. „A já se nenechám kritizovat koněm.“

Vyškrábal se zpátky na kozlík, posadil se a chopil se opratí. Uvolnil brzdu, plácl spřežení opratěmi a pustil se na dlouhou cestu dolů do údolí.

* * *

Stavut tuto malou osadu navštěvoval rád – a nejen kvůli společnosti Askari. Ačkoliv byla tmavovlasá lovkyně ohromně přitažlivá a rozpalovala mu krev jako žádná jiná žena, z horské vísky vyzařoval nesmírný klid a radost. Zdejší lidé byli přátelští a vesele ho vítali a jídlo v Kinyonově kuchyni bylo skvělé. Kynion byl statný chlap, jehož dům sloužil zároveň jako zdejší hospoda. Když sem Stavut přijel poprvé – už tomu budou dva roky – připadalo mu to uspořádání poněkud směšné. Hledal místo, kde by se najedl, a nějaká žena před pekařstvím mu ukázala směr. Zastavil vůz před Kinyonovým domkem. Bylo to staré stavení s malými okénky a doškovou střechou. Stavut si říkal, jestli snad špatně nepochopil, co mu žena říkala, ačkoliv v tak malé vesnici to nebylo příliš pravděpodobné. Slezl z vozu a zamířil k předním dveřím. Stmívalo se, dveře byly otevřené a on uvnitř viděl muže zapalujícího lucerny rozvěšené na zdech.

„Brej večír," zavolal Stavut.

„I tobě, cizinče. Máš hlad? Pojď dál. Posaď se."

Stavut zašel do světnice, která byla pouhých dvacet stop dlouhá a asi patnáct široká. V kamenném krbu hořel oheň a byla tu jen dvě křesla postavená ke krbu. Byla to obyčejná světnice až na to, že tu byly tři stoly s lavicemi. „Mám srnčí paštiku, zelenou cibulku a rozinkovej koláč, pokud máš chuť na sladký," sdělil mu vysoký muž s pískovými vlasy.

Stavut se rozhlížel kolem sebe. Nechápal, jak by v tak malé dědině mohl někdo vydělávat na hospodě. „To zní dobře," poznamenal. „Kam si můžu sednout?"

„Kamkoliv se ti zlíbí. Jmenuju se Kinyon," představil se muž a napřáhl ruku. Stavut ji uchopil a potřásl mu s ní, načež zašel k nejvzdálenějšímu stolu u úzkého okénka s výhledem na zeleninovou zahrádku.

„Mám taky pivo. Tmavý, ale dobrý, pokud na to máš žaludek."

Pivo bylo neobyčejné, téměř černé, ale s čepicí bílou jako beránčí rouno, a jídlo bylo nejlepší, jaké Stavut ochutnal za velmi dlouhou dobu. Později večer se objevili další vesničané, posadili se, povídali si, smáli se a popíjeli.

Později přišla do světnice Askari, opřela si dlouhý luk o stěnu u dveří a toulec se šípy položila vedle něj. Stavut zůstal jako přimražený. Byla vysoká a štíhlá a na sobě měla jelenicovou kazajku bez rukávů, kožené kamaše a měkké škorně do půli lýtek. Dlouhé tmavé vlasy jí přidržovala kožená čelenka. Stavut pomalu ani nedýchal. Za svých šestadvacet let už nějakou tu krasavici viděl – měl dokonce to úžasné potěšení sdílet s nimi jejich lože – ale dosud nepoznal žádnou jako ona. Smála se a laškovala s Kinyonem a nakonec se posadila ke stolu vedle. Stavut počkal, až se na něj podívá, a předvedl jí svůj nejoslnivější úsměv. Všechny ženy, které až dosud potkal, říkaly, jak podmanivý má úsměv. Začal ho považovat za svou nejsilnější zbraň při svádění. Dívka na něj kývla a otočila se. Očividně na ni příliš velký dojem neudělal.

Stavuta neodradila. Naklonil se blíž. „Jsem Stavut," představil se.

„Pochopitelně," opáčila a dál si ho nevšímala. Najedla se a odešla.

Později večer, když ostatní vesničané odešli, zaplatil Stavut Kinyonovi za jídlo a chystal se odejít.

„To chceš spát pod svým vozem?" zeptal se ho Kinyon.

„Měl jsem to v úmyslu."

„Mám volnou postel. Myslím, že dneska v noci bude pršet."

Stavut nabídku vděčně přijal. Postaral se o koně, přisedl si ke Kinyonovi k ohni a chvíli si s ním povídal o životě, o svých cestách a bavil ho historkami z Venku.

„Kdo byla ta dívka, co přišla s lukem?" zeptal se koželuha nakonec.

Kinyon se zasmál. „Všiml jsem si, jak se na ni koukáš. Málem jsi slintal až na podlahu."

„To bylo tak vidět?"

Kinyon kývl. „Je to Askari. Je výjimečná. Měl bys ji vidět střílet. Dokáže zasáhnout letící křepelku do hlavy. Věřil bys tomu? Viděl jsem ji. Je to spíš magie než umění. A ten luk má tah šedesát liber. Myslel by sis, že taková cácorka ho nikdy nenatáhne."

„Jste příbuzní?" zjišťoval Stavut ve snaze neříci nic, čím by se mohl stařík dotknout.

„Ne. Přinesla ji sem matka, když byla ještě malá. Moc milá ženská. Vůbec se Askari nepodobala. Byla milá a ostýchavá. Ale byla slabá na plíce. Pořád kašlala. Umřela, když bylo Askari asi deset. Potom bydlela u Šána a jeho ženy… to je pekař, co tu prve byl." Stavut si na něj vzpomněl, malý mužík s kulatými rameny, ale mohutnými pažemi a velkýma rukama. Když dívka odcházela, zastavila se u něj a políbila ho na čelo.

„Je s někým zasnoubená?"

„Ne," opáčil Kinyon. „A těžko by si vzala někoho odsud."

„Proč ne?"

Kinyon se najednou zatvářil ostražitě. „Občas sem zajede pán Landis a často si s Askari povídá. Myslím, že pro ni má slabost. Ale lepší bude nemluvit o tom, co dělá vrchnost, ne? Ukážu ti pokoj."

Stavut musel osadu navštívit třikrát, než se mu podařilo vzbudit zájem Askari. Hodně o ní na svých cestách přemýšlel. Jeho úsměv ji očividně nezajímal, pročež musel své tažení pečlivě naplánovat. Vozit jí šperky nemělo smysl. Lidé v Landischánově říši žádné nenosili. Voňavky by byly stejně k ničemu. Ne, dívka byla lučištnice. A tak Stavut v jiných městech vyhledával lučištníky a vyptával se na jejich umění. Zjistil, že existuje mnoho různých hlavic šípů, některé se silnými ozuby, jiné hladké, ze železa či bronzu. Od Kinyona věděl, že Askari si vyrábí vlastní z pazourku. Koupil dvacet hlavic, které měly být skvělé k lovu na jeleny. Askari si je prohlédla se zájmem, ne však s nadšením. Stavut se konečně svěřil Alahirovi. Všichni jeho jezdci Velikého nosili luky a uměli s nimi výborně zacházet.

„Největší problém nejspíš bude mít s opeřením," usoudil Alahir. „Nit, která váže pírka, je taky rozděluje. To ovlivňuje přesnost. Nit musí být silná a zároveň velmi tenká. Být tebou, dovezl bych jí kvalitní nit na opeření."

„Zkusím to," prohlásil Stavut.

Alahir se zazubil. „Chceš další radu?"

„Pokud bude zadarmo.“

„Nedávej jí tu nit.“

„K čemu by pak bylo ji vozit?“

„Prodej jí ji. Z dárku bude nervózní a nejspíš ho odmítne. Když jí tu nit prodáš, dostaneš příležitost si s ní promluvit o tom, jak je kvalitní.“

„A pak můžu použít svůj šarm a získat ji.“

„Tvůj šarm? Tak ten moc dobře ukrýváš.“

„Cha! Tohle říká chlap, kterej musí za ženskou společnost platit?“

Alahir se zasmál. „Já chci platit. Jsem naneštěstí obdařenej tak, že by se za to ani hřebec nemusel stydět. Aby mě zvládla, vyžaduje to zkušenou ženu. Dokonce i některý děvky se schovávají, když se objevím.“

„Ano, to si opakuješ, když se schovají,“ zasmál se Stavut. „Proč si nechávám radit o svádění od chlapa, co považuje za předehru, když hodí peníze na stůl a zařve: ‚Kdo si chce zajezdit na velkým koni?‘“

Alahir se se smíchem předklonil. „Protože se nejlíp vyzná, dráteníku.“

A nejhorší bylo, že se opravdu vyznal. Když Stavut donesl nit Askari, podívala se na ni, pak na něj a řekla: „Dobře, vezmu si tvůj dárek.“

„Dárek? To jsi mě špatně pochopila, lovkyně. Jsem kupec. Nabízím ti to ke koupi.“

To bylo poprvé a naposledy, kdy ji vyvedl z míry. Zrudla. „Ovšem,“ vyhrkla. „Kolik chceš?“

„Sto zlatých raqů,“ odvětil s úsměvem, „nebo jednu hubičku na tvář.“

Rozesmála se. „Právě nemám hubiček na rozdávání.“

„V tom případě mi zůstaneš dlužná. Vyberu si ji při příští návštěvě.“

Askari se uklidnila a on ji doprovodil do kopců. Měla tam tábor a přístřešek pokrytý větvemi. Mezi kolíky byly napjaté jelení kůže, aby vyschly a lépe se čistily, a z větve visel vak s jídlem.

„Jak ses vlastně naučila střílet z luku?“ vyzvídal, když spolu seděli na sluníčku a jedli rozinkový koláč.

„Jak se někdo naučí střílet z luku?“ opáčila.

„Ne, já to myslel tak, že jsi vyrostla u pekaře. On snad umí střílet?“

„Ne. Tady po horách se potuloval jeden starej lovec. On mě to naučil. Vyrobil mi můj první luk. Měla jsem ho moc ráda.“

„Předpokládám, že už umřel.“

„Ne, oženil se s jednou kočovníci a dneska žije ve stepi. Vážně mi tu nit dáš za hubičku?“

„Dám.“

„Není divu, že nejsi bohatej kupec.“

„Jedna hubička od tebe, a budu bohatší než Věčná.“

Pozorně se na něj podívala. „Kinyon říkal, že bych s tebou byla šťastná v posteli a nešťastná v životě.“

Stavut si povzdechl. „Kinyon je ohromně moudrej. Přítel, kterej mi tu nit dal, povídal, že dlouhý luky nejsou tak přesný jako zvratný, co je používají on a jeho muži. Tvrdil, že i když je zvratnej luk kratší, je silnější.“

„Už jsem o tom slyšela. Tvůj přítel je u jezdců Velikýho?“

Stavut se usmál. „Ano. Jsou to podivíni – ale svým způsobem čestní. Říkají si Poslední Drenajci. V jejich zemích není žádná magie, žádní zkřenci. Drží se starejch zvyků – nebo to aspoň dřív platilo. Teď musejí platit tribut Agriásovi a bojovat v jeho vojsku. Je to cena za to, aby jim do země nelezli zkřenci.“

„Kdo je ten tvůj přítel?“

„Jmenuje se Alahir. Je to skvělej chlap a šíleně odvážnej.“

„Ráda bych ho poznala.“

„– a hrozně ošklivej,“ dodal honem Stavut. „Nemá žádný vychování. A slyší v hlavě hlasy. Už jsem se ti o tom zmiňoval?“

„Hlasy?“

„Jednou mi o tom vyprávěl – když byl namol – že přej mu v hlavě šeptají hlasy.“

„To jako duchové?“

„Nevím,“ přiznal Stavut. „Nemohli bychom se přestat bavit o Alahirovi? Je vážně příšerně nudnej, víš.“

„Ale vyzná se v lukostřelbě,“ poukázala Askari.

„Možná jsem ho přechválil.“

„Jsi legrační, Stavute. Mám tě ráda.“

A tak začalo jejich přátelství. Stavut si svou hubičku nikdy nevyzvedl. Kinyon měl pravdu. Askari si zasloužila lepšího muže než on, i když mu zlomí srdce, až si takového najde.

Lovkyně Askari se nikdy necítila dobře, když musela strávit delší dobu v přítomnosti jiných lidí. Dávala přednost samotě vrchoviny a osamělých hor. Nešlo o to, že by v osadě neměla ráda někoho konkrétního nebo že by si občas ráda neposeděla v Kinyonově kuchyni, kde si s vesničany povídala o tom, co se semlelo přes den, nebo o rozmarech počasí. Po několika týdnech v divočině se občas přistihla, že dokonce touží po smíchu a přátelství malé osady. To ji ale pokaždé rychle přešlo. Většinou nacházela ve vlastní společnosti klid a harmonii, kdy si chodila po lesních stezkách či si vylezla někam na skálu, odkud se zahleděla na sever do stepí, rozkládajících se pod nádhernou oblohou.

Občas běhávala po kopcích jen proto, aby v plicích cítila chladný horský vzduch a radovala se ze síly a výdrže svého mládí. Dokonce i v dětství byla samotář – nemohla se dočkat další návštěvy pána Landise. Přivážel jí dárečky a pak spolu sedávali a povídali si. Byl jako oblíbený strýček, při jehož příjezdu dítě nadšeně tleská ručkama. Ale co dospěla, tón rozhovorů s Landisem se změnil. Všimla si, jak si ji prohlíží se zájmem, který ji znepokojoval. Nedávno natáhl ruku a

pohladil ji po dlouhých tmavých vlasech. Askari neměla ráda doteky a stáhla se.

„Nechtěl jsem tě urazit," ujišťoval ji Landischán tiše s ublíženým výrazem. Přejel si rukou po krátkých, prošedivělých vlasech. „Kdysi jsem měl vlasy stejně tmavé jako ty," prohodil ve snaze odlehčit situaci. Askari se nuceně usmála a snažila se uvolnit. „Jsi tady spokojená?" zeptal se nakonec.

„Ano."

„Nechtěla bys třeba cestovat? Podívat se do světa? Uvažuju o tom, že se vydám za oceán. Jsou tam překrásná místa."

„Tady je taky krásně," upozornila jej.

„Jenže nebezpečno. Jednoho dne sem dorazí válka. Byl bych nesmírně rád, kdybys mě doprovázela."

A zase se tak zatvářil, přejel pohledem po jejím štíhlém těle. Askari potlačila zachvění. Ani jako mladého a pohledného by ho u sebe nechtěla mít příliš blízko. Ne že by ho neměla ráda. Nakonec na ni byl vždycky laskavý a ona k němu cítila náklonnost. Jenomže ji odpuzovala představa, jak vedle ní leží nahý. Askari byla mladá a nezkušená, ale instinktivně poznala, že po ní Landis touží.

Znovu se objevil teprve před deseti dny, avšak Askari ho z dálky zahlédla a vytratila se do lesa. Rovnou se vydala do jednoho ze svých táborů v horách.

Když na cestě na hřebeni zahlédla Stavutův vůz, myšlenky na Landise se jí vykouřily z hlavy. S úsměvem se zastavila s dlouhým lukem v ruce. Stavut seskočil z kozlíku, pomalu se přiblížil ke kraji útesu a nahlédl dolů. Dělal to pokaždé. Napadlo ji, na co se tam asi dívá. Pomyšlení na kupce v červeném šatu jí zvedlo náladu. Byl dobrý společník, vtipný a bystrý, a ona zbožňovala jeho vypravěčské umění. Když ji zasypával báchorkami ze svých cest, přehrával jí rozhovory a napodoboval hlasy lidí, o nichž rozprávěl. Jeho přítel Alahir měl hluboký hlas a protahoval samohlásky. Poslední dobou o něm pochopitelně mluvil méně. Askari se usmála. „Musí být úžasnej," poznamenala jednou. Viděla, jak Stavutův výraz potemněl žárlivostí. Askari věděla, že po ní touží. Na rozdíl od Landise to ale byla otevřená, upřímná touha. Na Stavutovi nebylo nic záludného. A měl nádherný úsměv, rozpustilý a nakažlivý.

Slíbil jí nový luk, třebaže ho nechtěla. Její dlouhý luk byl silný a přesný a sloužil jí dobře. Ale tuze ráda by viděla tu zvratnou zbraň, o níž mluvil. Lovec Koras jí o takových zbraních vyprávěl a tvrdil, že pro válku v horách jsou dokonalé. Vojáci Velikého dokázali nasadit šíp v plném cvalu a poslat ho rovnou do cíle.

Ještě chvíli pozorovala Stavuta, jak s vozem zdolává prudký svah. Určitě se nejdřív zastaví u Kinyona na jídlo. Pak se postará o koně. Než se dostane do jejího tábora, bude už večer. Zvážila, že zaběhne dolů do vesnice a pozdraví ho, ale rozhodla se, že to neudělá. Nechtěla, aby si myslel, že je nedočkavá. Stavut byl zvyklý, že mu ženy podlézají, a Askari rozhodně nehodlala povzbuzovat jeho ego. Přesto jí dalo práci zůstat sedět a jenom čekat.

Odpoledne se vleklo. Askari se vykoupala v potoce, snědla kus tvrdého chleba s dušeným masem a nasbírala dřevo na večerní oheň. Pořád se ohlížela dolů do osady. Teprve hodinu před setměním ho zahlédla, jak míří do kopce. Nesl plátěný batoh a na něm měl pověšený luk. To už ale byla Askari podrážděná. Zdržel se v osadě až příliš dlouho, schválně ji nechával čekat.

Než ji mohl zahlédnout, zašla do lesa a dřepla si za keř.

Stavut vstoupil do tábora, rozhlédl se a zavolal na ni. Askari si ho nevšímala. Stavut shodil batoh na zem a posadil se na kládu. Askari ho pozorovala ze své skrýše. Všimla si, že má na pravé tváři podlitinu a na čele krev. Porval se snad? Tiše čekala dál. Stavut si začal pohvizdovat, ale jak se smrákalo, cítila z něj rostoucí neklid. Nebyl to muž, který by byl rád sám v noci v divočině. Askari se sklonila ještě víc, přiložila si dlaně k ústům a táhle zavyla jako vlk. Stavut vyskočil a polekaně se rozhlížel kolem sebe. Strhl luk z batohu a začal pátrat po šípech. Žádné nenašel. Pustil tedy luk, vytáhl malý nůž, podíval se na něj, zaklel a vrátil ho do pochvy. Nakonec přiskočil k hromádce dříví, jež Askari nasbírala, popadl velký klacek a uchopil ho oběma rukama jako kyj. Askari potlačila smích, popolezla křovím a znovu děsivě zavyla – tentokrát blíž.

Stavut couvl od stromů, znehybněl a čekal na útok.

Askari se zvedla ze skrýše a vstoupila do tábora. „Co si myslíš, že děláš?" zeptala se mládence.

„Vlci," vyhrkl. „Musela jsi je taky slyšet."

„Na lidi nezaútočí, leda by neměli co žrát. To bys měl vědět."

„Já to vím," ohradil se, vrátil se do tábora a pustil klacek. „Ale vědí to i ti vlci?"

„Co se ti stalo s obličejem?"

Stavut si povzdechl.

„Na severní silnici mě napadli zkřenci."

„To ti jenom udělali modřinu?"

„Ne," odsekl s nádechem podráždění v hlase, „chtěli mě zabít. Naštěstí pro mě po nich zrovna šel oddíl válečníků. Dorazili dřív, než jsem jim mohl skončit v žaludku."

„Jezdci Velikýho?"

„Správně."

„Tvůj kamarád Alahir?"

„Ehm… Ne, nějací jiní jezdci. Nicméně… jak vidíš, mám pro tebe ten luk."

„Vyzkoušel jsi ho na těch zkřencích?"

„Ne. Byl na voze pod plachtou."

To ji rozesmálo. „Z tebe nikdy nebude válečník, Stavute. Nikdy nejsi připravenej. Ukaž." Přistoupila k němu, převzala zbraň a potěžkala ji. Madlo bylo potažené nejjemnější kůží. Askari pohladila prstem elegantní lučiště až k obráceným rohům. „Vypadá dobře." Natáhla ruku a natáhla tětivu až k bradě. „Kouknem se, co dokáže," navrhla a vytáhla z toulce šíp. „Zvedni znova ten klacek a jdi kousek dál. Řeknu ti, kde se máš zastavit."

Stavut zvedl klacek a vykročil. Po třiceti krocích na něj zavolala.

„Kam ho mám dát?“ křikl na ni.
„Zvedni ho do vzduchu.“
„A pak co?“
„Pak do něj vystřelím.“
„To ne!“ zaprotestoval a pustil klacek, jako by se popálil. Rychle se k ní vrátil. „Myslíš, že moje máma vychovala blbý děti?“
„Nedůvěřuješ mi?“ opáčila sladce a přimhouřila oči.
„Aha,“ prohlásil, „tohle znám. Muž si myslí, že stojí na pevný zemi, a najednou se po špičkách krade pohyblivým pískem.“
„Co to znamená?“
„Pochopitelně že ti důvěřuju. Akorát nedůvěřuju tvýmu šípu. Mohla bys trefit klacek, šíp se smekne a zabije mě.“
„Vsadím se, že Alahir by se nebál podržet mi klacek.“
Zahrozil jí prstem.
„To je pravda, ale Alahir, nakolik je skvělej kamarád, je pořád pitomec. A ani zmínkama o Alahirovi mě k takový hlouposti nezlákáš.“
„Vždycky jsem tě považovala za chrabrýho,“ podotkla Askari a potřásala hlavou, jako by byla zklamaná.
„Tohle ti taky nevyjde,“ ujistil ji vesele. „Ale co kdybych ten klacek zapíchl do země, abys měla na co střílet?“
„To udělej,“ požádala a nasadila Šíp.
Stavut se vrátil ke klacku a zvedl ho. Ve chvíli, kdy se obracel, aby ho zarazil do země, udeřil do dřeva šíp. Stavut odskočil, zakopl a upadl. „Je to dobrej luk,“ zavolala Askari. Stavut se vyškrábal na nohy a vzteky bez sebe vyrazil k ní. Askari věděla, jak na něj. „Lhal jsi mi,“ křikla. „Přátelé si navzájem nelžou.“
„Cože?“ užasl Stavut. Askari se v duchu zasmála. Bylo to tak snadné. Jako střílet na uvázanou kozu. Ale navenek zachovala přísný výraz.
„Řekl jsi, že tě nezachránil Alahir. Poznám, když lžeš.“
Prošla kolem něj, sebrala svůj šíp a vrátila ho do toulce, načež odešla do tábora. „Tak mi vyprávěj o svých cestách,“ požádala Stavuta.
„Ani nevím, jestli se s tebou chci bavit,“ zavrčel. Askari se na něj usmála a on vyprskl smíchem. „Dobře, Alahir mě zachránil. V tom je dobrej, v zabíjení.“
„Je ženatej?“
„Ne. Nemá rád ženy.“
„Zase lžeš!“
„To vás v horách učí čarovat?“
„Znám tě jako svý boty, Stavute. Myslíš si, že umíš lhát, ale ve skutečnosti ti to moc nejde. Vždycky se prozradíš tím, jak se tváříš.“
„Já se nijak netvářil.“
„Právě o tom mluvím. Když lžeš, nasadíš takovej nicneříkající výraz.“
„Nesmysl.“
„A nad nosem se ti objeví taková malá vráska. Mám ti to dokázat?“
„Poslož si.“
„S kolika ženama jsi spal od svý poslední návštěvy?“
„S žádnou.“
„Lžeš.“
Nervózně se zasmál. „Dobrá, tak se třema.“
„Lžeš!“
„Se sedmi.“
Askari přešla dobrá nálada. „Byl jsi pryč jenom dva měsíce! Kinyon měl pravdu!“
„Nemohli bychom začít odznova?“ zeptal se. „Necháme to se žádnou!“
„Už se s tebou nebavím. Vrať se do vesnice a mě nech na pokoji.“
Stavut si povzdechl a nakonec vstal. „Dneska máš divnou náladu. Ale máš pravdu, bude lepší, když se vrátím.“ Došel si pro batoh a zarazil se.
Do vzduchu stoupal tmavý sloup kouře. „Ve vesnici hoří!“ vykřikl.

7

Harad šel celé dopoledne a udržoval si od štíhlého šermíře odstup. Prostě mu nějak nebylo do řeči. Potřeboval čas, aby si promyslel vše, co se dozvěděl. Harad odjakživa nedal na okamžité soudy – s výjimkou rvaček. Když ve vzduchu viselo násilí, nebyl čas na přemýšlení. Teď ale potřeboval vstřebat vše, co mu Skilgannon pověděl.
Jako všichni obyvatelé, i on slýchal o znovuzrozených. Nikdy se o ně ale nezajímal. Dokonce si ani nebyl jistý, jestli se o nich chce dozvědět víc. Nevadilo mu, že surovec Borak není jeho otec. Jistým způsobem to byla úleva. Ale zaujal ho ten problém duší. Jako malý chodil do školy, kterou vedli dva mniši Pramene. Tady se učil o cestování duší, o průchodu prázdnotou do zlatého údolí. Představa posmrtné cesty se mu hned zalíbila. Ale aby ji mohl člověk vykonat, potřeboval duši. A když tohle tělo vlastně není jeho, protože bylo vytvořeno bez duše z Drussa Velikého, co to znamená pro něj?
Byl stále zachmuřenější. Vzplanul v něm hněv. Snažil se ho potlačit.

Za soumraku na něj Skilgannon zavolal. Harad se obrátil. Šermíř ukazoval k severu, kde stoupal chochol kouře. „Lesní požár?“ hádal.

Harad zavrtěl hlavou. „Na to moc pršelo.“ Zadíval se na kouř a pak se rozhlédl po kraji a odhadoval vzdálenosti. „Vypadá to, že vychází z dědiny. Možná chytil nějakej dům.“

„To by musel být pořádně velký dům,“ podotkl Skilgannon.

Harad si kouř upřeně prohlížel. Připadalo mu to jako několik sloupů spojených v jeden.

„Kolik lidí tam žije?“ zeptal se Skilgannon.

„Padesát… možná o něco víc.“

„To by na uhašení ohně mělo stačit.“

„Myslím, že to je víc než jenom jeden požár,“ usoudil Harad. „Dole vidím aspoň tři sloupy kouře. Zvláštní, protože domy nestojí moc blízko u sebe a jenom jeden má doškovou střechu. Oheň by se neměl rozšířit.“

„Máš tam přátele?“

„Já nemám přátele nikde,“ štěkl vztekle Harad. Pak si povzdechl. „Ale myslím, že bych tam měl zajít, jestli nepotřebujou pomoc. Najdeš cestu zpátky do jeskyní?“

„Jistě. Ale měl bych jít s tebou. Za Landischánem nijak nespěchám. Za jak dlouho budeme ve vesnici?“

„Asi za čtyři hodiny. Než tam dorazíme, bude tma.“ Bez dalšího slova vyrazili. Skilgannon se přesunul před Harada a cestou obhlížel půdu.

„Co hledáš?“ chtěl vědět Harad.

„Něco, o čem doufám, že to nenajdu,“ zněla záhadná odpověď.

Uběhla zhruba hodina. Nejdřív sestupovali do řídce zalesněného údolí, pak zase šplhali k hustšímu lesu. Skilgannon se u lesa zastavil, shodil batoh a nakázal Haradovi, ať na něj počká. Pak vyrazil podél lesa, oči upřené na zem. Harad se posadil a díval se za ním, dokud mu nezmizel za hřebenem.

Harad zvedl Snagu a zadíval se na svůj odraz v čepelích. „Na koho se to dívám?“ zeptal se nahlas. „Jsi Harad? Jsi Druss?“ Otočil čepel a zarazil ji do země.

Slunce kleslo k obzoru. Harad otevřel batoh a vytáhl poslední bochník černého chleba. Utrhl si kus a pustil se do jídla. Přitom vzpomínal na chvíle, kdy do rodičovského srubu přišel Landischán, dřepl si a povídal si s ním. „Zdává se ti o starých časech?“ ptával se pořád dokola.

Borak vždycky zmizel, jakmile se Landischán objevil. A když pán zase odešel, Borak míval mizernou náladu. Křičíval na Haradovu matku a občas dal Haradovi facku.

Harad konečně pochopil, čím musel Borak projít. Dítě nebylo jeho. Věděl Borak o tajuplném obřadu s mrtvými kostmi? Nebo si myslel, že se jeho žena nechala Landischánem svést? V každém případě to pro něj bylo těžké, protože to byl hrdý muž. A když Alanis porodila Harada, nebyla už nejmladší. Byla vdaná šestnáct let a žádné jiné děti neměla. To znamenalo, že Borak není schopen zplodit vlastní syny. Další rána jeho pýše. Žádný div, že se tak často vztekal, pomyslel si Harad.

Skilgannon se vrátil k čekajícímu Haradovi. „Včera tudy prošel oddíl zkřenců – asi dvacet, možná o pár víc. Byli s nimi dva lidé. Může to být náhoda, ale je možné, že ohně ve vsi nevznikly samy od sebe. Neznám způsoby současných lidí, ale za mých časů bych řekl, že to byl oddíl nájezdníků.“

„V tý vesnici nebylo nic cennýho,“ namítl Harad. „Zkřenci by museli přijít z jihu, ze starý pevnosti. K čemu by takovej nájezd byl?“

„Jak jsem říkal, neznám způsoby současných lidí, Harade. Ale měli bychom se mít na pozoru. Jestli to byl nájezd, tak byl úspěšný, a my musíme předpokládat, že se budou vracet tudy.“

Harad se zvedl. „Jestli přepadli mý lidi, tak za to zaplatěj,“ štěkl a popadl sekeru.

„Tleskám tvému přístupu,“ utrousil Skilgannon suše. „Ale berme to jedno po druhém. Skoro celý život jsem se věnoval válčení a se zkříženci jsem bojoval. Říkám ti, že dvacet je na nás moc. Pojďme do vesnice a uvidíme.“

„Bylo by dvacet moc i na Drussa?“ zeptal se mladý dřevorubec.

Skilgannon se mu podíval do světle modrých očí. „Ve tvém věku a s tvým nedostatkem zkušeností ano. I v plné síle by ho dvacet zkřížených přemohlo. Druss měl nesmírnou odvahu, ale byl také mazaný bojovník. Uměl si vybrat terén a většinou si sám volil, kde bude bojovat. Jeho největší výhoda však spočívala v povaze boje se sekerou. Každý šermíř, který ho chtěl zabít, musel přijít na dosah té strašné zbraně. Když boj začal, Druss nikdy necouvl. On postupoval vpřed, nebyl k zastavení.“ Skilgannon poplácal mladíka po rameni. „Časem se to naučíš, Harade. Máš to v sobě.“

„Nemám jeho duši,“ zašeptal Harad. „Možná proto byl tak velký.“

Skilgannon si povzdechl. „Z pobytu v prázdnotě si pamatuju jednu příšernou věc. Kůži jsem měl šupinatou jako had. To proto, že jsem měl duši zkaženou tím, co jsem za života spáchal. Ty máš dobrou duši, Harade. A je jenom tvoje. Pojďme, ale opatrně.“

Vítr se změnil a na hubeného důstojníka pěchoty hodil hořící uhlíky. Corvin zaklel, poodstoupil a smetl si uhlíky z nového šarlatového pláště. Už předtím byl velice podrážděný, ale teď se ho zmocňoval vztek. Budovy hořely jako vích – což by se mu za normálních okolností líbilo. Ne tak nyní. Všechno šlo dobře, i když byl jejich úkol úplně obyčejný. Vydat se do hor a chytit dívku jménem Askari. Přivést ji kapitánovi Decadovi. Co mohlo být jednodušší? Nebyli tu žádní vojáci ani zkřenci, nikdo se jim neměl postavit na odpor. Byl to jenom další vražedný nájezd, na něž byl Corvin odborník.

Do očí mu zase vletěl kouř. Popošel k nízké zídce, posadil se, sundal si bronzovou přilbici s bílým chocholem a položil ji na kámen vedle sebe. Kousek dál leželo tělo velkého muže s rozervaným hrdlem. Pravou ruku měl utrženou. Corvin se po ní poohlédl. Další důvod k podráždění. Jeden ze zkřenců si ji očividně odnesl jako žrádlo, což bylo zakázané.

Bohové, co na tom sejde? Mrtvé maso je prostě mrtvé maso.

Pohlédl na další tělo, na mrtvého zkřence. Tvor ležel na zádech a z čela mu trčel šíp s černým opeřením.

Decado ho taky mohl varovat, že ta holka je lovkyně. Ale že to byla skvělá rána. Corvin právě zabil velkého kmána s pískovými vlasy, jenž mu odmítl sdělit, kde holka je, když se objevila na konci cesty. Zkřenci zachytili její pach a jeden z nich zavolal na Corvina a ukázal na ni. Corvin ji konečně uviděl, vysokou a štíhlou, se zvratným lukem ze dřeva a rohoviny. Vytáhla z toulce šíp, jedním plavným pohybem napjala luk a vystřelila. Šíp skončil v hlavě nejbližšího zkřence – a to od ní stál dvě stě kroků. Pak se obrátila a rozběhla se pryč.

„Za ní!“ zaječel Corvin. Patnáct jeho zkřenců se pustilo do pronásledování, jenomže byli chováni pro sílu, ne pro rychlost. Nicméně určitě zachytí její pach a do rána ji přivedou. Což znamenalo, že musí v téhle špinavé, zničené díře strávit noc.

Dům velkého kmána neshořel a Corvin se k němu vydal. Byl to zvláštní domek, světnice byla plná stolů jako v mrňavém šenku. Důstojník se prohrabal rozházenou kuchyní a našel čerstvě upečený ovocný koláč. Kus si ulomil a ochutnal. Koláč byl překvapivě dobrý. Těsto bylo lehké a náplň sladká, ale ne lepivá. Byly na ni použity nějaké bobule.

Do světnice vstoupil jeho mladý pobočník Parnus a řízně zasalutoval. Kluk nebyl k ničemu, voják z něj nikdy nebude. Hned jak začalo zabíjení, udělalo se mu nevolno. Ještě teď měl žlutavou barvu a obličej pokrytý potem.

„Ten koláč je výtečný, Parnusi. Vřele ti ho doporučuju.“

„Ne, děkuju, pane.“ Mladíkův tón, ač uctivý, byl chladnější než předtím.

„Co je to s tebou?“

„Smím mluvit otevřeně?“

„Proč ne? Kdo tě tady kromě mě uslyší?“

Mladému muži zaplálo v očích, ale ovládl se. „Bylo to svinstvo,“ prohlásil nakonec. „Měli jsme chytit nějakou dívku. O zabíjení vesničanů se nemluvilo.“

„Na nepřátelském území vždycky zabíjíme vesničany. Podle mě jsi příliš slabý na roli, kterou sis vybral. Po návratu doporučím, aby tě uvolnili ze služby. Pak se můžeš vrátit na otcovo panství a učit se chovat ovce.“

„Lepší chovat než porážet,“ odsekl mladík. „Tohle nebyla práce pro válečníky. Tohle byla vrcholná zbabělost.“

„Nazýváš mě zbabělcem, chlapče?“

„Ne, Corvine. To, co jsi tu dnes předvedl, bylo hrdinství nejvyššího řádu. Myslím, že o tobě budou zpívat písně. Mimochodem, někteří zkřenci zmizeli v lese. Odtáhli si s sebou těla dvou žen. Předpokládám, že se krmí – což je přísně proti pravidlům boje. Každý důstojník, který vědomě dovolí kanibalismus, je odsouzen k smrti uškrcením. Paragraf sto čtyři, myslím.“

Corvin se zasmál. „Správně, Parnusi. Pak bys je měl najít a říct jim, ať toho nechají – zvlášť proto, že jsi službukonající důstojník a je to tvoje povinnost. Velice nerad bych do hlášení dával takové do očí bijící porušení pravidel.“

Mladý důstojník zbledl ještě víc, otočil se na podpatku a vyrazil z místnosti. „Ty štěně!“ zamumlal Corvin, uchopil nůž a ukrojil si další kus koláče.

Corvin strávil posledních deset let v západní armádě Věčné. Vojácký život mu vyhovoval mnohem lépe než úřednična v Dirananské pokladnici. Takové plýtvání. Ženy, o které se ucházel, ho odmítaly. Muži se k němu chovali s mírným opovržením. Ne tak dnes. Jako důstojníkovi Věčné mu stačilo lusknout prsty a ženy mu plnily všechna přání. Takhle to bylo mnohem lepší. Měl rád strach v jejich očích a těšil se z toho, jak nenávidí jeho doteky. Jen to zvyšovalo pocit moci. A muži se k němu už nechovali opovržlivě. Klaněli se, usmívali, skládali mu poklony. Ti bohatší mu nabízeli peníze či zboží. A nebylo to jen díky jeho postavení. Jako voják v sobě Corvin objevil něco, o čem si dosud neuvědomoval, že to má. Měl neobyčejně rychlou ruku a vrozené nadání pro šerm. Jako šermíře ho lidé kladli na roveň Decadovi, a Corvin zatím vybojoval jedenáct soubojů. Jeden každý si užil. Cítil se znamenitě, když se díval, jak se protivníkův výraz mění. Když se meče srazily poprvé, tvářili se soupeři pokaždé stejně, byli nafoukaní a věřili ve vlastní nezranitelnost. Vydrželo jim to jen chvíli. Pak se tam vloudila stopa pochybností. Výraz začal být ostražitější, pohled soustředěnější. Potom přišel strach, zjevný pro všechny. Jak se jim do hloubi duše zavrtával strach, pohybovali se křečovitěji. A nakonec přišlo naprosté překvapení, když jim Corvinův meč zajel do srdce. Tehdy Corvin přistoupil ke své oběti, podíval se jí do očí a sledoval, jak z nich vyprchává život.

Corvin se při tom pomyšlení třásl radostí. Cítil se skutečně požehnaný Pramenem.

Hlasitě si říhl, vstal, popadl přílbu a vyšel zpátky do noci. Z východu zaslechl pronikavé zavytí. Už holku dohánějí. Najednou Corvin zaklel. Zdůraznil jim, že ji musí chytit živou? Znovu zaklel. Ne, to neudělal. Decado nebude mít radost, čemuž by se Corvin rád vyhnul. Lidé, kteří se znelíbili Decadovi, nežili dlouho.

Nalevo se ozvalo tiché zachrčení. Sklopil zrak. Ten velký kmán, kterého prve bodl, se překulil. Corvinovi se vrátila dobrá nálada. Zamířil k muži.

„Pečeš dobré koláče,“ sdělil mu, vytáhl šavli a poklepal muže po rameni. „V Dirananu bys nadělal jmění.“

Muž znovu zasténal a pokusil se vstát, ale zase se zhroutil. Do zástěry se mu vpíjela krev. „Byl bych přísahal, že jsem ti probodl srdce. Lež klidně. Ukončím tvé utrpení.“

Muž k němu vzhlédl. Neřekl nic, nepokoušel se bránit. „Nech mě přemýšlet,“ pokračoval Corvin. „Když ti podříznu krk, vykrvácíš rychleji. Bude to míň bolet. Nebo by byla lepší velká tepna ve slabinách? Tak se aspoň neudávíš. Co by se ti líbilo víc? Mám velkorysou náladu.“

Zaslechl kroky a obrátil se. Utíkal k němu mladý pobočník, ale zakopl a málem upadl. Corvin mhouřil oči, jak ho v nich štípal kouř. Kluk měl kyrys umazaný od krve.

Doběhl ke Corvinovi a zhroutil se na zem. Corvin se na něj zadíval. Pobočník měl bronzový kyrys proražený a v boku měl otevřenou ránu. Pokusil se promluvit, ale v ústech mu zabublala krev a hlava mu klesla na zem. Corvin ohromeně zíral na proražený kyrys. Co na světě ho mohlo takhle zničit? Žádný meč ho nemohl takhle rozbít.

Zvedl oči od umírajícího Parnuse a vyšel na náves. „Zkřenci, ke mně!“ zařval. „Okamžitě!“ Ať už se krmí kdekoliv, uslyší ho.

Vrátil se k Parnusovi a klekl si k němu. „Co se stalo? Mluv!“

„Dva… muži. Sekera… to… umírám?“

„Ano, umíráš. Dva muži, říkáš? Kde jsou zkřenci?“

„Tři… mrtví. Šermíř… dva zabil.“ Z úst mu vytryskla další krev a postříkala Corvina. Opodál se cosi ozvalo. Corvin zvedl hlavu. Kouřem se k němu šinul mohutný zkřenec. Corvin si ho přivolal k sobě.

Bestie se přišourala blíž. „Který ty jsi?“ chtěl vědět Corvin, jenž se se jmény zkřenců nikdy neobtěžoval.

„Kraygan,“ odpovědělo stvoření. Na protažené mordě mělo krev, očividně se krmilo.

„Jsou tady dva muži. Vyčenicháš je?“

„Moc kouře.“ Pak tvor frkl. „Ne potřeba pach,“ dodal. „Jsou tu.“ Natáhl pracku s drápy k jihu.

Bylo to, jak říkal Parnus. Dva muži. Jeden vysoký a štíhlý, v kabátě z tmavé kůže po kotníky, druhý hromotluk s černým plnovousem, který vypadal drsně. Druhý muž držel dvojhlavou sekeru. „Zabij toho se sekerou,“ rozkázal Corvin Krayganovi. „Šermíře vyřídím sám.“

Zkřenec popadl dlouhý meč a zamířil k mužům. Vrhl se na hromotluka. Corvin se díval, jak zkřenec útočí, ale sedlák, místo aby se snažil uprchnout, mu vyrazil vstříc. Meč zasvištěl. Dopadl na sekeru a přelomil se. Sedlák okamžitě stočil sekeru a proťal Krayganovi krk. Hybná síla vrhla umírajícího zkřence dopředu, takže narazil na sedláka a srazil ho na zem. Kraygan sám se ještě chvíli potácel, než se zřítil na zem. Sedlák vstal a obrátil se ke Corvinovi.

„Toho nech mně, Harade!“ zavolal šermíř a černobradý sedlák zaváhal.

Corvin zvedl šavli v posměšném pozdravu. „Ty se mnou chceš bojovat?“ zeptal se štíhlého muže.

„Ne. Já tě prostě zabiju.“

Corvin se usmál. Zase ta známá namyšlenost. Zadíval se na zakřivený meč v mužově ruce. Podobal se Decadovým drahocenným zbraním. A muž měl také pochvu na zádech. Nad ramenem mu vyčnívál slonovinový jílec druhého meče v pochvě. Celý regiment mi bude závidět, až se s nimi vrátím, těšil si Corvin.

Popošel blíž a švihl několikrát šavlí, aby si uvolnil ramenní svaly. Protivník přistoupil. Corvin věděl, že by měl souboj ukončit co nejrychleji a pak zabít neohrabaného sedláka, ale takové chvíle byly příliš vzácné, aby je uspěchal. Podíval se do safírových očí svého soupeře a říkal si, jak budou vypadat, až z nich vyprchá světlo.

Meče se dotkly. Corvin couvl.

„Ukaž mi, co umíš,“ vyzval jej šermíř.

Corvin opatrně zaútočil, zkoušel svého protivníka. Ten byl rychlý a uměl udržet rovnováhu. Corvinovy výpady snadno odrazil a nepokoušel se o protiútok, při němž by se odkryl ripostě. Corvin zrychlil, jeho čepel se míhala rychle jako blesk. Ale všechny jeho výpady byly odraženy. Ještě dvakrát zaútočil, používaje techniky, s nimiž v minulosti zvítězil. Modrooký muž je jednoduše vykryl nebo se šavli vyhnul.

Corvin odskočil a sáhl pro dýku. Najednou se zarazil. Jestli ji vytáhne, soupeř prostě tasí druhý meč.

Modrooký se usmál. „Jen ji tas,“ vybídl Corvina. „Rád se podívám, co s ní umíš.“

Corvin uchopil dýku. Místo aby mu nová zbraň dodala sebevědomí, vysála ho z něj. Šermíř klidně čekal.

„Nepotřebuju ji!“ vyhrkl Corvin a odhodil dýku na zem.

„Rozhodně potřebuješ víc, než máš,“ opáčil modrooký.

Corvin ztěžka polkl. Najednou měl pocit neskutečna. Tohle přece není možné. On je Corvin, nejlepší duelant. Zaútočil znovu, víc riskoval, přibližoval se ke smrtící ráně. Při jednom výpadu minul mužovo hrdlo jen o vlásek. Ještě chvilku a vítězství bude jeho. Čepele se opět srazily. Ve slabinách ucítil prudkou bolest. Rychle odskočil. A zavrávoral.

Neuvědomil si, že je tak unavený. Jako by ho opouštěly síly. Na pravé noze cítil teplo a mokro. Podíval se dolů. Tmavé kamaše měl potřísněné. Podlomily se mu nohy a padl na kolena. V látce měl dlouhou trhlinu. Pustil meč a roztáhl látku. Přes prsty mu proudila krev.

Měl přeťatou stehenní tepnu.

Přitiskl si ruku na ránu a marně se snažil ten proud zastavit.

„Pomoz mi,“ zaprosil svého vraha. „Prosím, pomoz mi.“

Muž se zadíval na hořící osadu. „Lidem jako my není pomoci,“ prohlásil. „My jsme prokletí. Bojím se, že čas strávený v prázdnotě se ti nebude líbit.“

Utíkání se Stavutovi nelíbilo, ale jak se hnal za dlouhonohou lovkyní, rozhodně nemyslel na nic radostného. Vydal se za Askari dolů k osadě a uviděl tam zkřence, oheň a těla. To mu docela stačilo.

„Mizíme odsud!“ vyhrkl a popadl ji za ruku.

Askari ho setřásla, vyšla na cestu a nasadila šíp na tětivu. V měsíčním světle vypadala její tvář jako z kamene. Stavut s hrůzou přihlížel, když si jí zkřenci všimli. Sledoval její šíp, dokud neprorazil jednomu zkřenci lebku.

Tehdy se Askari obrátila a proběhla kolem něj. Stavut chvíli jen stál, pak se také rozběhl. Byl štíhlý a mladý, ale léta, kdy se vozil a vyhýbal se tělesné práci, si vybrala svou daň na jeho výdrži. Přesto mu jediný pohled přes rameno na příšerné tvory, ženoucí se za nimi s vyceněnými zuby a zlatýma očima blyštícíma se krutou nenávistí, dodal potřebnou sílu.

V lese Askari málem ztratil, jak přeskakovala padlé kmeny a kličkovala mezerami v podrostu. Teď už se Stavut neodvážil ohlédnout. Netušil, jestli se tvorům vzdálili nebo zda jsou těsně za nimi. V plicích ho pálilo a lýtka měl v jednom ohni. Už necítil prsty pravé nohy.

Před sebou spatřil vysokou skálu. Askari k ní doběhla a okamžitě se pustila do šplhání. Stavut nemohl za ní. Pak se za ním ozvalo zavytí, z něhož mu tuhla krev v žilách – a Stavut si cestu našel. Doběhl ke skále, chytil se a povytáhl

nahoru. Při lezení se nedíval dolů a srdce mu bušilo. Askari nad ním se vytáhla na širší římsu.

„Hni sebou!“ pobízela ho, když se otočila, aby viděla za něj.

Než se stačil rozmyslet, podíval se Stavut pod sebe. Těsně pod ním šplhal jeden zkřenec – byl tak blízko, že stačilo, aby natáhl pracku, a strhl by Stavuta dolů. Ale Stavut nezaťal prsty do kamene kvůli zkřenci, nýbrž kvůli hloubce pod sebou. Byl asi devadesát stop nad zemí. Zatočila se mu hlava a skála jako by pod ním uhnula. Cítil se jako ve snu, myšlenky se mu rozprchly.

Kolem něj prolétl šíp a zdola zaznělo zachroptění. Znovu se podíval pod sebe a viděl, že zkřenci z krku trčí černě opeřený dřík. Druhý šíp se mu zarazil do hlavy a zkřenec se zřítil na kameny.

„Co to děláš, pitomče?“ zeptala se Askari.

Stavuta se zmocnil vztek. Závrať pominula. Popolezl výš a sápal se po chytech, až se konečně dostal na římsu vedle lovkyně.

„Co já dělám? Já nikoho nestřelil. Já nemůžu za to, že po nás ty potvory jdou. Mohli jsme tiše zmizet. Ale ne, ty sis musela hrát na bojovnici.“

Askari se vyklonila. Po skále šplhali další zkřenci. „Nevyklouzli bychom,“ podotkla. „Změnil se vítr. Byli by zachytili náš pach.“

„Ten přece nepotřebovali, ne? Když ses jim tak hezky ukázala.“

Askari si povzdechla a posadila se. „Zabili moje přátele a spálili můj domov. Myslíš, že to nechám jen tak? Všechny si je najdu a zabiju je.“

Stavut náhle zaúpěl bolestí, jak ho chytila křeč do pravého lýtka. „Lehni si,“ nakázala mu Askari, odložila luk a klekla si k němu. Zaryla mu prsty do svalu. Chvíli to bolelo jako ďas, pak křeč ustoupila.

„Nejsi zrovna ve formě,“ poznamenala Askari. „Máš svaly jako bláto.“

Jak mu dál masírovala nohu, zděšeně si uvědomil, že přinejmenším jedna část jeho těla už není měkká. „To je dobrý! Dobrý!“ vyhrkl, odtáhl se od ní a doufal, že si jeho ztopoření nevšimla.

Askari se zasmála. „Jeden starý lovec mi řekl, že nebezpečí a vzrušení jdou vždycky ruku v ruce.“

„To nemá nic společnýho s nebezpečím,“ odsekl. „Obvykle se vzruším, když mi ženy masírujou nohy. A vůbec, co uděláme, když už jsou pryč?“

„Ale oni neodešli,“ opravila ho Askari vesele. „Nejspíš obcházejí skálu. Do hodiny budou nad náma i pod náma.“

„Je nějakej důvod, proč z toho máš takovou radost?“

„Nechci, aby odešli,“ odvětila. „Když utečou, bude těžší je zabít.“

„Copak ses zbláznila? Tohle jsou zkřenci. Jsou chovaní k zabíjení a je jich nejmíň dvacet, možná třicet.“

„Po nás jich jde čtrnáct,“ odtušila. „Mám dost šípů – a další mám poblíž. Přežijeme.“

„Ty jsi šílená.“

„Už jsem zabila dva,“ poukázala.

„To ano. Jednoho jsi střelila, než si všiml, že tam jsi, a druhý visel na skále. Tyhle potvory tě najdou jen podle pachu. Jak je chceš ulovit? Jak se k nim chceš dostat dost blízko, abys mohla střílet? Jedna chyba a máš je všechny na krku.“

„Já nedělám chyby.“

„Aha, tak teď jsme přešli od šílenství k nafoukanosti. Každej dělá chyby. Patří to k životu. Viděl jsem, jak Alahir a jeho muži pronásledujou pár zkřenců. Jezdci Velikýho jsou skvělí a neohrožení válečníci. Tři z nich zkřenci zabili. A na to, aby zabili tebe, jim postačí jedna špatná střela.“

„Já se nikdy neminu.“

„Už zase začínáš? Abys zabila tu mrchu, co lezla za mnou, potřebovala jsi dva šípy. Kdyby byl na zemi a šel po tobě, tak by se při prvním minutí dostal až k tobě a utrhl ti obě ruce.“

„Minula jsem, protože jsem se snažila netrefit tebe.“ Povzdechla si. „Ale máš pravdu. Tak mi pověz, co máš v plánu.“

„Já v plánu? Jak to myslíš?“

Askari se zhluboka nadechla a upřela na něj oči. „Nechceš, abych s nima bojovala, tak co teda budeme dělat? Snaží se nás obklíčit. Znám cestu přes útes, ale tak se akorát dostaneme zase na otevřený prostranství. Vrhnou se na nás v tlupě. Tak co radíš?“

Stavut si taky povzdechl. „Zkusil bych modlitbu, ale nemyslím, že mě Pramen zrovna miluje. Možná bychom tu mohli zůstat a doufat, že odejdou.“

Askari se zasmála, bylo to nakažlivé. „Stavute, byli ve vaší rodině někdy nějací válečníci?“

„Měl jsem strejdu, co se rád pral v hospodě,“ odpověděl. „Počítá se to?“

Askari se vyklonila přes okraj římsy a chvíli si prohlížela kamení pod nimi, načež zvedla hlavu. Objevovaly se mraky, ale prozatím svítil měsíc jasně. „Až mraky zakryjou měsíc, půjdeš za mnou,“ prohlásila.

„A kam to bude?“

„Do skály. O něco dál po římse je vstup do jeskyní. Někdy tam tábořívám.“

„Bude to bezpečný?“ ujišťoval se Stavut.

„Nahoře jsou další vchody. Ale tunely jsou úzký, takže po nás můžou jít jenom po jednom. Pak bych je měla být schopná zabít.“

„Dobrý. Další zabíjení. Další hrůzy.“

Znovu se rozesmála. „Hlavu vzhůru, Stavi. Ještě štěstí, že jsi mi přinesl tenhle luk. Je kratší a líp se s ním zachází než s tím mým dlouhým. Zvlášť v tunelech.“

„Copak ty se vůbec nebojíš?“ podivil se.

„K čemu by to bylo dobrý? Dovedl by nás můj strach do bezpečí? Jsem Askari. Ty potvory mě neděsí. Nic, co žije a dýchá, neunikne smrti, Stavi.“

„To je podruhý, co jsi mi řekla Stavi. Mám radši Stavut."
„Proč? Stavi je víc… kamarádský."
„Říkala mi tak máma. Tebe v mateřský roli jaksi nevidím."
„Chápu. A jak ti říká tvůj kamarád Alahir?"
„Začal mi říkat dráteník. To se mi taky nelíbí."
„Budu ti říkat Stavi – protože se mi líbí, jak to zní. Myslím, že se to k tobě hodí."
Na útes náhle padla tma. Askari vstala, uchopila Stavuta za ruku a vykročila po římse, která se postupně zužovala. Po chvíli se už sunuli po kameni širokém necelou stopu. Stavut se začal potit. Askari mu stiskla ruku. „Už jenom kousek," ujišťovala ho. Stavutovi se roztřásly nohy, ale její dotek ho uklidňoval. Popošli ještě kousek. Askari sledovala mraky. Měsíc už byl skoro venku. Dorazili k puklině ve skále, pouhé dvě stopy široké. Askari se protáhla dovnitř. Stavut ji následoval. Uvnitř byla černočerná tma.
„Drž se mě," vyzvala jej. „Musíme jít pomalu." Stavut na ni neviděl. Neviděl vůbec nic. Ale ulevilo se mu, že se dostal z římsy. Pomalu postupovali temnotou. Askari se často zastavovala a odbočovala. Stavut se neptal proč, prostě ji následoval do chladných, šerých útrob skály. Po nějaké době se zastavili. „Počkáme na měsíc," šeptla Askari.
„Na měsíc?"
„Ano. Musíme zase kus vyšplhat. Jenom klid, objeví se."
Stavut nevěděl, jak dlouho tam jen stáli, než se nad nimi objevila slabá záře. Všiml si pukliny ve skalách, kudy dovnitř pronikalo měsíční světlo. Jen stěží rozeznával Askariinu tvář. Stála vedle další skalní stěny. „Nahoře," zašeptala, „je další jeskyně. Mám tam nástroje a pár věcí, který by se mohly hodit. Je to snadný. Ty půjdeš první, já polezu za tebou a ukážu ti, kam dávat nohy."
„Bohové!" vydechl Stavut. „Opravdu musíme zase šplhat?"
„Jestli chceš přežít," opáčila Askari.
Stavut tedy šplhal. Skála byla plná dolíčků a šplhání, jak slibovala Askari, nebylo nijak obtížné. Ale pod vrcholkem byly stupy menší. Askari se připravila a podepřela mu nohy. Stavut se konečně vytáhl na další širokou římsu. Lovkyně se k němu připojila a úzkým tunelem se konečně proplazili do větší jeskyně. Tady byl ve stěně další otvor, asi dvanáct stop vysoký – přirozené okno, kudy dovnitř svítil měsíc. Stavut už byl hodně unavený, když vklopýtal do jeskyně. Bylo tu dřevo na oheň a na kamenné polici stála stará lucerna. Pod ní ležel toulec se šípy a dlouhý oštěp se železnou hlavicí. Byly tu také tři pokrývky a nějaké hliněné nádoby.
„Moc útulný," podotkl Stavut.
Askari mu pokynula, ať je zticha, popošla k němu a pošeptala mu do ucha: „Zvuk se v jeskyních nese daleko, tak nebudeme mluvit."
„Kolik cest sem vede?" zeptal se Stavut se rty u jejího ucha.
„Jenom ta, kterou jsme přišli. Zkřenci jsou moc velcí, než aby sem prolezli. Budeš tu v bezpečí. Odpočiň si. Já půjdu na výzvědy." Ukázala na úzkou římsu pod oknem ve skalní stěně a kousek nalevo. „Vezmi si deku a vylez si tam nahoru. Pochybuju, že se k nim odtamtud tvůj pach donese."
To Stavutovi připadalo jako rozumná rada. Askari si vzala luk, vrátila se ke vchodu, lehla si na břicho a odplazila se. Stavut si šel pro pokrývky, když jeho pozornost upoutal oštěp. Potěžkal ho a zkusmo jím několikrát bodl. Proti zkřencům nejspíš nebude k ničemu, ale se zbraní v ruce se cítil lépe. Vzal si pokrývku a oštěp a přistoupil ke stěně. Vtom si uvědomil, že s oštěpem v ruce nahoru nevyleze. Přivázal si pokrývku kolem pasu a pak si za zády zastrčil oštěp dřevcem napřed za pokrývku. Oštěp byl šest stop dlouhý, což znamenalo, že mu železný hrot vyčníval těsně nad hlavou. Ujistil se, že pokrývka vydrží, a pustil se do šplhání.
Všechno šlo dobře, dokud nevylezl přes okraj převisu. Vyčnívající oštěp zaškrábal o skálu. Stavut se musel ohnout a stočit, aby mohl zalézt na římsu. Volná plocha byla velká asi jako postel a strop byl nízko. Tady na oštěp rozhodně nebylo místo. Trvalo mu celé věky, než se zkroutil, rozvázal pokrývku a uvolnil oštěp. „Bohové, ty jsi ale pitomec!" nadával si.
* * *
Skilgannon prošel kolem mrtvého důstojníka a poklekl u zraněného vesničana. Harad se k němu připojil. „To je Kinyon," řekl. Oblohu rozčísl blesk a vzápětí zarachotil hrom. Jako by se otevřela stavidla, na hořící vesnici se snesl prudký liják.
„Pomoz mi odnést ho dovnitř," požádal Skilgannon. „A opatrně – ta rána by se mohla otevřít ještě víc."
Velmi opatrně zvedli podsaditého vesničana, který zasténal. Opřel se hlavou Skilgannonovi o rameno a snažil se mu něco sdělit.
„Mlč, člověče. Šetři si síly."
Odnesli ho do domu a položili na stůl v jídelně. Skilgannon mu rozvázal koženou zástěru a stáhl ji. Rána šla těsně pod srdce a silně krvácela. Skilgannon sundal ze zdi lampu a požádal Harada, ať mu ji přidrží. V kůži byla dlouhá trhlina, ukazující, že dýka sklouzla po žebru. Nedalo se poznat, jak je rána hluboká, srdce však minula, protože jinak by byl Kinyon zemřel už před nějakou dobou. Na rtech neměl krev a okraje rány neotékaly. S trochou štěstí minula dýka i plíce, nebo je jen škrábla.
„Zkus najít víno a med," nakázal Skilgannon Haradovi. Dřevorubec odložil lampu na stůl a vydal se do kuchyně. „Můžeš se zhluboka nadechnout?" zeptal se Skilgannon Kinyona. Muž nepatrně kývl. „Myslím, že jsi měl štěstí, i když ti to tak právě nepřipadá. Máš někde jehlu a nit?"
„V zadním pokoji," zašeptal Kinyon. Skilgannon odešel do malé ložnice v zadní části domu a prohledal šuplíky a skříně. Konečně našel bílou nit a několik jehel. Objevil také nůžky. Stáhl z postele prostěradlo, nastříhal ho na obvazy a vrátil se do jídelny. Harad už čekal vedle Kinyona. Skilgannon opatrně zašil dlouhou ránu a natřel mu ji medem. S

Haradovou pomocí Kinyona posadil a obvázal mu hrudník. Nakonec to vše polil vínem a díval se, jak se vpíjí do obvazů. Kinyon byl popelavý v obličeji a Skilgannon mu došel pro sklenici vody. „Vypij to," přikázal mu. Vesničan se napil a zase si lehl.

Skilgannon mu změřil tep. Srdce se mu divoce třepetalo, ale spíš to byl následek šoku a hrůzy než samotného zranění. S Haradovou pomocí Skilgannon odnesl Kinyona do postele. Venku lilo a bez přestání duněl hrom.

Když Kinyon usnul, Skilgannon odešel do jídelny. Harad stál u okna a vyhlížel do tmy. Požáry pomalu uhasínaly, ale stále bylo dost plamenů, aby osvětlily těla ležící na zemi.

„Proč ty lidi zabili?" zeptal se Harad. „K čemu to bylo?"

Skilgannon pokrčil rameny. „Liška v kurníku."

„Cože?"

„Liška se dostane do kurníku. Nezabíjí jen proto, aby se nažrala. Zabije všechno. Orgie smrti. Nevím proč. Někteří lidé prostě rádi zabíjejí. Ten důstojník k nim patřil. Neměli bychom se tu zdržovat moc dlouho. Kolem se potuluje mnohem víc zkříženců – zkřenců, jak jim říkáte vy."

„Nemůžeme tu Kinyona jen tak nechat."

„Není to moje starost."

„Tak si jdi," vyštěkl Harad. „Já ho ubráním."

Skilgannon se zasmál. „Ne, Harade, neodejdu. Kinyon možná není moje starost, ale ty jsi."

Harad se obrátil a upřel na šermíře rozhořčený pohled. „Nejsem ničí starost."

„Zkus ovládat vztek," poradil mu Skilgannon. „Myslel jsem to tak, že jsi můj přítel, a já přátele neopouštím."

Harad se uklidnil. „Přežije, co myslíš?"

„Nevím. Je silný."

„Ztratil hodně krve."

„Ani ne. Trocha krve vypadá hrozně. Přišel jsem o mnohem víc a za pár dní jsem byl v pořádku. Záleží na tom, jestli dýka probodla nějaký důležitý orgán. To hned tak nezjistíme."

Harad vstal, zašel do kuchyně a vrátil se se zbytkem koláče. Při jídle mlčel. Bouřka zuřila celou noc a postupně uhasila všechny ohně. Skilgannon našel zbytek chleba a půlku homole sýra a také se najedl. Chvíli mlčeli, ale bylo to příjemné ticho. Šermíř šel několikrát zkontrolovat Kinyona. Ten pořád spal.

Před svítáním déšť ustal. Harad si zdřímnul v křesle u krbu. Skilgannon vyšel z domu na náves. Ve vzduchu byl stále ještě cítit kouř. V sílícím světle se vydal na hlavní cestu a prohlížel půdu kvůli stopám. Našel jednoho zkřence, jemuž z hlavy trčel černý šíp. Někdo se tedy bránil. Popošel dál na návrší. Tady objevil další stopy. Pečlivě je prohlédl. Někdo sešel dolů z kopců, zastavil se a pak se obrátil a odběhl zpátky do vrchů. Skupina zkřenců se vydala za ním. Zkřenci po sobě zanechávali velké stopy. Osoba, kterou honili, měla malé nohy, jako dítě, ale délka kroku ukazovala, že to dítě není. Nejspíš to byla žena. Kousek stopy sledoval. Nebylo to snadné. Zkřenci půdu rozdupali a téměř zničili stopu kořisti. Občas ale Skilgannon objevil otisky lidských nohou. Dvoje stopy. Někdo v holínkách a druhá osoba – ta s malýma nohama – v měkkých škorních.

Nechtěl zajít moc daleko, a tak se vrátil do Kinyonova domu. Po návratu objevil několik lidí, vyděšeného mužíka a dvě unavené ženy. Seděli s Haradem. S několika dalšími vesničany se jim podařilo uprchnout do lesa na východě. Skilgannon se zašel podívat na Kinyona. Muž s pískově hnědými vlasy už byl vzhůru a měl i lepší barvu.

„Děkuju ti za pomoc," vypravil ze sebe. „Zkřenci už odešli?"

„Prozatím. Víš, proč přišli?"

„Hledali Askari."

„To je kdo?"

„Mladá lovkyně, která tu žije," vysvětlil mu Kinyon.

„Aha! To vysvětluje mrtvého zkřence se šípem v hlavě. Co jí chtěli?"

„Nevíme."

„Kdo byl s ní?"

„Kupec, Stavut se jmenuje. Milej mladík. Má ji moc rád, i když si myslím, že si dělá marný naděje. O Askari se náramně zajímá sám pán Landis. Podle mýho ji chce pro sebe."

„Takže je krasavice."

„To jsou podle mých zkušeností všechny ženy," opáčil Kinyon s úsměvem. „Utekla jim?"

„Dostala se nahoru do lesů. Co se stalo pak, netuším. Ale bestie šly po ní."

„Spoustu jich zabije," usoudil Kinyon. „Vloni řádil na vrchovině medvěd. Zabil tři poutníky. Askari ho našla a zastřelila. Ničeho se nebojí a s lukem to umí náramně."

„Už teď se mi líbí. Doufám, že to zvládla."

„Sama by jim unikla," prohlásil Kinyon. „Ale jestli je s ní Stavut, tak nevím. Je to dobrej kluk, ale není zálesák. Určitě ji zpomalí. Navíc vždycky nosí červený šaty, takže se moc neschovají."

„Asi ho neopustí, co?"

„Nemyslím. Nepatří k ženám, co opustí přítele v nouzi, jestli víš, jak to myslím."

„Vím, jak to myslíš."

Skilgannon se vrátil do světnice. Objevili se další vesničané a místnost začínala být přeplněná. Zapálili v krbu oheň a posadili se. Harad byl venku a Skilgannon se k němu připojil.

„Co uděláme teď?" zeptal se mladý dřevorubec.

„Buď odejdeme a zapomeneme na ty potvory, nebo se vydáme za nimi a zabijeme jich, kolik jen zvládneme."

„Já říkám, pojďme za nima."

„Myslel jsem si, že budeš chtít udělat tohle. A pro tentokrát s tebou souhlasím.“
„Vážně?“ užasl Harad. „Proč ta změna?“
„Přišli sem pro ženu, která je drahá Landischánovi. Chci vědět, proč je tolik důležitá, aby za ní poslali celý oddíl.“

8

Stavut ležel zabalený v pokrývce a nemohl usnout. Hlavu měl plnou slintajících zkřenců. Když byl s Askari, tvrdě bojoval o to, aby zachoval klid. Žádný muž nechce vypadat před ženou, po níž touží, jako slaboch. Alahir to nazýval „hra na labuť“ – na povrchu vyrovnaný a dole zuřivě máchá nožičkama. Nyní se na něm ale začaly projevovat hrůzy nočního dobrodružství. Ruce se mu třásly a jeho plodná představivost mu předváděla, jak ho trhají na kusy.
„Představivost je pro válečníka prokletím,“ vysvětlil mu jednou Alahir. Byl už mírně podnapilý a usilovně se snažil zpít do bezvědomí. „Jednou jsem viděl, jak si přítel zlomil páteř. Byli jsme na vyjížďce – vlastně to byl spíš závod – a jeho kůň zakopl a shodil ho. Když jsem se k němu dostal, myslel jsem, že je jenom omráčený. Ale byl vzhůru a nemohl se hýbat. Trvalo mu měsíc, než umřel.“ Alahir se zachvěl. „To mě chvíli strašilo.“
„A jak ses přes to dostal?“ chtěl vědět Stavut.
„Znáš Dračí rohy?“
Stavut kývl. Skalní věž poblíž Alahirovy rodné Siccus. Věž byla asi dvě stě stop vysoká a měla rozštěpený vrchol připomínající rohy. „Potkal jsem svatýho muže a řekl jsem mu, že nedokážu dostat z hlavy vzpomínku na Egarovu nehodu. On mi poradil, ať přeskočím Dračí rohy a pak o svým strachu povím Prameni.“
Stavut se zděsil. „Ale neudělal jsi to, že ne?“
„Samozřejmě že ano. Svatí muži vědí, o čem mluví.“
„Skočil jsi přes propast.“
„Nebyla to propast, troubo. V nejužším místě to nemá ani deset stop. Potom jsem se posadil a popovídal si s Pramenem. A strach zmizel.“
„A Pramen ti odpověděl?“
„Toť se ví. Copak jsem ti právě neříkal, že mě přešel strach?“
„Ne, já myslel, jestli jsi uslyšel Jeho hlas.“
„Už žádný hlasy neslyším,“ opáčil Alahir a jeho výraz ztvrdl. „Lituju, že jsem se ti o nich někdy zmínil. A vůbec, v tom není pointa příběhu.“
„A v čem teda?“
„Nevím,“ přiznal Alahir, popadl devátý džbánek pěnivého moku a obrátil ho do sebe. „Nevzpomínám si, proč jsem o tom vůbec začal. Aha, už vím!“ dodal vesele, „kvůli strachu a tak.“
„Pramen s tím neměl nic společnýho,“ nedal se Stavut. „Když ti zemřel kamarád, uvědomil sis, že jsi taky smrtelnej, a pak jsi udělal něco hloupýho, pitomýho a nebezpečnýho, abys sám sebe přesvědčil, že jsi ve skutečnosti nesmrtelnej a nic ti neublíží.“
„To mi připadá dobrý vysvětlení,“ prohlásil Alahir přívětivě a už trochu šišlal. „Je mi celkem fuk, jak to bylo. Ale strach mě přešel. Možná bys to měl zkusit.“
„Zkusím. Přidám to nahoru na seznam věcí, co chci udělat. Hned za plácnutí hladovýho lva po koulích.“
Alahir se usmál. „Jsi zvláštní, dráteníku. Pořád se shazuješ. Ale já tě znám – líp, než se znáš sám. Jsi silnější, než si myslíš. A to je tvůj problém, víš. Moc přemejšlíš.“ Hlasitě říhl. „Nemyslíš, že je to pivo kapku slabý?“ zeptal se. „Nějak se míjí účinkem.“
Stavut už chtěl odpovědět, když se Alahir zvedl, aby si objednal další džbánek. Podlomily se mu nohy a pomalu se svezl na podlahu.
„Co si myslíš, že děláš?“ podivil se Stavut.
„Myslím, že se tu utábořím na noc,“ odvětil Alahir a uložil se.
Vzpomínání na přítele Stavutovi, ležícímu na úzké římse, pomohlo zahnat strach.
Hluk zdola ho vrátil do přítomnosti. Opět se vylekal. Nadzvedl se a podíval se dolů. Otvorem ve vysokém stropě jeskyně pronikalo měsíční světlo. V něm poznal Askari. Na obličeji měla krev. Pak světlo zmizelo. Stavut otočil hlavu. Otvorem dolů slézal obrovský zkřenec. Askari natáhla luk a vystřelila. Šíp narazil do bronzového nýtu na zkřencově koženém kyrysu a odrazil se. Bestie s děsivým řevem skočila do jeskyně.
Stavut popadl oštěp, natáhl se přes okraj římsy a seskočil. Přitom z plných plic zaječel. Zkřenec se otočil a vzhlédl. Stavut do něj narazil a oštěpem zasáhl tvora do krku. Sám tvrdě dopadl na zem. Hned se zvedl do kleku. Askari znovu vystřelila. Na dno jeskyně dopadla druhá nestvůra se šípem v oku a zmítala se v předsmrtných křečích. Stavut se ohlédl na zkřence, po němž skočil. Byl mrtvý. Oštěp ho zasáhl do krku, projel dolů a probodl srdce.
„Máme problém,“ oznámila mu Askari. „Nevede odsud žádná cesta.“
Harad seděl v ústí mělké jeskyně, odkud viděl na skálu. Měsíční světlo skaliska ozařovalo jen občas, jak se obloha zatahovala. Sledovali stopy až sem, ale nedostatek světla Skilgannona přinutil štvanici do rána odvolat.
Šermíř spal lehkým spánkem v jeskyni, obnažené meče položené vedle sebe.

Harad cítil klid. Věděl, že je to zvláštní. Celý život zápolil se svou prchlivostí a hněvem, které mu dělaly těžkou hlavu. Nyní však, uprostřed nepřátelského lesa, při pronásledování děsivých bestií, byl klidný a vyrovnaný. Potěžkal sekeru a zadíval se na stříbrné runy vyložené na černém toporu. Zbraň byla překrásná. Na čepelích nebyl jediný zub, ani vločka rzi. Se Snagou v rukou se cítil téměř nesmrtelný.
„Měl by sis odpočinout,“ podotkl Skilgannon vedle něj. Harad nadskočil.

„Nebesa, to se musíš pořád tak plížit?“

Skilgannon se usmál. „Omlouvám se, válečníku.“

Harad se zachvěl. „Neříkej mi tak. Nějak mi to… nepřipadá správný. Neumím to vysvětlit.“

„Nemusíš.“ Měsíc se opět objevil a ozářil tělo zkřence pod skálou asi třicet stop pod nimi. „Vylezli na skálu,“ podotkl Skilgannon. „Zkřenci za nimi nešplhali. Obešli to ze západu. To děvče a kupec si buď našli cestu přes, nebo dovnitř skály. Doufejme, že to druhé.“

„Jak cestu do skály?“ podivil se Harad.

Skilgannon ukázal na skalní stěnu. Byla plná jeskyní. „Řekl bych, že skála je samá chodba a puklina. Ona určitě věděla, kam jde. Na druhou stranu, mohla se pokusit jim utéci. To by nebylo moudré. Zkřenci mají nesmírnou výdrž.“

„Jak dlouho budeme čekat?“

„Do svítání. Tady by ses potmě motat nechtěl.“

„Do tý doby by ji mohli zabít.“

„Ano, to by mohli. Ale uvnitř a potmě bychom čelili dvěma druhům nebezpečí. Je lovkyně. Pokud ví, má kolem sebe jenom samé nepřátele. Raději bych se nenechal střelit někým, komu se snažím pomoct.“

„Dobrej postřeh,“ přiznal Harad. Chvíli jen mlčeli, pak Harad znovu promluvil. „Jak dobrej byl ten důstojník, co jsi ho zabil?“

„Měl nadání a rychlou ruku.“

„Porazil jsi ho snadno.“

„Scházelo mu srdce, Harade.“

„Myslíš odvaha?“

„Ne tak docela. Válečník se srdcem může nahlédnout do svého nitra a najít něco neuvěřitelného. Druss byl takový. Když jsem ho poznal, byl už starší – asi padesátník. Byl nemocný. Ale když jsme zaútočili, někde našel sílu a vrhl se na nadirské válečníky před námi. To se nemůžeš naučit. Můžeš zlepšovat svoje schopnosti, rychlost a sílu, ale srdce je něco, s čím se člověk rodí. Nebo nerodí – jako ten důstojník. Ty ho máš, Harade. On ho neměl.“

„Jenomže není moje.“

„Jak to myslíš?“

„Jsem znovuzrozenej. Všechno, co mám, pochází od Drussa Velikýho. Kde je v tom Harad?“

„Nejsem filozof, příteli. A magii, díky níž ses narodil, nerozumím. Je pravda, že v sobě máš hodně z Drussa. Ale jsi, kdo jsi. Víc než to, jsi tím, kým chceš být. Mně se zdá, že stejné obavy může mít každý muž zrozený z ženy. Kolik je ve mně z mého otce? Kolik z mé matky? Kolika z jejich slabostí trpím? Kolik z jejich síly můžu považovat za svou? Landischán se mi pokoušel vysvětlit proces znovuzrození, ale přiznávám, že to kolem mě proletělo jako šíp. Podařilo se mi ale zachytit, že z kostí získáš tělesné jádro původní osoby, její zárodek, chcešli. Jediný rozdíl mezi tebou a tím druhým mužem je v tom, že ty máš jen jednoho rodiče, ne dva.“

„Takže z matky ve mně není nic?“ podivil se Harad. „Jak je to možný?“

Skilgannon rozhodil rukama. „Landischán mluvil o semeni a vajíčkách a tajemných strojích. Nic z toho mi nedávalo moc smysl. Pochopil jsem jen, že znovuzrození vytvoří dokonalou tělesnou kopii originálu. A o tom právě mluvím. Je to tělesné. Co skutečně činí člověka tím, kým je? Je to síla jeho paží, nebo odvaha v jeho duši? Ty máš svou vlastní duši, Harade. Nejsi Druss. Žiješ svůj vlastní život.“

Harad si zhluboka vydechl. „Ano, to je dobrá rada. Vím. Ale stejně?“ Povzdechl si. „Asi se teď trochu prospím.“

„Budu hlídat,“ prohlásil Skilgannon.

Rozpršelo se, zprvu se na kamenech kolem vchodu do jeskyně rozprsklo jen pár kapek. Pak se strhla průtrž mračen. Skilgannon se stáhl dál do jeskyně. Po stěně jeskyně stékaly čůrky vody, jak si liják nacházel nahoře ve skále puklinky. Skilgannon vrátil meče do pochvy a posadil se na kámen. Bouře ustala tak rychle, jak začala, a mraky se roztrhaly. Skálu naproti zalilo měsíční světlo. Harad chrápal. Skilgannon se vrátil ke vchodu.

Vzduch byl svěží, plný vůně borovic. Na noční obloze jasně svítily hvězdy.

Tytéž hvězdy, jaké si pamatoval z dětství.

Náhle mu bylo těžko u srdce. Stejné hvězdy svítily, když poznal Jiannu, zářily nad ním, když dospěl a chopil se těch prokletých Mečů noci a dne. A v jejich světle dohlížel na vyvraždění všech obyvatel Perapole.

Jiný život.

Náhle se při těch starých vzpomínkách zachvěl. Stejně jako potůčky na stěně jeskyně prosakovaly mu do duše ze skrytých zákoutí mysli vzpomínky.

Právě se vrátil s mladým angostinským válečníkem Vakasulem z výzvěd do hor. Skilgannon byl sice unavený, ale nadšený. Dorazila k nim zpráva o velké bitvě na jihu. Naashaňané svedli boj se Žarny u starého města Šeráku. Černokněžna Jianna rozdrtila žarnské vojsko a zahnala je na sever. Takové vítězství Angostinům určitě umožní si vydechnout, a Skilgannon se okamžitě vrátil do svého domu na skále nad mořem. Poprvé po celých měsících si věřil. Nad mořem kroužili racci a na bezmračné obloze svítilo slunce. Všechny bolesti zmizely, byl smířený sám se sebou. Vakasul odvedl koně do stájí. Skilgannon zašel do východního křídla domu a prošel jím do zahrad vzadu. Oddíl zahradníků byl v plné práci. Právě prořezávali kvetoucí keře a připravovali záhony k sázení květin. Vzduchem se nesla vůně zimolezu a růží. Sluha mu přinesl chlazený nápoj a další dopisy, jež dorazily ode dvora. Nechal je neotevřené a těšil se ze zahrady. Vyšel ze širokého patia a zamířil k zahradníkům. Jeden z nich sázel podél chodníku trsy zlatých květů s karmínovým okrajem. Když se Skilgannon přiblížil, muž vzhlédl a zazubil se. „Já vím, generále! Moc se rozlezou a zarostou chodník. Jenomže jsou tak krásné, že to za to stojí.“

Skilgannon si dřepl. „Jsou překrásné. Jak se jim říká?“

„Obvykle nevěstin vínek, generále. Akorát nevoní.“ Skilgannon si s ním chvíli povídal, pak zahlédl Vakasula. Zašel s

mladým válečníkem zpátky do stinného patia, kde se posadili. Skilgannon otevíral dopisy. Nebyly důležité. Skilgannon odložil i poslední a zadíval se na svého společníka. Ten vypadal napjatý.

„Copak je, příteli?“

„Zprávy z jihu, generále. Nevím, jak nás to ovlivní. Po bitvě u Šeráku se černokněžna roznemohla a zemřela. Myslíš, že to ovlivní jednání Naashaňanů se Žarny?“

Tehdy – stejně jako teď – ho ta slova šokovala. Svět se v jediném okamžiku změnil. Obloha nad zahradou byla nesnesitelně modrá a Skilgannon upřel zrak na nebe. „Není ti něco, generále?“ Vakasul měl upřímnou starost, ale Skilgannon zvedl ruku.

„Teď mě nech,“ nakázal.

Nevzpomínal si, jak mladík odešel ani co se dělo po zbytek toho nádherného odpoledne.

Jianna byla mrtvá. Bylo to tak šokující, že se s tím nedokázal vyrovnat. Neviděl ji třicet let, ale stěží uplynula hodina, aby si na ni nevzpomněl, věda, že stojí pod stejným sluncem a dýchá stejný vzduch jako on. To však již neplatilo a Skilgannon se cítil osamělejší než kdy předtím.

Byl to příliš velký šok i na slzy. Seděl a vzpomínal na ty nádherné dny, kdy se poznali. Ona byla převlečená za obyčejnou nevěstku a tmavé vlasy měla odbarvené, s červenými pramínky. Měla obrovskou odvahu tváří v tvář nebezpečenství a zradě a nezkrotného ducha. A on ji miloval s takovou vášní, že v jeho životě už nebylo místo pro žádnou jinou.

Do chvíle, kdy se doslechl o její smrti, si ale neuvědomil, že – přes velkou vzdálenost mezi nimi – ho vědomí, že je někde naživu, drží při životě. Navíc si uvědomil, že potají věřil, že se jednoho dne nějak dají zase dohromady.

Když nyní seděl v jeskyni, vrátila se mu ta bolest s obnovenou silou. Přemýšlel, jestli nemohl svůj život prožít jinak. Kdyby s ní byl zůstal, možná mohl zmírnit její touhu po moci a říši. Zamlžily se mu oči a hned se namíchl. „Teď by se hodilo, aby se sem připlížili zkřenci, ty ubrečenej troubo!“ zašeptal.

„Říkal jsi něco?“ zeptal se Harad, vyskočil a popadl sekeru.

„Mluvím sám se sebou.“

„Byl jsi sám už moc dlouho,“ zabručel Harad.

„Tisíc let,“ souhlasil Skilgannon. „Je ve tvém životě nějaká žena?“

„Ne.“

„A co Charis?“

„Co je s ní?“ štěkl Harad a zrudl.

„Povídala, že jste přátelé,“ podotkl Skilgannon.

„No jo, asi jsme,“ zamumlal mladý dřevorubec. „Byl jsi ženatej?“

„Kdysi. Už je to dávno.“

„Máš děti?“

„Ne od své ženy. Zemřela mladá. Na mor.“

„Už ses znova neoženil?“

„Ne.“

„To jsi ji musel moc milovat.“

„Nemiloval jsem ji dost, Harade.“ Skilgannon vyhlédl z jeskyně. „Bude svítat. Myslím, že je čas vylézt na skálu.“

Stavut stál u stěny a oštěp svíral tak pevně, až mu zbělely klouby. Vyrvat oštěp z těla zkřence vyžadovalo všechnu jeho sílu – za vydatné pomoci Askari. Dlaně měl ulepené, jak ratiště pokrývala zasychající krev. Oči upíral hlavně na otvor nahoře, kudy se několik nestvůr pokusilo prolézt dolů. První zabil oštěpem, druhou střelila Askari do oka. Třetí skončila se šípem v pracce a vypadla otvorem ven. Stavut vroucně doufal, že spadla až dolů a zabila se.

V ústech měl sucho. Ohlédl se na Askari, jež klečela na koleni a na luku měla nasazený šíp. Pak jeho pohled přitáhli mrtví zkřenci. Ve smrti vypadali stejně děsivě. Dlouhé tesáky, ostré drápy a tmavá srst. Otřásl se. Askari říkala, že jich je čtrnáct potom, co jednoho sestřelila ze skály. Další dva leželi tady. Nádhera, pomyslel si. Už jich zůstalo jen dvanáct.

Měsíční světlo zeslábló. Askari odložila luk a zapálila starou lampu. Jeskyní se rozlilo zlatavé světlo. Postavila lampu na skalní římsu, protáhla si ruce nad hlavu a zhluboka se nadechla.

„Brzo bude ráno,“ prohlásila.

„Třeba odejdou.“

Obrátila se k němu a zakřenila se. „Pořád musíš žertovat, co, Stavi? To se mi na tobě líbí.“

Pak se ze zadní části jeskyně ozvalo škrábání. Stavut se otočil k hromadě kamenů. Na dno jeskyně dopadl malý kamínek. „Co se děje?“ vyhrkl Stavut.

„Řekla bych, že našli zasypanou chodbu a snaží se tamtudy prohrabat.“

„To ale nedokážou, že ne?“

Askari pokrčila rameny. „Jak to mám vědět?“ S lukem v ruce odběhla dozadu a přitiskla ucho na kámen. Po chvíli se vrátila. „Slyším je, jak hrabou kamení. Podle mě už nejsou moc daleko.“

„Pořád lepší,“ posteskl si Stavut.

„Umíš střílet z luku?“ zeptala se ho Askari.

„Proč? Kolik luků máme?“

Popošla blíž a ztišila hlas. „Máme jenom jeden. Naší jedinou nadějí je dostat se nahoru k tomu otvoru a pak ven na skálu. Nemůžu šplhat a zároveň mít luk připravený ke střelbě.“

„Hrozně nerad zklamu ženu,“ prohlásil Stavut, „ale stejně dobře bych mohl trefit tebe. Střelba na cíl nikdy nebyla mou silnou stránkou.“

„A co je?“ štěkla a otočila se k němu zády.

„Spravování kotlíků,“ odvětil tiše. Na podlaze zachřestil další kamínek. Stavut se zhluboka nadechl a přistoupil ke stěně patnáct stop pod otvorem. Stěna byla nerovná, s výčnělky, které usnadní šplhání. Stavuta zamrazilo. Myšlenky se mu pročistily. Zůstalo dvanáct potvor. Většina musí odklízet balvany v chodbě. Kolik jich může čekat u ostatních dvou východů, u úzkého tunelu a otvoru ve stěně? Stačí jenom vylézt nahoru, popadnout bestii, odrazit se od skály a strhnout zkřence s sebou na smrt. Tím by Askari umožnil uniknout. A když ho nebude mít na krku, pravděpodobně přežije. Začal šplhat. Askari k němu doběhla, popadla ho za ruku a strhla ho zpátky.

„Co to děláš?“ zeptala se s ustaraným výrazem v tmavých očích. Vysvětlil jí svůj plán a ona se mu podívala do očí. Pak se pousmála a pohladila ho po tváři.

„Ne, Stavi. Budeme bojovat o život, jak dlouho to jen půjde.“

Stávut si povzdechl a zhluboka se nadechl. „Dobře. Až se dostanu na tu římsu pod otvorem, hodíš mi oštěp.“

„Tam nahoře s oštěpem bojovat nemůžeš.“

„Nechci s ním bojovat. Udělej, co říkám, ano?“ Vrátil se ke stěně, zvedl oštěp a podolkem košile očistil hrot. Podal zbraň zmatené Askari a rychle vyšplhal na římsu. Shora vál studený vzduch. Stavut se přikrčil a pootočil se. Askari mu hodila oštěp. Stavut ho chytil a vytáhl se výš. Otvor se směrem ven rozšiřoval a byl asi šest stop vysoký a pět stop dlouhý. Zkřenci budou těžko nad nebo pod otvorem. Shora by nedosáhli dolů, takže by nemohli chytit někoho, kdo by rychle prolezl ven a začal sestupovat. A vespod by je zase srazil někdo, kdo by se objevil nad nimi. Ne, bestie, ať jedna, či víc, budou na jedné nebo druhé straně. Nebo na obou, uvědomil si ponuře.

Opřel se o skálu a nechal si oštěp proklouznout dlaní, až prsty zachytil o tulej. Co nejtišeji se kradl k otvoru, oči upřené na vyleštěnou hlavici, kterou používal jako zrcátko. Natahoval oštěp před sebe, až na čepeli zahlédl hvězdy. Trochu ho naklonil, až rozeznal skálu nalevo od otvoru. Žádné bestie. Musel zbraň stáhnout, aby mohl přelézt na druhou stranu a celý manévr zopakovat. Pomalu oštěp předsouval.

Objevila se tlapa a popadla oštěp. Stavut ucukl a téměř upadl. Zkřenec se neuvěřitelně rychle vsoukal do otvoru. Stavut před obličejem zahlédl vyceněné dlouhé, zažloutlé tesáky. Strnul.

Bestii do otevřené mordy zasáhl oštěp a projel měkkým patrem. Vzápětí ji do krku trefil šíp. Zkřenec se svezl na zem a hlavu měl tak blízko, že Stavut viděl jen jeho zlaté oči. Tvor rychle mrkal. Po chvíli oči zavřel. Jeho tělo otvor téměř vyplnilo. Stavut se ho pokusil odtáhnout, ale byl příliš těžký. Připojila se k němu Askari s lukem přes rámeno a společně tělo vytáhli. Dopadlo do jeskyně. Vzadu se uvolnil větší kámen.

„Už jsou skoro skrz,“ upozornila Askari, vylezla do otvoru a Stavuta přitáhla k sobě. „Pojď!“

Popošla k vnějšímu kraji otvoru. Stavut ji následoval a podíval se dolů. Skála spadala dolů dobrých dvě stě stop. Stavut uskočil, málem se mu udělalo nevolno. Přitiskl se zády ke stěně, posadil se a zavřel oči.

„Tak pojď, Stavi!“

„To nezvládnu,“ zašeptal.

„Jestli nezmizíme, umřeme tu!“

„Promiň. Běž sama. No tak!“

„Ty to zvládneš!“

Stavut otevřel oči a povzdechl si. „Ne, Askari, nemůžu. Nohy mě neposlouchají. Běž! Prosím tě, prostě běž!“

„Jestli selže všechno ostatní, udělám to,“ prohlásila, protáhla se kolem něj a slezla zpátky do jeskyně. Půvabně sešplhala na římsu, na níž Stavut předtím odpočíval. Sundala si toulec se šípy a položila si ho vedle sebe. Pak zvedla luk a nasadila šíp na tětivu.

„Všechny je nedostaneš,“ podotkl Stavut.

„Proč ne?“

„Prosím tě, neumírej kvůli mně!“ žádal ji naléhavě.

Zadní stěna jeskyně se náhle provalila. Vzduchem zavířil prach. Do jeskyně vrazili dva zkřenci. Askari prvnímu prostřelila lebku. Druhý se zastavil se šípem v pleci. Osm dalších se vřítilo dovnitř. Stavut si uvědomil, že Askari neodejde, dokud bude on žít, a tak popadl oštěp a seskočil do jeskyně.

Zaútočili na něj dva obrovští zkřenci. Bodl oštěpem po prvním, ale ten zbraň odrazil. Vzápětí byl odmrštěn stranou a narazil hlavou do skály.

Milosrdně ho obklopila temnota.

9

K mrtvému zkřenci pod skálou dorazil jako první Skilgannon. Podle úhlu vstřelu přiletěly šípy shora. Skilgannon zvedl hlavu a v kalném světle jen tak tak rozeznal římsu. „Tam musíme,“ ukázal Haradovi. Černovousý dřevorubec si pochybovačně prohlížel skalní výčnělek.

„Bojíš se výšek?“ optal se Skilgannon.

„Toť se ví, že ne,“ zavrčel Harad. „Jen jsem si říkal, jak tam vylezu se Snagou.“ Čepele byly příliš široké a příliš nabroušené, než aby si mohl sekeru zastrčit za pás. Stačil by jediný špatný pohyb nebo uklouznutí a hroty na čepelích by mu skončily v těle.

„Budeme si ji podávat,“ navrhl Skilgannon. Natáhl se po prvním chytu, postavil se na vyčnívající kámen a vytáhl se nahoru. „Podej mi ji,“ přikázal. „A polez.“

Bylo to úmorné a pomalé, ale v pořádku se dostali na římsu a vydali se po ní, až dorazili ke skalnímu komínu. Tady bylo lezení snazší a nahoře se ocitli v tmavém tunelu. Skilgannon si dřepl a zadíval se do chodby. Zavřel oči a pomalu, zhluboka se nadechl nosem. „Potvory prošly tudy,“ prohlásil tiše a ohlédl se na Harada. „Každý další krok musíme

pořádně promyslet," zašeptal.

„Najdeme je a zabijeme," prohlásil Harad se sebedůvěrou mládí.

Skilgannon se mu podíval do modrošedých očí. Tento muž není Druss, říkal si v duchu. Je mladý a nezkušený a má přehnané sebevědomí. „Poslouchej, Harade! Tam ve vesnici jsi jednoho zkřence zabil. Ale stejně tě srazil na zem a ty jsi pustil sekeru. Kdyby byl nablízku druhý, rozerval by ti hrdlo. Teď budeme čelit asi čtrnácti zkřencům. Šance, že vyvázneme živí, je mizivá. Tak buď opatrný. Neútoč, dokud nebudeš mít jinou možnost. Řiď se mým příkladem a drž se za mnou." Potichounku se vydali chodbou, ale ta se brzy větvila do několika hlubokých, neproniknutelných jeskyní. Harad ve tmě dvakrát zakopl. Pak odkudsi zleva zazněl rachot. Skilgannon tasil Meče noci a dne a vydal se za zvukem. Puklinou ve vysokém klenutém stropě jeskyně dovnitř pronikal paprsek světla. Skilgannon chvíli stál a rozhlížel se. Harad ho obešel. „Přichází to zepředu. Znělo to jako sesuv kamení, co myslíš? Nechtěl bych tu uvíznout."

„Nemluv," zasyčel Skilgannon. „V jeskyních se zvuk nese daleko."

Harad se už jen mlčky vydal do širší části chodby.

Náhle se před ním zvedl obrovský stín. Harad se otočil a máchl sekerou, ale zkřenec už byl u něj a zasáhl ho jen topor Snagy. Zkřenec Harada srazil. Mladý dřevorubec upadl a bestie skončila na něm. Harad ji levou rukou praštil do krku a snažil se zabránit vyceněným tesákům, aby se mu dostaly k obličeji. Nestvůra však měla neuvěřitelnou sílu. Harad se pod ní kroutil a pokoušel se najít Snagu. Bez úspěchu. Pravou ruku mu zkřenec přimáčkl pod sebe a z levé mu vyprchávaly síly. Tesáky se mu přibližovaly k hrdlu. Nad zkřencem se cosi zatřpytilo a jeho tělo se křečovitě zkroutilo. Stříbřitý blesk se objevil znovu. Hlava v Haradově ruce se uvolnila a z přeťaté krční tepny mu vystříkla krev na kazajku a šplíchla mu do tváře. S námahou ze sebe shodil hlavu a odkopl bezhlavé tělo.

„Řeknu to znova," sykl Skilgannon tiše. „Drž se za mnou. V chodbách není dost místa, aby ses mohl rozhánět sekerou."

Skilgannon se vydal na cestu s meči v rukou. Chodba se rozšiřovala a rozdvojovala. Rachot byl hlasitější a všude se válel zvířený prach. Před nimi se objevil další, vyšší tunel. Skilgannon se zastavil a vyhlédl za roh. Asi o třicet kroků dál zasvitlo světlo, jak se ze zablokovaného průlezu vyvalil balvan. Ve světle se objevila skupinka zkřenců. Tři se vrhli proti dalšímu balvanu. Musel vážit několik tun. Kámen zaskřípěl a převalil se. Pohyb přivítalo sborové vrčení, pak se zkřenci vřítili do rozlehlé jeskyně ozářené vycházejícím sluncem.

Skilgannon se zhluboka nadechl. Rozumný muž by se v této chvíli stáhl, to věděl. Ohlédl se na Harada. „Na co čekáme?" šeptl dřevorubec.

„Všechny je zabít nedokážeme, Harade. Jít tam znamená zemřít."

„Chraň slabé před zlými silnými," ocitoval Harad. „Neříkalo se tam nic o tom, že to uděláš, jenom když si myslíš, že dokážeš vyhrát."

Skilgannon se stísněně usmál. „Správně!"

S tím se otočil a rozběhl se chodbou. Harad utíkal za ním. Když doběhli do jeskyně, jakýsi mladý muž v červené haleně a kamaších se právě vrhl na několik bestií. Mladá žena s tváří skrytou ve stínu střílela do útočících zkřenců šípy.

Harad zařval a vrhl se po zkřencích. Několik se jich drápalo po skále ve snaze dostat se k ženě. Jeden se zřítil se šípem v hlavě. Ostatní vzdorně zavrčeli a hnali se na Harada. Sekera jednoho srazila na zem s dírou v krku, druhý padl při zpětném seku s proťatými žebry.

Právě když k mladému dřevorubci dorazil třetí, Skilgannon přiskočil a sekl ho přes hlavu. Zkřenec zavrávoral, upadl a překulil se.

Chvilku se nikdo nehýbal. Zkřenci, překvapení nenadálým příchodem dalších lidí, se stáhli, aby se přeskupili. Harad už chtěl znovu zaútočit, ale iniciativy se ujal Skilgannon. „Zadrž, Harade!" křikl a obrátil se na ženu. „Přestaň střílet!" Z jeho hlasu zaznívala autorita, i když dobře věděl, že situace je na vážkách. Byla prolita krev a v jeskyni panovalo přímo hmatatelné napětí. Stačilo jediné špatné slovo, jeden špatný pohyb, a zabíjení začne nanovo. „Kdo tu velí?" zeptal se a přistoupil k sedmi zbývajícím potvorám.

„Šakul vede," zabručel mohutný zkřenec se srstí tmavší než ostatní a kulatějším čenichem. Tenhle je spíš medvěd než vlk, usoudil Skilgannon. Zkřenec byl napjatý a zatínal a rozevíral drápy.

„Jaké máš rozkazy, Šakule?" Bestie udělala krok, ale Skilgannon necouvl. Díval se do jejích velkých očí. „Tvoje rozkazy!" zopakoval důrazně.

Šakul zaváhal. Byl rozpolcený mezi touhou rvát a zabíjet a výcvikem k poslušnosti vůči přáním lidí. „Vzít ženu," odpověděl nakonec.

„Kam?"

„Corvin. Kapitán."

„Corvin je mrtvý. Oba vaši důstojníci jsou mrtví. Vaši druhové před touto jeskyní jsou mrtví. Nemáte ke komu tu ženu odvést. Teď se musíš rozhodnout."

Skilgannon si všiml, jak Šakul mrkl, naklonil hlavu a tiše zavrčel. Skilgannon potlačil nutkání znovu promluvit. Lepší bude věci nekomplikovat a počkat. Byl to klíčový okamžik. Šakul se otočil ke zbývajícím zkřencům, kteří jen klidně čekali na jeho rozkazy. Pak se mohutná nestvůra zadívala na těla na podlaze jeskyně a potřásla hlavou, jako by jí v uších bzučel hmyz. „Ty voják?" zeptala se.

„Jsem Skilgannon."

Šakul se zakýval, zlaté oči upřené na meče ve Skilgannonových rukou. Otevřel a zavřel drápy. Skilgannon vycítil, že se chystá zaútočit.

„Mohli bychom se navzájem pozabíjet," poznamenal. „Nebo taky ne. Vyber si." Šakul zaváhal. Ohlédl se po ženě s lukem a pak stočil zrak na připraveného muže se sekerou. Skilgannon vyčkával. A napětí opadlo.

„Corvin mrtvá?"

„Ano.“
„Ty zabít Corvin?“
„Ano.“
„Už ne boj,“ prohlásil Šakul. „My jít.“
„Neubližujte vesničanům, Šakule,“ dodal ještě Skilgannon. „Buď se vraťte k pluku, nebo jděte na sever. Tady už žádné zabíjení. Mám tvoje slovo?“
„Slovo?“ Zkřenec byl nejistý.
„Tvůj slib. Neubližovat lysým.“
„Neubližovat,“ přislíbil Šakul nakonec, zvedl tlapu a pokynul čekajícím zkřencům, kteří se odšourali kolem něj k východu. Šakul odcházel poslední. Ještě se otočil ke Skilgannonovi a podíval se mu do očí. Neřekl však nic a také odešel.
Muž v červeném u stěny zasténal a posadil se. „Nejsem mrtvej,“ užasl.
Pak mladá žena sešplhala ze šera na římse a obrátila se ke Skilgannonovi.
Jemu se zastavilo srdce.
„Jianno!“ zašeptal.

Těsně předtím, než se stěna jeskyně provalila a dovnitř vrazili zkřenci, vysypala Askari toulec a zbývající šípy si položila na římsu. Jeden nasadila na tětivu a připravila se bojovat o holý život. Nebála se, nelitovala, byla jen zuřivě odhodlaná přežít, zabít každého nepřítele, který se k ní přiblíží.
Když zkřenci vběhli do jeskyně, uvědomila si, že odtud není úniku. Bylo jich příliš mnoho a byli příliš rychlí. Přinejlepším dokáže zabít tři. Další pak vylezou na římsu a strhnou ji dolů.
Sledovala, jak Stavut provádí svůj sebevražedný skok a je odmrštěn na stěnu. Dokonce ani pak necítila lítost, nevynořil se strach. Chladnokrevně vypustila tři šípy a sáhla po čtvrtém,
Poté došlo k zázraku. Do jeskyně vtrhli dva válečníci, jeden hromotluk s černým plnovousem a lesklou dvojhlavou sekerou, druhý vysoký, štíhlý, se dvěma blýskajícími se meči, jedním světle zlatým, druhým stříbrným jako měsíc.
V krátké bitvě, jež se strhla vzápětí, byli zabiti dva zkřenci a třetí skončil s hlubokým šrámem na hlavě. Askari nasadila další šíp na tětivu, když vysoký válečník vykřikl: „Zadrž, Harade!“ Vzhlédl k ní a ona pocítila sílu jeho safírového pohledu. „Přestaň střílet,“ nakázal jí, načež se zeptal na velitele zkřenců. Co následovalo, připadalo Askari skoro jako sen. Bestie ho poslechla. Povídali si. A nakonec, k jejímu nesmírnému úžasu, zkřenci odešli z jeskyně. Chvíli zůstala ve stínu a jen se dívala na šermíře. Znala jen jednoho urozeného pána a tím byl Landischán. On měl autoritu a moc. Ale ne takové jako tento muž. Na jeho rozkaz ustala veškerá činnost, síla jeho osobnosti zarazila násilí a touhu po krvi. Měl zvláštní přízvuk, každé slovo pečlivě vyslovoval. Znělo to, jako když recituje verše. Stavut zasténal a posadil se. „Nejsem mrtvej,“ řekl a jeho slova se v tichu hlasitě rozléhala. Věř Stavutovi, že vysloví, co je nasnadě, pomyslela si Askari. Posbírala šípy, vrátila je do toulce, který si přehodila přes rameno, a sešplhala dolů. Obrátila se ke svým zachráncům a už jim chtěla poděkovat, když si všimla, jak šermíři zmizela z obličeje všechna barva. Šokovaně na ni zíral. V jeho spanilé tváři spatřila bolest i touhu.
„Jianno?“ zašeptal.
Síla jeho pohledu jí byla nepříjemná a Askari se rozhodla pokračovat. „Jsem lovkyně Askari,“ představila se. „Tohle je můj přítel Stavut. Děkujeme vám za pomoc.“
Šermíř hledal slova, pak jeho výraz potemněl. Askari měla dojem, že se hněvá. „Měla by ses postarat o svého přítele,“ pronesl chladně, otočil se na patě a vyšel z jeskyně do tmy. Černovous k ní přistoupil. „Jsem Harad. To je… byl… Skilgannon.“
„Zřejmě je pro něj snazší mluvit se zvířaty než se ženami,“ prskla.
„A pro koho ne?“ zamumlal Harad procítěně. V jeho nefalšované upřímnosti bylo něco, nad čím se usmála. Došla ke Stavutovi, dřepla si a prohlédla mu hlavu. Na spánku měl ve vlasech velkou bouli. Kůže byla rozražená a rána silně krvácela.
„Máš tvrdou lebku, Stavi.“
„Je mi špatně,“ postěžoval si, „a jeskyně se hýbe.“
„Lehni si,“ nakázala mu, donesla dvě pokrývky, jednu mu stočila pod hlavu místo polštáře a druhou ho přikryla. Poprvé si uvědomila, jaká je v jeskyni zima, a zachvěla se. Malá lampička nevydávala příliš mnoho tepla, a tak připravila oheň. Když se rozhořel, sedla si k němu a natáhla ruce k plamenům. Harad se k ní připojil. Nebyl právě hovorný, ale dozvěděla se od něj, že se Skilgannonem přišli z vesnice. Potěšilo ji, že Kinyon přežil. Hlavně však toužila dozvědět se něco o muži se safírovýma očima.
„Vrátí se?“ vyptávala se Harada. Hromotluk jen pokrčil rameny.
„Jste přátelé už dlouho?“
„Ne. Jenom pár dní. Landischán mě požádal, ať mu ukážu vrchovinu. Máš tu něco k jídlu?“
„V batohu mám solený hovězí. Klidně si vezmi. Nemám hlad.“
Harad dar přijal a mlčky žvýkal maso. Mlčení začalo být protivné. Askari vstala, popadla luk a vyšla z jeskyně do temného průchodu. Vynořila se na římse na útesu. Skilgannon si tam klidně seděl v ranním sluníčku.
„Tvůj přítel Harad toho zrovna moc nenamluví,“ podotkla Askari.
„Je to jedna z věcí, co se mi na něm líbí,“ opáčil.
„Naštvala jsem tě něčím?“
„Ale vůbec ne,“ ujistil ji s omluvným úsměvem. „Prosím, přisedni si. Je odsud krásný výhled.“ Askari se posadila k šermíři a zadívala se přes vrcholky stromů na kopce za lesem. Obloha modrala a vzduch byl svěží a chladný.

„To, co jsi dokázal v tý jeskyni, bylo úžasný."
„Měl jsem štěstí. Všichni jsme měli štěstí," dodal. Působil přátelštěji, ale Askari si všimla, že se na ni ani jednou nepodíval.
„Ty jsi jeden z jezdců Velikýho?"
„Nemám ponětí, o čem mluvíš."
„Ze severu. Z těch, co se drží starejch drenajskejch zvyklostí."
„Aha. Ne. Já jsem z Naashanu, to je za mořem."
„O takovým místě jsem jaktěživo neslyšela. Ale podle tvýho hlasu soudím, že jsi z Venku."
„Něco mi říká, že by sis Naashan zamilovala, kdybys ho spatřila." Zhluboka se nadechl. „Ty jsi vyrostla tady v horách?" Askari kývla. „A Landischán tě často navštěvoval?"
„Zřejmě si mě oblíbil," poznamenala Askari. „Jsem z toho nervózní."
„Víš, proč tě ty bestie honí?"
„Protože jsem ve vesnici jednu zabila," odpověděla.
Skilgannon zavrtěl hlavou. „Ne. Kinyon říkal, že tě do vesnice přišly hledat."
„To nedává smysl. Nemám žádný nepřátele, ani tady, ani Venku."
„Landischán zná odpovědi. Vymáčknu je z něj," prohlásil Skilgannon, znovu rozzlobený. Askari pozorovala jeho profil a náhle se zachvěla.
„Už jsme se někde setkali?" zeptala se.
„Ne v tomto životě."

Ticho se táhlo. Askari se konečně zvedla. „V mý společnosti jsi nějak nesvůj, Skilgannone," poznamenala s nádechem smutku v hlase.
„To není tvoje vina," ujistil ji s povzdechem. Zhluboka se nadechl a vzhlédl k té známé tváři. Dech se mu zadrhl v hrdle, ale pokračoval. „Kdysi dávno jsem z celého srdce miloval jednu ženu. Ty jsi… velice se jí podobáš. A ta… podoba… mě bolí na duši."
„Jianna," uhádla a znovu se posadila. Všiml si, že z ní napětí opadlo. Zvedla ruce, shrnula si vlasy dozadu a nastavila obličej slunci. Bylo to úplně prosté gesto, a on měl pocit, že do něj zabodává ohnivé nože. Poprvé ho viděl před tisíci lety v domě, kde bydlel se zahradníkem Sperianem a jeho ženou Molaire. Znovu se ho zmocnil hněv. Odvrátil zrak a snažil se ovládnout. To, že se díky Landischánovi vrátil ze světa mrtvých, ho zneklidňovalo. Když objevil Harada, neklid se změnil ve vztek. Ale teď měl pocit, jako by byly znesvěceny všechny jeho vzpomínky a život. Opět měl vedle sebe živého Drussa Velikého a černokněžnu Jiannu, a místo povzbuzení mu to přineslo prudkou lítost.
„Ty jsi Landischánův přítel?" vyzvídala Askari.
„Přítel? Ne. Vlastně ho začínám vyloženě nesnášet."
„Mívala jsem ho ráda," svěřila se mu Askari. „Často přicházel k nám domů a povídal si se mnou. Jako malá jsem se na jeho návštěvy těšívala."
„Co se změnilo?" zeptal se Skilgannon, třebaže odpověď už vlastně znal.
„Přestala jsem být malá. Jak jsi dokázal to zvíře ovládnout?"
„Neovládl jsem ho. Dal jsem mu na vybranou. Zvolil moudře."
„Mohl změnit názor."
„Ano, to mohl. A to by nebylo moudré. Co ten tvůj přítel Stavut?"
„Má pořádnou bouli na hlavě a spí." Zasmála se zvučným smíchem, který Skilgannon dobře znal. „Není to válečník, ale je moc, moc odvážný."
„A podle Kinyona je do tebe blázen."
Úsměv zmizel. „Nevím, co to znamená. Vím, že jsem krásná a že muži chtějí tu krásu vlastnit. Proč tomu musejí říkat láska?"
„Proč tě to tolik zlobí?" opáčil.
„Protože je to nečestný. Copak bejk miluje krávy ve stádě? Ne, akorát chce strčit svůj naběhlej pyj do něčeho teplýho a lákavýho. A když skončí, odejde se pást. Je to snad láska?"
„Možná je. Nevím. Ještě nikdy jsem se nepásl."
Rozesmála se. „Jsi pohlednej a duchaplnej. Jak to, že jsi ztratil tu ženu, kterou jsi miloval z celýho srdce?"
„Tou otázkou jsem se zabýval… hodně dlouho. A na odpověď jsem nepřišel. Občas prostě žádné odpovědi nejsou."
„To není možný. Nějaká odpověď je vždycky."
„Proč vychází a zapadá slunce?"
Usmála se na něj. „Nevím – ale to znamená jenom to, že odpověď neznám. Neznamená to, že žádná není."
„Pravda."
„Milovala tě?"
„Mluvme o něčem jiném," navrhl s nuceným úsměvem. „Když tě Landischán navštěvoval, ptal se tě na tvoje sny?"
„Ano," odvětila překvapeně. „Jak to víš?"
„Znám Landischána," uhnul otázce. „A co se ti zdálo?"
„Obvyklý dětinský sny. Zdávalo se mi o hradech a zámcích a velkým hrdinovi, co mě unese…" Zaváhala, její výraz se změnil. „Zdávalo se mi o muži s očima barvy safírů. Teď si na to vzpomínám. Měl oči jako ty. A nosil dva meče." Najednou se zachvěla. „Tohle je pěkná hloupost." Znovu se zvedla a prohlásila: „Vrátím se zpátky… kouknout se na Stavuta."
Skilgannon se za ní jen mlčky díval.

Když opět osaměl, snažil se soustředit. Nebylo to snadné. Z Jianny se mu vždycky zpěnila krev – v podstatě od prvního okamžiku, kdy se s ní setkal. A po všem tom strádání a krutostech, přes její nelítostnou touhu po moci, po ní stále toužil i v ten poslední den na hradbách.

Askari není Jianna, opakoval si. Je jen její dvojče. A přece…

Nebylo by úchvatné ji obejmout, líbat ji? Cítit zase její teplé tělo na svém?

S kým by ses miloval? namítl sám sobě. Držel bys Askari a myslel na Jiannu. Může být pro ženu horší urážka?

Zavřel oči, zhluboka dýchal a usiloval o klid. Teď není vhodná chvíle utápět se ve vzpomínkách, připomněl si. Soustřeď se na důležité věci.

Landis tvrdil, že ho vzkřísil, aby naplnil dávné proroctví. Skilgannon mu věřil. Také chápal, proč Landis dělal pokusy s Drussovými kostmi. Ale Jianna? Když zemřela, její tělo jistě vrátili do Naashanu a pohřbili tam, tisíc mil daleko za oceánem. Proč ji Landis hledal? Je také součástí proroctví? Napadlo ho ještě něco. Proč se mu nepodařilo vrátit Jiannu? Pokud byl Skilgannon za své hříchy lapený v prázdnotě, musela být Jianna jistě prokleta stejně. Pokud nebyla její duše na tom strašném místě zničena. Skilgannon se zachvěl. Ano, to bude ono. Byla skvělá šermířka, odvážná. Ale přežít v prázdnotě vyžadovalo mnohem víc.

Vstal a provedl několik cviků, aby si protáhl unavené svaly a uklidnil si mysl. Uvolnil se, ale hlavou mú dál s naléhavou prudkostí táhly myšlenky.

Proč Askari honí oddíly Věčné? Jestli je součástí proroctví, proč mu o tom Landis neřekl? Zůstal sám několik hodin a hledal odpovědi. Nakonec se smířil s porážkou. Tento problém prostě nedokáže vyřešit jen s pomocí rozumu. Znal příliš málo faktů. Odpovědi měl jen Landis. Skilgannon se konečně uklidnil.

Zítra se vrátí zpět do Petar a vše bude jasné.

Unwallise se cestou z kopců na panství Landischána zmocnila neblahá předtucha. Všude se váleli mrtví zkřenci, jejich těla hnila na svazích. Černí mrchožraví ptáci, tlustí a přežraní, oklovávali mršiny a další seděli na větvích a chladnýma, hladovýma očima pozorovali jezdce.

Těla měla být odklizena a spálena.

Šedovlasý vyslanec se ohlédl na zástup jezdců za sebou. Jejich koně pach hniloby znepokojoval.

Jak jeli dál, neblahá předtucha se při pohledu na samotnou Petar změnila v hněv. Z vypálených budov dosud stoupal kouř a kolem se pohybovalo příliš málo lidí. Ulicemi se potulovali zkřenci Věčné a byla tu další těla, mnohá lidská.

V paláci nebyli sloužící, kteří by se postarali o koně. Unwallis rozkázal kapitánovi kavalerie, ať najde konírnu a postará se o koně. Sám sesedl a vstoupil do šeré vstupní haly. Nikde nehořely žádné lampy a jeho kroky se hlasitě rozléhaly prázdnými chodbami. Unwallis měl špinavý oděv a šedý plášť s kapuci mu v nedávné přeháňce navlhl. Těšil se na horkou koupel a klidné jídlo, než začne s vyšetřováním. Byly to však plané naděje. Místo mělo ozvěnu jako velká hrobka.

Vyšel po schodech a cestou minul mrtvého sluhu s téměř odťatou hlavou. Došel na zadní horní balkon a zadíval se na zahrady. Tam byla zapálena hranice a na záhony se snášel popel. Pozůstatky Landischána. Ty už nemáš naději na vzkříšení, Landisi, příteli starý, pomyslel si a přetřel si unavené oči. Pomalu procházel palác a hledal Decada. Našel pět dalších těl, tři muže a dvě ženy. Leželi společně v horní chodbě. Všichni nesli stejné rány od meče, dva měli proťatá hrdla a ostatní byli posekaní při očividně zběsilém útoku. Město bylo téměř v troskách, obyvatelé uprchli nebo byli povražděni, palác byl jen prázdnou skořápkou. Takovou pohromu Věčná určitě nepromine, usoudil. Decado je vyřízený. Když si to Unwallis promýšlel, neměl z toho pražádnou radost. První tělo v paláci patřilo baculatému postaršímu muži, který se styděl za to, že plešatí. Nad pravým uchem si nechával narůst dlouhé vlasy a sčesával si je přes temeno. Obyčejný palácový sloužící, bezpochyby zběhlý ve vaření či poklízení. Unwallis se zadíval do jeho tváře. Měl výraz zděšení a šoku. Netušil, proč na něj šílený válečník skočil a zabil ho.

Bude dobré, že Věčná konečně uvidí, jakou stvůru nechává volně se potulovat, i když to nestálo za život byť jediného starce.

Decada našel spícího na pohovce v Landischánových komnatách. Byl neoholený a tmavé šaty měl potřísněné krví. Když Unwallis vstoupil, probudil se. Zapadlé oči měl zarudlé a vypadal unaveně.

„Co se to tu stalo?“ zeptal se Unwallis.

Decado se protáhl a zívl, pak vstal, přistoupil ke stolu a nalil si víno do stříbrné číše. „Dáš si?“

„Ne.“ Unwallis čekal. Nad Decadem neměl žádnou moc, ani neměl právo požadovat odpovědi.

„Slepec unikl,“ oznámil mu Decado. „Lidé ho schovali.“

„Proto jsi poslal zkřížence do města, aby ho našli?“

„Pochopitelně. Věčná mi přikázala zabít ho.“

„A lidé zpanikařili a uprchli?“

„Ano.“

„Proto je zkřenci pronásledovali a pobili?“

„To přece zkřenci dělají,“ odtušil Decado, vyprázdnil číši a dolil si.

„A našel jsi Gamala?“

„Zatím ne. Ale najdu ho. Jak daleko se takový slepec dostane?“

„Nevím,“ přiznal Unwallis. „Snažím se pochopit situaci. Zabil jsi Landischána, pak jsi hledal Gamala a nenašel jsi ho. Co ti řekli sluhové? A mimochodem, kde vlastně jsou?“

„Pár jsem jich musel zabít. Zbytek utekl.“

„Chápu. Takže nám nikdo nedonese jídlo, slepec je volný a úspěšná, vzkvétající osada byla zničena. Věčná nebude mít radost, Decado. Chceš mi sdělit ještě nějaké špatné zprávy? Kde je ta holka Askari?“

„Od Corvina nemáme žádné zprávy.“

„Corvina?“ zopakoval Unwallis.

„To je důstojník, který byl poslán, aby ji dopadl.“

„Takže nemáme ani ji?“

„Ovšemže ji máme,“ štěkl Decado. „Vzal si oddíl zkřenců. Jen se ještě neohlásil.“

„Ač riskuju, že budu přisypávat sůl do ran, Decado, co se stalo s Landischánovým synovcem?“

„Nebyl tady, když jsem přišel pro Landise. Taky odešel.“

Unwallis by rád udělal další jízlivou poznámku, ale Decadovi se nyní oči leskly téměř jako divoké šelmě. Soudě podle jatek v paláci, už jednou zabíjel v záchvatu neovladatelného vzteku. Unwallis se rozhodl pro jemnější přístup. „Teď, s tvým dovolením, přikážu vojákům, kteří přišli se mnou, aby začali poklízet. Povaluje se tu přece jen příliš mnoho těl.“

„Jak myslíš,“ ucedil Decado a chladně se usmál. „Tohle je tvoje vina, Unwallisi, víš?“

„Ne, to jsem nevěděl. Jakým zázrakem logiky jsi došel k tomuto závěru?“

„Kdybych je zabil oba hned, jak jsem chtěl, když mě Callan urazil, neměli bychom tento problém.“

„To zní neobyčejně rozumně,“ opáčil Unwallis s úklonou. „Soudím, že povedeš lovecký oddíl, který se vydá za Gamalem a mužem, jehož nazýváš Callan.“

„Jak to myslíš, nazývám?“

„Skutečný Callan je mrtvý. Byl to trik. Ještě nevím, proč mě chtěl Landischán oklamat, ale hodlám si prostudovat jeho poznámky. Byl zarytý pisálek. Odpověď bude někde tady.“

„Je mi jedno, co je zač. Rozsekám ho na kusy.“

„Zajisté, Decado.“ Unwallis nedokázal potlačit jedovatost v hlase.

Decado zbledl a popošel blíž. „Chceš mě urazit, dědku?“

„Rozhodně ne. Sekání lidí na kusy je dovednost, v níž vynikáš. Muž by se měl držet toho, v čem je dobrý. Nyní mě laskavě omluv.“

Unwallis se znovu uklonil a odešel z místnosti. Srdce mu prudce bušilo. Na chodbě jeho strach vyplul na povrch, až se mu roztřásly ruce. Nebuď takový hlupák, napomínal se. Ten chlap je šílený. Ještě jednou si ho začneš dobírat a on tě dozajista zabije.

Nikoliv poprvé ho napadlo, co může Věčná na takovém muži vidět. Jak ho může mít za milence? V záchvatu slepé zuřivosti by ji byl schopný zabít stejně jako kohokoliv jiného. Unwallis se náhle usmál nad vlastní hloupostí. Kolikrát už doopravdy zemřela? Smrt ji neděsila. Díky genialitě Landischána a oddanosti prohnaného Memnona byli pro duši Věčné neustále připraveni noví hostitelé.

Unwallis vyhledal kapitána kavalerie a přikázal mu odklidit mrtvoly. „Pak pošli několik mužů do hor, ať najdou vesničany. A vyber muže s přátelským obličejem a přívětivým chováním. Ať každému, koho najdou, řeknou, že je bezpečné se vrátit. A zajistěte, aby to byla pravda. Zkřenci ať se k nim ani nepřiblíží. A pokud to půjde, kapitáne, najdi nějaké sluhy, kteří budou umět připravit lázeň.“

Kapitán se usmál. „Dva mí muži už zapálili oheň v palácových kamnech. Dej nám hodinu dvě a zařídím ti horkou koupel.“

„Jsi král mezi muži, kapitáne,“ pochválil ho Unwallis. „Budu dole v knihovně. Až bude koupel připravená, pošli pro mě někoho.“

Pomyšlení na to, jak se naloží do horké vody, ho uklidnilo a cestou po schodech do Landischánovy pracovny byl pokojnější.

Ale dlouho mu to nevydrželo. Vzadu, opřené o zeď, našel tři rámy z obrazů, v nichž byla napjatá vysušená, potetovaná kůže. První kus byl malý s černým pavoukem, na druhé kůži byl orel s rozepjatými křídly a na třetí vrčící panter. Unwallis, s pohledem upřeným na třetí rám, se svezl do křesla. Zatočila se mu hlava. Zadíval se na dávno mrtvou kůži a otřásl se. Takže to byla pravda. Landis skutečně objevil hrobku Hrozného.

„Na co jsi myslel, Landisi?“ pronesl nahlas.

Opřel se v křesle a promýšlel důsledky Landischánovy zrady. Znovuzrozený stvořený ze Skilgannonových kostí sám o sobě neznamenal velký problém. Pokud by ovšem nebyl natolik hloupý, aby věřil dávným proroctvím. Landischán byl určitě dost inteligentní, aby nepropadl něčemu takovému. Unwallis zíral na napjatou kůži.

Dost zlé bylo už to, že Landischán schoval dítě zrozené z kostí Věčné. Nebylo však těžké uhádnout, proč něco takového udělal. Ten chudák do ní byl beznadějně zamilovaný a ona ho odmrštila, stejně jako všechny své milence a oblíbence. Snažil se znovu vytvořit ženu, která by ho dokázala milovat. To bylo celkem pochopitelné. Ale otázka Skilgannona Unwallisovi nedávala pokoj. Je možné být zároveň inteligentní i hlupák, takže Landis možná tomu starému proroctví věřil. Unwallis si na ně pamatoval ze školy. Znovuzrozený hrdina vpadne do hnízda stříbrné orlice. K tomu dojde, až porazí horského obra se zlatým štítem.

Fascinující nesmysl. Horští obři a stříbrní orli ve známém světě neexistují. Tak proč Landis věřil, že ano?

Unwallis posbíral všechny papíry, které našel, a pustil se do čtení.

Uběhla hodina. Pak další. Začínalo se stmívat a Unwallis zapálil lucernu. Přišel za ním mladý voják a oznámil mu, že má připravenou lázeň. Unwallis vstal, protáhl se, sebral několik papírů a vydal se za vojákem do prázdných komnat v přízemí. V jedné byla zapuštěná mramorová vana. K jejímu naplnění bylo zapotřebí několika vojáků s kbelíky a voda byla jen vlažná. Unwallis jim poděkoval, svlékl se a vděčně sestoupil do vany. Dorazili další dva vojáci s kbelíky horké vody, která teplotu nakrátko zvýšila. Unwallis se opřel a vzal si další list papíru.

Gamal je dnes velmi unavený. Jeho duchovní cesty do prázdnoty si vybraly svou daň. Také je nepopiratelné, že mu vstup do transu, kdy má ruce položené na jílcích mečů, způsobuje značné utrpení. Gamal tvrdí, že v čepelích sídlí zlo. Staré zlo, nějaké temné kouzlo, které mu rozežírá duši. Mně to ale dodává naději, protože podle pověsti byly

Skilgannonovy meče prokleté. Na pohled to jsou prostě překrásné zbraně. Oba jílce jsou jemně vyřezávané ze slonoviny a vykládané drahokamy, ale kov čepelí vzdoruje všem analýzám. Meče noci a dne jsou pojmenované vhodně. Jeden je světle zlatý, a přece pevnější než nejtvrdší ocel. Druhý je stříbrný jako měsíční světlo. Na čepelích není ani stopa po rzi, ani jediný vryp. Jako by právě přišly přímo od mistra šermíře. Těžko se dá věřit, že tyto meče viděly boj zblízka.

Unwallis četl dál. Přeskočil několik stránek.

Oba dnes máme nesmírnou radost. Skrze meče se Gamal dostal ke Skilgannonovi. Celou tu dobu byl lapený v prázdnotě. Gamal ho zprvu nepoznal, protože v prázdnotě má kůži šupinatou jako had. Neustále bojuje, protože ho pronásledují démoni. Gamal říkal, že s ním byla zářící postava, ale když se přiblížil, zmizela. Myslím, že ji Gamal poznal, ale nechce mi to prozradit. Důležitější však je, že přesvědčil Skilgannona, aby se vrátil na svět. Ani neumím vyjádřit, jakou radost mi tím udělal.

Unwallis pustil papír, vyškrábal se z vany, kolem pasu si ovinul osušku a vyšel z místnosti. Na chodbě zahlédl další dva vojáky s kbelíky horké vody.

„Jsi v pořádku, pane?“

„Kde je pán Decado?“

„Vyjel, pane, s loveckým oddílem. Myslím, že hledá nějakého slepce. Měl by ses posadit, jsi úplně bledý.“

* * *

Velký medvěd byl zmatený. Hryzal ho hlad a z pachu krve ve vzduchu se mu stahoval žaludek. Žena krvácela z několika malých bodných ran v boku, což se jí přihodilo, když ji a starého slepého lysého vynášel z boje. Jak běžel nahoru do kopců, drápy jí propíchl šaty i kůži. Nyní seděla vedle Gamala a ustrašeně se ohlížela zpátky. Velký medvěd z krve cítil sůl a věděl, že maso bude chutné a výživné. Zakručelo mu v žaludku.

Gamal otočil slepé oči k Velkému medvědovi. „Jak se ti daří, příteli?“ zeptal se. „Jsi zraněný?“

Velký medvěd zavrčel. Ten hlas rozeznával strunu někde hluboko v jeho nitru. Nedokázal ho zařadit. „Žádné rány,“ prohlásil. „Samice krvácí.“

„Jsi zraněná, Charis?“

„Nic to není, pane. Proč to dělají?“

Velký medvěd slyšel v jejím hlase hrůzu. Zalétl zlatýma očima za ni a všiml si, že z domů, v nichž přebývali lysí, stoupá kouř. Nepřítel přišel rychle, desítky zkřenců, někteří na všech čtyřech, jiní s palicemi či ostrými čepelemi. Dvacet zkřenců Velkého medvěda na ně zaútočilo, rvali, trhali, zabíjeli a umírali. Velký medvěd sám zabil tři nepřátele.

Šest přeživších členů jeho oddílu bylo poraženo, uprchli z města do kraje. Na svahu Velký medvěd uviděl starého slepce Gamala a mladou zlatovlasou ženu. Vedla starce za ruku. V pomíjivém bezpečí lesa Velký medvěd a jeho vojáci dvojici obstoupili. Žena byla k smrti vystrašená. Ne tak slepec.

„Kdo vede?“ zeptal se pevným a podivně známým hlasem. Velkému medvědovi se na chvíli vybavila stará vzpomínka. Zvláštní, protože v ní ležel na vyvýšené plošině, tělo zakryté pokrývkami, a starý slepec seděl vedle něj. Velký medvěd nikdy nebyl uvnitř domu, natož pod pokrývkami. Vzápětí se obraz vytratil.

„Jsem Velký medvěd.“

„To je dobře. Odveď nás odsud, Velký medvěde.“

„Kam?“

„Do hor. Na sever.“

„Sever?“

„Kde žijí medvědi,“ upřesnil stařec.

Velkému medvědovi se krátce vybavil další divný obraz. V tom obraze byl v kopcích. Na ramenou nesl mladého lysého. Dítě se smálo. Se vzpomínkou přišel pocit převeliké spokojenosti a radosti. Velký medvěd se zachvěl. Takové pocity obvykle míval, když se mu ohřál jasný kamínek v hlavě.

A tak se vydali do země medvědů. Samice lysých držela starce za ruku a postupovali hrozně pomalu. Naštěstí je nezačali pronásledovat hned, a když prvního dne zapadlo slunce, dorazili až na vrchovinu.

Tady došlo k první hádce. Při západu slunce kamínek, který měl v lebce, obvykle začal vibrovat, načež Medvěd upadl do hlubokého, osvěžujícího spánku. Nyní se stmívalo a kámen nezteplal. Ostatních šest zkřenců také znejistělo. Sešli se kousek od lysých.

„Tma brzy. Kdo přinese jídlo?“ zeptal se Balla, jenž měl vždycky ohromný hlad.

„Místo lysých hoří,“ podotkl další a ukázal na rudou záři na jižní obloze.

Byli stále neklidnější. Velký medvěd si dřepl na paty. Neznal odpovědi. Celý svět se zřejmě změnil. Žádné jídlo nepřijde. Kameny byly studené. A starcův hlas vyvolával nepříjemné vzpomínky.

Vítr se změnil. Všichni zkřenci se napjali. Donesl se k nim pach nepřítele. Balla, jenž měl nejlepší oči, prohlížel okraj lesa.

„Jenom tři,“ ohlásil. „Zabijeme! Hned!“

Zkřenci se zvedli a hnali se z kopce.

„Ne!“ vykřikl stařec a jeho hlas pronikl krvavou mlhou, jež sedala na Velkého medvěda. „Velký medvěde! Ke mně!“

Ostatní se hnali z kopce. Velký medvěd zaváhal. Stařec zavolal znovu. Nepřátelé byli jen tři. Jeho sil nebude zapotřebí. Odběhl zpátky do lesa a čekal se slepcem. „Co se děje?“ chtěl vědět Gamal.

Velký medvěd se ohlédl. Jeho zkřenci se pustili do nepřítele. Dva nepřátelé už byli na zemi a třetí prchal. Pak z křoví kolem vyletěla salva šípů. Tři Medvědovi muži šli k zemi. Z lesa vyjel jezdec a seskočil ze sedla; štíhlý, tmavovlasý lysý, celý v černém, se dvěma blýskavými meči. Zbývající tři zkřenci Velkého medvěda se na něj vrhli. Balla se k němu dostal první. Šermíř se sehnul pod Ballovou tlapou a rozpáral ho. Ještě než zkřenec dopadl, šermíř přiskočil k druhým

dvěma. Meče se zvedly a klesly a šermíř tu stál sám. Jeden lysý zabil ve chvilce tři jeho bratry.

„Mluv se mnou!“ zašeptal Gamal.

Velký medvěd zprvu nenacházel slov. Byl v šoku.

„Lysý. Dva meče. Všichni mrtví,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Decado! Musíme odsud. Rychle! Uneseš nás?“

Velký medvěd pustil hůl a chytil starce pod jednu paži, holku pod druhou a rozběhl se. Měl silné nohy a ohromnou výdrž. Utíkal lesem do kopce a kličkoval mezi stromy a na otevřeném prostranství zrychloval. Ale i jemu začínaly docházet síly.

Pustil starce a holku a poprvé se ohlédl. Snesla se tma, takže toho moc neviděl. Zavřel oči a zavětřil. Nozdry se mu chvěly. Odděloval mnoho lesních pachů. Kousek dál na západ se pásli jeleni, mezi balvany mimo dohled stála tlustorohá ovce. Žádné jiné lidi ani zkřence však necítil.

Obrátil se ke dvojici lidí a znovu ucítil ženinu krev. Hlad zesílil. Vyplázl dlouhý jazyk a začal slintat. Žena si z ramen sundala malý raneček. Z něj vyndala bochník chleba. Zalovila hlouběji a k Medvědovi se donesla vůně nasoleného masa. Díval se, jak vytahuje kus růžového masa. „Mám šunku a chleba, pane,“ sdělila Gamalovi.

„Maso dej Velkému medvědovi,“ přikázal jí tiše. „A pověz mu svoje jméno.“

Velký medvěd mlčky stál. Zlatovlasá žena se k němu obrátila. Ze sladkého pachu jejího potu, jenž jí vyrazil na obličeji a pažích, cítil strach. „Chtěl bys šunku?“ zeptala se ho a nervózně přistoupila s nataženou rukou. „Jmenuju se Charis.“

Velký medvěd na ni nepromluvil. Sebral šunku a poodešel stranou, kde si dřepl, ohryzal maso a pustil se do kosti vespod. Jeho hlad to utišilo jen částečně.

Přiblížil se k němu stařec. „Je čas, aby sis odpočinul, příteli,“ pravil a zlehka položil ruku na drahokam v Medvědově hlavě. Ten začal vibrovat, což bylo známé, uklidňující, hřejivé. Velký medvěd zívl a lehl si. „Spi, Velký medvěde. A ať se ti nezdají žádné sny.“

Na zkřence se snesl klid a on se propadl do temnoty.

Charis tiše seděla zády ke skále a zírala na spícího zkřence. Hluboké škrábance na boku ji pálily a na smetanově bílé košili měla krev. Ochlazovalo se, a ona si k ramenům přitáhla rezavě červený plášť s kapuci. Roztřásla se, ale nebylo to jen zimou. Dlouhý den byl plný hrůz.

Nějak nemohla pochopit, že si ještě ráno zpívala v palácových kuchyních, když se čtyřmi dalšími služkami připravovala jídlo pro dřevorubce v lese. Den byl jasný a z hor vál mírný větřík. Charis byla šťastná. Život byl dobrý.

Pak ji poslali do Landischánových komnat s podnosem jídla a džbánem vína. Když se přiblížila ke dveřím, uvědomila si, že zapomněla sklenici. Zlobíc se na sebe se otočila, aby se vrátila do kuchyně, ale rozpomněla se, že v pokojích pro hosty vedle jsou křišťálové sklenice. Zašla k prázdné komnatě, otevřela dveře a vstoupila. Z chodby zaslechla kroky a vyhlédla z pootevřených dveří. Vrátil se jeden z Landischánových hostí, ten tmavovlasý muž s chladnýma očima. Teď budu nejspíš potřebovat sklenice dvě, usoudila.

Decado vstoupil do Landischánových komnat. Charis zaslechla hlasy. Do smrti nezapomene na jejich slova.

„Říkala jsi, že mě nezabiješ,“ slyšela Charis Landischána mluvit roztřeseným hlasem.

„Nezabiju tě. To on,“ ozval se ženský hlas. „Nesmí zůstat ani kousíček kosti či kůže,“ přikazovala. „Spal ho na popel. Nechci, aby se znovu narodil.“

„Jak přikazuješ, tak se stane,“ zaslechla Decada.

„Nenech ho trpět, Decado. Zabij ho rychle, protože kdysi mi byl drahý. Pak najdi toho slepce a zabij ho taky.“

„Co synovec, milovaná? Urazil mě. Jeho chci taky.“

„Zabij ho, drahý,“ řekla ta žena, „ale nikoho jiného. Naši vojáci tu do rána budou. Zkus nezapomenout, že budeme potřebovat lidi, aby oseli pole, a chci, aby v paláci zůstali sluhové a připravili se na můj příchod. Nechci, aby tady zavládla slepá hrůza a zmatek.“

Ženský hlas zazněl ještě jednou. „Kdysi jsi mi řekl, že zemřeš šťastný, když poslední, co budeš smět vidět, bude moje tvář. Buď šťastný, Landischáne.“

Charis zůstala stát jako přimražená. Ozval se Landischánův bublavý výkřik. Charis vyletěla z místnosti a rozběhla se chodbou ke Gamalovým pokojům. Ani nezaklepala, rovnou vrazila dovnitř. Slepec seděl na balkoně. Rychle mu vypověděla, co se přihodilo, slova se z ní hrnula téměř nesrozumitelně.

„Bál jsem se, že k tomu dojde,“ povzdechl si slepec. „Dones mi plášť, Charis, a pořádné boty. Ty si taky vezmi plášť. Odvedeš mě do hor. Je tam někdo, koho musím najít.“

Nyní, den po smrti a krvepřolévání, seděla Charis ve tmě poblíž strašlivé bestie. Třásla se stále víc. Gamal se k ní vrátil a položil jí ruku kolem ramen.

„Omlouvám se ti, má milá, za všechno, čím jsi musela projít. Ale tohle bych bez tebe nezvládl.“

Charis bylo do pláče. Tentokrát však ne ze strachu. Laskavost a soucit v jeho hlase tvořily ostrý protiklad k hrůzám dne. „Už jsme v bezpečí?“ zeptala se šeptem.

Všimla si, jak naklání hlavu ke spící nestvůře, i obav, jež se mu zračily v unavené tváři. Zhluboka se nadechl. „Ne, má milá, nejsme v bezpečí. Velký medvěd byl kdysi můj přítel, ale v tomto tvorovi z něj zůstalo jen málo. Musíme být opatrní. Snaž se nejednat ustrašeně a nedívej se mu do očí. Všechna zvířata to považují za výzvu či hrozbu. Myslím, že jestli najdeme něco k jídlu, budeme se muset bát méně.“

„Kam půjdeme, pane? Tady nic není, jenom stará pevnost a několik osad.“

„Musím najít toho mladého muže, který byl donedávna v paláci.“

„Toho s obrázky na kůži?“

„Ano.“

„Je s Haradem.“ Pomyšlení na Harada ji uklidnilo. Přála si, aby tu byl. Vedle Harada by bestie, s níž cestovali, působila méně hrozivě. „Jak je najdeme?“

„Zítra požádám Velkého medvěda, aby našel jejich stopu. Teď mě omluv, dítě, ale jsem k smrti unavený a musím si odpočinout. Měla bys udělat totéž. Velký medvěd bude spát nejméně do svítání.“

Gamal si lehl a hlavu si podepřel rukou. Začal dýchat zhluboka.

Jakmile usnul, Charis napadlo, že by mohla prostě odejít do noci. Nebezpečná žena, která přikázala zabít pána, dala jasně najevo, že není nutné zabíjet nikoho jiného. Říkala něco o tom, že palácové služebnictvo by mělo i nadále plnit své povinnosti. Kdyby se Charis vrátila, určitě by jí už žádné nebezpečí nehrozilo. Byla to lákavá představa. Zadívala se na spícího starce. Je starý a slepý, pomyslela si. Co by si počal bez pomoci? Jak najde Harada a tetovaného? Bestie to pro něj udělá, přesvědčoval ji naléhavý hlásek. Tvrdil, že bývali přátelé. Nech ho tady. Zachraň sebe!

Bylo to stále lákavější. Bylo to správné!

Pomalu se zvedla, aby stařík neprobudila. Zpoza mraku vykoukl měsíc a na spícího muže dopadla jeho stříbrná záře. Charis jasně spatřila, jak je křehký. Oči měl zapadlé a vrásky tak hluboké, až vypadaly jako jizvy.

Beze mě tady umře, uvědomila si s mrazivou jistotou.

Slyšela zurčení vody. Napadlo ji cosi jiného a tiše vyklouzla z tábora. Nedaleko tekl potok, bublal přes kameny v malých kaskádách. Pomalu se vydala proti proudu, až narazila na větší tůň asi třicet stop napříč. Chvíli poseděla u vody, pak vstala a svlékla si šaty. Celá se třesouc vstoupila do vody a prošla do větší hloubky mezi balvany. Tam zůstala stát, nehybně jako socha, s rukama pod hladinou. Po chvíli zahlédla štíhlé rybí tělo, a další. Nepohnula se. Snad celou věčnost se neobjevilo nic. Potom jí ale nad rukama proplula dlouhá, tlustá ryba. Charis ji vmžiku vyhodila z vody na břeh, kde se ryba chvíli mrskala. Vzápětí dívka opět strnula a trpělivě čekala. Několik dalších pokusů se jí nevyvedlo, poté ale uspěla a na břehu přistála druhá velká ryba. Po několika hodinách, když jí zuby cvakaly zimou, vylezla z vody. Utřela se do košile, natáhla si dlouhou zelenou suknici a přes ramena si přehodila plášť. Na břehu měla šest ryb. Usmála se. Otec – jenž ji tomuhle způsobu lovu naučil, když byla ještě malá – by na ni byl hrdý. Zabalila ryby do košile a odnesla je do tábora. Gamal i bestie spali a Charis si lehla vedle starce a usnula spánkem beze snů.

Za úsvitu se probudila. Gamal ještě podřimoval. Charis se ohlédla na nestvůru, která se zavrtěla, zvedla se a zavětřila. Charis se nadechla, aby se uklidnila, a vstala.

„Mám pro tebe jídlo, Velký medvěde,“ sdělila mu odhodlaně. „Jíš ryby?“

„Ryba dobrá,“ připustil tvor s chvějícími se nozdrami.

Charis odložila dvě ryby a zbylé mu donesla a položila je na zem. Velký medvěd na ni upíral zrak, ona se mu však nedívala do očí.

„Jak chytáš ryba?“ zeptal se.

„Rukama. Táta mě to naučil.“

Medvěd už nic neřekl, dřepl si, popadl rybu a kus uhryzl.

„Pozor na kosti,“ varovala ho ještě, než se vrátila ke Gamalovi. Z batohu vyndala krabičku s troudem a zapálila oheň.

10

Skilgannon se zastavil na kopci nad vesnicí a zahleděl se na lidi pracující dole. Rozeznal Harada na střeše, kde odklízel ohořelé trámy. V osadě bylo rušno, přeživší se snažili napravit škody způsobené nájezdem. Bylo to marné – a přece tak lidské – zápas s neodvratným. Přijdou další nájezdy. Skilgannon se to pokoušel vysvětlit zraněnému Kinyonovi. Nepřítel pošle pro Askari další vojáky. Budou umírat další lidé.

„Co jiného můžeme dělat než to opravit?“ zeptal se ho Kinyon. „Je to náš domov.“

Nájezd přežilo dvaadvacet vesničanů. Pochovali sousedy a nyní se do své dědiny snažili navrátit aspoň zdání normálnosti. Skilgannon je za to obdivoval.

Nechal je pracovat a vydal se na jih na výzvědy, hledaje stopy po dalších nájezdnících. Žádné nenašel. Chvíli potrvá, než si ten, kdo je poslal, uvědomí, že se něco zvrtlo. Jak dlouho? Den? Dva? Pak přijdou znovu a ve větším počtu.

Úsilí vesničanů bylo předem odsouzeno k záhubě. Jejich osada shoří, jejich životy budou zhašeny. Skilgannona to naplňovalo hněvem a smutkem.

Landischán se mu snažil namluvit, že se svět změnil víc, než si Skilgannon umí představit. Pěkný nesmysl. Nic se nezměnilo. Pravda, bylo víc zkřiženců, ale svět lidí byl stejný jako vždycky. Plný násilí a krutosti. Veškerému usilování vládla chamtivost a touha po moci. V duchu se vrátil k Askari. Byla chladnokrevná a odvážná, chránila mladého Stavuta před netvory. Jianna by v jejím věku udělala totéž. Jak, přemítal, se mohlo takové vrozené hrdinství tak strašně pokřivit? Z Jianny se stala černokněžna, strašlivá, studená a záludná ženská, která nonšalantně posílala na smrt tisíce lidí. Jak tu teď seděl, rozjímal nad tou otázkou. Aby získala trůn, musela Jianna bojovat, sebrat vojsko a porazit nepřátele. Zprvu byla po vítězství velkorysá, nabídla poraženým možnost připojit se k ní. Skilgannon si vzpomínal na jednoho mladého prince, který její nabídku přijal, ale pak ji zradil, stáhl své muže z bojiště a přešel k Boraniovi. O několik měsíců později byl chycen i s celou rodinou při pokusu uprchnout do Tantrie.

Skilgannon u popravy nebyl přítomen. Právě bojoval na východě. Když se však vrátil, slyšel, co se stalo. Jianna svolala své vojáky a oslovila je. Pak před ně přivedli zrádce s rodinou. Nejdřív nechala zabít jeho pět dětí, poté dvě manželky a nakonec přistoupila k hořem stíženému princi. „Taková je cena za zradu,“ sdělila mu. „Teď se připoj ke své rodině.“ S těmito slovy mu podřízla krk.

Když se Skilgannon vrátil k hlavnímu voji, zašel za ní. Nedokázal uvěřit, že rozkázala zavraždit děti.

„Velice mě to tíží, Oleku,“ svěřila se mu. „Ale bylo to nutné. Zemřelo sedm nevinných. Jejich smrt zajistí, že k takové zradě už znovu nedojde. V této válce si lidé musejí uvědomit, jaké následky pro ně bude mít, když mě zradí.“

Ano, pomyslel si, tohle byl začátek. Následovaly další podobné popravy, až bylo nakonec vyhubeno celé město. Ten den se stal Hrozným, protože to vraždění na jeho rozkaz provedli jeho muži.

Vzpomínal si na rozhovor s jasnovidkou Ustarté. „Všichni máme v srdci a v duši sémě zla," řekla mu. „I ti nejčistší, nejsvatější z nás. Je to součást lidství, rodíme se s ním. Nemůžeme ho vykořenit. Můžeme mu jen – přinejlepším – zabránit, aby se uchytilo."

„A jak to uděláme?" zeptal se jí.

„Neposkytneme mu výživu. Sémě vykvete, pokud se krmí nenávistí či zlobou. Rozrůstá se jako rakovina v temných zákoutích naší duše."

„A co když jsme ho už nakrmili? To už je pro nás pozdě?"

„Nikdy není pozdě, Oleku. Už jsi ho začal přistřihovat, necháváš ho hladovět. Obávám se, že tohle Jianna nikdy neudělá."

Bylo mu těžko u srdce.

„Má v sobě tolik dobrého, víš. Umí být laskavá, věrná, odvážná."

„A zrůdná, vraždící a chladnokrevná," dodala Ustarté. „To je prokletí svrchované moci, Oleku. Není, kdo by tě napomínal, nejsou zákony kromě těch, které sám děláš. Rádi věříme, že na zlu je něco zvláštního, dokonce nelidského. Chceme si myslet, že tyrani se od nás ostatních liší. Že to nejsou lidé. Inu, jsou. Jenom nejsou ničím spoutaní, nic je neomezuje. Mohou si dělat, co se jim zlíbí. Kolikrát se obyčejní lidé rozzlobí na sousedy a napadne je, že by jim ublížili? Děje se to pořád. Co jim zabrání zaútočit? Obvykle strach z následků, trestu či vězení. Jakým následkům čelí Jianna za své zlo? Žádným. Čím je děsivější, tím mocnější vypadá. Lituji ji, Oleku."

„Já ji miluju," pravil.

„A proto lituji tebe."

Skilgannon se vydal dolů do vesnice. Stavut vykládal vůz a nabízel zboží a pokrývky lidem, jejichž domovy byly zničeny. Askari byla s ním. Harad seděl u studny a vedle něj dva lidé, štíhlý mladík s potlučeným obličejem a baculatá plavovláska. Když zahlédl Skilgannona, Harad na něj zamával, ať přijde blíž.

„To je Arin a jeho žena Kerena," představil je Harad. „Přišli z Petar. Zkřenci napadli město."

„A co Landischán?" zeptal se mladíka Skilgannon.

„Nevím, pane," odvětil Arin. „Neviděl jsem ho. Byl jsem v lese s dřevorubci. Zahlídli jsme hořící domy a běželi jsme do města. Potom se na kopci objevila Kerena. Říkala, že lidi pobili křonci. Tak jsme se stáhli. Kerena tu má příbuzný, tak nás napadlo, že tu bude bezpečno." Ohlédl se na pobořené domky. „Ale asi není," dodal smutně.

„Máš pravdu," sdělil mu Skilgannon. „Teď už není bezpečno nikde."

„No, já se vrátím," prohlásil Harad, vstal a potěžkal sekeru.

„Půjdu s tebou," řekl Skilgannon. „Ale nejdřív si sbalíme něco k jídlu. Musím si promluvit s Askari a Kinyonem."

S tím odešel k lovkyni, sedící se Stavutem, Kinyonem a několika dalšími vesničany. Kývl na ni a poodešel z doslechu. „Vrátíme se s Haradem do Petar," oznámil jí.

„Proč? Přece ji dobyli."

„Je tam žena, kterou Harad miluje."

„To vysvětluje, proč by měl jít on. Je tam i žena, kterou miluješ ty?"

„Ty musíš taky odejít," přešel její otázku.

„Tohle je můj domov."

„Já vím. Proto vesnici přepadli. Hledali tebe. Vrátí se. Když tady nebudeš, je naděje – i když jen malá – že tvé přátele nepobijí. Pokud si vážíš jejich života, tak odsud odejdi. Nejlepší by bylo, kdybys přesvědčila Kinyona a ostatní, aby taky odešli."

„Nemají kam jít. Petar na jihu hoří. Na severu jsou vojska vzbouřených vzkříšenitů. A odpadlých zkřenců. Co mají podle tebe dělat?"

„Stavut mluvil o lidech Velikého. Třeba by se mohli dostat do jejich země a postavit si domovy tam. Nevím. Neznám odpovědi. Jisté ale je, že když zůstanou tady, přijdou další zkřenci s dalšími krvežíznivými důstojníky. Budou je mučit a zabíjet, aby tě našli."

„Ničemu z toho nerozumím. Proč mě hledají?"

Pohlédl do tváře, již tak dobře znal. „Jestli je Landischán naživu, zjistím to."

Zavolal na něj Harad. Skilgannon se obrátil a viděl, že nese dva batohy.

„My už odcházíme," sdělil jí. „Přeju ti hodně štěstí… Askari."

„Říkáš to jako na rozloučenou. Já myslím, že se ještě setkáme."

Skilgannon došel k Haradovi, vzal si od něj batoh a hodil si ho na ramena. Neodolal a ohlédl se, aby se naposledy podíval na vysokou lovkyni.

Téměř celé odpoledne byli Skilgannon s Haradem na cestě k jihozápadu. Šli rychle, ale za soumraku byl černovous už pořádně unavený. Odmítl se zastavit a Skilgannon si nestěžoval. Držel se své rady, dokud se nesetmělo. Potom přistoupil k Haradovi a vzal ho za ruku. „Počkej chvilku," požádal.

Harad jeho ruku setřásl a ploužil se dál.

„Tak mi řekni," požádal Skilgannon tiše, „jak Charis pomůžeš, když budeš tak utahaný, že ani nezvedneš sekeru?"

Harad se zastavil. „Najdu sílu," zamumlal.

„Síla má své hranice, příteli. Charis je buď naživu, nebo je mrtvá. Pokud je naživu, najdeme ji. Jestli je mrtvá, pomstíme ji. Ale narazit na vojsko zkřižených bez odpočinku, jídla a spánku je holé šílenství. Pomůžeš jí, jen když zůstaneš silný."

Ve slábnoucím světle viděl, jak Haradovi poklesla ramena.

„Hodinku si zdřímnu," podvolil se neochotně. S batohem na zádech si sedl ke stromu a svěsil hlavu. Skilgannon si batoh sundal, vyndal něco k jídlu a mlčky žvýkal. Harad, stejně jako Druss, byl mužem činu. Nebyl sebeméně rafinovaný. Žena, kterou miloval, byla v nebezpečí a on nebyl dost blízko, aby jí mohl pomoci. Dokázal myslet jen na to, jak se k ní co nejrychleji dostat. Ale co pak? Klidně by vrazil do okupovaného města a hledal by Charis. Nezáleželo by mu na tom, jestli tam je dvacet zkříženců nebo tisíc. Skilgannon dojedl. Byl také unavený, ale odpočinek mu vrátil síly. Přistoupil k Haradovi.

„Je čas promluvit si a naplánovat to," prohlásil.

„Poslouchám," zamumlal Harad.

„Myslím, že ne."

„Jak to myslíš?"

„Máš v sobě příliš mnoho hněvu. Zatemňuje ti úsudek." Skilgannon se odmlčel. Ze sněhem pokrytých hor začal vát studený vítr a přes jasný měsíc hnal chomáčky mraků.

„Nevím, jak tohle naplánovat," přiznal se Harad konečně. Hlas měl klidnější. Opřel se hlavou o strom a na chvíli zavřel oči. „Já kácím stromy. Připravuju řezivo. Kopu základy pro nový domy. A umím se prát. Dokud jsem nepotkal tebe, nikdy jsem nikoho nezabil. Nemusel jsem. Teď se všechno změnilo."

„Ty se taky změníš, Harade. Dej tomu čas."

„Pro tebe je to snadný," namítl Harad. „Nemáš tu přátele. Nejsou to tvoji lidi."

„To je pravda," souhlasil Skilgannon. „Na tomhle novém světě pro mě nic není. Všichni, které jsem miloval, zemřeli už před věky. Ale nebyl by v tom rozdíl, ani kdyby mi byli drazí všichni obyvatelé Petar. Stejně bych seděl tady, sbíral síly a zvažoval možnosti."

„A celou tu dobu by Charis mohla být v nebezpečí."

„Ano. To by mohla. Jenomže Petar je velká osada. Není pravděpodobné, že by ji zničili celou. Lidi se budou vracet ke své práci. Dřevorubci už nejspíš zase kácejí stromy. Palácové služebnictvo posluhuje novým pánům. Jestli tomu tak je, potom Charis pravděpodobně dělá to, co vždycky, a stará se o potřeby palácových hostí. Zkrátka, nebude žádnou záchranu potřebovat. Přihnat se do Petar a posekat pár zkříženců, než nás ostatní zabijou, by tudíž byla pořádná pitomost."

„Myslíš, že to tak dopadlo?" zeptal se Harad s obnovenou nadějí.

„Nevím. Jsou dvě další možnosti. Za prvé, utekla stejně jako Arin se ženou. Jestli utekla, pak je někde v divočině. Potom by opět bylo marné vrhnout se do Petar. Druhá možnost je, že ji zabili." Skilgannon si všiml, jak ohromeně se Harad zatvářil. „Jestli se ukáže, že to dopadlo takhle, potom žádný neuvážený násilný čin není nutný. Ví, že ji miluješ?"

„Kdo říkal, že ji miluju?" štěkl Harad a zrudl.

„A nemiluješ?"

„Bylo by jedno, i kdybych ji miloval. Víš, jak mi říkají? Jsem Harad Kostilam. Kraťas. Jsem silnej, ano, ale žádnej krasavec. Nejsem boháč. Nejsem chytrej ani duchaplnej. Charis si zaslouží někoho lepšího."

Skilgannon se usmál. „Podle mých zkušeností si všechny ženy zaslouží někoho lepšího. Moje žena rozhodně ano."

Harad se uvolnil a zhluboka vydechl. „Najdu ji," prohlásil.

„My ji najdeme, Harade. Co kdyby ses teď trochu prospal? Budu pár hodin hlídat, pak tě probudím."

„Pravda, trochu bych si zdřímnul." Bez dalšího slova se natáhl na zem a hlavu si položil na batoh. Ve chvilce už spal. Skilgannon se tiše zvedl a odešel do lesa. Potřeboval přemýšlet. Něco se mu neustále honilo hlavou, ale nemohl na to přijít. Bylo to k uzoufání. Třebaže se mu vrátilo mnoho vzpomínek z předchozího života, mnoho dalších zůstávalo vytržených z kontextu. Nedokázal se soustředit a neustále se snažil ovládnout své city. Rozčílil se mnohem rychleji, než si vzpomínal. Na druhou stranu, byl daleko silnější a v lepší kondici, než byl v posledních letech předchozího života. Následky války, zranění, zlomenin a napětí si na jeho padesátiletém těle vybraly svou daň. Možná byla odpověď v tom. Jak stárl, příroda ho nutila být opatrnější, hospodárněji zacházet se svými silami. Začal ztrácet… co? Nadšení? Touhy? Bezstarostnost? Uvědomil si, že to je pravda. Vášnivou povahu z mládí nahradila chladná – zdánlivě – moudrost dospělosti. Svoje skutky si víc promýšlel, všechno pečlivě plánoval.

S tvou myslí je všechno v pořádku, říkal si. Jenom ji ostřeluje bezstarostná energie mládí. Rozhodl se, že trochu té energie vydá, aby si pročistil hlavu.

Našel si rovinku a začal se cvičením. Při některých figurách se nehýbal, aby procvičil rovnováhu, při jiných vyskakoval a otáčel se. Nakonec, s tváří zalitou potem, tasil Meče noci a dne a provedl sérii pohybů, sekal a bodal, jako by bojoval s neviditelným nepřítelem. Od mistra šermíře Malaneka se naučil desítkám manévrů a za svůj dlouhý život se přiučil dalším. Čepele se v měsíčním světle blýskaly. Nakonec meče vyhodil do vzduchu. Jak se nad ním otáčely, vrhl se na zem do kotoulu, skončil na kolenou a zvedl ruce, prsty natažené. Slonovinový jílec Meče dne mu vklouzl do levé ruky. Jílec Meče noci se mu otřel o konečky prstů pravé a čepel mu mířila na hrdlo. Zvedl ruku a na druhý pokus jílec zachytil. Přesto mu jako břitva ostrá čepel rozřízla límec kabátu. „Ještě máš pořád co dohánět," připomněl si nahlas. Vrátil meče do pochvy a vyšel na zalesněný brdek. Myšlenky se mu pročistily, ale pochyby přetrvávaly.

Co schází? tázal se sám sebe v duchu.

Landischán ho přivedl zpátky potají. Během staletí zjevně jeho hrob hledala spousta lidí. Náhodou to asi zjistila Věčná a v odvetu provedla nájezd na Petar. To však nevysvětlovalo útok na vesnici Askari. Proč by mělo Věčné záležet na kostech nějaké dávno mrtvé královny, která dostala nový život?

Strnul a na duši ho zamrazilo. Co to říkal Gamal?

Je, stejně jako ty a já, Skilgannone, znovuzrozená. Nejspíš už ztratila přehled o tom, kolik těl měla a odhodila… Landis našel největší z artefaktů a společně jsme zjistili, jak ho znovu spustit. Díky jeho síle jsme jí dali nesmrtelnost. My jsme stvořili Věčnou.

A pak mu to došlo. Landischán objevil kosti černokněžny Jianny. Přivedl ji zpátky. I ona se potulovala prázdnotou. Jianna, láska jeho života, je zároveň děsivá Věčná. Šok to byl nesmírný. Celý se roztřásl a obracel se mu žaludek.

Nejspíš už ztratila přehled o tom, kolik těl měla a odhodila.

Svou nesmrtelnost nějak ovládala tím, že ovládala nové verze sebe sama, stejně jako Druss nakrátko ovládl Harada té noci v troskách Dros Delnochu. Druss, jaký už byl, by Haradovi život nikdy neukradl. Černokněžna by nezaváhala ani na chviličku. A proto honili Askari. Nové, mladé tělo pro Věčnou.

Skilgannon se cítil rozervaný. Jianna žije! Mohl by ji najít, být s ní, změnit osud, který je rozdělil.

„Copak ses zbláznil?“ zeptal se sám sebe nahlas. Žena, již miloval, byla prudká a odvážná, plná ideálů. Věčná je upír, který uvrhl svět do chaosu a hrůz.

Vzhlédl k noční obloze. „Proč mě pořád ještě mučíš?“ vykřikl. „Cethelin říkal, že jsi bůh odpouštění a lásky. Jenže tobě dělají radost zloba a pomsta.“

Zmocnil se ho hněv, slepý a neovládaný. Copak se nesnažil odčinit své hříchy? Copak nevstoupil do kláštera a nesnažil se naučit cestám Pramene? Tak kdo poslal vrahy, aby štěkali u bran a vyhrožovali smrtí mírným duším za nimi? Nikdo jiný než Pramen. „Celý život mě pronásleduješ, sesíláš jen násilí a smrt na ty, které jsem miloval.“ Laskavého herce Greavase, zahradníka Speriana a jeho milující ženu Molaire umučil k smrti Boranius. Po Jianně šli vrahové. Celý jeho minulý život byl zamořený násilím a válkou. A nyní byl vtažen do dalšího střetu, v němž budou trpět nevinní.

V prvním životě bojoval, aby zachránil princeznu před temnou mocí, jež ji chtěla zničit. Nyní tatáž princezna byla temnou mocí a její obětí bylo vtělení princezny, kterou miloval.

Krutá ironie celé situace byla až nechutná. Zlobně vzhlédl ke hvězdám a zařval: „Proklínám tě každou částečkou své bytosti!“

Pak hněv pominul. Skilgannon se cítil prázdný a strašlivě unavený.

Už se chtěl vrátit ke spícímu Haradovi, když z lesa po své pravici zaslechl zvuk. Meče noci a dne měl okamžitě v rukou a čekal. Podrost se rozdělil a ze stínů vystoupila lovkyně Askari. Nesla svůj zvratný luk a na sobě měla kožené kamaše a zelenou košili s kapuci pod jelenicovou kazajkou s třásněmi. Tmavé vlasy jí přidržovala stříbrná čelenka.

„Už ses uklidnil,“ zeptala se ho, „nebo mi chceš srazit hlavu?“

„Co tady děláš?“

„Jdu s váma hledat Landise. Nebo bez vás. Je mi to celkem jedno.“

„Stavut je s tebou?“

„Ne. Jede s vozem na sever. Vesničani jedou s ním. Doufám, že to tam pro ně bude bezpečnější.“

„Nikde není bezpečno,“ zašeptal.

„Kinyon často říká: Cesta života má jen jeden cíl,“ odtušila s pokrčením ramen. „Každej umře.“

„Každý ne,“ opravil ji smutně.

Stavut se nabídl, že půjde s Askari, a byl zároveň zklamaný i potěšený, když ho odmítla. Byl to zvláštní pocit. Jedna jeho část cítila ztrátu, ale utěšoval se myšlenkou, že se tím značně zvýšila jeho šance na přežití. Ach, Stavute, říkal si, jsi tak povrchní!

Slunce svítilo a on se s dvaadvaceti vesničany vydal k horskému průsmyku. Překvapilo ho a ulevilo se mu, že zkřenci nezabili jeho koně ani nezničili jeho vůz. Hnědák Krasavec i bělouš Jiskra čekali v ohradě za Kinyonovou kuchyní. Stavut vylezl na plot a zavolal na ně. Krasavec přiklusal. Šiml předstíral, že si ho nevšiml, dokud nezačal hladit hnědáka po krku a po nose. Pak se připojil i on, sklonil hlavu a šťouchl Stavuta do prsou. „Ano, ano, rád vás vidím oba,“ zabroukal Stavut. „Ale nebudeme to rozvádět. Nehodí se to.“

Když v ranním sluníčku seděl na kozlíku, měl pocit, že na světě je všechno v pořádku. Za zboží, které vezl do Petar, utrží v Siccus, kde ho nakoupil, míň, ale mohl si dovolit snížit zisky, byť jen o trochu. Nejdůležitější bylo, že unikl smrti a roztrhání a opět dýchal svěží horský vzduch. Bylo mu do zpěvu a taky by si zpíval, nebýt zástupu vesničanů ploužících se za vozem. Jediní posluchači, kteří kdy ocenili Stavutův hlas, byli Krasavec s Jiskrou – i když ocenili možná bylo příliš silné slovo. Jiskra měl ve zvyku hlasitě pouštět větry pokaždé, když Stavut zazpíval, ačkoliv to se možná jen snažil připojit. Stavut se při tom pomyšlení zasmál.

„Máš dobrou náladu,“ poznamenal Kinyon, sedící vzadu na voze. Vzpamatovával se rychle, ale stále byl příliš slabý, než aby mohl jít sám.

„To mám. Snaž se moc nevrtět. Mám tam vzadu křehký zboží.“

Několikrát se zastavili u silnice, aby si odpočinuli. Mnoho vesničanů si neslo nejcennější majetek v rancích na zádech, několik jich táhlo kárky. Koně byli také unavení. Vůz byl přetížený zásobami potravin na desetidenní cestu. V jedné chvíli musel i Kinyon slézt a Stavut vyložil několik těžších beden, pytlů a soudků. I pak měli na posledním stoupání Krasavec s Jiskrou co dělat. Stavut s vesničany znovu naložili věci a po dalším odpočinku pokračovali v cestě.

Za soumraku prvního dne dorazili na nejvyšší bod horské silnice a poté začali sestupovat do zalesněného údolí. Stavut tady v minulosti několikrát tábořil. Byla tu voda a dobrá tráva a kamenitý dolík, v němž bylo možné zapálit oheň tak, aby ho nebylo z dálky vidět.

Dnes měli ohně tři a vesničané se vděčně uložili k nočnímu odpočinku. Vyšel měsíc a vzduchem se nesla vůně smažené slaniny. Na pánvích se škvířila vejce a opékal se chleba. Za Stavutem přišel mladý Arin. Byl to vysoký, pohledný mladík s modřinou na oku a rozseknutým rtem. Dřepl si ke Stavutovi a zeptal se: „Jak dlouho ještě půjdeme?“

„Řekl bych, že tak asi deset dní, možná víc. Cesta vede přes hory. Bude to namáhavý.“

„A bude to i bezpečný?“

Stavut pokrčil rameny. „Bezpečnější než ve vesnici. Ale prý se tu potulujou bandy zběhlých zkřenců. Cestou jsem na

jednu narazil. Ale jakmile sestoupíme na pobřežní silnici, měli bychom potkat jezdce Velikýho. S trochou štěstí nás do Siccus doprovodí.“

„Ještě nikdy jsme nebyli Venku,“ svěřil se mu Arin ustaraně.

„Je to tam úplně stejný. Lidi pěstujou obilí a obchodujou. Siccus je město lidí Velikýho, takže tam nejsou žádní zkřenci a žádný války, díky Prameni.“

„A dovolí nám zůstat?“

„Určitě.“ I když to Stavut říkal, zahryzly se do něj pochybnosti. Alahirovi lidé neměli rádi cizince.

Připojil se k nim Kinyon a se zabručením se posadil vedle Stavuta. „Ta rána bolí,“ posteskl si. „Ale hojí se.“

„To je dobře,“ prohlásil Stavut, jemuž stále dělal starosti slib, který dal Arinovi.

„Jak hodláš získat jídlo?“ zeptal se Kinyon.

„Jak já hodlám?“

„No, ty nás přece vedeš,“ poukázal kolohnát.

„Ne, ne, ne,“ bránil se Stavut. „Já vám jenom ukazuju cestu do Siccus. Nikoho nevedu.“

Kinyon se k němu naklonil blíž. „Poslouchej, mládenče. Tihle lidi jsou k smrti vyděšený. Některý jsou zraněný, další přišli o svý blízký. Teď opouštějí domov, vydali se do Venku – kde je akorát válka a strach. Potřebujou věřit v něco spolehlivýho. Tebe znají, Stavute. Mají tě rádi. A právě teď potřebujou nějakou oporu. Jediná osoba, o který vědí, že se Venku vyzná, jsi ty. Věří, že je dovedeš do bezpečí.“

„Já neznám žádný bezpečný místo,“ bránil se Stavut, ale protože viděl obličeje vesničanů u ohňů, mluvil potichu.

„Přesto do tebe vkládají svý naděje. Já do tebe vkládám naděje.“

Stavut se nad tím zamyslel. Vždycky se vyhýbal zodpovědnosti za jiné. Jako námořník dvakrát odmítl povýšení a jako strážník v Siccus si nikdy nepožádal o vyšší hodnost. Tohle je ale jiné, přesvědčoval se. Je to jenom desetidenní cesta do města. Tam přesvědčí Alahira, aby z přátelství k němu dovolil vesničanům usadit se ve městě. Potom bude volný. Co může být tak těžké na formálním vůdcování?

Už při tom pomyšlení mu v duši zahlodal červíček pochybností. Pokud ho život něčemu naučil, tak tomu, že Štěstěna má zvrácený smysl pro humor. Všiml si, jak na něj Kinyon vyčkávavě hledí. Povzdechl si. „Dobře, Kinyone. Povedu vás.“

„Hodnej kluk,“ pochválil ho zraněný a při vstávání zamrkal bolestí. „Nebudeš toho litovat.“

Ta slova Stavutovi uvízla v hlavě jako neviditelný bouřkový mrak. Už lituju, pomyslel si.

Mnohokrát za svůj mladý život učinil rozhodnutí, které se zvrtlo, ale nikdy nebyly následky rychlé. Když se Kinyon vrátil k vesničanům, aby je ujistil, že všemu velí Stavut, nový vůdce se šel postarat o své koně. Když se k nim přiblížil, všiml si, jak jsou znepokojení. Krasavec tiskl uši k hlavě a hrabal kopytem, oči vykulené. Jiskra byl taky nervózní. Byli stále ještě zapražení a brzda byla zatažená.

„No tak, no tak,“ uklidňoval je Stavut. „Neplašte se, chlapci. Mám pro vás trochu obroku.“

V té chvíli jedna z žen zaječela. Krasavec še pokusil postavit na zadní. Vůz poskočil. Stavut se otočil. K táboru se od severu přiblížili tři zkřenci. Další přicházeli od jihu. Vesničané se shlukli k sobě. Nebyli ozbrojení.

V měsíčním světle měl Stavut dojem, že vůdčího zkřence poznává. Byl mohutný, očividně zčásti medvěd. S ním Skilgannon mluvil v jeskyni. Jakže se u sedmi pekel jmenuje?

Příšera se přišourala do tábora a zastavila se u nejjasnějšího ohně. „Vůdce!“ zavrčela. „Kde?“

Chvíli se nikdo nehýbal. Pak několik vesničanů ukázalo na Stavuta. Mladý muž vzhlédl k noční obloze. „Ty mě vážně nemáš rád, viď?“ posteskl si. Pak se zhluboka nadechl a zamířil k mohutnému zkřenci. Celý život využíval svého nadání pro mimikry. Stačilo mu jen uslyšet hlas, aby dokázal napodobit tón i rytmus řeči. Když napodoboval jisté oficíry, ostatní námořníci se dobře bavili. Teď se rozhodl zpodobnit Skilgannona a přes rostoucí strach mu v hlase zazněla jasná autorita. „Co tady děláš, Šakule?“ zeptal se.

„Jídlo,“ odpověděl netvor a upřel na Stavuta zlaté oči.

„Proč nelovíte? V lese je plno jelenů.“

„Moc rychlí. Utíkají. Jíst koně.“

„Ne dobří,“ namítl Stavut.

„Ne dobří?“ zopakovala šelma zmateně. „Cítím maso. Maso dobrý.“

„A co pak? Až sníte koně? Jak se budete krmit?“

„Hlad teď!“ zařval Šakul a naklonil se ke Stavutovi.

Stavut necouvl. „Budete čekat,“ prohlásil. „Dám vám jídlo na dnešní noc. Zítra vám ukážu, jak lovit jeleny. Pak budete mít jídlo, kdykoliv ho budete potřebovat.“

Šakul začal kývat velkou hlavou. Zatínal a otevíral drápy. Civěl na krčící se vesničany. Pak zvedl hlavu a vztyčil se nad Stavutem. „Lovit jelena?“

„Ano. Dobré maso. Spousta.“

„Žádná jelena, jíst koně?“

„Jeleni budou,“ ujistil ho Stavut, ač tomu příliš nevěřil. „Řekni svým… mužům… ať se postaví támhle. Přinesu jídlo.“ Šakul se chvíli nehýbal, ale nakonec kývl na ostatních šest zkřenců. Odšourali se na kraj palouku. Stavut se celý roztřesený vydal k vozu.

Připojil se k němu Kinyon. „Co se děje?“ zeptal se.

Stavut zvedl plachtu a vytáhl několik šrůtek uzeného. Dvě podal Kinyonovi. Měl také kus hověziny. „To je všechno maso, co máme,“ upozornil jej Kinyon.

„Ne, není. Ještě jsme tu my dva a vesničani.“

„Co chceš dělat?“

„Naučím je lovit.“
„Ty jsi lovec?“
„Nezabíhejme do podrobností. Už tak si moc nevěřím.“
Hodil si hovězí na rameno a odnesl ho k sedícím zkřencům, kde ho hodil na zem. Kinyon pustil šrůtky a rychle vycouval. Stavut zašel ke koním a poplácal je. Jiskra se ho pokusil kousnout. Stavut uskočil. „Ještě jednou a nechám je, aby tě sežrali,“ varoval šimla. Ohlédl se. Zkřenci trhali hovězí, štípali kosti a hryzali maso.
Dlouho jim to nevydrželo. Stavut zašel mezi vesničany a radil jim, ať si odpočinou. Pak se s bušícím srdcem vrátil ke zkřencům a zavolal si Šakula. Vůdce smečky se zvedl a následoval Stavuta, jenž poodešel stranou a posadil se na padlý strom. „Proč jste se nevrátili k pluku?“ zeptal se.
„Žádný důstojník. Mrtvý důstojník my umřít. Zabít nás. Kde Dva meče?“
„Vrátí se. Pověz mi, jak jste lovili ty jeleny.“
Šakul si dřepl. „Pach, štvanice. Moc rychlý. Ty chytíš jelena?“
„Zítra,“ slíbil Stavut.

Askari kráčela lesem, pozorná a soustředěná. Bardové zpívali o lesním tichu, což ji vždy rozesmálo. Mezi stromy nikdy nebylo úplné ticho. Ve větru šelestilo listí, v horku či zimě se kmeny stromů roztahovaly či smršťovaly a kůra sténala a praskala. Cupitala tu zvířata, poletovali ptáci, bzučel hmyz. Rychle se rozběhla po jelení stezce. Narazila na stopy, ale ne čerstvé. Přes jelení stopy lezli mravenci a kdysi ostré hrany se již drolily. Vepředu náhle vzlétlo hejno vrabců. Askari si dřepla. Musela je vylekat velká kočka nebo možná prasknutí větve. Na druhou stranu to mohlo znamenat, že nablízku jsou lidé – nebo šelmy. Vysoká lovkyně se přikrčila, zavřela oči a pozorně poslouchala. Zachytila křupání suchého dřeva pod nohama a rychle se vytratila mezi stromy. Vítr jí vál do tváře a přicházel směrem od zdroje zvuků. Přesto nasadila šíp na tětivu. Budeli to nutné, jednoho zabije a vyrazí k východu, aby nepřítele odlákala od Skilgannona a Harada, kteří šli za ní. Ve vybledlých kožených kamaších, kazajce a tmavozelené košili s kapuci byla v hustém mlází téměř neviditelná. Trpělivě čekala. Z lesa asi třicet kroků na východ od ní vyšel oddíl dvaceti zkřenců. Pochodovali v dvojstupu. Každý měl kožený kyrys zdobený stříbrnou orlí hlavou. Několik jich mělo kožené přilbice. Všichni si nesli palice s železnými hřeby. Byli s nimi dva důstojníci. Šli až vzadu. Askari počkala, až zase zajdou do lesa. Mířili k severovýchodu. Konečně vstala a rychle se rozběhla přes stezku. Rychle se vyšplhala na vysoký strom. Z výšky dohlédla na údolí na jihu a na vzdálené červené střechy Petar asi dvacet mil daleko. Údolím projížděli jezdci a okolí prohledávala skupinka zkřenců. Bylo zřejmé, že něco hledají. Na světlém koni seděl nehybně jezdec a dlouhé tmavé vlasy mu povlávaly v odpoledním větru.
Dole se cosi pohnulo. Někdo lezl na strom. Askari měla sice luk přes rameno, ale z jelenicové pochvy u pasu vytáhla stahovací nůž. Skilgannon odstrčil silnou, hustě olistěnou větev a vytáhl se vedle ní. Zadíval se na údolí. „Ve dne se přes údolí nedostaneme,“ zašeptala Askari. Skilgannon byl velmi blízko a ona z jeho košile cítila kouř a pot. Znepokojilo ji to. Ne proto, že by to bylo nepříjemné. Zdaleka ne. Poodsedla si. Všimla si, že mu ve vlasech uvízl lístek, hned nad uchem. Dalo jí práci nenatáhnout ruku a nesmést ho.
„Čenichá tu moc zkřenců,“ pokračovala. „Musí jít o někoho důležitýho. Možná o samotnýho Landise.“
„Najdou ho. Vítr vane od severu. Ať je kdekoliv, ucítí ho. Jestli zůstaneme tady, brzy nás zvětří taky.“ Skilgannon se znovu zahleděl do údolí. Askari se přistihla, že nedokáže odtrhnout oči od jeho profilu. Všimla si, jak se mu lesknou vlasy, jakou křivku tvoří jeho lícní kost. Zavřela oči a vdechla vůni jeho šatů. Když oči znovu otevřela, hleděla do jeho safírových zraků.
„Není ti něco?“
„Ovšemže není. Proč se ptáš?“
„Máš zarudlé tváře.“
„V tyhle košili je mi moc horko. Slezu dolů.“ Ohlédla se na něj. „Máš ve vlasech listí.“
Sešplhala dolů a seskočila na zem vedle Harada. „Do Petar musíme delší cestou,“ oznámila mu. „Celý údolí se hemží zkřencema.“
Harad kývl. „Měl jsem dojem, že jsem od severu něco zaslechl,“ pravil. „Znělo to jako výkřik. Velmi slabý, hodně v dálce.“
Askari neslyšela nic. „Teď jsou za náma zkřenci. Někoho hledají, těžko ale nás. Měli bychom se jim vyhnout, když uhneme na východ.“
Skilgannon zlehka seskočil na zem vedle nich. „Slyšel jsem výkřik nebo zaječení,“ hlásil. „Nepoznal jsem, odkud to přišlo.“
„Od severu,“ zabručel Harad.
„Nejsem si jistý, jestli to byl člověk. Utichlo to příliš brzy. Ty jsi to slyšela?“ obrátil se na Askari.
Lovkyni rozčílilo, že nic nezaslechla. Lezla dolů příliš rychle a zvuk muselo přehlušit vrzání větví. Zavrtěla hlavou.
„Ty to chceš prozkoumat?“ zeptala se. „Takový plán mi připadá hloupý.“
„Souhlasím,“ pravil Skilgannon, „ale máme problém. Harad hledá přítelkyni. Mohla by být ve městě – nebo je možná někde tady v lese. Jestli to křičel člověk, znamená to, že na vrchovině jsou lidé. Mohli by vědět, co se stalo s Charis a Landischánem. Ty vedeš, Askari,“ dodal. „My půjdeme za tebou. Akorát nám moc neuteč.“ Askari si sundala luk ze zad a rozběhla se k severu. Skláněla se pod nízkými větvemi a kličkovala podrostem. Skilgannon s Haradem klusali za ní. Uběhli asi půl míle, když zazněl další výkřik. Byl vysoký, rozechvělý, plný bolesti. Askari zpomalila a odbočila k východu k menšímu hájku. Skilgannon s Haradem ji doběhli, když se dostala na malé návrší a přikrčila se v křoví. Před sebou měli rozlehlou kamenitou prolákllinu. Na zemi ležela tři těla a pět zkřenců a lidský důstojník klečeli u čtvrtého muže. Ten měl oddělenou ruku nad loktem, válela se o kus dál v trávě. Důstojník použil neohrabané škrtidlo, ale ne aby

muži zachránil život. Jen ho chtěl udržet naživu kvůli výslechu.

„Kam odešli?“ tázal se důstojník. Umírající ho proklel a plivl mu do tváře krev. Zkřenec muži zabodl do nohy nůž a otočil jím. Muž zaječel a skončil zachroptěním.

„Už toho mám dost,“ zavrčel Harad a vstal.

„Já taky,“ souhlasil Skilgannon mrazivým tónem. Společně sestoupili do dolíku. Skilgannon zvedl pravou ruku a vytasil Meč dne, levou položil na dolní jílec a vytáhl Meč noci.

Dva zkřenci je zaslechli a otočili se. Vyskočili neuvěřitelně rychle a zaútočili železem obitými palicemi. Skilgannon uhnul doleva a švihl Mečem dne. Hrotem prosekl srst na hrdle první nestvůry až na krkavici. Stejným pohybem se otočil na patě a Mečem noci proťal kožený kyrys a probodl srdce druhé. Harad se vrhl na zbývající tři. Snaga udeřila jednoho zkřence do hlavy a třpytící se čepele rozštíply kost a vyšly již mrtvé bestii z tlamy. Další zkřenec padl s opeřenou střelou v oku. Poslední skočil po Haradovi. Obrovský dřevorubec se sklonil pod jeho palicí a vrazil mu oba hroty Snagy do břicha. Když studená ocel projela kyrysem, zkřenec vykulil zlaté oči. Strašlivě zavyl a zavrávoral. Harad vyrval Snagu z rány. Příšera znovu zaútočila. Harad se nedokázal rozmáchnout, a tak ji prostě praštil pěstí do brady. Při nárazu praskly dva tesáky. Omámený tvor se pootočil a Snaga mu projela krkem.

Důstojník Věčné zůstal sám. Byl mladý, plavovlasý a pohledný. Ale ruce měl pokryté krví mučeného.

„Koho hledáte?“ zeptal se ho Skilgannon, když důstojník tasil vojenskou šavli.

„Tobě nic neřeknu, odpadlíku!“

„Věřím ti. Což znamená, že mi k ničemu nejsi.“

Skilgannon rychle odrazil nemotorný výpad a mladíkovi téměř odťal hlavu. Ještě než tělo dopadlo na zem, Skilgannon už klečel u zajatce.

„To… se mi… líbilo,“ vydechl muž s krví na rtech.

Harad k němu poklekl z druhé strany. „Lež klidně, Lathare. Zkusíme zastavit to krvácení,“ řekl.

„Ne! Zničili mi nohy a… ukousli mi… ruku. Nechtěl bych… žít… ani kdybych mohl. Zabili moje bratry.“

„Koho hledali?“ zeptal se Skilgannon.

„Starýho slepýho pána a… děvče, co… ti nosí jídlo, Harade. Viděl jsem je včera. S kňoncem. Jedním z našich. Měl jsem jít s nima.“ Lathar zavřel oči a znehybněl. Askari, jež se k nim připojila, si myslela, že zemřel. On ale ještě otevřel oči. „To je mi nějaká sekyra,“ zachraptěl. „Rád bych řekl, – že to stálo za to, jen… abych viděl, jak ty zmetky zabíjíš. Ale nestálo, zatraceně.“

Skilgannon rozvázal škrtidlo. Dřevorubci začala okamžitě tryskat krev z uhryznuté ruky. „Kudy šli?“ zeptal se ještě.

„Na sever. Zatracený žaludy a duby,“ supěl Lathar slábnoucím hlasem. „Nemůžu je… dostat… z hlavy.“

„Ani já ne,“ přiznal Harad a shrnul Latharovi vlasy z čela. Dřevorubec zachroptěl a znehybněl.

„Tvůj přítel?“ otázala se Askari.

„Ne. Ale mohl být,“ odvětil Harad smutně.

„Musíme jít,“ pobízel je Skilgannon. „Pach krve se nese daleko. Za chvíli tu bude plno těch potvor.“

Ještě nedomluvil, když se k nim z jihovýchodu doneslo zavytí.

Stavut celou dlouhou noc neusnul. Tiše seděl stranou od vesničanů a snažil se rozpomenout na všechno, co věděl o lovení. To mu netrvalo dlouho. Nikdy v životě nebyl na lovu a o chování jelenů, losů či jiných divokých masonosných stvoření nevěděl zhola nic. A přece za úsvitu povede do divočiny oddíl masožravých zkřenců. Žaludek se mu stáhl. Chvíli si procítěně nadával.

Snažil se vyhnout pohledu na spící nestvůry. I při odpočinku byly obrovské a děsivé. Jestli nezvládnou lov, jak jim, u sedmi pekel, dokáže pomoct?

„Víš, dráteníku,“ řekl mu jednou Alahir, „i kdybych ti položil na pusu štít, stejně by drnčel.“

V té temné, hrůzyplné noci si musel Stavut přiznat, že jeho přítel měl pravdu. Rychle mu to myslelo a příliš často promluvil dřív, než si věc pořádně rozmyslel. Nedalo se popřít, že plán, jak zkřencům zabránit, aby mu sežrali koně, byl chytrý. Zkrátka jim zachránil den. Z dlouhodobého hlediska pro něj však bude hodně drahý. Až příliš dobře si uměl představit, jaké následky bude mít pobyt v divočině se skupinou hladových zkřenců, pokud nenajdou maso.

Přál si, aby tu byla Askari. Ona lovit uměla. Mohla by mu poradit. Lovkyně mu sice vykládala o jelenech, jenže on ji vždycky poslouchal jen na půl ucha. Hlavně civěl na její nádhernou tvář a tělo a usilovně si ji představoval bez šatů.

Do čehož se pustil i teď.

„Copak ses úplně pomátl?“ zeptal se sám sebe. „Není na to vhodná chvíle.“

Vzpomněl si jen na to, že si Askari vždycky našla skrýš a čekala. Mluvila o tom, že jelena je nutné složit jediným šípem, aby se nevyplašil a neztvrdlo mu maso. Stavut si nemohl vzpomenout, proč by měl mít splašený jelen méně měkké maso.

Rozhodně si vzpomínal spíš na to, co povídala o vlcích. Každý ví, že loví ve smečkách, ale Stavut si do té chvíle neuvědomil, jak složitě lov plánují. Protože nemají výdrž ani rychlost jako jelen, rozdělí se do skupinek a vytvoří velký kruh i míli v průměru. Pak první skupina vyrazí na jelena. Běží a běží a žene kořist ke druhé skupině. Když už jsou první útočníci unavení, štvanici převezme druhá skupina a žene jelena ke třetí. Mezitím první lovci odklušou na předem určenou pozici, odpočinou si a nasbírají síly. Nakonec jelena utahají a ten hledá místo někde na výšině, kde se vlkům postaví. Tou dobou už dorazí všichni vlci, kteří se účastnili honu.

Stavutovi to připadalo úžasně zajímavé.

Teď mu to ale pochopitelně nepomáhalo. Zkřenců bylo jen sedm. Těžko je mohl rozdělit do smeček a obklíčit kopce.

Kdykoliv jindy by mu problém zkřenců připadal zajímavý. Jsou obrovští a silní, a přece neumějí lovit. Hrome, vždyť Stavuta s Askari honili docela chytře. Musel si přiznat, že to zas až tak těžké nebylo. Jejich kořist byla pomalá a zalezla

do jeskyní. Na otevřeném prostranství byl ve výhodě rychlý jelen.

Uběhlo několik hodin. Nakonec Stavut zašel ke spícím vesničanům a probudil Kinyona. Hromotluk se posadil a silnými prsty si prohrábl pískově hnědé vlasy. „Zdál se mi hezkej sen," postěžoval si.

„To máš štěstí. Co mi můžeš říct o lovu?"

„Nikdy jsem v tom nebyl zvlášť dobrej," řekl mu Kinyon, vzal si čutoru a napil se. „Schází mi trpělivost. Proto jsem se dal na vaření."

„Skvělý. Třeba bychom mohli zkřence naučit píct koláče."

Kinyon se vyhrabal z pokrývek. „Promyslíme to, Stavi. Zkřenci jsou silný a rychlý a jelena vyčenichají."

„Ale nechytí ho."

„To je menší nedostatek, připouštím," zabručel Kinyon. Chvíli to probírali, ale pak začal hromotluk zívat a Stavut mu řekl, ať si jde zase lehnout. Kupec vyšel z tábora na stráň a posadil se na vyčnívající skálu.

Ať vymyslí cokoliv, musí to být jednoduchý plán založený na pachu a síle.

A na štěstí, uvědomil si.

11

Když se Stavut vrátil do tábora, pomalu svítalo. Šakul na něj čekal, ostatní potvory dřepěly opodál. „Lovit jelena teď?" zeptal se Šakul.

„Rozhodně. Chvíli to může trvat, takže musíte být trpěliví."

Kupec v červeném odění vyšel z tábora se skupinkou zkřenců za patami. Vítr vál od severu, a tak se Stavut vydal tím směrem nahoru do kopců. Když byli asi půl míle od tábora, zastavil se a zavolal si Šakula. „Cítíš jeleny?" zeptal se ho.

Šakul naklonil velkou tmavou hlavu a nozdry se mu chvěly. „Ano." Ukázal k zalesněným kopcům.

„Dobře," pochválil ho Stavut. „Teď musíme po větru odsud najít jelení stezku."

Zkřenci se nepohnuli. Šakul zavrčel: „Lovíme teď."

„Kolik jelenů jste zatím chytili?" chtěl vědět Stavut.

„Žádný jelena. Lovíme teď!"

Stavutův strach na chvíli vystřídalo podráždění. „Uděláte, co vám řeknu – nebo žádní jeleni nebudou. Já jsem lovec. Velký lovec. Zabil jsem víc jelenů, než… než je hvězd na nebi." Několik nestvůr vzhlédlo k blankytné obloze. „Ne, ne teď," vyjel na ně Stavut. „V noci. V noci jsou na obloze hvězdy. Nejdřív najdeme jelení stezku. Po větru, aby vás neucítili. Pak začneme lovit."

Šakul zkroutil hlavu na bok a trhl jí. Po dlouhém mlčení konečně prohlásil: „Po větru, ano."

„Dobře," řekl Stavut. „Tak jdeme." Asi hodinu obcházeli vysoký kopec pod lesem, o němž Šakul tvrdil, že v něm jsou jeleni. Našli tři stezky. U třetí si Stavut přivolal Šakula. „Teď vybereme nejlepší z tvých zkřenců a pověříme je honěním jelenů."

„Jelena moc rychlá."

„Správně. Ale my je poženeme směrem k nám. Jeden zkřenec musí vylézt po této stezce, aby se dostal za jeleny, kteří pak zachytí jeho pach. Další musí vylézt po té poslední stezce. Jeho pach musejí jeleni zachytit taky. Pak by měli běžet po té třetí stezce k nám. My ostatní si tu na ně počkáme. Protože budeme mít vítr ve tvářích, jeleni nás neucítí. Až vyběhnou z lesa, vrhneme se na ně a jednoho srazíme."

„Jak?" zeptal se Šakul.

„Aha, tak to vezmeme pomaleji," zabručel Stavut a posadil se na plochý balvan. „Potřebujeme dva tvé zkřence, jeden půjde po první stezce, druhý půjde po druhé stezce. Musejí se dostat za jeleny, aby je jeleni ucítili a začali utíkat. Ty, já a ostatní se schováme na konci třetí stezky. Jeleni poběží k nám. Když se přiblíží, my po nich skočíme a jednoho zabijeme."

„Znovu."

Stavut ten jednoduchý plán vysvětloval ještě dvakrát. Šakul si dřepl, zavřel oči a trhal hlavou ze strany na stranu. Nakonec tiše zavrčel. „Ne tam," prohlásil nakonec.

„Co tam není?"

„Smečka. Třetí stezka. Ne tam."

„Proč tam nebudeme?" zeptal se Stavut trpělivě.

„Dlouhá cesta. Všechna jelena byla utekla."

Stavut chvíli netušil, o čem tvor mluví. Pak mu to došlo. Šakul měl pravdu. Jestli zkřenci vyběhnou na kopec a vyplaší jeleny, ti se okamžitě rozběhnou. Obejít kopec a zaujmout postavení jim potrvá nejméně půl hodiny. A zkřenci, který měl běžet po druhé stezce, by trvalo ještě déle dostat se na pozici.

„Správně," pochválil ho Stavut. „Říkal jsem si, jak dlouho ti potrvá, než objevíš trhlinu v plánu. Vedl sis dobře. Teď ta druhá část. První zkřenec počká pod kopcem a druhého pošleme kolem kopce k druhé stezce. Potom se vrátíme. Až budeme všichni na místě, tak… Zavyjeme! Ano, to je ono. Můžete zavýt. Jednou. Zkřenec na první stezce může… ehm, zavýt v odpověď. Stejně tak ten druhý. Pak budeme, vědět, že všichni jsou na pozicích a… lov může začít."

„Znovu."

„Znovu? Ten šutr, na kterým sedím, už slyšel dost o lovu na jelena."

„Šutr?"

„Zapomeň na to. Projdeme si to znovu. Pak vybereme dva nejchytřejší zkřence. Vlastně, když o tom tak uvažuju, nejchytřejší je možná špatný výraz. Máš někoho chytrýho, bystrýho, důvtipnýho?"

„Ne."

„Jaký překvapení. Dobrá, projdeme si to znovu.“ Stavut měl pocit, že zatímco tu seděl se Šakulem, uplynulo několik dní, ale mohutný zkřenec nakonec kývl.

„Dobře,“ řekl.

Vysvětlit plán ostatním trvalo ještě déle. Stavut je poslouchal, jak se baví mezi sebou, a snažil se sledovat hrdelní vrčení a bručení, zpestřující hovor. Jeden zkřenec mlčel. Byl štíhlejší a menší než ostatní, hlavu měl protaženější a oči dál od sebe. Srst měl šedohnědou. Konečně promluvil. Vyplazoval dlouhý jazyk, takže šišlal, a Stavut nedokázal pochopit, co se snaží sdělit. Šakul překládal.

„Grava říká vytí plaší jelena.“

„Dobře,“ vyhrkl Stavut. „Skvělý postřeh. Dobrá práce. Nevadí, když ti dva… zvědové jeleny vyplaší. To ostatně chceme. Až budeme my na pozici, písknu, a dva zvědové zavyjí potom.“

„Písknu?“ podivil se Šakul.

Stavut si strčil dva prsty do úst a pronikavě zahvízdal. „Takhle!“

„Aha, dobře,“ pochopil Šakul.

„Myslím, že Grava by měl být jeden ze zvědů.“

„Ano, Grava. On pohoní jelena k nám. Já budu druhá zvěd.“

Stavut se napjal. To by znamenalo, že zůstane s pěti zkřenci, které nezná. „Myslím, že ty bys měl být s lovci,“ navrhl rychle.

„Ne, já jdu.“

Stavut pochopil, že hádat se s ním nemá smysl. „V pořádku. Hlavně nezapomeň, že se musíš dostat za jeleny a pak se na ně vrhnout. Přinutit je, aby běželi po třetí stezce. Někteří utečou, ale jednoho bychom měli ulovit. No… možná ne napoprvé. Uvidíme.“

Šakul bez dalšího slova odklusal kolem kopce. Grava se vyšplhal kousek po první jelení stezce a dřepl si. Stavut se s povzdechem vydal ke třetí stezce a pět zkřenců ho mlčky následovalo. Cestou přemýšlel o všem, co by se mohlo zvrtnout. Jeleni si můžou najít jinou stezku. Nemusejí se držet stezky, můžou se rozprchnout mezi stromy. Co vůbec ví o jelenech? S každým krokem mu klesala nálada. Křoví na úpatí kopce bylo husté. Rozkázal zkřencům, ať se schovají. „Buďte připravení!“ přikazoval jim. „Musíte být rychlí.“

Zkřenci se rozestoupili a dřepli si do houští. Stavut zašel k padlému stromu a posadil se zády k němu. „Tohle je pitomej plán a ty jsi hňup,“ spílal si. Pak si uvědomil, že zapomněl dát znamení Šakulovi a Gravovi. Vstal a hlasitě zahvízdal. Odpovědí mu bylo zavytí od severu a vzápětí další.

„Připravte se!“ křikl a přikrčil se za padlý strom.

Z kopce se neslo vytí, z něhož tuhla krev v žilách. Stavut čekal. Najednou se v dohledu objevila laň, odskočila ze stezky a uhnula příliš daleko od zkřenců. Druhá proskočila nízkým křovím a unikla. Stavut zaklel. V té chvíli těsně nad místem, kde se zkřenci ukrývali, vyrazilo z křoví sedm laní vedených statným jelenem. Šelmy vyskočily z úkrytů a zaútočily. Dvě laně uhnuly, ale jelen šel k zemi s hrdlem rozervaným ostrými drápy. Na zemi se ocitly ještě dvě laně. Pátá odskočila a pokusila se vyběhnout zpátky do kopce. Vynořil se Šakul, pohybující se ohromně rychle, skočil lani na záda a srazil ji k zemi. Zakousl se jí do krku a zlomil jí vaz. Ve Stavutovi by se krve nedořezal. V posledních několika hodinách se bestií trochu přestal bát. Nyní však na vlastní oči viděl jejich strašlivou sílu, viděl jejich obličeje zkřivené žízní po krvi, viděl příšerné rány způsobené ostrými drápy.

Podlamovaly se mu nohy a stahoval se mu žaludek. Ztěžka polkl a usoudil, že je vhodná chvíle vrátit se do tábora. Pak si všiml, že se žádný ze zkřenců nekrmí. Všichni civěli na něj. Nikdo se nepohnul. Stavut pochopil, že se od něj něco čeká, ale netušil, co by to mohlo být. Konečně se Šakul sklonil nad mrtvým jelenem. Švihl prackou, roztrhl žebra a obnažil hrudní dutinu, sáhl dovnitř, utrhl kus plic a s krvavým kusem přistoupil ke Stavutovi. „Krvavá košile jí první,“ sdělil mu. Stavut by mu byl rád vysvětlil, že hlad je poslední, nač teď myslí, avšak vycítil, jak je toto gesto důležité. Vzal si teplé maso ze Šakulových drápů, zvedl ho ke rtům a pokusil se ukousnout sousto. Ucítil v ústech krev a začal se dávit. Zkřenci zařvali a vrhli se na jeleny.

„Ty velký lovec,“ pochválil Stavuta Šakul. Stavut se zahleděl na mrtvého jelena. Jak se mu ostré zuby zaryly do těla, hlava se kývala sem a tam a hnědé oči se vyčítavě upíraly na Stavuta.

Šakul se vrátil k první mrtvole, odstrčil jiného zkřence a dřepl si.

Stavut se na roztřesených nohou vrátil ke kládě a svezl se na ni. Uvědomil si, že stále ještě drží krvavý kus masa, který mu strčil Šakul, a zahodil ho. Cítil se prázdný, ale pak ho napadlo něco příjemného. Nejenže byl jeho nápad úspěšný, byl přímo vynikající. Zachránil své koně a vesničany a naučil zkřence lovit. To není špatné na kupce, který o lovu neví zhola nic. Tento den bude jedním z mála, kdy všechno dopadlo dobře. Uklidnil se a už vymýšlel, jak své dobrodružství vylíčí Alahirovi, až se zase sejdou. „Nazvali mě Krvavá košile. Velký lovec.“ Snažil se představit si obdivný výraz na Alahirově tváři, ale nějak se mu to nedařilo. Nevadí. Tuto krásnou chvíli mu nemohlo nic pokazit.

Už s lepším pocitem vstal.

V té chvíli se z lesa vynořilo devět zkřenců. Neměli na sobě ani nit z uniformy, ale stále drželi dlouhé palice pobité železnými hřeby.

Šakul a jeho šest zkřenců je spatřili a zvedli se od krmení. S vrčením se rozestupovali. Jen jeden ze Šakulových zkřenců měl palici. Ostatní očividně zbraně zahodili po boji v jeskyni. Pokud dojde k bitvě, bylo možné, že vyhrají cizí zkřenci. Poté by Stavuta a vesničany čekalo nové nebezpečí.

„Zachovejme klid,“ prohlásil Stavut bez přemýšlení. „Je krásnej den a slunce svítí.“ Pomalu vykročil k oběma skupinám. Zkřenec v čele nově příchozích byl vyšší než ostatní, měřil přes sedm stop. Srst na hlavě měl černou, na plecích, prsou a pažích prošedivělou. Tlamu měl protaženou a přes dolní pysk mu přečnívaly dva dlouhé řezáky. „Kdo jsi?“ zeptal se ho Stavut. Tvor na něj upřel zelené oči, v nichž se mu leskla nenávist.

„Zabíjím lysí," štěkl a zvedl palici.

„My zabíjíme jeleny," pospíšil si Stavut. „Lovíme. Hodujeme. Jak je to dlouho, co jste naposledy měli jelení maso?" Podíval se na ostatní zkřence. Vypadali hubeně, jazyky měli vyplazené a z vůně čerstvého masa se jim chvěly nozdry.

„Vezmeme vaše maso!" odsekl vůdce.

„A pak co?" opáčil Stavut. „Zase budete mít hlad. Já vám ukážu, jak lovit."

„Ty zemřeš!" Palice zasvištěla. Stavut odskočil dozadu. V té chvíli se po vůdci vrhl Šakul a oba spadli na zem. Cvakali zuby a rvali si chlupy a kůži. Vůdce pustil palici a dál zápasili zuby drápy, prskali a vrčeli. Boj byl krátký, krvavý a surový. Skončil, když Šakul sevřel vůdci hrdlo a trhl hlavou. Srst a svaly se rozestoupily a z přetržené krční tepny vytryskla krev. Šakul se zvedl nad umírající šelmu, udeřil ho pěstmi do prsou, zpřelámal mu žebra a rozerval kůži. Z rány vytrhl srdce a zvedl ho vysoko nad hlavu.

Srdce odhodil na zem, napjal se a připravil se vrhnout na ostatních osm.

„Počkej, Šakule!" křikl Stavut. „Všichni stát!" Šakul se uvolnil a otočil se ke Stavutovi. „S větší smečkou můžeš líp lovit. Šestnáct… ech, patnáct –" opravil se, když si všiml krve kapající ze Šakulovy tlamy – „patnáct je pro smečku dobrý číslo. Ať se k tobě přidají. Je tu dost masa pro všechny. Můžeš je naučit, aby lovili s váma."

„Krvavá košile chce tyhle tvory živá? To jsou nepřítel."

„Ne, Šakule. To byli nepřátelé. Pravdou je, že to jsou zběhlí zkřenci jako vy. Budou je štvát – stejně jako vás. Potřebujete se navzájem. S patnácti se ti bude lovit líp než se sedmi. Nech je žít. Ať se nažerou. Promysli si, co jsem řekl."

Šakul zvedl mohutnou medvědí hlavu a tiše zavrčel. Pak přistoupil k prvnímu z cizích zkřenců. „Ty bojuješ?" zavrčel. Tvor se spustil na všechny čtyři a obrátil se k Šakulovi zády. Jeden po druhém zopakovali ostatní stejný manévr, Šakul mezi nimi s vrčením prošel a vrátil se ke Stavutovi. „Je to," prohlásil. „Můžou žrát. Pověz jim."

„Jděte se nažrat," rozkázal Stavut. Osm vyhladovělých zkřenců se zvedlo a rozběhlo se k uloveným jelenům.

„Naše smečka teď je větší," pochválil si Šakul.

„Tvoje smečka," opravil ho znepokojeně Stavut.

„Smečka Krvavé košile," upřesnil Šakul.

V poledne do Petar vstoupilo tisíc vojáků, pochodujících v trojstupu, a za nimi následoval pluk čtyř a půl tisíce zkřenců. Za nimi rachotilo padesát zásobovacích vozů a sto dalších bylo na cestě. Tři sta jezdců s bílými chocholy na přilbicích a s kyrysy z leštěné oceli doprovázelo Věčnou nahoru k Landischánovu paláci.

Jianna, bývalá černokněžna Naashanu, jela na zvláštním koni. Byl čistě bílý, osmnáct dlaní v kohoutku, s hlavou ozdobenou dvěma rohy, jež se mu stáčely kolem uší jako rohy horské kozy. Na přilbě, vytepané z lesklého stříbra, měla stejné rohy a sluneční světlo se jí odráželo od jemných kroužků ramenních chráničů, které měla přehozené přes košili z tenké černé kůže bez rukávů. Štíhlá, krásná žena přitáhla otěže rohatému koni a zadívala se na osadu. Když jí zrak padl na vypálené budovy a zbytky pohřebních hranic, zatvářila se rozzlobeně. Osadou procházeli lidé, ale po vzkvétajícím městě, jež tu bylo ještě před několika dny, nebylo ani stopy.

Věčná pobídla koně a vyjela k paláci.

V bráně na ni čekal Unwallis. Hluboko se jí poklonil. Ve slunečním světle vypadal starý, vrásky měl hluboké, oči unavené. Jianna si nakrátko vzpomněla na mladého muže, jehož si před půl stoletím vzala do postele. Byl duchaplný, dobrý společník, i když si nevzpomínala, že by se nějak vyznamenal jako milenec. Unwallis byl jen jednou z mnoha přechodných známostí, jež měly zmírnit nudu. Většina byla zklamáním, některé poskytly pomíjivou radost a několik si jich skutečně zapamatovala. Landischánova oddanost byla zprvu příjemná, ale brzy začala dusit.

Kopyta rohatého koně zaklapala na kamenném dláždění před vchodem. Věčná zastavila před Unwallisem, jenž se znovu poklonil. Měl na sobě dlouhou šedou tuniku se stříbrnou orlí hlavou vyšitou na rameni.

Věčná pocítila lítost. Naposledy tento šat viděla před deseti lety na Landischánovi v dirananském paláci.

Měla jsem ho zabít už tenkrát, pomyslela si.

Seskočila z koně. Jeden jezdec popojel blíž, převzal otěže rohatého koně a odvedl ho pryč.

„Vypadáš jako mrtvola," prohodila k Unwallisovi.

„A ty, má královno, jako vždy přímo zříš," opáčil.

Jianna se rozhodně necítila zářivě. Současnému tělu bude brzy čtyřicet, a třebaže na něm nebyly žádné viditelné známky stáří, cítila je. Dlouhá cesta byla únavná a píchalo ji v bedrech. Podívala se Unwallisovi do očí. Byl nervóznější, než čekala.

„Kde je Decado?"

„Někde v divočině, Výsosti. Stále hledá Gamala."

„Co se tady stalo?"

„Nebyl jsem tu, když… došlo k problémům, Výsosti. Decado tvrdí, že zdejší lidé chtěli Gamala schovat. Považoval za nutné jich několik zabít. Zbytek zpanikařil a uprchl. Zkřenci se vzbouřili. Domy vyhořely, jak sama vidíš. Někteří lidé se odvážili vrátit. Přijdou i další – pokud nepropuknou další násilnosti. Nechal jsem pro tebe, Výsosti, připravit pokoje. Pořád tu nejsou žádní sluhové, ale pomalu se vše vrací k normálu."

Přes snahu o neutralitu Jianna vycítila náznak kritiky. Decado tento jednoduchý útok zpackal a způsobil právě to, před čím ho varovala. Už téměř přišel čas ho odložit. Ale vzápětí si uvědomila, že Decado nebude jako ostatní milenci. On se nenechá jen tak zapudit. No dobrá, řekla si, takže bude muset zemřít. Až dorazí Memnon, probere to s ním.

„Nechal jsi mi připravit lázeň?" zeptala se Unwallise.

„Ano, Výsosti, voda se právě ohřívá. Ale…"

Znovu ta nervozita.

„Co se děje?“

„Na něco by ses měla podívat. Myslím, že je to skutečně naléhavé.“

„Ukaž,“ vybídla ho. Unwallis se uklonil a odvedl Jiannu palácem do velké knihovny. Prošel až nakonec a zastavil se v Landischánově malé pracovně.

V místnosti bez oken hořela lampa a bylo tu horko a dusno. Na stole ležel rám z obrazu. Jianna poprvé po mnoha staletích pocítila šok tak velký, až se jí roztřásla kolena. Musela se opřít o stůl, když se zadívala na potetovanou kůži napjatou v rámu.

„Našel Skilgannona, Výsosti. Myslím, že ho přivedl zpátky.“

Zlehka položila ruku na vytetovaného orla. „Znovuzrozený?“

„Víc než to. Ve svých poznámkách mluví Landis o tom, že Gamal našel Skilgannonovu duši.“

Jianna se snažila ovládnout. Hlavou jí vířily obrazy, přemáhaly ji pocity. Promluvila co nejklidněji. „Je to vážně zajímavé,“ řekla Unwallisovi. „Promluvíme si později. Nejdřív se vykoupu. Pošli jezdce naproti černému vozu. Memnon by tu měl být za soumraku.“

Na ztěžklých nohou se vydala za Unwallisem do koupelny. Vojáci nosili horkou vodu do vany z modře žilkovaného mramoru. Unwallis přistoupil k polici s nádobkami s vonnými oleji. Zvedal skleněná víka a čichal, než se rozhodl pro levandulový. Odnesl ho k vaně a nalil trochu oleje do kouřící vody. Lázeň byla zpola plná a voda šplouchala na druhém ze čtyř schůdků, které do ní vedly. „Doneste studenou vodu,“ přikázal vojákům.

Jianna vyšla na široký balkon s výhledem na hory. Sundala si rohatou přilbici a položila ji na proutěný stolek. Dlouhé tmavé vlasy měla rozpuštěné. Chtěla položit tolik otázek, jenomže by tím odhalila, jak důležité podle ní Skilgannonovo vzkříšení je. Takovou slabost nesměla ukázat před nikým – ani před někým tak věrným jako Unwallis.

Vzpomínala na to, kdy Oleka Skilgannona viděla naposledy. Právě vybojoval zuřivý souboj se zrádcem Boraniem a stál na hradbách vysoko nad skalisky. Byla s ním ta šílená žena vyzbrojená zdobenou černou kuší. Pokusila se skočit, ale Skilgannon se vrhl z cimbuří, zachytil ji a pak se ještě dokázal chytit vyčnívající skály. Jianna vyběhla na hradbu a nahlédla dolů. Odhodlaně se držel, ale ženu udržet nedokázal. Stahovala je oba dolů.

„Pusť tu holku. Vytáhnu tě.“

„Nemůžu.“

„Mor na tebe, Oleku! Zemřete oba!“

„Ona je… poslední, kdo přežil… z Perapole.“ Ruku měl kluzkou krví a sevření povolovalo. Zavrčel a snažil se udržet.

Jianna vylezla na cimbuří a spustila se na uzounkou římsu. Držíc se cimbuří natáhla ruku a sevřela jeho zápěstí. „Teď spadneme všichni, ty pitomče!“ prskla. Díky ní se dokázal udržet, ale cítil, jak ho opouštějí síly. Jianna mu jenom získala pár chvil navíc.

Náhle se Garianne odlehčila. Podíval se dolů a viděl, že Druss vylezl z okna podkrovní síně a nyní stojí na parapetu a podpírá bezvládnou dívku. „Pusť ji, mládenče! Držím ji.“ Skilgannon vděčně povolil sevření. Garianne sklouzla Drussovi do náruče. Skilgannon se mohl levou rukou chytit za kamenný okraj, a když mu Jianna uhnula, vylezl na cimbuří.

Jianna ho vzala za ruku a otřela mu krev. „Skoro jsme zemřeli. Stála za to?“ zeptala se tiše.

„Jestli stála za víc než černokněžna a Hrozný? Rozhodně.“

„Tak to jsi stále hlupák, Oleku,“ štěkla. „A já nemám na hlupáky čas.“ Nicméně neodešla.

„Musíme se rozloučit,“ podotkl Skilgannon.

„Nechci to říct,“ pravila. Skilgannon se k ní naklonil a políbil ji na rty. Na ochoz dorazil Malanek s několika vojáky. Když Jianna popadla Skilgannona kolem krku, zůstali uctivě stát vpovzdáli.

„Oba jsme hlupáci,“ šeptla.

S tím se k němu otočila zády. Když vyjížděla z citadely, ohlédla se jen jednou. Na cimbuří stál Skilgannon s Drussem.

Už ho nikdy neviděla, třebaže jeho dobrodružství bedlivě sledovala.

Nakonec, když se dozvěděla, že se připravuje čelit žarnské moci, vedla naashanské vojsko do boje se Žarny a rozdrtila dvě jejich armády. Doufala, že mu to pomůže přežít.

Za svého života se již nedozvěděla, jestli uspěla. Noc po bitvě se jí udělalo nevolno. Hrudník jí sevřela bolest a projížděla jí do levé ruky. Síly ji opustily, musela ulehnout. V jisté chvíli, ač si na ni teď nevzpomínala, ji opustil život.

Na balkoně se zachvěla, jak si připomněla onu hroznou dobu strávenou v prázdnotě. Snažili se ji zabít démoni a ona si chvíli myslela, že uspějí. Pak jí přišla pomoc z prapodivné strany. Právě byla obklíčena šupinatými bestiemi s černýma očima a dlouhými drápy, když se objevilo jasné světlo. Řadami démonů proběhl oheň, několik jich zabil a zbytek rozprášil. Jianna nehybně stála s pozdviženou dýkou. Z kouře se vynořila stařena. „Láska nás zaslepuje před nebezpečím,“ zachechtala se babice.

„To jsi řekla, když jsem tě zabila,“ zasyčela Jianna. „Nevím, co to znamenalo tenkrát, a nevím to ani teď.“

„Pojď se mnou do mé jeskyně, dítě, promluvíme si.“

„Jestli chceš pomstu, udělej to hned. Nemám náladu na hovory.“

„Pomstu? Ach, Jianno, holubičko moje. Tobě bych v životě neublížila a neublížím ani tvému duchovi teď. Co jsem měla na mysli, když jsi mi vrazila Meč ohně do zad? Myslela jsem to tak, že jsem tě milovala celý tvůj život. Stejně jako jsem milovala tvou matku. Jsi krev mé krve. Jsi můj potomek, dítě. Poslední z Hewlina rodu. Teď pojď se mnou. Ochráním tě.“

„Chtěla jsi zabít Oleka. On byl největší láskou mého života.“

„Ne, to nebyl, Jianno. Buď k sobě upřímná. Víc jsi milovala moc. Jinak by ses všeho vzdala, jen abys mohla být s ním. Žena v tobě ho milovala, královna v tobě věděla, že je nebezpečný. Což se taky ukázalo. V paláci, než jsi vedla vojsko proti Žarnům, ti nebylo dobře. Tví vlastní lékaři ti radili, ať zůstaneš doma a odpočíváš. Nedala jsi na ně v marné snaze

ho zachránit. Stejně umřel, dítě.“

„Ale zvítězil, ne?“

„Ovšemže ano. Byl to Skilgannon.“

„Je tady? Někde?“

Stařeně vyletěl z prstů oheň. Jakýsi démon zaječel a opět se snesla temnota.

„Promluvme si někde v bezpečí.“

Jianna ji následovala do prudkého kopce a do hluboké jeskyně. Stařena pokynula a vchod uzavřela stěna plamenů. V jejím světle se posadila na kamennou římsu a zadívala se na Jiannu. „Ještě že tu nejsou zrcadla, Jianno. Bojím se, že to, co bys uviděla, by se ti pranic nelíbilo.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se na svou ruku.“

Ve světle ohně Jianna uviděla, že stejně jako nestvůry, které ji napadly, má kůži šedou a šupinatou. „Proč vypadám takhle?“ otázala se, vrátivši dýku do pochvy, a přejela si prsty po hrbolaté kůži na obličeji.

„Následuje nás zlo, které spácháme. Tady náš duch odráží naše skutečné já.“

„Ty nemáš šupiny, a přesto jsi v životě spáchala hrozné věci.“

„Funguje tu magie, dítě, i když ne tak silně jako v hmotném světě. Ale jsem taky šupinatá obluda, jenom to zakrývám, abys přede mnou neutekla. Nebo hůř, abys do mě nevrazila tu dýku, co jsem ti dala.“

„Co bude teď? Musíme někam jít, abychom unikly těm hrůzám?“

Stařena zavrtěla hlavou.

„Pro duše, jako jsou naše, není nikde místo, příbuzná. Nyní přebýváme tady. Ale ty máš naději. Tvoje kosti uložili do krypty pod tvou kamennou sochou v palácových zahradách. Ty kosti by mohly být klíčem k návratu do těla. Uvidíme. Přežijeme.“

„Lázeň je připravená, Výsosti,“ oznámil jí Unwallis.

Jianna se vrátila do koupelny, svlékla se a vstoupila do provoněné vody.

„Co se stalo se znovuzrozeným Skilgannonem?“ otázala se. „Zabil ho Decado?“

„Když Decado přišel pro Landise, nebyl tu, Výsosti. Je někde v lese s dalším znovuzrozeným.“

„Dalším?“

„Landis zřejmě experimentoval s kostmi nalezenými v medailonku ve Skilgannonově hrobce.“

„Jeho žena Dajan,“ hádala Jianna. „Byl to jeho sen, přivést ji zpátky k životu.“

„Ne, Výsosti. Byl to muž. Landis ho popsal jako trudnomyslného obra, nesmírně silného a prchlivého. V poslední poznámce se zmiňuje o dvojhlavé sekeře, kterou mu měl Skilgannon dát na Landisovu žádost. Tu také našli v hrobce.“

„Ta sekera se jmenuje Snaga,“ poznamenala Jianna. „Muž, který ji v životě nosil, byl znám jako Druss Veliký.“ Položila se do vody a náhle se zasmála. „Ach, Landisi, byl jsi tak strašně chytrý.“

Chvíli se uvolňovala, pak vylezla z vody. Unwallis čekal s dlouhou, měkkou osuškou, kterou jí přidržel. Jianna si ji vzala, přehodila si ji přes ramena a vyšla zase na balkon.

Vlhká kůže ji studila.

„Ještě po mně toužíš, Unwallisi?“ zavolala na něj.

„Ano, Veličenstvo, ale obávám se, že na slušný výkon jsem už trochu moc starý.“

„V tom případě na to půjdeme něžně, protože se potřebuju trochu rozptýlit.“

„Decado se určitě brzy vrátí.“

„Bojíš se ho, Unwallisi?“ zeptala se, přistoupila blíž k prošedivělému státníkovi a položila mu ruce na ramena.

„Ano, Výsosti.“

„A přestaneš mě kvůli tomu milovat?“ Sklouzla mu rukou po přednici tuniky.

„Zjevně ne,“ přiznal.

Setmělo se a Askari, Harad a Skilgannon stále ještě nenašli slepého starce a Charis. Askari našla stopy. Zprvu si myslela, že po jejich stopě jde zkřenec, ale brzy si uvědomila, že bestie putuje s nimi. Místy se její šlépěje překrývaly se stopami obou lidí, ale jindy tomu bylo právě naopak. Mířili k severu, avšak nešli příliš rychle. Přesto bylo po setmění hloupé hnát se dál. Stopu mohli kdykoliv ztratit. A tak Askari našla chráněné místo pro přenocování, kde se bez ohně uložili a čekali na ráno. Harad se jen mlčky natáhl a usnul. Skilgannon seděl stranou a tvářil se sklíčeně a nepřítomně. Od té chvíle na stráni, kdy ho slyšela, jak spílá nebesům, se změnil. Měl v sobě takový vztek, takovou sílu. A předtím ho viděla tancovat, otáčel se a vyskakoval s neobyčejným půvabem. Ten rozpor byl obrovský. A ještě zřetelnější byl, když ho teď viděla bojovat. Zabíjel zkřence s chladnou hlavou a důstojníka zavraždil bez přemýšlení. Byl v každém ohledu nebezpečný, a Askari jeho tísnivé mlčení znepokojovalo.

„Co dělá dobrýho šermíře?“ zeptala se ho, aby nějak začala rozhovor. Jeho výraz se na chviličku změnil, jak ho vyrušila ze zamyšlení. Zprvu si myslela, že jí řekne, ať ho nechá na pokoji, ale zřejmě se už uklidnil.

„Spojení sil,“ začal vysvětlovat. „Něco se naučíš, něco máš vrozené. Rychlá ruka, dobrý zrak, rovnováha. Schopnost nevnímat strach a osvobodit mysl.“

„Můžeš se naučit nějaký fígle?“

„Fígle?“

„Jako když střílíš z luku. Tajemství je v tom, vypustit šíp po výdechu, aby se ti nehýbal hrudník. Když zadržíš dech, jsi moc napjatý. Když vydechuješ nebo nadechuješ, ovlivňuje to tvou ruku. Proto pomalu vydechneš, a když máš plíce prázdný, vystřelíš.“

„Aha, chápu. S čepelí a proti jinému mistrovi musíš hledat iluzi jiného místa. Přestaneš vnímat okolí, teplo, zimu,

bolest, hlad, strach. Tělo pak může dělat to, k čemu bylo vycvičeno. Šermíř se musí naučit desítky pohybů, různé útoky, protiútoky, obranu. Pak do boje vpluje jako tanečník.“

Askari se zadívala na spícího Harada. Velkou ruku měl sevřenou kolem toporu stříbrné sekery.

„Jak by si šermíř vedl proti chlapovi se sekerou?“

„To by záviselo na tom, kdo by ji držel. Při takovém souboji máš jenom jedinou jistotu. Nebude trvat dlouho. Abys zabila muže se sekerou, musíš se přiblížit na dosah jeho zbraně. Pokud je rychlý, zatne do tebe čepel dřív, než stačíš zaútočit a ustoupit. Dobrý šermíř by protivníka zabil, protože sekera je na útočnou zbraň příliš těžká a k obraně se moc nehodí. Ale tuhle sekeru kdysi nosil Veliký. Neznám šermíře, který by ho dokázal porazit a přežít. Aspoň to nikdy nikdo nedokázal.“

„Co se s ním stalo?“

„Padl v bitvě nedaleko odsud. Bylo mu šedesát a stále bojoval jako obr.“

„Mluvíš, jako bys ho znal.“

Harad zabručel a posadil se. „Jak se má člověk vyspat, když pořád žvaníte?“ zavrčel, poškrábal se v hustém černém vousu a zeptal se, jestli nezůstalo něco k jídlu.

„Ne,“ řekla Askari. „Měli jsme jídlo, aby nám vydrželo do Petar. Zítra najdu maso, ale možná ho budeme muset jíst syrový. Vůně pečínky se po větru nese hodně daleko.“

Zaslechli dusot kopyt a umlkli. Skilgannon pokynul Haradovi, ať zůstane, kde je, a pak se s Askari plavně zvedli a odkradli se k houští na kraji dolíku. Opatrně vylezli do svahu. Pod sebou na široké stezce spatřili šest jezdců následujících hubeného zkřence. Větřík vál směrem k oběma pozorovatelům, takže je šelma nemohla ucítit. Ta se spustila na všechny čtyři, očichala stezku a ukázala k severozápadu. Skupinka pokračovala v cestě.

Skilgannon s Askari slezli zpátky do dolíku. Harad stál, sekeru v ruce, a čekal na ně. „Jezdci,“ hlásil Skilgannon. „Odjeli. Musíme za nimi.“

„Proč?“ chtěl vědět Harad.

„Vůdce byl vrah jménem Decado. Myslím, že jde po Gamalovi.“

„Landischán mi o Decadovi vyprávěl,“ ozvala se Askari. „Prý je děsivý. Nosí dva meče jako ty. Zabil mnoho mužů. Landis říkal, že s mečem se mu nemůže nikdo postavit.“

„To teď není náš problém,“ uklidnil ji Skilgannon. „Nejdřív musíme za nimi. Nebudou tušit, že mají nepřítele v zádech. Vítr teď vane směrem k nám, ale nesmíme dělat hluk. Askari, ty půjdeš první. Nechávej na cestě značky, abychom tě mohli potmě sledovat. S trochou štěstí stopu ztratí nebo se zastaví na noc. Pokud se to stane, obejdeme je a vyhledáme Gamala dřív, než to udělají oni.“

„A pokud ne?“ zeptal se Harad.

„Potom je všechny zabijeme. Ty s Askari vyřídíte stopaře a jezdce. Já si vezmu na starost Decada.“

Askari se netvářila přesvědčeně. „Musíš vědět, že Decado není člověk,“ pravila. „Je jeden z těch znovuzrozených bez duše, přivedli ho zpátky z pekla. Landis mi to povídal.“ Dotkla se čela a hrudi ve znamení požehnané kněžky a pokračovala. „To jsou prokletí tvorové, kteří jenom vypadají jako lidi. Mají sílu jako démoni a jsou neporazitelní.“

Haradovi potemněla tvář.

„Doufejme, že máš pravdu,“ řekl Skilgannon chladně k Askari.

„Nerozumím ti.“

„Pochopíš to, ale teď není čas to probírat. Běž, my půjdeme za tebou.“

Askari si hodila luk přes rameno, otočila se a odběhla k severozápadu.

Skilgannon se podíval na Harada, jenž se mračil. „Jenom opakuje pověry. Nic to neznamená.“

„A co když má pravdu?“

„Nemá. Myslíš, že by se muž bez duše pokoušel zachránit ženu v nebezpečí?“

„Nevím, co si mám myslet,“ povzdechl si Harad, ale trochu se uvolnil. „Před týdnem jsem byl dřevorubec. Největší starosti mi dělalo splnit kvótu a vydělat dost, abych si mohl koupit zásoby na zimu. A teď? Teď mám sekeru mrtvého hrdiny a už jsem bojoval a zabíjel.“

Skilgannon chvíli mlčel, jen se zadíval do známých, ledově modrých očí. „Skutečný problém je, že se ti to líbí, viď?“

„Ano, líbí,“ přiznal Harad. „A proto se bojím, že ta holka má pravdu.“

„Nejblíž životu jsme, když čelíme smrti,“ opáčil Skilgannon. „Krev se nám pění, vzduch sladce voní, obloha je nesnesitelně krásně modrá. Bitva je vzrušující. Proto jsou ty příšerné ohavnosti války tak oblíbené. A teď pojďme za Askari.“

Blížila se půlnoc a bolest se změnila z neutuchajícího bodání ve spáncích v prudkou agónii za očima, tak prudkou, až se mu z toho dělalo nevolno. Decado přitáhl otěže na rovnějším pásu vysoko na svahu, a když sesedal, málem upadl. Několik kroků vrávoral, pak se svezl na zem. Žaludek se mu obrátil a tělem mu projela nová vlna bolesti. Z váčku u pasu vytáhl malou skleněnou lahvičku. Třesoucími se prsty odlomil voskovou zátku a napil se. Už dávno se naučil snášet ohavnou kovovou pachuť. Aniž by něco řekl jezdcům, vytáhl Meče krve a ohně, položil je na zem a natáhl se vedle nich.

Za zavřenými víčky mu vířily jasné barvy. Smysly se mu zbystřily. Pach koní byl silnější, slyšel je, jak dýchají, jak vržou kožená sedla, když jezdci poposedávají. Bolest ještě zesílila, jako vždycky, když mu jed pronikl do těla. Do břicha se mu zaťaly ostré spáry a ruce i prsty mu brněly. Ležel bez pohnutí a čekal. Občas byla vidění drsná a děsivá a způsobovala mu další bolest. Jindy byla něžná a utišující a on upadl do mírumilovných snů o lepších časech.

Už dávno v ně přestal doufat. Buď přijdou, nebo ne. Nemohl to nijak ovlivnit.

Vůně trávy byla silnější a ve vánku jako by byla cítit voňavka.

Před očima mu vyvstal Memnonův bledý, nazlátlý obličej, jako uhel černé vlasy sčesané z čela, hubená tvář a velké, tmavé oči mandlového tvaru, které se na něj pozorně upíraly. Seděl u Decadova lůžka. Přes okna byly zatažené těžké černé závěsy a jediné světlo vydávaly dvě lampy. „Už se cítíš lépe, dítě?“ zeptal se Memnon.

Decado si na tu dávnou noc vzpomínal. Bylo mu jedenáct a strašlivá bolest hlavy ho neopouštěla po několik dní. Pokoušel se zbavit vědomí, když tloukl hlavou o kamennou zeď, ale způsobil si jen bouli na čele a bolest to ještě zhoršilo.

Nyní ležel ve velkém loži a škvírami mezi závěsy šeptal chladný vánek. Hlavu měl podloženou saténovým polštářem. Nejradši by plakal radostí, protože bolest konečně pominula. „Už to přešlo, pane,“ pravil. Memnon ho poplácal po ruce a Decado sebou trhl. Memnon měl zvláštní blány mezi dlouhými prsty a nehty tmavé, jakoby nalakované. A taky zmrzačené, oba malíčky měl amputované.

Memnon si všiml jeho neklidu a ruku odtáhl. „Vzpomínáš si, co se stalo, když bolest začala?“

Decado se pokoušel rozpomenout na tu příhodu. Hrál si s Tobinem a jeho přáteli na pláni za jabloňovým sadem. Slunce jasně svítilo a Decadovi z toho slzely oči. Došlo ke sporu, třebaže si už nevzpomínal, čeho se hádka týkala. Nakonec po něm Tobin hodil jablko a zasáhl ho do tváře. Ostatní hoši se přidali a házeli po něm ovoce. Na tom nebylo nic neobvyklého, Decado byl hubený a malý a děti ho často týraly.

„Už si vzpomínáš?“ naléhal Memnon.

„Trefili mě jablkem,“ řekl mu chlapec.

„A potom?“

„Omdlel jsem.“

„Vzpomínáš si na ten nůž?“

„Tobinův nůž?“

Pán kývl.

„Ano, pane, je to malý nůž se zahnutou čepelí. Tobinovi ho dal táta.“

„Jakou barvu měla čepel?“

„Byla červená, pane,“ odvětil Decado. „Červená a vlhká.“ Už když hovořil, vynořila se mu před očima scéna. Uviděl svou pěst zamazanou od krve a rudé kapky padající z čepele dýky. „To nechápu. A jak jsem se dostal sem?“

„Na tom nezáleží, chlapče. Zůstaneš chvíli u mě. Pak se vydáme do Dirananu.“

Během dne se bolest hlavy objevila znovu, ale tentokrát mu Memnon podal známý lektvar. Decado se začal dávit a bylo mu strašně zle, ale do žaludku se mu dostalo dost jedovaté látky, aby to bolest utišilo. Usnul na několik hodin.

Několik dnů zůstal v paláci. Memnon mu dal knížky na čtení, ale byly nudné, plné příběhů o mužích s meči a štíty, kteří pořád jen bojovali a zabíjeli. Decado se o takové věci nezajímal. V sirotčinci ho zaujalo hrnčířské řemeslo, tvarování vlhké hlíny do užitečných a krásných předmětů. Nejpyšnější byl na džbánek, jejž vyrobil, s uchem ve tvaru ještěrky. Při glazování džbánek popraskal, ale jeho učitel – stařík Caridas – ho tuze chválil. „Jsi hotový umělec, Decado,“ pravil.

Právě za Caridasem Decado vždycky chodil, když bylo šikanování nejhorší. „Proč mě trápí?“ zeptal se stařík.

„Žel, taková je povaha dětí. Napadlo tě někdy se bránit?“

„Nechci nikomu ublížit.“

„Proto si oni myslí, že tě můžou klidně napadnout, Decado. Nebojí se, protože ty jim neublížíš. Vidí sebe jako vlky a tebe jako jelena. Možná by jednali jinak, kdybys v sobě taky našel kousek vlka.“

„Já nechci být vlk.“

„V tom případě by ses jim měl vyhýbat, Decado.“

Navenek to byla dobrá rada, ale vesnice byla malá a bylo v ní jen málo míst, kam mohl chlapec zajít, aniž by se potkal s ostatními dětmi. Decado trávil hodně času s hrnčířem Caridasem a těšil se na chvíle, kdy ho odvedou do paláce pána Memnona v kopcích za vsí. Memnon sem z Dirananu přijížděl nejméně dvakrát do roka. Decado nevěděl, proč se o něj dvořan zajímá, a nezáleželo mu na tom. Během Memnonových týdenních návštěv se nemusel ničeho bát. Pán s ním mluvil o jeho snech a nadějích a předkládal mu lehké tělesné zkoušky, které byly zábavné. Většina byla poměrně jednoduchá a Decado nechápal, proč Memnona tolik zajímají. Například žádal Decada, aby natáhl ruku dlaní dolů. Pak uchopil klacík a podržel ho pod chlapcovou rukou. „Chci, abys to chytil, až to pustím,“ požádal.

Decado poslechl. Nebylo na tom nic těžkého. Memnon podržel klacík mezi ukazováčky a pak ho pustil. Decado švihl rukou dolů a zachytil klacík téměř dřív, než se ho stačila zmocnit přitažlivost. „Skvělé!“ pochvaloval si Memnon.

Decada to mátlo. Co je skvělého na chytání klacíku? Decado se na to pána zeptal. Memnon ho vybídl, ať počká, a pak si zavolal několik sloužících. Jednomu po druhém předložil stejný úkol. Nikdo z nich klacík nechytil. Ten vždycky vypadl z Memnonových prstů a oni po něm sahali, ale chytili jen vzduch.

„Reakční doba,“ vysvětlil mu tehdy Memnon, když sluhové odešli. „Uvidíš klacík, vyšleš zprávu do ruky a pak – a teprve pak – vydáš ruce příkaz, aby ho chytila. Tou dobou už je v podstatě mimo tvůj dosah. Ale u tebe je to jiné, Decado. Ty reaguješ bleskurychle. To je dobře.“

Decado nechápal, jak tato schopnost, již si dosud ani neuvědomoval, může být k něčemu dobrá. Člověk nemusel chytat padající hlínu, aby mohl vyrobit hrnek. Ale zkoušky udržovaly Memnonův zájem, a dokud se o něj bude pán zajímat, bude ho zvát k sobě do paláce. Byla to spravedlivá výměna. Decado se zbavil svých trapičů a musel jen chytat klacíky, žonglovat s noži nebo chytat létající hmyz. Večer se ho Memnon vyptával na jeho sny nebo mluvil o Věčné a válkách, jež probíhaly. Decada řeči o válce znepokojovaly. Ve vesnici žil jeden muž, Caridasův přítel, který ve válce přišel o ruku. Kdysi byl, podle Caridase, výborný hrnčíř. Teď z něj byl mrzák, zahořklý a ztracený.

Toho posledního rána před odjezdem do Dirananu se Decado Memnona zeptal, jestli by se mohl zajít rozloučit s Caridasem. Pán zavrtěl hlavou.

„Raději ne, dítě.“
„Je to můj přítel.“
„Uděláš si nové přátele.“
Cestou ho zase rozbolela hlava a Memnon mu dal víc černého lektvaru. Poté Decado upadl do spánku plného snů.
Když se probudil, rozpomněl se na střet v sadu. Chlapci se mu smáli a házeli po něm jablka. Strašlivá bolest hlavy zesílila a on skočil po Tobinovi. V jedné chvíli vyškubl Tobinovu dýku z pochvy a sekl chlapce přes hrdlo. Zabublala krev a vytryskla z rány. Decado zaječel jako zvíře, vrhl se na dalšího chlapce, srazil ho na zem a opakovaně mu vrážel dýku mezi lopatky. Kluk se nejdřív bránil a ječel, ale po chvíli utichl.
Někdo Decada popadl a odtrhl od chlapce. Decado se otočil, čepel se zablýskla a skončila v Caridasově pravém oku. Stařík vykřikl a padl na záda. Chvíli se svíjel a kroutil, ale pak znehybněl vedle Tobina a druhého chlapce.
Decado ve velkém kočáře zaječel. Memnon, jenž si četl, odložil pergamen a naklonil se nad chlapce.
„Zabil jsem Caridase!“ vykřikl Decado. „Zabil jsem i další.“
„Já vím,“ opáčil Memnon uklidňujícím tónem. „A já jsem na tebe velmi hrdý.“

12

Askari se plížila do svahu, držíc se po větru od zkřence putujícího s jezdci. Přesto věděla, že tvor má i výborný sluch, a tak se pokaždé pohnula, teprve když zavál vítr a zašustil listím nad ní a podrostem kolem ní. Bylo to pomalé. V jedné chvíli se polekala, že jezdce ztratila z dohledu, ale oni se zastavili v kopci asi padesát kroků od její skrýše. Jeden jezdec slezl z koně, zavrávoral a zhroutil se na zem. Vypadal nemocný. Ostatní chvíli zůstali v sedlech, nakonec však mlčky sesedli a mlčky stáli. Malý zkřenec si dřepl na paty a čekal na rozkazy.
Muž na zemi vykřikl bolestí a polekal koně. Jezdci je uklidnili. Pak k tomu v bolestech přistoupil vysoký muž, přidřepl si k němu a tiše s ním promluvil. Poté jezdci poodešli, znovu nasedli a se zkřencem v čele vyrazili k severu. Askari čekala. Koně zraněného muže přivázali ke keři a nechali tady. Muž znovu zasténal, pak vykřikl.
Co to s ním je?
Askari se zvedla ze skrýše, vytáhla nůž a potichounku se k němu blížila.
Muž byl mladý, tmavovlasý, a i když mel tvář zkřivenou bolestí, byl pohledný. Vedle sebe měl položenou pochvu, z níž vyčnívaly slonovinové jílce dvou mečů. Tohle je tedy ten strašný Decado. Od čepele v ruce Askari se odrazilo měsíční světlo. Postačí okamžik a čepel skončí vražená v jeho odporném hrdle. Askari k němu poklekla, připravená přeseknout krkavici.
Muž otevřel oči. „Mrzí mě to, lásko moje,“ zachraptěl. „Snažil jsem se. Přišla rudá mlha. Nemohl jsem ji zadržet. Ale Landis je mrtvý, jeho popel rozprášený. Slepec je blízko. Najdu ho.“
Askari přejela nožem po jeho bledém hrdle a špičku opřela o tepnu. „Nezlob se na mě, Jianno,“ šeptl a zase zavřel oči.
Jianno!
Tak ji oslovil Skilgannon, když ji poprvé uviděl. Askari se znovu připravila ke smrtelné ráně.
A nedokázala to. Jako lovkyně zabíjela pro maso a kůže. Jako lovená oběť zabíjela, aby ochránila sebe a Stavuta. Tohle by však byla vražda. Vrátila nůž do pochvy a zadívala se do bledého, bolestí staženého obličeje. Muž otevřel oči, zvedl ruku a zlehka ji pohladil po líčku. Askari mu ruku instinktivně odstrčila. Zatvářil se ublíženě, skoro jako dítě. „Co musím udělat?“ zeptal se.
„Vrať se do Petar,“ navrhla.
„A co ten slepec? Chtěla jsi ho mrtvého.“
„Už ne. Nech ho být. Vrať se.“
Pokusil se vstát, zasténal bolestí a sesul se zpátky na zem. Askari ho vzala za ruku a pomohla mu na nohy. Opřel se o ni a Askari cítila, jak ji něžně políbil na tvář. „Běž už!“ vyhrkla. Decado se zhluboka nadechl, sehnul se pro meče a přehodil si je přes rameno. Askari mu pomohla nasednout, do sedla ho musela málem zvednout. „Běž!“ křikla a pláclа bělouše po zadku. Valach vyrazil dolů z kopce. Askari se polekala, že Decado upadne, ale udržel se.
A pak byl pryč.
Askari si povzdechla. Měla jsem ho zabít, říkala si a zachvěla se. Bylo pozdě lámat si s tím hlavu. Rozhlédla se kolem sebe a našla několik suchých větví. Poskládala je do šipky ukazující k severu a vydala se za loveckým oddílem. Jak postupovala do kopce, les houstl. Jezdci se museli držet úzké jelení stezky a Askari po ní šla asi půl míle, než se cestička stočila k západu. To byl problém. Vítr se změnil a nyní vál od východu. Jestli půjde dál, už nebude od zkřence po větru a on její pach určitě zachytí. Kdyby se vrátil temným lesem, nic by ji před ním nevarovalo. Sundala luk a nasadila šíp na tětivu. Ty jsi lovkyně Askari, řekla si. Jestli si pro tebe přijde, zabiješ ho.
Vykročila dál.
Stezka, prve stoupající, nyní klesala do hustě zalesněného údolí. Našla místo, kde koně sešli ze stezky a vydali se dolů, a hluboko pod sebou mezi stromy zahlédla poslední dva jezdce. Byli asi čtvrt míle před ní.
Askari si dřepla, aby si promyslela postup. Půjdeli rovně, dostane se na otevřené prostranství, jenže kdyby šla okolo holého svahu, trvala by jí cesta příliš dlouho. Zatímco zvažovala, co dál, zaslechla v houští za sebou pohyb. Otočila se a natáhla luk. V dohledu se objevil Skilgannon s Haradem za zády. Askari povolila luk a rychle pověděla Skilgannonovi, kudy se jezdci dali. Mlčky ji poslouchal. Pak na ni upřel safírové oči. „Viděli jsme jezdce, mířil k jihu,“ poznamenal.
„To byl Decado.“
Kývl. „Na tom svahu jsem sledoval tvoje stopy. Setkala ses tam s mužem.“
„Ano.“

„Stopy ukazovaly, že jsi stála velmi blízko k němu."
„Ve stopování se vyznáš. Pomohla jsem mu na koně."
„Proč jsi to udělala, Askari?"
Zaslechla v jeho hlase nádech podezírání. Podráždilo ji to. „Nemusím se ti zodpovídat," štěkla.
„Ty ho znáš?" nevzdával se. Mluvil chladně.
„Ne. Ležel na zemi v bolestech a deliriu. Zjistila jsem, že ho nedokážu zabít."
„Proč se tě nepokusil zabít?"
„Myslel si, že jsem někdo jiný. Řekl mi Jianno, jako ty. Potom mě políbil na tvář a zeptal se, co má dělat. Řekla jsem mu, ať se vrátí do Petar." Všimla si, jak ho to ohromilo, až zakolísal.
„Promluvíme si později," přislíbil. „Teď půjdeme najít ty jezdce."
Vstal a vydal se dolů z kopce. Harad se vydal za ním, aniž by na Askari promluvil. Lovkyně je následovala.
Když se přiblížili k lesu, měsíc jasně svítil. Náhle se v dálce ozval pronikavý výkřik plný bolesti, vrčení šelem a ržání vyděšených koní.

Velký medvěd skoro celý den nesl starce a Charis klopýtala za ním. Sukni měla potrhanou, jak ve snaze získat náskok nad jezdci prolezli ostružiním, a nohy měla od pichlavých trnů celé poškrábané. Byla unavená jako ještě nikdy. Nohy měla jako z olova, stehna ji bolela, lýtka pálila. Čím výš se vyšplhali, tím větší měla pocit, že nedokáže dýchat dost rychle, aby dostala vzduch do plic. Nikdo nemluvil. Gamal byl starý a křehký, síly ho dávno opustily. Obličej měl šedivý vyčerpáním a rty nezdravě promodralé. Velký medvěd jim včera v noci řekl, že pronásledovatele vede zkřenec a že vojáci jedou na koních. Šance na útěk měli mizivé.
Na otevřené pláni vál kousavý vítr ze zasněžených hor, a Charis se třásla i později v lese. Velký medvěd položil Gamala na zem, otočil se a zadíval se směrem, odkud přišli. O hodný kus níž Charis uviděla jezdce. Právě vyjížděli z lesa. Několik jezdců mělo dlouhá kopí a poslední sluneční paprsky se odrážely od jejich stříbrných kyrysů a přileb s chocholy.
Gamal se probral. Zvedl ruku a dotkl se chlupaté paže Velkého medvěda. „Zachraň se," řekl. „Běž. Po tobě nejdou."
„Ty brzo umřeš," zamumlala šelma.
„Já vím."
Velký medvěd zavrčel a narovnal se. „Já jdu," prohlásil. Bez dalšího slova zmizel v lese. Charis se posadila vedle Gamala. Stařec se třásl, a tak ho objala, třela mu záda a tiskla ho k sobě.
Světla ubývalo a ochlazovalo se. Charis se opřela o strom. Šestice jezdců pod nimi byla na otevřeném prostranství a v čele skupinky klusal zkřenec, neomylně mířící po stezce, po níž před hodinou šli. „Ty běž taky," zašeptal Gamal. „Velký medvěd měl pravdu. Umírám. Mám rakovinu. I bez Decada bych žil nanejvýš pár dní. Zachraň se, Charis."
„Na utíkání jsem moc unavená," opáčila. „Odpočinu si."
O něco dál za jezdci vyběhly tři postavy a prudce odbočily doleva k lesu. Byly tak daleko, že nepoznala, zda to jsou vojáci nebo zkřenci. Co na tom záleží? pomyslela si. Na ničem už nezáleží.
Aniž by pustila starce, vzhlédla. Rychle se stmívalo a na obloze svítily první hvězdy. Táta jí vyprávěl, že hvězdy jsou jen díry do nebe, skrze něž dolů na lidi prosvítá jasné, zářivé světlo Pramene. Kerena prohlásila, že to je nesmysl. Táta jí vyprávěl, že tam jsou duchové mrtvých hrdinů. Pramen jim požehnal, dal jim místo na obloze, dokud se nebudou moci vrátit na zem. Občas, když měl člověk štěstí, bylo možné vidět hrdinu mihnout se při svém návratu po obloze. Charis viděla dva takové zázraky. Když jednou v noci seděla na ploché střeše pekárny, uviděla po nebi letět hvězdu. Byla tak jasná, že to musel být vskutku velký hrdina.
Dnes v noci žádné hvězdy nelétaly.
Gamalova hlava ji na rameni tížila, a tak si poposedla. Stařec mezitím usnul.
Vzpomněla si na Harada a doufala, že útok na Petar přežil. Usoudila, že nejspíš ano. Dokonce i zkřenec by si dvakrát rozmyslel, než by zaútočil na jejího Harada.
V dohledu se objevil shrbený zkřenec. Nezamířil k ní, jen si dřepl asi třicet kroků od ní. Za ním přijeli jezdci, přitáhli otěže a zadívali se na dívku a spícího slepce. Chvíli se nikdo nepohnul.
„Tak co?" zavolala Charis. „Který z vás hrdinů sesedne a zabije slepýho starce?" Všimla si, jak se po sobě jezdci dívají. Jeden pobídl koně.
„Nikdo z nás ho nechce zabít," hájil se. „Ale jeho smrt rozkázala Věčná. Ustup od něj. Ohledně tebe nemám žádné rozkazy."
„Mor na tvoje rozkazy," odsekla. „Já nikam nejdu."
„Jak chceš," odtušil jezdec, přehodil nohu přes sedlo a chystal se sesednout.
Vtom se z křoví vyřítil Velký medvěd a mocně zařval. Několik koní se postavilo na zadní. Voják, jenž právě sesedal, sebou praštil na zem a jeho splašený kůň proletěl kolem Charis. Velký medvěd vyrazil proti koním a drápy sekl nejbližšího po krku. Do vzduchu vystříkla krev a kůň se vzepjal a upadl, přičemž shodil jezdce. Jeden z vojáků napřáhl kopí a zaútočil na zkřence. Kopí zasáhlo Velkého medvěda do ramene a zajelo mu hluboko do těla, než prasklo. Velký medvěd zařval bolestí a vzteky, otočil se a skočil po jezdci. Jak se obrátil, nepřátelský zkřenec mu skočil na záda a zaryl mu tesáky hluboko do šíje. Zaútočil další kopiník, jenomže zasáhl vlastního zkřence a přerazil mu páteř. Zkřenec pustil Velkého medvěda, jenž se otočil a vrhl se na jezdce. Kopiník se pokusil otočit koně, ale Velký medvěd mu zaryl drápy do boku a strhl ho ze sedla. Jezdci spadla přilba. Velký medvěd mu prokousl lebku. Do těla mu zajelo další kopí. I to se zlomilo. Velká šelma zavrávorala, krvácela z ran na zádech a na krku.
Charis se zděšeně dívala, jak se k umírající šelmě blíží zbývajících pět jezdců. Tři z nich sesedli a nechali koně odběhnout. Další dva na sebe poutali Medvědovu pozornost a zadržovali ho kopími. Šelma znovu zařvala, jenomže v

tom už nebyla síla. Pokusila se zaútočit na opěšalé vojáky, ale uklouzla. Jak padala, vojáci zaútočili a vrazili jí kopí do těla. Velký medvěd naposledy vykřikl vysokým, pronikavým a podivně lidským hlasem. Pak zcepeněl.

Jeden ze dvou jezdců, kteří zůstali v sedlech, otočil koně k Charis. Gamal se během bitvy kupodivu neprobudil. Možná už je mrtvý, pomyslela si Charis, a bude ušetřen bolesti, až mu meče zajedou do těla.

Jezdec se přiblížil k Charis. Byl bledý a tvářil se rozzlobeně. „Věděla jsi, že je ta potvora nablízku. Teď zemřeš taky, čubko!“ vybuchl.

Trhl hlavou doprava, jak mu do spánku narazil černý šíp. Na okamžik úplně znehybněl a vypadal ohromeně. Nakonec pustil kopí a pokusil se zvednout ruku, ale přepadl koni na krk.

Čtyři přeživší vojáci nechali padlou šelmu být. Ti na zemi tasili šavle a hledali, odkud šíp přiletěl.

Nemuseli čekat dlouho.

Z lesa nalevo se vynořili tři lidé. Charis mezi nimi poznala Harada a to jí zvedlo náladu. Druhý byl Callan, tetovaný muž z paláce. Nyní vypadal jinak, tvrději, oči měl chladné. V rukou držel dva blyštící se meče. Za nimi přicházela tmavovlasá žena v jelenicové košili s třásněmi a tmavých kamaších. Ta svírala luk s nasazeným šípem.

Harad, s obrovskou sekerou, popošel blíž k vojákům, ale tetovaný ho odvolal a přišel sám.

„Není nutné, aby umírali další,“ řekl šermířům. „Chyťte si koně a zmizte.“

„Máme rozkazy,“ namítl mladý muž, jenž prve mluvil k Charis. „Ten slepý je usvědčený zrádce. Byl odsouzený k smrti.“

„Vaše rozkazy už nejsou k ničemu. Nemůžete je splnit.“

„Velký řeči. Kouknem se, jestli je máš čím podepřít.“ Rozběhl se na Callana. Ten se mu nesnažil vyhnout, jen odrazil jeho meč a otočil zápěstím. Vojákovi vyletěl meč z ruky. Než se stačil pohnout, Callanova čepel se mu opřela o hrdlo. Přiběhl k nim druhý voják. Callan nechal meč v levé ruce na krční tepně prvního vojáka, odrazil neohrabaný výpad druhého, znovu otočil rukou a vyrazil nepříteli čepel z ruky. Voják vykřikl, jak ho sekl přes klouby. Výkřik uťala lesklá čepel, jež se dotkla jeho hrdla.

Vše se udalo tak rychle, že si Charis nebyla jistá, co se vlastně stalo. Callanovy meče se pohnuly rychle jako blesk.

„Skončili jsme?“ zeptal se Callan chladně. „Už můžeme tuhle frašku ukončit?“

„Nemůžu neuposlechnout rozkazy,“ namítl první muž.

„Chápu,“ opáčil Callan a nepatrně pohnul mečem. Z přeťaté tepny na vojákově hrdle vytryskla krev. Do tváře se mu vloudil naprostý úžas. Zavrávoral, pootočil se a praštil sebou na zem.

Pro Charis to bylo děsivější než krvežíznivý útok Velkého medvěda. Bylo to chladnokrevné, strašlivé. Vražda bez pocitů. Nikdo se nehýbal a Callan opět promluvil.

„Můžeš ty neuposlechnout rozkaz?“ otázal se druhého muže.

„No ano. Rozhodně.“

„Velmi moudré. A co vy dva?“ obrátil se na ostatní.

Oba muži kývli.

„Tak si dojděte pro koně.“

Poslechli náramně rychle. Callan se za nimi díval, když odjížděli. K Charis přistoupil Harad a položil sekeru do trávy. „Není ti něco?“ zjišťoval.

„Ne. Moc ráda tě vidím.“ Zadívala se mu do světlých očí, vpíjela se pohledem do známých rysů. Konečně se uvolnila a usmála se. „Přišel jsi pro mě.“

„Toť se ví. Jsem tady, ne?“

„Proč jsi to udělal?“

„Měl jsem pocit, že zařídíš, abych toho hned litoval,“ zamručel.

Připojil se k nim Callan a poklekl ke Gamalovi. Stařec byl v bezvědomí. Callan mu sáhl na hrdlo a nahmatal puls. „Není mrtvý, že ne?“ ujišťovala se polekaně Charis.

„Ne.“ Callan slepci stiskl ruku. „Gamale, slyšíš mě? Tady je Skilgannon.“

Zprvu se nic nedělo, pak si Gamal roztřeseně povzdechl. „Skilgannon?“ zašeptal a otevřel slepé oči.

„Ano.“

„A vojáci?“

„Jsou pryč.“

„Pomoz mi se posadit. Musím ti toho spoustu povědět a nezbývá mi moc času.“

„Není tu bezpečno,“ prohlásil Skilgannon. Obrátil se na Harada. „Poneseš ho? Musíme si najít stanoviště, které se dá líp bránit. Ti jezdci najdou svoje kamarády a vrátí se.“

Harad podal sekeru Skilgannonovi a zvedl starce do náručí. Vydali se na vysočinu. Askari našla tábořiště na kamenité plošince pod skalním převisem. V útesu byla prolákлina za větrem. Harad sem položil Gamala. Starcova pleť měla popelavý nádech a rty měl promodralé. Skilgannon si k němu klekl. „Musíš si odpočinout,“ řekl mu.

Gamal zavrtěl hlavou. „K ničemu by mi to nebylo. Tohle tělo nedožije rána.“ Tvář se mu zkřivila bolestí, a zasténal. „Nebudu tu až do konce,“ dodal. „A v této podobě s tebou nemůžu mluvit. Mám příliš velké bolesti. Narušují mi myšlení. Vydáš se se mnou na cestu, Skilgannone?“

„Je v deliriu,“ podotkla Askari. „Mluví nesmysly.“

„Ano, to mluví,“ přitakal Skilgannon tiše. „Kdysi jsem tu cestu podnikl s někým jiným.“ Obrátil svou pozornost zpátky na umírajícího a zeptal se: „Co chceš, abych udělal?“

„Lehni si a vezmi mě za ruku.“

Skilgannon se natáhl na zem a opřel se o loket. „Ať na mě nikdo nesahá a neruší mě,“ přikázal ostatním. „Nechtě mě,

ať se vzbudím sám.“ Pak si lehl a uchopil Gamala za ruku.

Začal vidět rozmazaně a před vnitřním okem se mu míhaly jasné barvy. Měl pocit, že někam padá, točí se, a vědomím se mu prohnal hlasitý řev. Přišla tma. Objevilo se světlo. Skilgannon zamrkal a posadil se. Řev nepolevoval, a když se otočil, uviděl vodopád. Byl to nádherný pohled, voda přepadala přes černou čedičovou skálu a o několik set stop níž dopadala do jezera. Vysoko nad vodopádem se klenul černý kamenný most. Sluneční světlo, odrážející se od kapek rozstřikujících se kolem mostu, nad ním vytvářelo duhu.

„To je krása,“ řekl kdosi. Skilgannon se ohlédl. Seděl tam sličný mladík s dlouhými plavými vlasy a modrýma očima.

„Gamal?“

„Správně. Už dávno jsem se rozhodl, že budeli to v mé moci, přijdu v okamžiku své smrti sem. Na tomto místě je něco, co mě těší na duši.“

„Takže to není snové místo.“

Gamal se usmál. „V této chvíli je. Ale existuje i ve skutečném světě.“

„Jak postavili ten most přes vodopád?“ zajímalo Skilgannona.

„Nikdo ho nepostavil. Před deseti tisíci lety – možná víc – vybuchla velká sopka. Krajinou se valila obrovská řeka lávy. Propálila tunel skrz útes a pak se prohnala údolím. Most je jen horní část útesu, který se tam kdysi tyčíval. V dávných dobách, před mnoha pády a znovuzrozeními světa, žila rasa, která věřila, že duhový most je spojením mezi jejich světem a místem bohů. Je snadné pochopit proč.“

„Jindy bych se moc rád dozvěděl víc,“ podotkl Skilgannon. „Ale – jak jsi sám říkal – nemáme moc času.“

Mladý muž kývl. „Máš pravdu. Nejdřív ti povím o Věčné –“

„Je to Jianna, žena, kterou jsem miloval víc než život. Vím to. A teď ji musím zničit.“

„Ne!“ vyhrkl Gamal. „To nesmíš! Okamžitě by se vrátila.“

„Jakto?“

„Zase je to Landisova chyba,“ povzdechl si Gamal smutně. „Její znovuzrozené jsou s Věčnou spojené. Landis věřil, že proces znovuzrozování Věčné bude účinnější, pokud bude možné provést přenos duše okamžitě po její smrti. Předtím jsme museli najít znovuzrozenou a dopravit ji do paláce v Dirananu a tam provést výměnu. To je velmi náročné. Co když znovuzrozená vycítí svůj osud a rozhodne se utéct? Co když Věčná zemře a v prázdnotě ji zničí nějaký démon? Landis strávil mnoho let snahou ten proces vylepšit. Nakonec mu ale řešení poskytl Memnon.“

„Memnon?“

„K němu se dostanu, Skilgannone. Je velice bystrý a navíc má velkou paranormální sílu. Když se narodí kopie Věčné, Memnon jí pod kůži v týlu vpraví maličký kamínek. V tom drahokamu je obsaženo kouzlo. Když Věčná zemře, její duch jednoduše vpluje do nejstarší kopie, ať je kdekoliv. Pokud vím, povedlo se to už dvakrát. Takže ji nesmíš zabít. Bylo by to jen plýtvání časem. Po celé říši bude roztroušeno nejméně dvacet znovuzrozených.“

„Chápu,“ zabručel Skilgannon. „Teď mi pověz něco o Memnonovi.“

„Je to pán stínů – zkřenec, ale jedinečný. Landis ho stvořil před dávnými časy. Byl součástí pokusu najít formuli na prodloužení přirozeného života, přerušit proces stárnutí. Landisovi se nelíbila představa, že vychovává kopie a pak musí zabít jejich duše, aby měl originál kde žít. Považoval to – a zcela oprávněně – za zlo. A tak dělal pokusy se zkřiženci a hledal ty, kteří se dokážou regenerovat rychleji, než příroda zamýšlela. Byl velmi úspěšný. Jeho pokusy mnohým z nás poskytly delší, zdravější životy. A asi před sto lety se objevil Memnon. Zprvu jsme ho považovali za úspěch. Přestože byl stvořen ze zvířete a člověka, byl téměř dokonalé dítě. Ani stopy po zkřenci. Jako dítě měl vzácná nadání. Dokázal vrátit zvadlý květ do jeho plné krásy. Uměl k sobě přilákat divoká zvířata. Úžasné dítě.“ Gamal si povzdechl. „Byl – je – nesmírně inteligentní. Ve třinácti pomáhal Landisovi při pokusech. Mistrovsky zvládl stroje dávných. Ve dvaceti překonal dokonce i Landise. Věčná ho podporovala, nechávala ho experimentovat na dalších a dalších lidech. Mnozí z nich zemřeli strašlivou, bolestivou smrtí. Nic z toho Memnonovi nedělalo starosti. Bolest ostatních ho míjela. Nemá svědomí, nechápe rozdíl mezi dobrem a zlem. Jeho jedinou světlou stránkou je jeho oddanost Věčné.“

„Předpokládám, že patří k jejím milencům,“ utrousil Skilgannon s nádechem hořkosti v hlase.

„Ne, on ne. Říkal jsem, že je téměř dokonalý. Nezvládne pohlavní akt. Podle Landise za to může nedostatek vášně. Nikdy se nerozzlobí ani není smutný. Memnon prostě je. Vytvořil stíny. Už brzy po tobě půjdou, Skilgannone. Snaž se, ať kolem sebe máš vždycky světlo. Dávají přednost tmě. Světlo je pálí v očích.“

„Oni jsou zkřenci?“ zeptal se Skilgannon.

„V jistém smyslu. Nemají srst. Jsou hubení – téměř vychrtlí – a pohybují se s ohromnou rychlostí. Tak rychle, že když šermíř provede výpad, meč prosekne pouze vzduch. Mají dva zakřivené tesáky, kterými do oběti vpravují jed. Není smrtelný, ale způsobuje dočasné ochrnutí. Taky nosí dýky napuštěné stejným jedem.“

„Jakou ještě mají slabost kromě na světlo?“

„Schází jim výdrž. Po útoku si najdou nějaké bezpečné tmavé místo k odpočinku. A jak jsem říkal, oči mají citlivé. Nevidí moc dobře. V lese je uslyšíš. Vydávají hlasitý a velmi vysoký zvuk. V jistém smyslu jim to umožňuje vidět předměty. Netuším, jak to funguje. Ani chudák Landis to nevěděl.“

„Předpokládám, že je mrtvý.“

„Ano, Decado ho zabil. Přes svá staletí byl Landis pořád romantik. Věřil v proroctví Ustarté.“

„Copak ty ne?“ otázal se Skilgannon.

„Odpověď je prostě taková, že nevím. Netuším, jak by jeden válečník – byť takový jako ty – mohl ukončit vládu Věčné. I kdybys to dokázal, co na tom sejde? Artefakty existují. Vždycky budou existovat. Přežily tisíce let, kdy jejich síly jen dřímaly. Nadirští šamani objevili způsob, jak spoutat energii vyzařující ze strojů spících pod zemí. Nevěděli, že tam ty stroje jsou, ale jako Memnon, i oni byli vyladěni na energii, která z nich vychází. Fungovali jako kanál pro tuto

energii. Veškerá magie na tomto zkaženém světě vychází z těchto artefaktů.“

„Tak co se změnilo?“ chtěl vědět Skilgannon.

„Chrám vzkříšení. Jeden opat přišel na způsob, jak artefakty probudit. Jejich síla vzrostla. Zasahuje celý tento kontinent, i dál. Vidíš tedy, Skilgannone, že tělesná smrt Věčné tento nešťastný stav věcí nijak nezmění.“

„Co ten opat vlastně udělal?“

Mladý Gamal pokrčil rameny. „Mnoho je dnes již ztraceno v bájích, ale našel průchod do nitra posvátné hory a tam bylo světlo. Nevím. Nebyl jsem tam.“

„V tom případě leží odpověď v chrámu.“

Gamal se usmál. „Možné by to bylo – kdyby byl chrám pořád tam, co dřív. Jenže asi před pěti sty lety zmizel.“

„Byl uvnitř hory,“ namítl Skilgannon. „Nemohl zmizet. Muselo na něj být sesláno silnější kouzlo.“

„Ne, Skilgannone. Kráčel jsem po otevřené pláni, kde kdysi stávala chrámová hora. Nic tam není. Nyní je to zvláštní místo. Nic tam neroste. Země se kroutí a mění. Kovy reagují prapodivným způsobem. Měl jsem v měšci měděné mince. Začaly cinkat. Vzpomínám si, jak se mi dělalo nevolno a nedokázal jsem udržet rovnováhu. S mým společníkem jsme to místo co nejrychleji opustili. Když jsme byli venku, podíval jsem se do měšce. Pět mincí se nějak stmelilo dohromady. Musel jsem si odříznout opasek, protože se mi ohnula mosazná spona. Věř mi, Skilgannone. Chrám je pryč. Hora je pryč.“

„Ale síla zůstává,“ poznamenal tiše Skilgannon.

„Ano.“

Chvíli seděli mlčky. Skilgannon přemýšlel o tom, co Gamal řekl. Ten si náhle povzdechl. „Už to začíná,“ vydechl. „Cítím, jak mě táhne prázdnota.“

„Bojíš se?“

„Trochu. Nestrávil jsem život zrovna dobročinností. Byl jsem sobecký a moje činy měly za následek smrt nevinných lidí. Ale prázdnotu znám. Často jsem se do ní vydával. Tam jsme se také my dva setkali poprvé.“

„Na nic takového si nevzpomínám.“

„Jak už jsem ti říkal, prázdnota je místem ducha a ty nyní žiješ ve světě těla. Vzpomínky se ti jednou vrátí. Rád bych věděl, jestli najdu Landise. Měl jsem ho rád. Těším se, že ho zase uvidím.“

Náhle řev vodopádu utichl a modrá obloha zčernala. Zavál studený vítr. Gamal se zatvářil ustrašeně a zadíval se někam za Skilgannonovo rameno. Skilgannon se zvedl a otočil se. Opodál stál vysoký muž v rouchu z měňavého stříbra. Měl tmavé vlasy a androgynně spanilý vzhled. Pleť měl nazlátlou, lícní kosti vysedlé a oči velké, tmavé a mandlového tvaru jako lidé z Kiatze.

„Co tu děláš, Memnone?“ zeptal se Gamal.

„Přišel jsem se rozloučit, starý příteli,“ opáčil muž mírným hlasem.

„Nebyli jsme přátelé.“

„Žel, máš pravdu. Snažil jsem se být zdvořilý. Jen do toho, zemři, Gamale. Já si přeji hovořit se Skilgannonem.“

„Ne! On tady nezemře, Memnone.“ Gamal vyskočil a natáhl ruku ke Skilgannonovi. „Vezmi mě za ruku. Hned!“

Memnon švihl rukou a Gamal zmizel. „Vybral si hezké místo,“ poznamenal Memnon, prošel kolem Skilgannona a zadíval se na vodopád.

„Zabil jsi ho?“ otázal se Skilgannon.

Memnon pokrčil rameny. „Doufejme. A než začneš přemýšlet o tom, že mě napadneš, měl bys vědět, že takové násilí tady nemá žádný dopad. Tady neexistuje bolest. Žádná tvoje rána mě neporaní, nesrazí do bezvědomí. Je to jenom místo ve snu. Chtěl bys slyšet proudění vody? Mně připadá protivné, ale přeješ-li si, vrátím ho zpět.“

Skilgannon popošel blíž a levou pěstí udeřil do Memnonovy tváře. Rána mužem prošla. „Aha, vidím, že jsi muž, jenž musí objevovat vlastní realitu. Když nyní oba chápeme situaci, v klidu si promluvme. Oheň by byl příjemný.“ Memnon ukázal rukou na zem a objevil se malý kruh kamenů. Uprostřed něj vyskočily plamínky. „Věčná o tobě často mluví. Má na tebe krásné vzpomínky.“

„Co ode mě chceš?“ zeptal se Skilgannon.

„Landis tě neměl přivést zpátky. Byla to chyba. Jsem tu, abych to napravil. Tvůj odchod však bude bezbolestný.“

„A jak mě hodláš zabít?“

„Copak ti Gamal neukázal nebezpečí takovýchto cest? To od něj bylo nedbalé. Vysvětlím ti to já. Esence tvé životní síly je nyní tady. Na krátkou dobu může opustit tvé tělo. Ale po několika hodinách začne tělo umírat. Řekl bych, že tvoje nové tělo již bojuje o život. Tak o čem by sis chtěl promluvit v té krátké chvíli, jež nám zbývá?“

Skilgannon zavřel oči. Představil si proláklinu ve skalách, kde leželo jeho tělo, a snažil se přimět svého ducha k návratu. Když oči otevřel, měl před sebou tmavovlasého Kiatzana.

„Nejsi tak božský, jak tě Věčná popisuje,“ podotkl Memnon. „Pravda, máš krásné oči, ale jsi jenom člověk. To zřejmě legendy dělávají. Přehánějí a znásobují. Ona tě milovala, což asi přibarvuje vzpomínky. Přesto mi nepřipadáš jako muž, který by pobil obyvatele celého města.“

„Vzhled může klamat,“ odtušil Skilgannon.

„Zajisté. Omluv mne na chvíli.“ Ztratil se z dohledu. Když Skilgannon osaměl, snažil se znovu probudit, ale k ničemu to nebylo. Sešel k vodě, našel si ostrý kámen a pokusil se říznout do dlaně v naději, že ho bolest probudí. Žádnou bolest necítil. Kůže se rozdělila, rána krvácela a okamžitě se zase zavřela.

Memnon se znovu objevil. „Omlouvám se, že jsem tě opustil. Chtěl jsem se přesvědčit, jak daleko jsou pronásledovatelé od tvé skupinky. Jejich smrt přijde brzy po tvé – a řekl bych, že bude o hodně bolestivější.“

Harad stál na kraji skály a shlížel do kraje. Charis byla vedle něj. Askari před nějakou dobou odešla, aby se podívala

po pronásledovatelích. Slunce zapadalo a nebe bylo rudé jako krev. Mraky nad horami na západě byly jasně ozářené a plné barev, dole karmínové, na bocích se mísila korálová s černou a zaoblené vrcholky byly bílé jako sníh. „To je taková krása," vydechla Charis, vzala Harada za ruku a položila mu hlavu na rameno. „Podívej se na ty mraky."

„Dívám se na mraky. Myslím, že zítra bude pršet."

„Ach, Harade," vzdychla si Charis.

Harad slyšel v jejím hlase zklamání, a když se odtáhla, měl pocit, že něco ztrácí. „Jsou krásný," vyhrkl honem.

„Ty to nevidíš, viď?" Charis se obrátila k němu. „Díváš se na mraky a myslíš na déšť. Jelen je jenom maso na čtyřech nohou. A strom je něco, co pokácíš, abys mohl vyrobit stůl nebo židli."

„Ale to je přece všechno pravda, nebo ne?"

„Ovšemže je to pravda, ty moulo! Ale je toho mnohem víc. Škoda že to nevidíš."

„Proč? Na tom, co vidím, přece nesejde, ne?" Charis neodpověděla. Promnula si unavené oči a shrnula si zlaté vlasy z obličeje.

„Jsem vážně utahaná," posteskla si. „Půjdu si na chvíli odpočinout."

„Já chápu krásu," podotkl Harad tiše. „Jak sis právě prohrábla vlasy, to bylo krásný. Občas když je chladnej podzimní den, je po dešti a slunce vykoukne z mraků, to je taky krásný. Když žiješ sama v horách, staráš se spíš o skutečnost, jako je jídlo, střecha nad hlavou, pohodlí. Mraky přinášejí déšť, jelen je maso."

„Teď," upozornila jej s úsměvem, „jsi spotřeboval celou zimní zásobu slov."

„Nechtěl jsem, abys odešla," přiznal se a zrudl.

„Proč jsi za mnou přišel, Harade?" zeptala se a popošla blíž.

„Myslel jsem, že bys mě mohla potřebovat."

„Potřebovala jsem tě. A nejen proto, že jsem byla v nebezpečí. Potřebovala jsem tě i předtím. Napadlo tě někdy, proč ti pořád nosím jídlo?"

„Myslel jsem, že mě prostě ráda rozčiluješ."

Potemněla jí tvář. „Nenapadlo tě, že mě třeba přitahuješ?"

„Já?" užasl.

„Ano, ty, ty zabedněnče! Copak jsem tě nepozvala na hody? Neslíbila jsem ti, že tě naučím tancovat?"

Harad se marně snažil soustředit. Jako by mu mezi ušima hučelo celé moře. „Nejsem žádnej krasavec," vypravil ze sebe nakonec. „Ve snu by mě nenapadlo, že ty… já totiž… nevím, co říct."

„Řekni mi, že mě miluješ. Nebo to neříkej," dodala rychle.

Harad se zhluboka nadechl, pak se uklidnil a usmál se. „To víš, že tě miluju. Když jsem si myslel, že bys mohla být… zraněná," dořekl nakonec, jak nechtěl vyjádřit nahlas, čeho se skutečně bál, „myslel jsem, že se zblázním."

„Tak to bys mě asi měl políbit," poradila mu a popošla blíž.

V té chvíli za nimi zazněl bolestiplný výkřik. Harad se prudce otočil. Stařec Gamal se svíjel na zemi v křečích a na rtech se mu objevila krev. Charis k němu přiběhla a klekla si. Gamal měl obličej zkřivený bolestí. „Meče!" sténal. „Skilgannon!" Pak zaječel bolestí. Zkroutil se, a jak křičel, prskal krev.

„Pomoz mi, Harade!" zaprosila Charis.

Bojovník poklekl a stařec se mu v bezvědomí zhroutil do náručí. Černovous ho jemně položil na zem.

Charis sáhla Gamalovi na krk. Ještě chvíli cítila nepravidelný, slabý tep a pak nic. Charis si povzdechla a po líci jí sklouzla slza. „Měla jsem ho ráda," vzlykla.

Rozplakala se a Harad si k ní přisedl a objal ji. Cítil se trochu provinile, protože i přes její rozrušení se on sám cítil spokojený. Vlastně byl spokojenější, než se pamatoval. Ženu, kterou miloval, měl vedle sebe. Cítil teplo jejího těla i vůni jejích vlasů. Byl blažený. Poprvé za mnoho dní docela zapomněl na blyštivou sekeru. Důležité bylo jen, aby utišil ženu ve svém objetí.

Charis se uklidnila a opřela si mu hlavu o prsa. „Byl to laskavý stařík," škytla. „Bylo krutý takhle ho štvát."

Harad mlčel. Stařec byl jedním z pánů, jedním z tvůrců bestií. Harad s ním příliš nesoucítil.

„Jsem tak ráda, že jsi tady, Harade."

„Kde jinde bych měl být?"

Charis si povzdechla a trochu se odtáhla. Sklonila se a zatlačila starci oči. „Tvůj přítel pořád ještě spí. Neměli bychom ho vzbudit?"

„Řekl, ať to neděláme." Když se Charis odsunula, Harad pocítil prázdnotu, kterou vzápětí nahradil hněv. Pak se na něj Charis usmála a hněv roztál.

„Kde jsi vzal tu velkou sekeru?"

„To je dárek," vysvětlil jí.

„Je to strašná zbraň." Charis se otřásla. „Proč potřebujeme takový věci?"

„Co je to za otázku?" podivil se. „Bez tý sekery by mě zabili. Pak bych ti nemohl přijít na pomoc."

„Já myslela, proč lidi takové zbraně chtějí vyrábět. Proč spolu pořád bojujeme?"

„Nevím. Nikdy neznám odpovědi na to, na co se ptáš. Když jsi tady, je všechno hrozně komplikovaný. Točí se mi z toho hlava." Přesto nyní nebyl podrážděný. Napadlo ho, jestli se tak bude ještě někdy cítit. Zadíval se na ni. Nikdy nebyla krásnější.

„Vážně se bojím, Harade," přiznala náhle. „Poslední dva roky jsem chtěla jenom to, abychom my dva byli spolu. To teď jsme. A někdo se nás snaží zabít."

Ve světlých očích se mu zablýsklo. „Nikdo tě nezabije, Charis. Nejdřív by musel projít prese mě. Možná nejsem žádnej krasavec a nejsem velkej myslitel, ale jsem bojovník. Před deseti dny to nebyla žádná přednost. Dneska je. Dostaneme se odsud. Najdeme si nějaký místo. Možná u lidí Velikýho na severu. Nebo vysoko v horách, z dosahu křonců a

vojáků.“

Nahoru vyběhla Askari. „Už jsou tady,“ zasupěla. „Asi dvacet jezdců a čtyři křonci. Takový jsem ještě nikdy neviděla. Běží po čtyřech jako psi, ale jsou obrovský. Skoro jako menší koně.“ Ohlédla se na mrtvého a na Skilgannona. „Měli bychom ho vzbudit,“ navrhla.

Harad se sklonil a zatřásl Skilgannonem. Ten nereagoval.

Charis mu sáhla na tvář. „Je tak studený,“ šeptla. „Myslím, že je mrtvý.“

Askari si ke Skilgannonovi klekla z druhé strany a pořádně s ním zatřásla. Charis mu sáhla na hrdlo. „Srdce mu tluče,“ pravila. „Ale jen slabě.“

Z dálky k nim dolehlo zavytí. Charis se zachvěla. „Nezní to jako vlk,“ podotkla. „Úplně mi z toho stydne krev v žilách.“

„Počkej, až je uvidíš,“ poradila jí Askari. „To ti rovnou zamrzne jako led.“ Znovu zatřásla Skilgannonem. „Musíme se odsud dostat,“ řekla Haradovi. „Uneseš ho?“

Harad popadl Skilgannona za ruku a zvedl ho. Askari doběhla na kraj skály. „Pozdě,“ hlásila. „Bestie už jsou tady.“

Harad Skilgannona zase položil, popadl Snagu a vydal se za Askari na kraj svahu. Po stezce přibíhaly čtyři obrovské šelmy.

Askari nasadila šíp na tětivu.

Groteskní psiska se řítila do kopce. Harad kdysi na vysočině viděl lva, ale tahle zvířata byla mnohem větší. Poprvé v životě zakusil strach. Nebál se o sebe, ale o Charis, jež byla za ním. Pokud se šelmy dostanou přes něj, ji roztrhají na kusy. Strach náhle nahradil příšerný vztek. Tahle stvoření ohrožovala ženu, kterou miloval. Zvedl sekeru a čekal. Askari vystřelila. Šíp zasvištěl a zasáhl první bestii do prsou. Zavyla bolestí, ale hnala se dál. Druhý šíp jí skončil ve chřtánu. Sklapla tlamu, překousla dřík a běžela dál.

Harad jí skočil do cesty a udeřil ji Snagou tak silně, že jí zpola oddělil hlavu od těla. Vytrhl sekeru z rány, a už se na něj vrhla další příšera. Do boku se jí zarazil šíp a Snaga se jí zasekla do tlamy a přeťala lebku. Třetí zkřenec přeskočil Harada, jenž se právě zabýval druhou bestií, a zamířil k útesu. Čtvrtý zavrávoral a padl k zemi, když ho šíp Askari zasáhl do hrdla.

Harad se rozběhl k místu, kde nechal Charis. Poslední nestvůra už byla téměř v táboře. Harad to nemohl stihnout. Běžel, jak nejrychleji ho nohy nesly. Když se dostal na vrcholek, uviděl bestii roztaženou na zemi. Nad ní stál Skilgannon s Meči noci a dne v rukou.

Harad se bez jediného slova rozběhl k tábořišti. Charis stála ve stínech. Harad pustil sekeru a objal ji. Vydechl si čistou úlevou.

Konečně se obrátil ke Skilgannonovi. „Díky Prameni, že ses probudil včas,“ vyhrkl.

Skilgannon jenom kývl. Harad si všiml, jak vyčerpaně vypadá. Pustil Charis a popošel k šermíři. „Co je ti?“

„Jsem nějak slabý,“ vysvětlil mu Skilgannon, zavrávoral a málem upadl.

Harad ho podepřel. „Odpočiň si,“ navrhl.

„Na to není čas,“ ozvala se Askari, která právě doběhla do tábora. „Jezdci už jsou v dohledu. Musíme nahoru mezi stromy.“

Skilgannon vrátil meče do pochvy a obrátil se k Charis. „Zachránila jsi mě,“ řekl jí. „Jinak bych tam umřel.“

Vydal se za Askari na stráň. Harad vzal za ruku Charis a společně se rozběhli za lovkyní a šermířem. Dvacítka jezdců byla stále kus za nimi. Harad vzhlédl ke stromům. Les začínal o půl míle dál. Skilgannon s Askari utíkali a Harad s Charis je následovali. Skilgannon dvakrát klopýtl a nakonec padl na kolena. Harad mu pomohl vstát, načež se sklonil a přehodil si zesláblého šermíře přes rameno. Znovu se rozběhl. Charis a Askari byly daleko před ním, avšak Harad se umíněně dral za nimi. Svah byl prudký a pokrytý sutí. Dokonce i Haradovi začaly docházet síly. Supěl a měl co dělat, aby se udržel na nohou. Dusot kopyt slyšel stále blíž.

Proletěl kolem něj šíp a za ním bolestí zaržál kůň.

Konečně se dostal k lesu. Askari po jezdcích vystřelila znovu. Zasáhla do ramene vousatého jezdce. Ostatní vojáci přitahovali otěže, obraceli koně a vraceli se dolů z kopce.

Harad položil Skilgannona na zem.

Šermíř byl opět v bezvědomí, ale dýchal normálně.

Charis mu změřila tep. „Teď jenom spí,“ ohlásila. „Když jsem ho probudila, skoro se neudržel na nohou. Nevím, kde našel sílu, aby zabil to hrozné zvíře.“

„Jak jsi ho probudila?“ chtěl vědět Harad.

„To ty meče,“ vysvětlovala. „Vzpomínáš, když se Gamal probudil, křičel: ‚Meče. Skilgannon.‘ Jak jsi odběhl bojovat s křonci, vytáhla jsem jeden z pochvy a dala mu ho do ruky. Škubl sebou a vykřikl. Pomohla jsem mu vstát, pak jsme uviděli tu bestii. Vytáhl i druhý meč, ten zlatý, a postavil se jí. Myslela jsem, že to nemůže v žádným případě přežít. Je úžasnej.“

„Já zabil dva a on je úžasnej?“ zabručel Harad dobromyslně.

„Ty žárlíš?“

„Ano.“

„To je dobře!“

Askari dávala pozor a Charis na chvíli usnula. Harad si zdříml vedle ní. Po hodině se Skilgannon probudil a posadil se. Tím pohybem probudil Harada.

„Jak se cítíš?“

„Líp. Děkuju, Harade. Tohle bych byl nezvládl.“

„Bylo mi potěšením. Co uděláme teď?“

„Ty bys měl vzít svou dámu a najít si nějaké bezpečné místo. A já? Já naplním proroctví.“

Alahir byl rád, že se dostal z tábora. Agriásovo vojsko se už rozrostlo na dvanáct tisíc bojovníků – a více než třetinu z nich tvořili zkřenci. Tábořili na vysočině poblíž opuštěného a pobořeného města, jež kdysi bývalo hlavním městem Sathulů. Každý den přicházeli další vojáci a nekonečný proud zásobovacích vozů. Byly vykopány latríny, jenomže zkřenci měli sklony dřepnout si, kdykoliv to na ně přišlo, a všude se šířil hrozný puch.

Vysoký kavalerista vedl svůj padesátičlenný oddíl přes hřeben na jih. Nebyla to běžná patrola, lovící zběhy a pátrající po pohybech nepřítele. Agriás řekl, že Věčná přesouvá oddíly do zemí Landischána, a objevovala se hlášení o nepřátelské jízdě v horských průsmycích. A tak byli všichni jezdci v plné zbroji, měli těžké drátěné košile s kápěmi a kyrysy a válečné přilby s chocholy z koňských žíní a dlouhými, bronzovými chrániči nosu. Každý muž vlastnil zvratný luk s padesáti šípy, těžkou jezdeckou šavli a krátký meč v pochvě na levém rameni. Agriás tvrdil, že se blíží rozhodující bitva. Navenek mluvil sebevědomě, ale Alahirovi se nelíbil výraz v jeho očích. Spatřil v nich strach. Čekal, že po vzpouře dojde k mohutnému povstání, jenomže nic takového se nestalo. Alahirovi by nezáleželo na tom, která strana vyhraje, avšak v ohrožení byl jeho domov.

Poslední z Drenajců.

Pro Alahira to nebyla jen romantická fráze. Pro mladého vojáka to znamenalo všechno. Území kolem Siccus ovládali potomci Drenajců po více než tři sta let. Hranice byly uzavřené, a třebaže navenek podporovali Věčnou, posílali jí daně a dodržovali její zákony, stále zde převažovaly staré způsoby. Čest, ušlechtilost ducha, odvaha a láska k vlasti byly prvními ctnostmi vštěpovanými mládeži. Následovaly lekce z drenajských dějin, aby mladí občané znali velikány, v jejichž stopách měli kráčet. Karnak Jednooký, jenž držel Dros Purdol proti obrovské přesile. Egel, první hrabě z Bronzů, stavitel velké pevnosti. Adaran, jenž vyhrál válku dvojčat, a Banalion Bílý vlk, který se probojoval z prohrané poslední ventrijské války a pomohl znovu vybudovat zničenou říši. Vyprávěly se i příběhy o padouších, přičemž ne všichni byli po moci bažící cizinci usilující o zničení velké Drenaje. Byl tu nájemný vrah Tulák, jenž zaprodal duši nepříteli a zavraždil drenajského krále, a zloděj Lascarin, který ukradl bájnou Bronzovou zbroj. Příběhy o takových mužích měly utlumit nadutost, jež by mohla vykvést v srdci drenajské omladiny místo hrdosti.

Alahir se usmál. Příběhy o hrdinech měl v krvi, ale jen málokterý na něj zapůsobil tak jako příběh o Drussovi Velikém.

Povzdechl si a jel dál.

Byl jasný den, těžké mraky ze včerejší noci zmizely a vzduch byl čistý a svěží.

Několik hodin pátrali v krajině, poté Alahir zamířil k tábořišti, jež použil už předtím. Muži sesedli, uvázali koně a připravovali ohně, aby mohli uvařit oběd. Alahir byl rád, že může slézt z koně. Jeho oblíbený grošák Napalas ztratil podkovu, takže jel na koni vypůjčeném od pobočníka Bagalana. Kůň se plašil. Kdykoliv Alahirovi zavlál ve větru plášť, spolehlivě se vzepjal a pokusil se utéci. Alahir se několikrát významně podíval na pobočníka, který měl co dělat, aby potlačil pochechtávání.

„Tohle je naposledy, co jsem si půjčil tvýho koně,“ prohlásil, když sesedli.

„Je velice rychlý,“ hájil koně tmavovlasý mladík a snažil se neusmívat příliš viditelně. „Akorát je kapku nervózní.“ Chlapec byl vyhlášený šprýmař a Alahir mohl dávat vinu jen sobě, že mu v něčem věřil. „Ty přece pořád vykládáš, že dokážeš jet na čemkoliv, na co hodíš sedlo.“

Alahir si rozepjal podhradní řemínek a sundal si přilbu. Přejel dlaní po chocholu z bílých žíní a oprášil ho. Odepjal si opasek s mečem, shrnul si kroužkovou kapuci a natáhl se na zem.

„Unavený, strýčku?“ zeptal se Bagalan a přisedl si k němu.

„Neříkej mi strýčku.“

„Proč jsi po noci strávený mezi děvkama tak jízlivěj?“

„Nejsem jízlivěj. A děvky byly… byly zábavný.“

„Ta, se kterou jsi odešel, měla obličej jako koza.“

Alahir si povzdechl a posadil se. „Byl jsem namol. Nepamatuju si, jak vypadala. A vlastně je mi úplně ukradený, jak vypadala. Sestra slibovala, že z tebe bude skvělej pobočník. Očividně měla tvůj smysl pro humor. Teď mi dojdi pro žvanec.“ Mládenec se zasmál a odešel k ohni. Kluk měl pravdu, Alahir byl jízlivý a markytánky byly ošklivé. Tyto dvě věci ale spolu nesouvisely.

Přistoupil k němu seržant Gilden, veterán sloužící už čtyřiadvacet let. „Chceš být sám?“ zeptal se. Alahir se mu zadíval do hubeného, vousatého obličeje. Vousem vedly od pravé lícní kosti až po bradu dvě bílé jizvy, neustálá připomínka srážky s odpadlými zkřenci, k níž došlo před třemi lety. Gilden měl jizvy i na prsou, pažích a nohou. Ale žádné na zádech. On by před nepřítelem nikdy neutíkal.

„Ne, posaď se. Tvoje společnost je vždycky vítaná.“

Gilden si odepjal meč a posadil se na zem. „Kluk je v pořádku, kapitáne. Akorát je trochu drzej. Před deseti rokama jsi byl stejnej.“

„Před deseti lety jsem si myslel, že zachraňuju vlast. Věřil jsem, že dokážu změnit svět.“

„Bylo ti osumnáct. V osumnácti se tak máš cítit.“

„Ty ses tak cítil?“

Gilden rozhodil rukama. „To už je moc dávno, abych si to pamatoval. Ale nelíbí se mi, co se děje teď. Mám z toho divnej pocit.“

Alahir kývl. Gilden to nemusel dál upřesňovat. Agriás začal mluvit o tom, že musí chránit přístavy kolem Siccus před případným nepřátelským vpádem z moře. Služba Agriásovi měla zabránit tomu, aby se válka dostala do jejich vlasti, ochránit hranice a udržet zkřence mimo.

„Rada bude proti tomu,“ usoudil Alahir nakonec.

„Starci. Kdysi silní, dneska jsou křehcí. Lukan se Agriásovi vzepřel, a to z nich byl nejlepší. Skutečnej Drenajec, tělem i duší. Zasloužil si za to něco lepšího než nůž do zad.“

„Stínové sloužící Věčné. S Agriásem to nemá nic společnýho,“ namítl pochybovačně Alahir.

„Možná. Ale teď už se proti němu nikdo nepostaví.“ Gilden zaklel, což u něj bylo vzácné. Alahir se na něj podíval.

„Tohle budeme řešit jindy,“ prohlásil.

„Já nikdá moc nestudoval, akorát dějiny Drenaje,“ poznamenal Gilden. „Ale vím, že civilizace se pozvednou, upadnou a zmizí. Kdysi to tu obývali Sathulové. A kde jsou dneska? Obrátili se v prach. Skoro se na ně zapomnělo. Přehnaly se tudy nadirský hordy a pobily je. A kde jsou Nadirové? Obrátili se v prach. Celej život jsem bojoval, abych Drenaj udržel při životě. Ale my už taky vymíráme, Alahire. Pomalu. Když to nebude Agriás, bude to Věčná. Mor na ně na oba!“

„Nic nenamítám. Souhlasím, že vyhlídky nejsou veselé,“ dodal a snažil se přijít na něco povzbudivého, co by mohl říci, „ale už to vypadalo bledě i dřív, a my jsme pořád tady. Vzpomeň si na Dros Delnoch, když ho oblehli Ulrikovi Nadirové. Stovky tisíc válečníků a jenom hrstka vojáků a dobrovolníků z vesnic. Přesto se udrželi, Drenaj žila dál.“

„Měli Drussa.“

„A my máme tebe a mě – a pět tisíc chlapů, jako jsme my. Jestli padneme, Gile, vytvoříme si vlastní legendu.“

„Ano, to uděláme.“ Gilden se uklidnil a náhle se usmál. „Byla to ta nejošklivější děvka, co jsem kdy viděl. Měla obličej jako kobyla.“

„Koza,“ opravil ho Alahir.

„Aha, chápu,“ přisadil si Gilden. „Zapomněl jsem, že jsi z venkova. Vy tam zpíváte milostný písně o kozách?“

„Jenom o těch hezkých,“ vysvětlil mu Alahir.

13

Dlouhá cesta zpátky do Petar pomohla Decadovi pročistit si hlavu. Bolest konečně pominula a to bylo téměř stejné požehnání jako polibek Věčné.

Ulice města byly plné lidí, vše se vracelo k normálu.

V dohledu nebyli žádní zkřenci, ale mezi obyčejnými lidmi procházelo několik oddílů vojáků.

V Landischánově paláci Decado sesedl, předal otěže sluhovi a zamířil po schodech k vratům. Uvnitř zahlédl dvě služky nesoucí těžký koberec. Byly to mladé ženy a docela hezké. Jedna vzhlédla. Decado se usmál. Dívka vykřikla, upustila svůj konec koberce a utekla. Druhá také pustila koberec a celá bledá, s vytřeštěnýma očima couvala.

„Neublížím ti,“ uklidňoval ji Decado. Dívka se otočila, vyhrnula si dlouhou sukni a rozběhla se za přítelkyní. Decado se podíval na vyšívaný koberec, jenž se částečně rozvinul. Byla na něm zaschlá krev.

Vydal se do svých komnat. Rád by věděl, kdy se Věčná vrátí z vysočiny. Když měl teď čistší hlavu, přišlo mu divné, že tam vůbec byla. Málokdy cestovala bez svých stráží. Navíc byla divně oblečená. Asi to byl převlek, usoudil. Slušelo jí to, kožené kamaše zdůrazňovaly štíhlou postavu.

V komnatě sundal pochvu s Meči krve a ohně, položil ji na pohovku a svlékl si ušpiněné šaty. Potřeboval lázeň, ale nikde nebyli žádní sluhové. Uvědomil si však, že i kdyby tu nějací byli, nejspíš by před ním utekli. Oblékl si čistou košili a kamaše a začal hledat víno. Nenašel ani kapku.

Natáhl si holínky a přešel ke dveřím. Vtom se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále,“ zavolal doufaje, že to bude sluha. Místo toho se objevil starý státník Unwallis. Decado se na něj zvědavě zadíval. Vypadal jinak, mladší. Vrásky mu z tváře zmizely. Vlasy měl sice stále prošedivělé, ale v očích měl jas a přívětivě, přátelsky se usmíval.

„Vítej zpátky, Decado,“ pravil. „Jak dopadl úkol?“

„Udělalo se mi špatně. Věčná mě poslala zpátky. Dej mi vědět, až se vrátí.“

„Vrátí?“

„Viděl jsem ji na vysočině. Řekla mi, ať jedu zpátky do Petar.“

„Ehm? Ona je tady, v Landischánových komnatách.“

„To není možné. Nemohla se vrátit dřív než já.“

Decado si všiml, jak se Unwallis tváří zmateně. Státník chvíli mlčel. „Smím dál? Měli bychom si v klidu promluvit.“

„Není o čem mluvit.“

„Decado, chlapče, to tedy rozhodně je. Věčná sem dorazila přede dvěma dny. A od té doby neopustila palác.“ Povzdechl si. „Nemohlo se ti to jen zdát? Vím, že tě bolívá hlava i že ti Memnon dává narkotika. Jsou velmi silná.“

„Ano, to jsou,“ štěkl Decado. „Ale vždycky poznám rozdíl mezi snem a skutečností. Byla tam, oblečená jako lovkyně. Dokonce měla luk.“ Pustil se do vysvětlování, jak sledoval stopu slepého starce a jak ho srazila prudká bolest hlavy. Potom popsal, jak přišla Věčná a přikázala mu vrátit se do Petar. Unwallis pozorně poslouchal.

„Vidím,“ prohodil nakonec, „že některé věci si Landis přece jen nezapsal. Zajímavé.“

„O čem to mluvíš?“

„Nebyla to Věčná. To si musíš uvědomit. Předpokládám, že toho Landisova synovce jsi nenašel.“

„Ne.“

„Pak bys měl vědět, že to není jeho synovec. Landischán provedl znovuzrození z kostí Skilgannona. Našel také jeho duši a vrátil ji do těla. Muž, jehož jsi honil, je sám slavný Skilgannon.“

Decado se vrátil do komnaty a posadil se na širokou pohovku. Meče krve a ohně měl vedle sebe. Nepřítomně natáhl ruku a položil ji na jeden jílec. Unwallis vstoupil a posadil se k němu. „Žena, kterou jsi viděl, je znovuzrozená. Landis zřejmě ukradl pár kostí z posledního vzkříšení Věčné před dvaceti lety.“

„Musím vidět Jiannu," prohlásil Decado. „Musím jí vysvětlit…"

„Pochopitelně – ale smím ti poradit, aby ses nejdřív vykoupal? Po té dlouhé cestě poněkud… zaváníš, Decado. Sluhové dole připravují lázeň."

Decado, stále otřesený tím, co se dozvěděl, jen kývl. „Ano, to je dobrý nápad. Děkuju, Unwallisi."

„Nemáš zač, chlapče. Pojď. Nechám ti přinést čisté šaty."

„Jen mě tam doveď!" zavrčel šermíř. Na uhlazeném státníkovi bylo něco, co mu odjakživa lezlo na nervy. Snad že kdysi býval milencem Věčné. Decado nevěděl, co to je, ale určitě věděl, že ho Věčná chce mít naživu. S tím měl mladý šermíř problém. Často se neovládl. Stejně jako tenkrát poprvé v sadě. Začalo mu hučet v uších a pak – zřejmě – ztratil vědomí. Jenomže ho neztratil. O něco později se vždycky probudil s krví na šatech či vedle mrtvol těch, jež zabil. Vzpomínky se mu vrátily až později a s nimi hanba kvůli svému vražednému vzteku. Memnon to nazýval spánek smrti a radil mu, jak příchodu spánku zabránit nebo ho aspoň oddálit. Rada kupodivu zněla, že se má chovat agresivněji. Podle Memnona záchvaty vyvolávalo to, jak se Decado snaží udržet vztek na uzdě. „Trochu ho vypusť s rozhněvanými slovy," naléhal Memnon. Většinou to fungovalo, ale když Decado kráčel chodbou za Unwallisem, viděl na kobercích další krvavé skvrny a vzpomínal na nešťastné sluhy, kteří padli za oběť jeho šílenství. Mladého muže se zmocnila hluboká trudnomyslnost. Soustředil se raději na fresky na stěnách doufaje, že umělecká díla vyženou vzpomínky na vyděšené oběti. Doufal marně.

Sestoupili do přízemí a vstoupili do malé lázně osvětlené lampami. V hluboké mramorové nádrži byla horká voda. Decado si povzdechl. Kdyby jen ze sebe dokázal smýt hříchy stejně snadno jako prach a špínu ze svého těla.

„Nechám tě tady, chlapče," loučil se Unwallis. Ještě přistoupil k proskleným dveřím do zahrady a zatáhl těžké závěsy.

„Já… děkuju," zabručel Decado. „Mrzí mě, že jsem byl ve tvé společnosti tak neurvalý." Unwallis se zatvářil ohromeně. Zůstal stát, jak čekal na nějakou jedovatou poznámku. Když si uvědomil, že čeká marně, usmál se.

„Užij si koupel," popřál šermíři. Decado se svlékl, šaty položil na židli a na ně pochvu s meči. Obrátil se k nádrži. Na stěně viselo zrcadlo a on se znovu rozčílil. Neměl rád zrcadla, nesnášel pohled na sebe. Oči ho vždycky obviňovaly, jako kdyby byl muž v zrcadle někdo úplně jiný. Někdo, kdo ho zná a kvůli tomu jím opovrhuje. Téměř proti své vůli opětoval pohled toho štíhlého, nahého muže.

„Nezasloužíš si žít," řekl mu muž v zrcadle.

„Já vím," opáčil Decado. Sundal zrcadlo a chtěl ho rozbít. Ale neudělal to. Tolik toho za svůj mladý život už zničil. Nakonec zrcadlo postavil na podlahu a opřel o stůl, na němž ležely čisté bílé osušky.

Poté vstoupil do lázně. Teplo bylo příjemné. Voda byla jemně provoněná. Decado se potopil pod hladinu a prohrábl si vlasy, aby z nich smyl prach, vynořil se a rozhlížel se po nějakém mýdle. V proutěném košíku napravo zahlédl několik kostek. Jak se po něm natahoval, strnul. V zrcadle, jež postavil ke stolu, zahlédl odraz muže s kuší, kradoucího se ode dveří za ním.

Muž zvedl zbraň. Decado se odkulil doleva. Těsně předtím, než šipka šplouchla ve vodě, zaslechl zadrnčení tětivy. Vyskočil z vany.

Střelec, štíhlý, tmavovlasý mladík, odhodil zbraň a vytáhl dýku. Decado se po něm vrhl. Přitom si všiml, jak se rozhrnují těžké závěsy na dveřích do zahrady. Do lázně vpadl další muž. První zabiják se rozpřáhl dýkou. Decado sebou praštil na podlahu, otočil se a podrazil muži nohy. Vrah dopadl ztěžka a rozbil si hlavu o mramorovou podlahu.

Decado se rychle zvedl. Zaútočil na něj druhý muž. Decado vyskočil a patou ho zasáhl do brady, až muž odletěl dozadu. Decado se opět postavil a rozběhl se pro Meče krve a ohně. Do lázně se přihnali další dva zabijáci. Byli to vojáci, měli meče i dýky. Decado tasil první meč a vyrazil jim vstříc. Nově příchozí byli k smrti vyděšení. Jeden se pokusil utéci, druhý po šermíři ťal šavlí. Meč krve mu zajel do krku a přesekl krkavici, svaly, šlachy i kost. Prchající voják se dostal až ke dveřím, ale když je otevřel, do zad ho zasáhl Meč ohně. Voják bublavě vykřikl a svezl se na podlahu.

Decado se otočil. Druhý útočník byl v bezvědomí. První sténal a pokoušel se posadit. Nad levým okem měl pořádný šrám a krev mu stékala přes pravé oko.

Decado přiběhl ke dveřím, zatáhl závěsy, přistoupil ke zraněnému a přitlačil ho k zemi. Opřel mu Meč krve o hrdlo a zeptal se: „Kdo vás poslal?"

„Věčná pronesla slova o tvé smrti," odpověděl muž. „Co jsem mohl dělat než ji poslechnout?"

„Lžeš!"

„Nejsem blbec, Decado. Myslíš si, že jsem po tobě chtěl jít? Věčná mi to přikázala. Osobně. Unwallis byl u toho, i pán stínů."

„Tomu nerozumím," vyhrkl Decado a couvl od překvapeného muže. „Vždyť… mě miluje."

„Já to taky nechápu," přiznal muž a stíral si krev z oka. „Zabiješ mě? Nebo můžu jít?"

„Seď tady, než si to promyslím," nakázal mu Decado a ukázal na židli. Sám se rychle oblékl a vrátil se k vojákovi. „Co přesně ti řekla?"

„Zavolal si mě můj kapitán a poslal mě za ní. Ona se mě zeptala, jestli to umím s kuší. Řekl jsem, že ano. Ona řekla, že chce, aby smrt byla rychlá a čistá. Pak mi pán stínů přikázal, že ti mám uříznout prst a přinýst mu ho. Neptej se mě proč."

Druhý útočník zasténal a pokoušel se vstát. Decado k němu přistoupil a zezadu mu přesekl krk. Voják spadl na břicho, trhl sebou a znehybněl.

„Opatrnej, co?" ozval se první muž, jemuž při pohledu na vraždu kamaráda ztvrdl výraz. „Stejně bys mě nenechal žít."

„V tom případě nic neztratíš, když budeš mluvit. Jen získáš trochu času. Ale já ti nelžu. Povez mi, co chci vědět, a já tě nechám naživu."

Zajatec se zamyslel a nakonec pokrčil rameny. „Vykládala něco o tobě, Decado. Nebyly to lichotky. Řekla

Memnonovi, že s tebou udělal chybu a že si nepřeje, aby se to opakovalo.“

„Co přesně řekla?“

Muž se zhluboka nadechl. „Prý jsi šílený a na ten prst mám zapomenout. Měli jsme odnýst tvoje tělo do zahrady a spálit ho na popel.“

„Svlékni se,“ rozkázal Decado.

„Proč?“

Meč ohně ho škrábl na krku. „Abys mohl žít. Pospěš si.“

Muž se svlékl. „Teď si vlez do vody.“

Štíhlý voják se zatvářil užasle, nicméně pomalu vstoupil do lázně. „Dobře,“ pochválil ho Decado. „Teď pojď ven a vezmi ty dvě šavle, co upustili tví kamarádi.“

„Nemůžu s tebou bojovat!“

„Nemusíš se mnou bojovat. Jen udělej, co říkám.“

Decado za ním šel ke dveřím, aby mu zabránil udělat nějakou nepředloženost. Nahý muž zvedl dvě šavle. „A co teď?“

„Teď můžeš jít – přes zahradu.“

„Bez šatů?“

„Ale živý.“

„Ty mě bodneš do zad.“

„Prostě běž,“ vybídl ho Decado a čepelí naplocho mu poklepal na rameno.

„Cokoliv si přeješ.“

Muž přistoupil k závěsu a odhrnul ho, otevřel dveře a vyšel ven. Něco se kolem něj mihlo. Muž vykřikl a přepadl dozadu do lázně. Pustil meče a chtěl se odplazit, ale tělo se mu zkroutilo křečí. Ve dveřích se objevil bledý stín a ve světle lamp přimhouřil velké kulaté oči. Úzký obličej měl šedý jako mrtvola a ústa beze rtů otevřená. Z tlamy mu trčel jeden široký, zakřivený zub, nyní potřísněný krví.

Meč ohně se vynořil ze závěsu a projel mu oběma spánky. Decado vytáhl čepel a přešel ke svíjejícímu se vojákovi. „Neumřeš,“ vysvětlil mu. „Asi hodinu dvě budeš ochrnutý. A potom budeš mrtvý. Věčná nemá ráda selhání.“

Muž ztratil vědomí. Decado přemýšlel, co dál. Jediná radostná, upřímná a dokonalá část jeho života byl čas, jejž strávil s Věčnou. A ona ho nyní zradila. Decada to bolelo, zmocnil se ho hněv. Napadlo ho, že vyrazí do paláce a vyřízne jí srdce z těla. Potom zabije Unwallise a… Memnona…

Pán stínů pro něj byl jako otec, pomáhal mu s bolestí i záchvaty vzteku. A ten voják řekl, že chtěl kus jeho kosti, který mohl použít jen k tomu, aby Decada přivedl zpátky.

Decado potřeboval čas na přemýšlení.

S meči v rukou opustil lázeň. Zahrada byla opuštěná. Obešel palác až ke stájím, kde si vybral statného kaštanového valacha, osedlal si ho a vyjel z města.

Bitva byla krátká a prudká. Nepřátelští kopiníci, celkem asi dvě stovky, ukrytí v lese na svazích hor, znenadání zaútočili na Alahirův oddíl. Očividně předpokládali, že nečekaný útok jezdce Velikého rozhodí. Nepřítel útočil shora. Veškeré výhody měl na své straně. Alahir vykřikl rozkaz a padesát mužů chladnokrevně otočilo koně a popadlo luky. První salva srazila k zemi muže i koně. Útok zakolísal, jak vojáci za prvními řadami strhávali koně, aby nepřejeli vlastní raněné. Zasáhla je druhá salva a vzápětí i třetí.

Jezdci Velikého odhodili luky, tasili šavle a pobídli koně. Pro boj zblízka byla dlouhá kopí k ničemu, takže je kopiníci pustili na zem a chopili se mečů. Jenže útok už zakolísal a oni nyní čelili neochvějným, ke všemu odhodlaným protivníkům, kteří se prosekali jejich středem. Alahirovi se ulevilo, že jeho kůň – bojící se stínů a vlajících plášťů – v bitvě žádný strach neprojevuje. Poslechl každý jeho příkaz.

Alahir zahlédl nepřátelského důstojníka na sněhobílém hřebci a pobídl koně k němu. Jeden z kopiníků se mu postavil do cesty. Alahir se pod jeho čepelí sehnul. Kopiník měl těžký kyrys a osnář, ale paže měl nechráněné. Alahir ho ťal šavlí přes předloktí a zlomil mu kost. Meč kopiníkovi vypadl z ruky a Alahir projel kolem něj. Důstojník za ním, stále třímající kopí, se chabě pokusil blížícího se válečníka bodnout. Alahir kopí odrazil šavlí, a jak se jejich koně srazili, udeřil šavlí muže do bronzové přilby. Důstojník se v sedle zakymácel. Alahir ho zasáhl ještě dvakrát. Podruhé šavle projela uchem a skončila v důstojníkově krku. Ten se svalil ze sedla a jeho bělouš odcválal pryč. I ve víru bitvy by byl tuze rád koně chytil. Byl z čistokrevného ventrijského chovu a zasloužil si lepšího jezdce než toho mizeru, jenž na něm jezdil.

Alahir zahnal podobné myšlenky a otočil se, aby si našel nového protivníka – jenže zbývající kopiníci v panice prchali. Mladší a méně zkušení Alahirovi muži se je jali pronásledovat. Alahir zařval rozkaz a oni poslušně přitáhli otěže.

Alahir se rozhlížel po bojišti plném těl. Mrtvých či zraněných kopiníků bylo asi sedmdesát. Alahir hledal padlé jezdce Velikého. Našel osm mrtvých a devět dalších bylo shozeno z koně a těžce zraněno. Připojil se k němu Gilden. Měl hlubokou ránu na tváři, téměř přesně mezi oběma jizvami. Rána silně krvácela a krev mu stékala na drátěnou košili.

„Jaký jsou rozkazy?“ zeptal se.

„Nejdřív ošetříme raněné, pak najdi dva zajatce, kteří přežijí cestu do tábora. Potom vyrazíme.“ Ukázal na hory. „Odtamtud je výhled na jih a uvidíme, kolik vojáků ženou přes průsmyky.“

Gilden se naklonil na bok a vyplivl krev. „Naštěstí to nejsou nic moc bojovníci.“

„Byli docela dobří,“ namítl Alahir ponuře. „Jenom to nebyli Drenajci.“

Gilden se usmál, čímž se mu otevřela rána na líci. Zaklel.

„Nech si to zašít,“ poradil mu Alahir.

„Co chceš udělat se zajatcema, který nepotřebujeme?“

„Nech je jít – bez koní.“

„Agriásovi se to nebude líbit."
„Vypadám, že mi na tom záleží?"
„Ne."
V dálce najednou vzlétlo obrovské hejno ptáků a kůň pod Alahirem se postavil na zadní. Země zasténala. Alahirův kůň se splašil. Několik dalších jezdců letělo k zemi. Alahir pevně svíral otěže a nechal splašené zvíře chvíli běžet, pak ho jemně stočil doleva, jak ho chtěl otočit a vrátit se zpátky ke svým vojákům. Před ním se ze země zvedl oblak prachu a vzápětí následovalo dunivé zahřmění. Kůň, nyní úplně bez sebe, se hnal dál. Asi padesát yardů před nimi se v zemi objevila zubatá černá čára, jako by zemi zasáhl neviditelný meč. Vzápětí se země rozestoupila a začala se v ní otevírat propast.
Alahir chtěl nejdřív vyhodit nohy ze třmenů a seskočit z koně. Ale stále ho strašila vzpomínka na Egarův pád, na přítele ležícího ve vlhké hlíně, zchromlého, neschopného se pohnout. Pokud měl Alahir zemřít, nebude to následkem pádu z koně. Kůň se řítil dál, prach se převaloval a Alahir nepoznal, jak je propast široká.
Když se cválající kůň přiblížil k zející propasti, Alahir vyrazil drenajský bojový pokřik a vyděšený kůň skočil. Na děsivý okamžik byl Alahir přesvědčený, že nepřežijí. Jako by on a kůň viseli ve vzduchu nad nesmírnou hlubinou. Čas se zastavil. Pak kůň předními kopyty dopadl na pevnou zem. Přistál neohrabaně a klopýtl. Alahir málem přepadl, ale podařilo se mu vytáhnout se zpátky. Kůň se konečně zastavil. Jen se třásl. Alahir ho poplácal po štíhlém krku a ohlédl se na propast. Už se zavírala. Vzduchem znovu zavířila mračna prachu. Na úbočí hory byly vyvrácené mohutné stromy. Pobídl chvějícího se koně a vrátil se ke svým mužům. Většina z nich sesedla a držela vylekaná zvířata za otěže.
Mladý pobočník Bagalan, vyděšený a bledý, se ptal, co se stalo.
„Zemětřesení," vysvětlil mu Alahir. „Mluv klidně, koně jsou už tak dost vyděšení." Překvapeně si uvědomil, že se mu v hlase neprojevuje strach, který mu koloval tělem. Třásly se mu nohy, a tak se rozhodl, že prozatím zůstane v sedle. Jen se rozhlížel po poničeném lese okolo. Někteří z raněných kopiníků také stáli vedle svých přemožitelů. Všechny myšlenky na válku byly zapomenuty.
Chvíli všichni mlčeli. Prach se začal usazovat a Alahir popojel ke Gildenovi, jenž stál na zemi a jiný jezdec mu zašíval tvář.
„Zapomeň na zajatce," řekl mu Alahir. „Ať vykopou hroby pro naše mrtvé a pak ať si jdou."
Gilden zvedl ruku, že rozumí.
Alahir obrátil koně a vrátil se zpátky k Bagalanovi. Mladík byl stále bledý a na předloktí měl krvavý šrám. Alahir sesedl, ze sedlové brašny vytáhl kožený váček a z něj vyndal zakřivenou jehlu. „Posaď se," vybídl Bagalana. „Zašiju ti tu ruku."
Mladík se svezl na zem a vzhlédl k Alahirovi. „Proč jsi přeskočil tu propast?" vyptával se. Alahir navlékl nit a uchopil svého pobočníka za zápěstí. Zprvu mu ta otázka připadala zvláštní, ale pak si uvědomil, jak to muselo vypadat. Prve obrátil koně a zamířil přímo k velké puklině v zemi. Vzhlédl a všiml si, že na něj ostatní muži zírají. Zasmál se a zakroutil hlavou.
„Protože tam byla, chlapče," opáčil, zapíchl jehlu do kůže a protáhl nit ránou. Až se vrátí do tábora a vypijí pár láhví vína, poví jim pravdu.
Nebo možná ne, rozhodl se.

Alahir dohlédl na pohřeb osmi mrtvých válečníků Velikého. Nejdřív jim však sňali zbroj. Drenajci dnes byli chudí a pečlivě vyrobená kroužková zbroj byla příliš drahá záležitost, než aby ji jen tak zakopali. Jen na kápi a chráničích ramenou byly stovky ručně dělaných kroužků, což obnášelo měsíce práce. Po kolena dlouhé hauberky, límce, chrániče nohou, přilby, meče a luky by stály víc, než by si průměrný drenajský sedlák vydělal za několik let. Zbroj se předávala z otce na syna.
Každého muže zbavili zbraní, na oči mu položili dva měďáky, které přidržovala černá hedvábná stuha, zabalili ho do červeného pláště a opatrně uložili do hromadného hrobu, který vykopali nepřátelští kopiníci. Hrob poznačili, aby mohla být těla později vyzvednuta a přenesena k vhodnějšímu pohřbu, kdy se budou zpívat písně a oslavovat jejich skutky.
Všechny mrtvé Alahir dobře znal. Se dvěma z nich vyrostl. A další ho učil dějepisu. Byl to přísný chlapík, Graygin se jmenoval, táhlo mu na šedesátku a snažil se zakrýt, že mu revma rozežírá klouby na rukou. Alahir o tom věděl. Měl jsem ho poslat domů, pomyslel si.
„Tam, kam tito muži jedou, jsou luka zelená a obloha modrá," pronesl, když se válečníci shromáždili kolem hrobu. „V síni slavných je přivítají, protože to byli muži a synové mužů. Znovu se s nimi shledáme. Zachovejte je ve svých vzpomínkách a srdcích." Povzdechl si. „Až tahle patrola skončí, vyzvedneme je a povyprávíme příběhy jejich života." Přetáhl si zase přes hlavu kroužkovou kapuci a nasadil si přilbu s chocholem. „Je čas vyrazit," oznámil.
Celé odpoledne jeli po točité stezce stále výš do hor. Alahir vyslal napřed zvědy, kteří však nehlásili žádnou nepřátelskou činnost. V jednom úseku cesty narazili na těla tří kopiníků, rozdrcených padajícími kameny. Místy stezku přehrazovaly vyvrácené stromy a jezdci museli pokaždé sesednout a odtáhnout je nebo je museli složitě objíždět přes kamenité stráně.
Pod vrcholkem jednoho prudkého stoupání zajel k Alahirovi Gilden. Obličej měl zašitý a celý od krve. „Je to tu dost divoký," poznamenal. „Nepoznám, kde vlastně jsme."
„Nahoře budeme mít lepší rozhled," opáčil Alahir a ukázal k jihozápadu. Ze zasněžených vrcholků hor vál dolů silný, studený vítr.
Obrať se k východu, ozval se hlas v jeho mysli.
Alahir se v sedle napjal. Gilden si toho všiml. „Není ti nic?"
„Jsem v pořádku. Polekal se mi kůň." Alahir se začínal zlobit. Myslel si, že ty hlasy umlčel už před lety, když na ně

odmítal reagovat. Přinášely mu jen ponížení a výsměch. Jako malý jim odpovídal nahlas a ostatní děti na něj zíraly, zprvu zmateně, ale později přicházely s posměšky.

„Alahir zase mluví s duchy!“

Hlupák Alahir. Potřeštěný Alahir. „Chudák, je vyšinutý,“ vykládala jedna stařena jeho matce. A tak s nimi přestal mluvit a přestal je poslouchat. Postupně utichly. Vlastně nikdy nečekal, že budou zticha už napořád. Podle toho, co se povídalo, se jeho děda zbláznil. Oblékal se do hadrů, obličej si natřel blátem, chodil po čtyřech a kňučel jako pes. Jeho pradědeček z matčiny strany také zešílel. Gandiás zazdil manželku a dva syny a začal vraždit poutníky na silnici do Siccus. Dokonce se vykládalo, že pil svou krev. Během soudu vyšly najevo děsivé důkazy o jeho zhýralosti. Když ho vedli na šibenici, Gandiás ječel a prosil, trval na tom, že mu ty hrozné věci přikázaly hlasy a že to není jeho vina.

A tak, když začal Alahir slýchat hlasy, jeho matka se k smrti vyděsila. Jednou v noci se Alahir odplížil dolů a vyslechl rozhovor mezi rodiči. „Šílenství se v našich rodinách dědí,“ říkala jeho matka. „Co když je to druhý Gandiás?“

„Je to jenom kluk s přehnanou představivostí,“ hájil Alahira otec. „Vyroste z toho.“

Na tento rozhovor Alahir nikdy nezapomněl. Proto se ani nikdy neoženil. Jestli měl zešílet jako Gandiás, zešílí jako svobodný. On žádnou manželku v tmavé místnosti bez vzduchu nezazdí.

Jak ubíhala léta, začínal si s hlasy trochu víc věřit. Nikdy si nemyslel, že je volný, ale dovolil si doufat.

A teď byly zpátky.

Odboč na východ, Alahire. Je tam něco, co musíš vidět.

„Musíš slízt, chlape,“ podotkl Gilden. „Jsi bělejší než sníh.“ Vzal Alahira za ruku.

„Nic mi není!“ štěkl Alahir a vyškubl se mu. Pohnul se tak rychle, že se jeho lekavý kůň vzepjal a odskočil doleva na prudký suťový svah. Okamžitě začal klouzat. Alahir se snažil udržet zvířeti hlavu nahoře, jak mu podkluzovaly nohy. Bylo jen málo jezdců lepších než drenajský kapitán, ale i on to téměř nezvládl. Konečně se koni pod kopyty objevila pevnější půda a on se doškrábal na skalní římsu asi dvě stě stop pod stezkou. Alahir vzhlédl k ustaraným tvářím nad sebou a zamával, aby ukázal, že je v pořádku. Pak pobídl koně a rozhlížel se, kudy by se dostal zpátky nahoru.

Když ho římsa odvedla na východ směrem od jeho mužů, pocítil podráždění. Před sebou měl kolmou skalní stěnu rozštípnutou zemětřesením. Několik tun hlíny se pohnulo a na zemi ležely desítky stromů. Cestou kolem si místo zkázy prohlédl a zahlédl něco podivného. Těsně za velkou hromadou sesuté zeminy spatřil široký kamenný překlad nad zpola zasypanými dveřmi. Nedávalo to smysl. Kdo by stavěl dveře do hory?

Alahir věděl, že by se měl vrátit ke svým mužům. Nepřátelští kopiníci se mohli vrátit nebo dostat posilu. A přece? Dveře mu kynuly. Jak dlouho tu musely být, že byly tak dokonale zasypané?

Alahir sesedl, pustil otěže na zem a vylezl na hromadu hlíny. Při bližším ohledání měl kamenný překlad krásnou řezbu a byl do něj vyryt nápis. Alahir musel dýkou odstranit hlínu, aby na něj pořádně viděl. Brzy poznal, že jazyk z nápisu nezná. Zamyslel se nad dějinami země a usoudil, že to musí být sathulština. Snad nějaká hrobka. Jeho zájem opadl.

Vtom se hlas ozval znovu.

Jdi dovnitř, Alahire.

„Nech mě na pokoji, mor na tebe!“

Jestli si to přeješ, už na tebe nikdy nepromluvím. Ale jdi dovnitř. Leží tam naděje Drenaje.

Nic jiného by ho vstoupit do temné hrobky nepřimělo, ale hlavu měl už příliš dlouho plnou obav o svůj lid. S povzdechem si sňal přilbu, položil ji na zem a vlezl do chodby ztrácející se ve tmě. Alahir pokračoval v cestě a asi po padesáti krocích zahlédl světlo pronikající puklinou ve stropě. Zamířil k němu.

Paprsek dopadal na velký kvádr, který zprvu vypadal jako z ledu, jak se mihotal a leskl. Alahir přimhouřil oči před tou září a přiblížil se ke kvádru. Na led byl příliš dokonale tvarovaný. Spíš to připomínalo obrovský skleněný kvádr. Když uviděl, co se skrývá uvnitř, zadrhl se mu dech v hrdle.

Na dřevěném stojanu tam byla nádherně vypracovaná bronzová zbroj. Tvořily ji překrývající se šupiny, na kyrysu se skvěl zlatý orel s rozepjatými křídly a na klenotu okřídlené přilbice byla orlí hlava. Pod kyrysem byl bronzový osník a kalhoty s chrániči kolenou na nýtech. Byl tu uložen i meč, obouruční, se záštitou v podobě rozepjatých křídel a čepelí ze zlata. V paprsku světla zářil, jako by byl vytvořen z ohně.

Alahirovi vyschlo v ústech.

Roztřeseně popošel blíž. Pod nohama mu zachřestily staré kosti. Sklopil zrak a spatřil vyschlé pozůstatky nějakého muže. Ke kostem lnuly zbytky látky.

„Kdo to byl?“

Zloděj Lascarin. Zachránil Bronzovou zbroj a přinesl ji sem, než došlo na hrůzy poslední bitvy.

Alahir znal ten příběh, stejně jako každé drenajské dítě. Občanská válka zuřila devět let a vyvrcholila zuřivým střetem u Dros Delnochu. Pevnost byla vybudována, aby vydržela útok ze severu, ale od jihu byla v podstatě nechráněná. Obránci stáli proti obrovské přesile a tři dny před poslední bitvou ukradl zloděj Lascarin Bronzovou zbroj. O dva dny později pevnost poničilo zemětřesení, strhlo dvě hradby a zabilo víc než tisíc mužů. Přeživší obránci uprchli i s rodinami na sever do siccuské kolonie. To byli Alahirovi předkové.

„Proč tu zbroj ukradl?“ chtěl vědět Alahir.

On ji neukradl, zachránil ji.

„Kdo jsi?“

Někdo, komu na tom záleží, Alahire. Jehož hlas se rozléhá přes rozlehlá údolí času.

„Ty jsi duch?“

Jistým způsobem. Když s tebou teď mluvím, jsem naživu, ale ve tvé době jsem už dávno mrtvá. Nemohu mluvit dlouho, Alahire, tak se na nic neptej. Víš, co tu před sebou vidíš, a víš, co to znamená. Toto je Bronzová zbroj, vyrobená pro Egela, již nosil Regnak, když stanul po boku Drussa Velikého. Ty stojíš před svým osudem. Zbroj je tvá,

Alahire, podle rodu i práva. Jsi hrabě z Bronzů a je na tobě, abys zachránil svůj lid.

„Nemám ani padesát jezdců. Agriásova vojska jsou stokrát větší. A i kdybych ho porazil, je tu pořád ještě Věčná."

Přichází za tebou muž. Nese Meče noci a dne. Jeď s ním, Alahire.

„A to zachrání můj lid?"

Nevím to jistě. Nevím hodně věcí. Pokusím se s tebou opět promluvit, ale nyní tě musím opustit. Ubývají mi síly. Tas meč, Alahire. Tas meč.

„Počkej!" vykřikl Alahir. Jeho slova se mu vrátila ozvěnou a po nich následovalo jen ticho.

Tas meč, řekl ten hlas. Nebyl to zrovna snadný úkol, když byl meč obalený sklem. Alahir natáhl ruku po jílci. Ruka mu prošla křišťálem, jako by to byla mlha.

Zachvěl se.

Vytáhl zlatý meč z křišťálu. Byl lehčí, než vypadal, a dokonale vyvážený, zlatá čepel se v paprsku světla zatřpytila. Alahir si povzdechl – a vrátil meč do pochvy.

Askari našla hlubokou jeskyni, v níž se poutníci mohli ukrýt před větrem. Všichni čtyři si dřepli v jejím ústí, a dokonce se odvážili zapálit oheň. Skilgannon byl od Gamalovy smrti uzavřený a moc toho nenamluvil. Harad s Charis zřejmě nevnímali nic kromě sebe. Kráčeli ruku v ruce a za nocí odcházeli pryč. I Askari nechávala sklíčeného Skilgannona o samotě a vydávala se na výzvědy. Když našla jeskyni, měla hlavu plnou starostí. V posledních několika dnech se udalo tolik věcí. Celý svět se jí zhroutil. Její vesnice byla v troskách a opuštěná, přátelé uprchli nebo byli pobiti. Landischán byl mrtev. A navíc jí nešel z hlavy ten pohledný šermíř. Přistihla se, jak ho pozoruje, s uspokojením sleduje plavný půvab jeho pohybů, klidný, sebejistý způsob řeči. Málem se mu nedokázala podívat do těch jeho safírových očí, aby nezrudla. Jako kdyby jí uměl číst myšlenky, a nebyly to právě myšlenky, jež by považovala za slušné.

Touha jí nebyla cizí. Toužila po Stavutovi a před ním po jistém vysokém mladém zálesákovi, jenž do osady přicházel nakupovat zásoby. Ale ke Skilgannonovi cítila něco úplně jiného. Stačilo, aby se na ni podíval, a jí se rozbušilo srdce. Cítila z něj stejnou touhu, avšak z nějakého důvodu se ji snažil potlačit. Jeho zdrženlivost prostě nechápala.

Když se usadili kolem ohně, všimla si Askari, jak se Skilgannon s bezvýraznou tváří a nepřítomným pohledem dívá na hory.

„Na co myslíš?" zeptala se ho. Chvíli si myslela, že ji neslyšel.

„Přemýšlel jsem o chrámu, který už neexistuje," povzdechl si nakonec.

„Proč?"

„Je to klíč ke všemu."

„Jsi zvláštní člověk."

„Já vím," přiznal, „jsem opravdu zvláštní. Prve jsi mluvila o znovuzrozených. Říkala jsi, že si mám dávat pozor na Decada, protože nemá duši."

„Vzpomínám si. Dal jsi mi divnou odpověď."

„Nebyla divná, Askari. Já jsem Skilgannon. Kdysi mi říkali Hrozný. Vedl jsem vojska, ničil města. Města, která se zatím obrátila v prach a dějiny na ně zapomněly."

„To nechápu. Jak je to možný?"

Skilgannon se lítostivě usmál. „Protože jsem znovuzrozený. Umřel jsem před tisíci roky. Landischán mě přivedl zpátky… z pekla," dodal.

Pozorně se na něj zadívala, doufajíc, že si z nějakého důvodu vymýšlí. Ale z jeho výrazu poznala, že ne.

„Proč mi to vykládáš?" optala se.

„Byl jsem přiveden zpět z jistého důvodu – ani Landis ho plně nepochopil. A já zatím taky ne. Musím najít ten chrám. Odpovědi jsou tam."

„Neodpověděl jsi mi."

„Protože to není snadné." Ohlédl se na Harada s Charis. Seděli vzadu v jeskyni, drželi se za ruce a nakláněli se k sobě. „Harad je taky znovuzrozený."

„Ne!"

„Naneštěstí ano. Myslíš si, že nemá duši?"

„Landischán ho přivedl zpátky?" ujišťovala se.

„Landischán nemohl přivést zpátky muže, jímž býval. Zkoušel to. Chodil za Haradem, když byl ještě malý kluk, a ptal se ho na jeho sny. Myslím, že chtěl zjistit, kým mohl být v předchozím životě."

Askari se mu podívala do safírových očí, a tentokrát nezrudla. „Mě se na sny vyptával taky," podotkla.

Skilgannon kývl. „Potřebuješ ještě odpověď?"

Askari se stáhl žaludek. Důsledek jeho slov byl příliš děsivý, než aby o nich chtěla přemýšlet. Rozhněvala se.

„Chceš snad říct, že jsem jenom bezduchá znovuzrozená?"

„Neříkal jsem nic o duších. A vím, že jsi znovuzrozená. Proto po tobě jdou. Proto tě Decado oslovoval Jianno."

„Nevěřím ti! Já vím, kdo jsem. Jsem Askari."

„Ano, to jsi," přiznal tiše. A jak nejlépe uměl, vylíčil jí proces, který mu popsal Landischán, kdy se kousky kostí vloží do tajemného stroje a oplodní se ochotná náhradnice. „Narodila ses jako každé jiné dítě. Kojili tě a vychovali. Avšak podstata tvého těla pochází od Jianny Věčné. Jste naprosto stejné. Proto se ona stala Věčnou. Z její podstaty se namnoží a posléze rodí mladé ženy. Jak léta ubíhají, Věčná odhodí zestárlé tělo a vezme si… ukradne… nové."

„A z jejich těl vyžene duše?"

„Ano."

„Kam se podějí?"

„Do hrůzy prázdnoty, možná jí projdou dál. Nevím.“

„A tohle chce udělat se mnou?“

„Nemyslím. Podle mě tě Landischán chtěl pro sebe. Jsem přesvědčený, že Věčnou miloval a ona ho odmrštila. Ty jsi měla být jeho budoucností. Proto tě chtěl odvést daleko odsud.“

Askari si ho pozorně prohlédla. Stále ještě se hněvala, ale už nemohla popřít, co bylo zjevné. Když se poprvé setkali, nazval ji Jiannou. I Decado byl přesvědčen, že ji zná. Stále byla zmatená, potřebovala se do někoho pustit. „Takže když Landischán stvořil tebe,“ řekla nakonec, „udělal to stejně?“

„Myslím, že ano.“

„Tvoje tělo se narodilo a vyrostlo do dospělosti. Potom z něj vypudili duši a tebe přivedli, abys… jak jsi to říkal… ukradl tělo?“ Všimla si, jak ho to šokovalo. Zavřel oči a tváří se mu mihl bolestný výraz.

„Pěkná hloupost,“ zabručel. „Vůbec mi to nedošlo. Byl jsem tak ponořený do sebe. Pochopitelně. Vypěstovali mladého muže a zabili ho, abych se mohl vrátit.“ Askari se cítila trochu provinile, že mu způsobila bolest, a hněv ji přešel.

„Proč tě přivedl zpátky?“

„Myslel si, že bych mohl ukončit vládu Věčné. Snažil se mi namluvit, že tím chtěl chránit svůj lid. Ale bylo to jinak. Chtěl si jenom najít bezpečné místo, kde by mohl být s tebou, aniž by se musel bát, že si ho Jianna najde.“

„Myslel si, že ji zabiješ?“

„Nevím, co si myslel. Spoléhal na staré proroctví. Vztahovalo se k mým mečům a nějaké kouzelné stříbrné orlici. Proto hledal mou hrobku.“

„O stříbrný orlici vím,“ podotkla Askari. „Lítá mezi hvězdama a spravedlivým čarodějům plní přání. Jeden starej lovec mi o ní vyprávěl tu noc, kdy mi dal můj první luk. Staří bohové ji vytvořili ze stříbra a vdechli jí život. Pak ji vyhodili na oblohu a ona lítá kolem světa, honí měsíc a krmí se ze slunce.“

Skilgannon se usmál. „Třeba je to můj osud. Vyhodí mě na oblohu, abych našel její hnízdo.“ Úsměv ho přešel. „Pravdou je, že svůj osud neznám. Vím jenom, že musím bojovat s Věčnou a udělat všechno, abych ukončil její vládu.“

„A dokážeš to?“ chtěla vědět Askari.

„Bývaly doby, kdy jsem věřil, že dokážu cokoliv. Ale tehdy jsem byl mladší. Teď jsem čtyřiapadesátiletý muž v mladém těle na světě, který je mi cizí. Nedokážu odčinit zlo, co Jianna napáchala. Ale znal jsem ženu, která tu věštbu vyslovila, a věřím jí. Proto musí existovat způsob, jak vyhrát.“

„A ty věříš, že… že ten ztracenej chrám ti dá odpověď?“

„Ano. Zřejmě z něj vychází veškerá magie. Jednou jsem tam byl. Viděl jsem starověké artefakty i zářící světlo ve stěnách bez plamene. Zdržel jsem se tam celý měsíc. Připadalo mi, že tamní mniši jsou čarodějové, tak nebo onak.“

„Ale říkal jsi, že tam chrám už není.“

„Gamal mi vyprávěl, že zmizela celá hora, ve které byl chrám vytesaný. Zůstala jen planina, kde se křiví kov a kde neplatí přírodní zákony.“

„Hory přece nemůžou jen tak zmizet,“ namítla Askari.

„Totéž si myslím já.“ Náhle se z plna hrdla zasmál. „Ale taky jsem tisíc let starý mrtvý na světě plném příšer. Kdo jsem já, abych popíral moc kouzel?“

V té chvíli z lesa pod nimi vylétlo obrovské hejno ptáků a vzneslo se k nebi jako černý mrak. Vítr utichl a nad krajinou se rozhostilo strašidelné ticho. Askari se zvedla. „Tohle není přirozený,“ prohlásila.

Ze země zaznělo tiché dunění. Skilgannon vyskočil. „Zemětřesení!“ vykřikl. „Ven z jeskyně! Harade! Rychle ven!“ Popadl Askari, pevně jí sevřel ruku a rozběhl se. Půda se jim pod nohama zvedla. Skilgannon zakopl a Askari na něj spadla. Nahoře cosi hlasitě zarachotilo. Z útesu se kutálely balvany – a pak se utrhl velký kus skály. Z jeskyně vyběhli Harad s Charis. Skála dopadla jen několik stop od nich. Charis upadla. Černobradý válečník ji popadl do náruče a rozběhl se na otevřené prostranství. Skutálely se další kameny a následovala hotová lavina. Skilgannon utíkal dolů z kopce a hledal nějaké bezpečné místo. Žádné nenašel. Jak běžel, prolétaly kolem něj kameny. Konečně se otočil.

„Co to děláš?“ vykřikla Askari.

„Nevyhneme se tomu, co nevidíme,“ vysvětlil jí.

Řítil se na ně obrovský balvan, dvakrát větší než člověk. Skilgannon odskočil doleva. Balvan narazil do stromu a přerazil ho. Země se vzepjala – a pod Askari se otevřela. Jak padala, vrhl se Skilgannon pro ni s nataženou rukou. Askari se podařilo zachytit jeho zápěstí. Chvíli se zdálo, že ho strhne do obrovské pukliny v zemi, ale Skilgannon se udržel. Askari se pomalu škrábala z jámy a Skilgannon ji vytáhl na pevnou zem. Propast se s drhnutím zase zavřela. Všude se zvedal prach, stromy se kácely a v oblacích prachu a se zemí uhýbající jim pod nohama se nemohli vyhnout neštěstí. Skilgannon si přitáhl Askari k sobě a pevně ji objal. Askari, proti běsnění přírody bezmocná, se náhle uvolnila a opřela si mu hlavu o líc. Tak tam spolu stáli a čekali, až přijde konec.

Najednou se rozhostilo ticho a prach si pomalu sedal.

„Ještě žijeme,“ vydechla Askari upřímně překvapená. Všude kolem nich byly vyvrácené stromy a obrovské balvany. Jeden strom dopadl jen deset stop od místa, kde stáli.

„Vypadá to tak,“ připustil Skilgannon a pustil ji. Když z ní sundal ruce, pocítila Askari prázdnotu. „Kde je Harad?“ zeptal se náhle Skilgannon. Společně se rozběhli poničenou krajinou a pátrali mezi napadanými kmeny. Skilgannon našel Harada pod vyvráceným jilmem. Sáhl mu na krk a nahmatal silný, pravidelný tep. Zasáhly ho horní větve a srazily na zem. Skilgannon nemohl zjistit, zda nemá polámané kosti či vnitřní zranění. Zavolal na Askari a snažil se zvednout strom. Byl příliš těžký. I s pomocí Askari ho zvedl jen o pár palců. „Ty ho nadzdvihni,“ přikázala mu po chvíli Askari, „a já se pokusím vytáhnout Harada.“

Skilgannon si dřepl, popadl kmen a čekal, až se Askari dostane k Haradovi. „Můžeš!“ zavolala na něj a Skilgannon se

zhluboka nadechl a zabral. Askari popadla Harada za kazajku a táhla. Skilgannon napínal svaly, aby jilm udržel. Askari pomalu vytahovala Harada zpod kmene. Konečně křikla: „Dobrý!“

Skilgannon s povděkem pustil kmen. Ruce se mu třásly a měl poškrábané dlaně. Nevšímaje si bolesti, přiběhl k Haradovi. „Nemá na rtech krev,“ všiml si. „To je dobré znamení. A tep má silný. S trochou štěstí je jenom potlučený a omráčený.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Musíme najít Charis.“

„Já ji našla,“ řekla mu Askari tiše. „Postarejme se o Harada.“

14

Když Harad otevřel oči, překvapilo ho, že ho nic nebolí. Vzpomínal si, jak na něj padá strom a jak se snaží odstrčit Charis. Sám se vrhl dozadu a kmen ho zasáhl a srazil ho na zem. Hlavou se udeřil o kámen a poprvé v životě skončil v bezvědomí na zemi.

Teď se cítil dobře, třebaže zemětřesení krajinu neuvěřitelně změnilo. Obloha byla jednolitě šedá a nikde nerostly žádné stromy. Posadil se. Vlastně tu nebyly vůbec žádné stromy, ani stojící, ani vyvrácené. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Uviděl Charis sedět se Skilgannonem a většího muže za nimi. Na hromotlukovi mu bylo něco povědomého. Měl na sobě černou koženou kazajku s kovovými destičkami na ramenou a přilbici. A v ruce držel Haradovu sekeru. Nic z toho nedávalo Haradovi smysl, takže se jen podíval na Skilgannona.

„Co se děje?“ zeptal se ho.

Muž se ohlédl na stříbrobradého válečníka, jenž popošel blíž a poklekl před Haradem. „Jak se cítíš, mládenče?“

„Dobře.“ Harad se mu podíval do ledově modrých očí a pak na přilbu s ozdobou ve tvaru sekery a lebky. „Ty jsi Druss.“

„Ano, jsem.“

Připojila se k nim Charis a položila mu dlaň na líc. „Neměl bys tu být, lásko moje,“ pravila.

„Měl bych být tam, kde jsi ty. Vždycky.“ Ohlédl se na Skilgannona. Šermíř byl oblečený jinak, měl kamaše a halenu. Nikde nebyly vidět jeho meče a vypadal spíš na sedláka než na válečníka. „Ničemu nerozumím. Kde je Askari?“ zeptal se ho Harad.

„Žádnou Askari neznám.“

„Copak ses zbláznil? Cestujeme spolu.“

„Tebe já taky neznám, příteli. Jmenuju se Geoval. Můj domov je… byl… na pobřeží. Teď je tady, v té šedé hrůze.“

„Tak jsem se zbláznil já,“ usoudil Harad. „Nebo je to sen.“

„Přesně tak, mládenče, je to jako sen,“ zabručel Druss. „Tohle se neříká snadno, tak budu neomalenej. Charis na tom horském svahu umřela. Proto je tady v prázdnotě. Proč jsi tady ty, to je něco zhola jinýho.“

Náhle se cosi s řevem snesło z oblohy. Harad to zahlédl a vyskočil. Okřídlený tvor se s napřaženými pařáty řítil na Drussa. Ten se rozmáchl Snagou a přesekl okřídlenci žebra. Démon okamžitě zmizel.

„Kde jsme to byli?“ optal se Druss. „Aha, ano, že tu nemáš být, Harade. Máš velkou životní sílu. Věř mi, mládenče, tady zůstat nemůžeš.“

Harad couvl a popošel k Charis. Vzal ji za ruku, zvedl ke rtům a políbil. „Tohle je špatně,“ pronesl. „Všechno je špatně. Vrátíme se společně. Ukončíme tenhle sen. Pak si zařídíme život, jak jsme chtěli.“ Charis ho objala a políbila na vousatou tvář.

„Nemůžu se vrátit,“ řekla. „Ale moc bych si přála, abych mohla.“ V očích měla slzy. „Ty si nevzpomínáš, viď? Věř mi, Harade, srdce moje, já se nemám jak vrátit. Pochopíš to, až se vrátíš sám.“

„Bez tebe nejdu.“

„Ne, Harade. Tohle, prosím tě, neříkej. Nejsi mrtvý. Musíš žít.“

„Bez tebe jako bych byl mrtvej. A jestli nejsem mrtvej, tak proč jsem tady?“

„Přivedla tě sem láska,“ objasnil mu Druss. „Já to chápu. Muž by měl být připravenej čelit smrti kvůli ženě, kterou miluje. Ale Charis má pravdu. Tohle není místo pro tebe. Charis cítí, jak ji k sobě vábí zlaté údolí. Doprovodím ji tam. A ty – ty slyšíš, jak tě volá život. Vím, že odoláváš, Harade, ale to volání zesílí.“

Harad sklonil hlavu a něžně Charis políbil. „Jsi můj život,“ šeptl. „Nechci žít bez tebe. Nebudu!“

„Láska neumírá, Harade,“ opáčila tiše. „A já na tebe v tom údolí počkám.“

Chtěl jí odpovědět, ale najednou se mu zatočila hlava. Měl pocit, že nic neváží. „Ještě ne!“ zařval.

Pak opět ucítil váhu svého těla, pevnou hlínu pod zády a horský vzduch v plicích.

Otevřel oči. Klečel u něj Skilgannon – skutečný Skilgannon, jemuž nad ramenem vyčníval slonovinový jílec meče. A z druhé strany seděla Askari. „Už jsem si myslel, že jsme tě ztratili,“ poznamenal válečník. „Na chvíli ti přestalo bít srdce.“

„Kde je Charis?“

„Zemřela, Harade. Je mi to moc líto. S Askari jsme ji pohřbili.“

Harad se pokusil posadit, ale pravým bokem mu projela bolest. Zaklel a spadl zpátky. Skilgannon znovu promluvil: „Jsi ošklivě potlučený, příteli, možná máš i nějaké to zlomené žebro. Musíš si odpočinout.“

„Jak umřela? Od toho stromu jsem ji odstrčil.“

„Zasáhl ji padající balvan,“ vysvětloval Skilgannon. „Byla na místě mrtvá.“

Harad se na něj zadíval. „Viděl jsem v prázdnotě tvoje dvojče. Bylo s Drussem. Jmenuje se Geoval a žil na pobřeží.“

„Druss mi říkal, že tam někoho chrání.“ Skilgannon si povzdechl. „Landischán ho zabil, aby mi dal tělo. V prázdnotě jsme si vyměnili místa.“ Položil ruku Haradovi na rameno. „Vyspi se. Brzy bude noc.“

„Pro mě už bude vždycky jenom noc,“ opáčil Harad.

Skilgannon vstal. Askari se k němu připojila a společně procházeli zničeným lesem.

„To byla dobrá lež," podotkla Askari.

„Jeden můj přítel to nazýval sametová lež. Pravda by ho byla zdrtila."

Zastavili se u hrobu a Skilgannon zvedl Snagu. Na jedné z čepelí byla šmouha od krve. Válečník ji zarazil do hlíny, pak utrhl hrst trávy a otíral čepel, dokud nesetřel všechny stopy po krvi. „Rádi považujeme život za stálý," povzdechl si. „Ale může vmžiku skončit."

„Já vím," pravila Askari, „ale byla to krutá smrt."

„Každá smrt je svým způsobem krutá. A nebyla to tak úplně lež. Myslím, že když mu ta sekera vyletěla z ruky, narazila do balvanu a odrazila se. Určitě nic necítila. Byla to rychlá, bezbolestná smrt."

„Ale zbytečná."

„To je většina smrtí. I ty, které vypadají, že mají smysl. Zemřel jsem, když jsem se snažil zachránit lidi, co jsem si oblíbil. Ten národ dnes už neexistuje. Angostinové jsou jenom prach historie. Nakonec moje oběť nestála za nic. Ale nakonec nestojí za nic žádné lidské dílo."

„Nesouhlasím s tebou," prohlásila Askari. „Pamatuju se, když Kinyon zachránil malýho kluka z útesu, to jsem ještě byla malá holka. Kluk uvízl na římse asi sto stop nad zemí. Kinyon k němu vyšplhal. Pršelo a skála hrozně klouzala. Několikrát málem spadl. Ale dostal se až ke klukovi, hodil si ho na záda a zase slezl dolů. Příštího jara kluk umřel na horečku. Znamená to snad, že Kinyonovo hrdinství nebylo k ničemu?"

„Ovšemže ne," řekl Skilgannon. „Můj starý šermíř mluvíval o přítomnosti. Nic jiného není. Minulost je vzpomínkou, budoucnost snem a přítomnost skutečností. Můžeme pouze žít v přítomnosti a snažit se, aby naše činy za něco stály. Ten Kinyonův nebyl marný." Povzdechl si. „Máš pravdu, že mě plísníš. Záleží na tom, jak žijeme teď, ne jestli za tisíc let padne civilizace."

„Tak co uděláme teď?"

„My?"

„Ty mě s sebou nechceš?"

„Nechci, aby tě zabili."

„Jestli dokážeme ukončit vládu Věčné, tak mě nezabijou," namítla. „O osudu toho moc nevím a na Věčné a jejích kouzlech mi nezáleží. Nikdy mi na ní nezáleželo. Chtěla jsem jenom žít na vysočině, lovit, plavat, jíst, smát se. Ale mám dojem, že tu jsme z nějakýho důvodu. Ty, já, Harad. Tři znovuzrození, všichni ze stejný doby. Tak mi znovu pověz o tom proroctví a zkusíme se v tom trochu vyznat."

„Nedává to žádný smysl," štěkl Skilgannon. „Ať už Ustarté věštila cokoliv, dnes z toho zbyl jen kostrbatý verš. Znovuzrozený hrdina, ze šedi vyrvaný, s Meči noci a dne znovu spojený. Landischán mi zbytek neřekl, jen že je tam něco o zabití horského obra se zlatým štítem a ukradení vajíčka stříbrné orlici."

„Klíčem k hádance je možná ten příběh o orlici," navrhla Askari.

„Kouzelném ptáku, který létá kolem slunce?"

„Krmí se ze slunce," opravila ho, „a lítá kolem měsíce."

„A plní přání čarodějům," dodal. „Dával jsem pozor."

„Jenom napůl. Všechny báje mají základ ve skutečnosti. Kinyon to povídal. Akorát jsou trochu přikrášlený. Jak se rozrůstají, komolí se."

„To je pravda," přiznal Skilgannon a zasmál se. „Když mě Landischán probudil, zašel jsem do jeho knihovny a prostudoval si všechno, co jsem našel o svém životě. Tehdy jsem si nic nepamatoval a chtěl jsem se o sobě něco dozvědět. Byla tam většina toho, co jsem vykonal, ale bylo to ukryté pod směšnými báchorkami o létajících koních a dracích chrlících oheň. Ano, máš pravdu. Musíme přezkoumat báje. Znovu mi pověz, co si pamatuješ o té orlici."

Pozorněji poslouchal. „Proč čarodějům?" zeptal se náhle.

„Cože?"

„Proč by nějaký pták plnil přání pouze čarodějům? Proč ne hrdinům? Proč ne sedlákům?"

„Nevím. Příběh říká spravedlivým čarodějům. Co tě napadlo?"

„Čarodějové rozumějí magii. Používají magii ke kouzlení. Takže nejde o to, že pták dobrovolně plní přání. To čarodějové si berou magii z toho ptáka." Odmlčel se a přemýšlel. „Orlice není živá. Je to jenom zdroj energie, ze kterého čarodějové čerpají. Je ze stříbra," pokračoval. „Uměle vytvořený. Artefakt, stejně jako stroje v chrámu a ty v Landischánově paláci." Znovu umlkl a potřásl hlavou. „Co to povídám? Stroj, který se vznáší na nebi a nějak posílá energii na zem. To nedává smysl. Jak by ho vyslali na oblohu? A proč nespadne zpátky?"

„Proč teď není důležitý," prohlásila Askari. „Stejně jako ten tvůj okřídlený kůň. Odpovědí je ta orlice. A vejce, který jí musíš ukrást."

„Nebo zničit," doplnil a tiše zaklel. „Něco nám uniká. Něco podstatného. Jestli dávní umístili orlici na oblohu a jestli v té chvíli začala magie, proč je možné znovu použít artefakty dávných až teď? Za mých časů jsme měli jen pár zkřiženců – zkřenců, jak jim říkáte. Vytvořili je nadirští šamani. Ale zdaleka ne v takovém rozsahu, jaký vidíme dnes."

Skilgannon se zastavil u ležící klády a posadil se. „Z tohohle se mi točí hlava," posteskl si. „Stavíme teorie na něčem, co je nepravděpodobné a nemožné. Kovový pták, který měl velkou moc, ztratil ji a pak se mu zase vrátila? A co ti obři se zlatými štíty?" Najednou strnul.

„Copak?" chtěla vědět Askari.

„Zlatý štít. Viděl jsem ho. Nenosí ho horský obr, sedí na obrovské hoře nad chrámem vzkříšení. Je obrovitánský. Mniši ho nazývali Nebeské zrcadlo. Teď jsem si vzpomněl. Jeden mladý muž mě vzal do chrámu. Cestou mi vyprávěl o opatovi z dávných dob a o zrcadle. Říkají tomu zrcadlo, protože když se poprvé objevilo, v tmavých chodbách se rozsvítila světla. Světla bez plamene, jako lapené sluneční světlo. Tehdy se obnovila magie ve starověkých artefaktech. Myslím, že už to mám. Kovový pták má magii pořád, ale jen když se objeví zrcadlo, proudí magie z oblohy na zem. Taky

to vysvětluje tu marnivost.“

„Marnivost?“ podivila se Askari. „O čem to mluvíš?“

„Landischán říkal, že orlice je marnivá – miluje svůj vlastní odraz. Shlíží se v Nebeském zrcadle. Jen tehdy magie proudí.“

„A proudí do vejce,“ doplnila Askari.

„Přesně. A artefakty nějak čerpají energii právě z vejce. Když zničím vejce, stroje opět nebudou k ničemu. Už žádní znovuzrození. A Věčná se stane obyčejným člověkem, bude čelit smrti jako my ostatní.“ Zhluboka se nadechl. „Musím najít ten chrám.“

„My ho musíme najít,“ opravila jej Askari. „Jak daleko odsud je?“

„Těžko říct. Z této strany cestu neznám. Přeplul jsem z Mellicane, to je město na východním pobřeží, přes moře do ústí Rostrias tady.“

„Kinyon by to věděl. Pochází ze severu.“

Další lov dopadl úspěšně a Stavut spokojeně seděl u ohně a krájel si pečené srnčí. Šakul a devět jeho členů smečky leželi opodál s nacpanými břichy a spali. Druhá smečka osmnácti zkřenců se vrátila o něco dříve. Vedl je malý Grava se strakatě šedou srstí. I oni byli úspěšní, jen Stavutovi chvíli trvalo, než to pochopil. Grava strašně šišlal, protože měl příliš dlouhý jazyk, a Stavut měl co dělat, aby mu rozuměl. Nebylo divu, že Grava opět přivedl dva zkřence navíc. Brzy bude každý uprchlý křonec patřit do smečky Krvavé košile, pomyslel si Stavut.

Zazubil se. Dávno se jich přestal bát. Vlastně se mu v jejich společnosti zalíbilo a občas se s nimi vydával na dlouhé procházky. V jistém směru to bylo dobře. Kinyonovi a vesničanům dělali zkřenci i přes Stavutovy snahy stále větší starosti a v jejich přítomnosti byli ustrašení a vyděšení. Dokonce mluvili o tom, že se vrátí do své vesnice a podstoupí riziko případného útoku. Stavut tohle brzy zarazil. „Skilgannon řekl, že se nepřítel vrátí. A podle mě je to chlap, kterej nepřehání. Nejlepší bude jít dál. Alahir nám určitě pomůže.“

Kupodivu se nikdo moc nehádal. Lidé jen kývli a odešli. Vlastně teď Stavutovi odporoval jen málokdo. Pravděpodobně proto, že se z něj vyklubal tak dobrý vůdce.

Když se Grava vrátil se dvěma dalšími nováčky, postavil je před Krvavou košili. Ten si je chladně prohlížel. Už se z toho stal rituál a jemu se to líbilo. „Chcete se připojit ke smečce Krvavé košile?“ zeptal se jich.

Byli dost vychrtlí, jeden měl kulatá ramena a téměř hrb, druhý byl vysoký a hubený, s tmavou, skoro černou srstí. Chvíli na něj civěli a pak se ohlédli na Gravu, jenž jim hrdelním vrčením sdělil cosi nesrozumitelného.

„Sloužit Krvavá košile,“ pravil hrbáč.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Stavut.

„Železná pěst,“ odpověděl hrbáč. „Toto Černá skála,“ dodal a ukázal na svého společníka s černými chlupy.

„Budete lovit s námi. Budete nezabíjet lysý.“

Oba kývli.

„Nezapomínejte na to. Teď běžte.“

Odšourali se pryč. Grava zabručel něco, čemu Stavut nerozuměl, ale skončilo to zabubláním, v němž poznal smích, a tak se usmál, kývl a šel si sednout k ohni. Probudil se Šakul, protáhl se a hlasitě vypustil větry.

„Kouzelný,“ utrousil Stavut.

„Dobrá spaní,“ poznamenal Šakul. „Žádná sny.“

„To nejlepší.“ Stavut se poškrábal v tmavém strništi na bradě. Obvykle se holil, ale poslední dobou usoudil, že ke Krvavé košili se hodí plnovous. „Je čas vrátit se k vesničanům,“ usoudil. „Budou rádi, že mají čerstvý maso.“

Šakul zvedl hlavu a zavětřil. „Odešli,“ prohlásil.

„Odešli? Jak to myslíš?“

„Míří jih.“

„To by neudělali.“

Šakul pokrčil rameny a sklonil se pro pečenou srnčí kýtu.

„Spálený,“ posteskl si a potřásl hlavou.

„Kdy odešli?“

„My odejít, oni odejít,“ sdělil mu Šakul.

To bylo včera ráno.

„Proč to udělali?“

„Bojí nás,“ řekl Šakul. „Bojí Krvavá košile.“ Stavut se mu zadíval do zlatých očí a na dlouhé tesáky. Dnes už ho Šakul v nejmenším neděsil. Což ovšem neplatilo pro vesničany. Pochopil, že když se s ním nedohadovali, nemělo to nic společného s jeho vůdcovstvím, nýbrž s jejich strachem z bestií i rostoucím strachem ze Stavuta samotného.

„Nikdy bych jim neublížil,“ vyhrkl. Šakul zvedl hlavu. Vítr vál od jihu a jemu se zachvěly nozdry.

„Moc lysí,“ hlásil. „Koně. Křonci.“

„Vojáci?“ ujišťoval se Stavut.

„Loví nás?“ opáčil Šakul a zajiskřilo se mu v očích.

„Nemyslím. Kde jsou?“

„Na jih. Tvoje lysí brzo je vidí.“

Stavut zaklel. „Musíme za nima. Jestli jsou to nepřátelský nájezdníci, budou v nebezpečí.“

„Lysí na nic,“ namítl Šakul. „Neloví. Dělají nic. Lepší bez nich.“

„To je pravda,“ připustil Stavut, „ale, jak jsi řekl, jsou to moji lysí. Pomůžeme jim.“

Šakul vstal a zavyl, načež ostatní zkřenci vyskočili. „Běžet rychle,“ podotkl Šakul. „Krvavá košile pomalý. Šakul nese

Krvavá košile.“

Tím dostal Stavuta do prekérní situace. Mladík věděl, že to je jediná rozumná možnost. Zkřenci se pohybovali děsivě rychle, a kdyby na něj museli čekat, byla by to dlouhá a zbytečná cesta. Pokud vesničanům hrozilo okamžité nebezpečí, než by se k nim dostali, bylo by dávno po všem. Na druhou stranu, Šakul mohl nést Stavuta pouze dvěma způsoby. Buď ho držet v náručí jako dítě, nebo si ho hodit na chlupatá záda. První způsob by byl směšný a – jak Stavut věřil – vážně by pošramotil jeho autoritu mezi šelmami. Druhý by byl stejně směšný, protože Stavut neměl zrovna silné ruce a věděl, že tak dlouho by se chlupů neudržel. Zbývala mu jenom vyhlídka na spoustu pádů, a nakonec by se stejně musel uchýlit k příšerné možnosti nechat se nést jako dítě.

„Jasně,“ řekl Stavut ve snaze získat trochu času. „Ujistíme se, co děláme. Hledáme moje kamarády, kteří jsou možná v nebezpečí. Jestli jsou, musíme je zachránit. Nechci, aby tam někdo vlítl. Přiblížíme se, abychom mohli obhlídnout situaci, a já pak vydám rozkazy. Je to jasný?“

„Ano,“ přitakal Šakul. „Teď odejít?“

Stavut se zadíval na smečku. Nyní ji tvořilo čtyřicet zkřenců. Někteří ještě měli železem obité obušky, další těžké meče. Pár si jich podrželo hole. Několik mělo dosud bandalíry s prázdnými pochvami. Stavut přistoupil ke dvěma z nich a nařídil jim bandalíry sundat. Tvorové bez váhání poslechli a podali je Stavutovi. Na obou byly velké mosazné přezky. Stavut je rozepnul a oba bandalíry spojil. Vrátil se k Šakulovi. „Předkloň se,“ nakázal mu. Šakul okamžitě poslechl. Stavut mu přetáhl dvojitý bandalír přes hlavu. Šakul byl vyšší než všichni ostatní zkřenci a kožený popruh mu visel nad bedry. „Stůj klidně,“ pokračoval Stavut, zvedl nohu a strčil ji do smyčky. Vstal a chytil se dlouhé srsti na Šakulových mohutných plecích. „Teď jdeme!“ přikázal.

Šakul se plavně rozběhl a Stavutem to hodilo dozadu. Pevně se držel a snažil se reagovat na rytmus běhu. Zakrátko se mu začalo dělat špatně. Bylo to skoro stejně zlé, jako když se poprvé plavil po moři. S železným odhodláním přiměl žaludek, aby svůj obsah udržel, a snažil se myslet na jiné věci než na pohyb. Bylo to těžké, protože se mu s každým Šakulovým skokem žaludek zvedl.

Právě když už se začínal bát, že to déle nezvládne, uviděl něco, při čem ho veškeré pomyšlení na nevolnost přešlo.

Šakul doběhl do tábora, který včera opustili. Jeho vůz stál dosud na místě a jeho milovaní koně, Krasavec a Jiskra – nebo to, co z nich zůstalo – byli stále v postroji. „Stát!“ zařval Stavut. Šakul zabrzdil a Stavut seskočil. Málem se mu podlomily nohy a země jako by se pod ním pohybovala. Díval se na mrtvé koně. Mezi stromy nedaleko zahlédl pohyb, jak mezi nimi mizeli dva šedí vlci. Vesničané nechali vůz stát a nenapadlo je, že se zataženou brzdou zapražení koně nedokážou uniknout smečce vlků.

Šakul se postavil vedle něj. „Ty koně jsem miloval,“ vysvětlil mu Stavut. Velká šelma se zatvářila zmateně. Stavut si povzdechl. Ke zdechlinám přistoupili dva zkřenci. Šakul zavrčel a odvolal je.

„Je čas jít dál,“ prohlásil Stavut.

Tentokrát mu špatně nebylo. Bylo mu těžko u srdce a chtěl jenom vesničanům zajistit bezpečí. Pak předá smečku Šakulovi, najde si nové koně a zamíří na sever.

Uvědomil si, že na něj Šakul mluví, a předklonil se, aby zachytil, co říká.

„Krev ve vzduch,“ hlásil mu Šakul. „Lysých krev.“

Trojice odpočívala po zbytek dne i následující den. Harad toho moc nenamluvil. Seděl u hrobu Charis, tvářil se sklíčeně a v očích měl nepřítomný pohled. Skilgannon do jeho žalu nezasahoval a Askari se vydala na lov. Vrátila se za soumraku druhého dne se třemi zajíci, které stáhla. „Maso je lepší, když se nechá chvíli odležet,“ poznamenala při večeři.

Skilgannon jí poděkoval za jídlo a odešel do měsíční noci. V duchu se vrátil ke snovému setkání s Memnonem. To tedy byl nebezpečný chlap. Nebyl v něm hněv ani nenávist, byl chladnokrevný a v očích mu jiskřila inteligence. Takového nepřítele bylo třeba se obávat.

Náhle se rozesmál. Celá tahle válkou rozervaná země byla plná obávaných nepřátel, potulovala se tu vojska zkřenců, kavalerie, pěšáci a lučištníci. Memnon byl jen další na seznamu vedle Jianny a Decada – a kdoví, koho ještě.

Ohlédl se na Harada sedícího u ohně a povzdechl si. Mladík ztratil ženu, kterou miloval, a jeho svět byl v troskách. Skilgannon s ním soucítil, vzpomínal na ten chladný den, kdy se doslechl o Jiannině smrti. Bude Harad ještě někdy takový, jaký býval? Sekery se za celý den ani nedotkl, ležela opřená o skálu a dočista zapomenutá. Připojila se k němu Askari.

„Chceš být sám?“ zeptala se ho.

„Ne. Zítra musíme jít hledat Kinyona. Nebo někoho, kdo nám ukáže cestu k Rostrias. Jsem si jistý, že jestli najdu tu řeku, najdu i chrám.“

Ze tmy se ozvalo ržání. Askari popadla luk a nasadila šíp na tětivu.

Ze tmy vyjel jezdec.

Byl to Decado.

Šaty měl špinavé a na černé kazajce měl vrstvu prachu. Když je uviděl, zřejmě ho to překvapilo. Přitáhl koni otěže.

Askari napjala luk, ale Skilgannon jí položil ruku na paži. „Ještě ho nezabíjej,“ požádal ji.

„To je od tebe hezké,“ podotkl Decado, přehodil nohu přes sedlovou hrušku a zlehka seskočil na zem. Tmavé oči upíral na Skilgannona. „Takže ty jsi můj předek. Abych byl upřímný, nevidím tu žádnou podobu.“

„Já ano,“ odtušil Skilgannon. „Je to ten uštvaný výraz a strach z čepelí.“

„Já se ničeho nebojím,“ ohradil se Decado. „Ani tebe, ani té krásky s lukem, ani stínů. Ničeho.“

„Ubohá lež,“ utrousil Skilgannon. „Bojíš se, že o ty čepele přijdeš. Jsi nervózní, když je nemáš na dohled. Když se večer posadíš, ujistíš se, že je máš vedle sebe. Neustále se jich dotýkáš. Ráno ze všeho nejdřív pohladíš jílce.“

Decado se chladně usmál. „Máš pravdu," přiznal, zvedl ruku a stiskl smaragdový knoflík na slonovinovém jílci, jenž mu vyčníval nad ramenem. Jediným plynulým pohybem vytáhl Meč ohně z pochvy. Skilgannon couvl a tasil svoje meče.

„Ujel jsi dlouhou cestu, jen abys tady zemřel, chlapče," poznamenal Skilgannon.

Decadovi se v ruce objevil i druhý meč. „Muž musí někde zemřít. Drž ten luk napnutý," obrátil se na Askari, „a couvni. Drž se co nejblíž ke skále."

Skilgannon nad těmi zvláštními slovy přimhouřil oči a díval se, jak si Decado uvolňuje svaly a mává meči. „Vidíš, jak se stahují mraky?" zeptal se Decado.

Skilgannon vzhlédl k obloze.

„Až zakryjí měsíc, připrav se," pokračoval Decado. „Nevím, jak jsi dobrý, bratranče, ale jestli nejsi vynikající, je smrt blízko."

„Myslíš, že jsi tak dobrý?"

Decado se usmál. „Vím, jak jsem dobrý já, ale s tím si ty teď těžkou hlavu dělat nemusíš. Jsou tu stínové." Zamířil k nim Harad, již se sekerou v rukou.

Tma přišla rychle. Skilgannon zavřel oči a vklouzl do iluze jiného místa. Najednou to zasyčelo, jako když vítr protahuje škvírou v okně. Skilgannon se otočil a Meč noci zasvištěl. Narazil na něco kovového, co Skilgannonovi spadlo na rameno. Askari vykřikla. Vzápětí zaznělo pronikavé zaječení bolestí. Tma byla naprostá. Skilgannon odskočil doprava a znovu se otočil, čepele napřažené. Zaslechl slabé šustnutí. Okamžitě padl na koleno a máchl Mečem dne. Čepel narazila na cosi měkkého a projela tím. Mraky se trhaly. Skilgannon zamrkal, jak se mu vrátil zrak. Na okamžiček zahlédl asi dvacet stop od sebe bledou postavu. Hned zase zmizela – a objevila se přímo před ním. Na prsa mu zamířila tmavá dýka. Zvedl Meč noci. Tvor uhnul, pohyboval se neuvěřitelně rychle. Meč dne ho jen škrábl na hrdle. Tvor odskočil, zavrávoral a upadl.

Zazářilo měsíční světlo a osvítilo otevřený prostor. Harad ležel na zemi, Askari také. Decado se podíval na Skilgannona a usmál se. „Jsou rychlí, co?"

V trávě se válela tři vychrtlá těla. V jednom byla zaražená Snaga, druhé leželo kousek od Decada, třetí skolil Skilgannon. „A teď budeme bojovat?" zeptal se Decada.

„Jestli na tom trváš," opáčil šermíř. „Já bych se radši posadil k ohni a odpočinul si. Možná chvíli hladil jílce svých mečů."

„Kolik dalších tvorů tu je?"

„Myslím, že poblíž není žádný. Cestují po trojicích. Ale přijdou další."

Skilgannon přistoupil k Askari a klekl si k ní. Byla nepřirozeně bledá a oči měla otevřené. Položil jí prsty na krk. Tep měla slabý. „Není mrtvá," uklidňoval ho Decado. „Jed z jejich dýk a šipek jenom ochromuje. Zavři jí oči a nech ji spát. Za hodinku se probudí s příšerným bolením hlavy."

Decado se zastavil nad Haradem. „To je ale divné," poznamenal. „Byl bych vsadil všechno, co mám, že takový mamlas se sekerou stína zabít nedokáže." Strčil nohou do Harada a obrátil ho na záda. Vrátil meče do pochev, poklekl a zavřel Haradovi oči. Dál si ho nevšímal, přistoupil ke skomírajícímu ohni a přiložil pár klacíků. Skilgannon se k němu připojil.

„Proč jsi nám pomohl?" zeptal se ho.

„Vlastně, bratranče, je to obráceně. Ti stínové šli po mně. Tak jaké to je, být zase naživu po všech těch stoletích?"

„Proč tě honili?"

„U Věčné jsem upadl v nemilost. Rozkázala, že mě mají zabít. Je to vážně zvláštní. Stačilo jí jenom požádat, a byl bych se pro ni zabil sám." Povzdechl si. „Podle pověsti milovala i tebe, takže víš, jak to myslím."

„Co chceš dělat dál?" zeptal se Skilgannon a přešel Decadovu poznámku.

„No, mohl bych se řídit tvým historickým příkladem a vstoupit do kláštera," zabručel Decado. „Ale spíš asi ne. Můj jmenovec to taky udělal, víš. Přišel po tobě. Stal se válečníkem Třicítky, to bylo v dobách Tenaky Chána. Říkali mu Ledový zabiják – byl to nejlepší šermíř své doby. Každé doby. Asi by to byl tvůj… co… prapra-pravnuk. Něco takového. Je hezké, když se tvoje krev neztratí, viď?"

„Jenom jsi řekl, co neuděláš," upozornil jej Skilgannon.

„Ještě jsem se nerozhodl."

„Dej mi vědět, až se rozhodneš."

„Dozvíš se to jako první, bratranče."

Skilgannon očistil meče a vrátil je do pochvy.

„Naše meče jsou hodně podobné," poznamenal Decado. „Tak ses dozvěděl o mé posedlosti?"

„Ano. U mě je to stejné. V našich čepelích sídlí démon, Decado. Nutí nás páchat násilí. Mají schopnost vyvádět nás z míry, proměnit nás v šílence. Volají po krvi a smrti. Těžko se jim odolává. Tvoje jsou nebezpečnější než moje. Meče noci a dne vytvořila čarodějnice Hewla. Byla neobyčejně nadaná, ale tyto čepele jsou jen kopií staršího a vražednějšího páru. A ten vlastníš ty. Meče krve a ohně."

„Byl jsem zabiják dřív, než jsem je dostal," podotkl Decado smutně. „Z toho, co se ze mě stalo, nemůžu vinit meče." Vzhlédl ke Skilgannonovi. „Jianna mi vyprávěla, že jsi zabil posledního muže, který je nosil. Mluvila o tobě často. Nakonec jsem žárlil na dávno mrtvého muže. Doufal jsem, že tě někdo přivede zpátky – jen abych tě mohl zabít a ukázat světu, že jsi nebyl tak skvělý, jak se věří."

„A teď?"

„V zásadě se nic nezměnilo," opáčil Decado s úsměvem.

Askari zabrnělo v prstech. Pak se jí vrátil cit. Pomalu rozevřela pravou ruku a přitiskla k sobě ukazovák a palec. Brnění postupovalo pravým předloktím. Ležela tam a v hlavě jí bušilo, jak znovu získávala vládu nad svým tělem. Se zaúpěním se posadila. Vedle ní se objevil Skilgannon. „Vítej zpátky," prohodil.

„Co to bylo?"

„Decado je nazývá stínové. Nějaký druh zkřenců."

„Ještě jsem neviděla nikoho, kdo by se uměl hýbat tak rychle. Jednu chvíli byl o pár yardů dál a pak –"

Sklopila oči ke své zelené košili. Na rameni měla malou dírku a kolem ní zaschlou krev. „– mě kousl. Když jsem padala, viděla jsem, jak letí na Harada. Je v pořádku?"

„Stíná zabil, ale ten ho ještě stačil omráčit. Zatím spí."

„To není spánek," opravila ho a zachvěla se. „Všechno jsem slyšela. Jak jsi mluvil s Decadem, praskání ohně. Akorát jsem se nemohla hnout." Decado se plavně zvedl od ohně, pochvu s meči si hodil na záda a přešel ke Skilgannonovi a Askari. Jeho upřený pohled ji vyváděl z míry. „Přestaň na mě civět."

Decado se zasmál. „To je těžké. Ta podoba je… děsivá."

„A nic víc to taky není," odsekla Askari. „Nejsem jako ona."

U ohně se zvedl Harad. Vyškrábal se na nohy, zavrávoral a odešel od útesu. Skilgannon se vydal za ním a Askari zůstala s Decadem. „Teď civíš ty na mě," upozornil ji šermíř.

„Slyšela jsem, co se o tobě povídá. Není to nic dobrýho. Musíš být hodně smutnej a zahořklej."

„Nesmysl. Jsem šťastný jako každý jiný."

„Tomu nějak nevěřím."

„Je to pravda. V dětství jsem zažil velikou radost a spoustu smíchu. Byl jsem v naší dědině nejoblíbenější děcko. A teď jsem vyhlášený svým důvtipem a šarmem. Máte tu něco k jídlu?"

„Ne."

„Skvělé, no, nevadí."

„Jak to, že se ty potvory pohybovaly tak rychle?" vyzvídala Askari.

„Moc to nechápu. Podle toho, co jsem slyšel, jsou vytvoření z tvorů s dutými kostmi, takže jsou velmi lehcí. Z netopýrů, ptáků, tak něco. Hrůza, což?"

„Ne," namítla Askari. „Dělají, k čemu je vypěstovali. Jsou jenom nebezpeční. To z tebe jde hrůza." Pokusila se vstát.

Decado jí okamžitě podal ruku.

Askari ho hněvivě odstrčila. „Nesahej na mě!"

„Bojíš se, že bys jí mohla být podobnější, než si myslíš?"

„Cože?"

„Jí se moje doteky líbily."

„Možná proto, že jste si tolik podobný," prskla Askari. „Oba jste netvoři."

„To rozhodně," souhlasil Decado přívětivě.

„Jestli se jí tvoje dotyky tolik líbily, tak proč tě teď chce mít mrtvýho?"

„Milenecká hádka," odtušil Decado. „Víš, jak to chodí. Kluk potká holku, holka ho chce zabít. Vlastně je to všední příběh."

Přes lehký tón v jeho očích spatřila bolest. Pocítila soucit, ale jen na chviličku. Rychle ho nahradil hněv. „Pro jednou doufám, že dostane, co chce. Ty jsi zlej a svět bude bez tebe lepší."

„Taky pravda," přitakal.

Zašel ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Askari se vydala za ním. Skilgannon s Haradem stáli opodál.

„Nejspíš se ještě uvidíme," poznamenal Decado.

„Jako přátelé, nebo nepřátelé?" otázal se Skilgannon.

„Kdo ví? Jestli máte namířeno na sever, věžte, že před sebou máte velký oddíl vojáků a křenců. Předvoj hlavního vojska. Poslední bitva s Agriásem se blíží. Jianna chce ukončit válčení na této straně moře."

S tím otočil koně a odjel.

„Nelíbí se mi," zabručel Harad.

„On se nelíbí sám sobě," vysvětlila mu Askari. „Což jenom dokazuje, že může mít i dobrej úsudek."

Skilgannon se usmál. „Přesto jsem rád, že tu byl, když zaútočili stínové. O čem jste spolu mluvili?"

„O Jianně. Řekla jsem mu, že nejsem jako ona." Podívala se mu do safírových očí. „Nejsem, že ne?"

„Nemůžu ti dát odpověď, kterou chceš slyšet," zklamal ji Skilgannon. „Když jsem ji poznal, byla zrovna jako ty. Odvážná – skutečně neohrožená – a věrná a krásná. Patřila jen sobě, byla silná a nezávislá. Povídali jsme si o tom, jak změníme svět. Až se stane naashanskou královnou, chtěla změnit zemi v zahradu, kde by každý žil v míru a blahobytu. To byl její sen."

„Tak proč se změnila?"

„Stala se královnou Naashanu," odvětil prostě.

„To nechápu."

„Mně to taky chvíli trvalo," přiznal se. „Lidé dodržují zákony své země většinou z jednoho prostého důvodu. Když je poruší, zaplatí za to. Představa trestu jim brání hřešit. Je to starý princip. Zabiješ někoho a budeš sama zabita. Oloupíš někoho a budeš potrestána. Mohla bys přijít o ruku nebo ti na čelo vypálí cejch nebo tě i obesí. Otázkou je, co se stane, když jsi zákon ty, když jsou tvoje skutky nenapadnutelné, tvoje rozhodnutí jsou konečná. Když jsi obklopená lidmi, kteří s tebou ve všem souhlasí. Pak se staneš bohem, Askari. A od toho už je jen malý krůček k tyranii."

„Já bych taková nebyla. Já poznám rozdíl mezi dobrem a zlem."

„Věřím ti. A taky si myslím, že kdyby se Jianna narodila v horách a dospěla tam v ženu, byla by řekla totéž. Ale to

není důležité. Ty nejsi Jianna. Nevychovávali tě u obojakého dvora. Neviděla jsi, jak zrádci vraždí tvé rodiče. Nemusela jsi vybojovat obrovské bitvy, abys získala zpátky království. Neobhajuju, čím se stala. Ale nebudu to ani zjednodušovat, že je jen démon v lidském těle nebo netvor."

„Proto ji miluješ!" vyhrkla Askari, opět rozhněvaná.

„Možná. Ale udělám všechno, co je v mých silách, abych ukončil její vládu, i kdybych ji tím měl odsoudit k smrti. Nic víc udělat nemůžu."

„Ne," připustila a hlas jí změkl. „Víc nemůže nikdo žádat."

Stavut seděl sám a prožitá hrůza se na něj lepila jako zakrvácená košile, již měl na sobě. Odešel od smečky, poněvadž potřeboval být sám. Na krvavě rudé obloze zapadalo slunce a Stavut si pomyslel, jak se hodí, že takový den končí karmínovým nebem. Barvou hněvu.

Po vousatých lících se mu koulely slzy. Otřel si je a na ruce se mu objevila rudá šmouha.

Ať bude žít sebedéle, na Den bestie nikdy nezapomene. Ani na jedinou děsivou chvilku.

Smečka byla na cestě celé hodiny, v pravidelném klusu míle ubíhaly. Dorazili k zalesněným kopcům a Šakul se zastavil. „Co se děje?" chtěl vědět Stavut.

„Boj končila," ohlásil mu Šakul. Stavut se podíval na ostatní bestie. Všechny větřily. „Moc krev," dodal Šakul.

„Ukaž," rozkázal Stavut.

Šakul se rozběhl do svahu a smečka ho následovala mezi stromy. Doběhli na palouk. Všude ležela těla. Stavut slezl Šakulovi ze zad a prošel mezi mrtvolami. Hned uviděl Kinyona s rozmáčknutou hlavou. Arin, dřevorubec z Haradovy osady, byl přibodnutý ke stromu zlomeným kopím. Jeho žena Kerena ležela vedle s podříznutým hrdlem, ale nejdřív jí vojáci surově znásilnili. Ležela na zádech, sukni vyhrnutou přes prsa, nohy roztažené. Ostatní ženy byly před smrtí stejně zneužity. Nemělo smysl zjišťovat, jestli někdo přežil. Všechny muže kromě Arina rozsekali na kusy.

Ke Stavutovi se naklonil Šakul. „Čtyři křonci," pravil. „Stáli u stromy."

„Cože?"

„Jdeme teď?"

„Jdeme? Ano, půjdeme. Najdeme vojáky, kteří jsou za tohle zodpovědný." Stavuta se zmocnil chladný vztek, silnější než cokoliv, co dosud zažil. „Najdeme je. Zabijeme je. Do jednoho."

„Jak Krvavá košile říká," zabručel Šakul.

„Jak daleko jsou?"

„Ne daleko. Chytit brzo."

„Tak jdeme." Stavut uchopil bandalír a mohutný Šakul si dřepl, aby mohl vložit nohu do smyčky. Pak se zvedl se Stavutem na zádech a zařval. Jak se rozběhl, zvedl pravou ruku a vykřikl rozkaz. Asi patnáct členů smečky odbočilo doprava. Šakul vyštěkl druhý rozkaz a další skupinka odbočila doleva. Dál se smečka hnala mlčky.

Šakul se dral hustým podrostem a pod nízkými větvemi a Stavut se musel sehnout. Po chvíli šelma zpomalila a ukázala před sebe. Přes kopec asi čtvrt míle od nich mašíroval zástup vojáků. „Kolik?" zeptal se Stavut.

Šakul zvedl obrovské ruce s drápy a třikrát otevřel a zavřel prsty. „Něco víc, něco míň," sdělil mu.

Znovu se rozběhli nahoru do kopce. Z vrcholku znovu uviděli vojáky, kteří dosud netušili, jaké nebezpečí jim hrozí. Pak se jeden z vojáků otočil a varovně vykřikl. Vojáci tasili zbraně a pokusili se vytvořit obrannou hradbu. Neměli dost času. Zkřenci se na ně vrhli a Šakul Stavuta shodil na zem. Ten dopadl a překulil se. Ocitl se nad ním muž s mečem. Šakul mu utrhl kus obličeje. Jak muž padal, ve zničeném hrdle zabublala krev. Stavut popadl mužův meč a vrhl se do pranice. Rozháněl se hlava nehlava a sekal a bodal. Muže vedl důstojník na vysokém koni. Když uviděl ta jatka, pokusil se uprchnout, ale z trávy se vymrštil Grava, skočil po koni a roztrhl mu krk. Kůň se vzepjal a jezdce shodil na zem. Stavut se rozběhl přes bojiště a sekal do mužů, kteří se snažili utéci. Nikdo nevyváži živý. Zkřenci vojákům prokusovali či drtili lebky nebo jim železnými palicemi přeráželi páteř. Stavut se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Jen několik mužů se dosud hýbalo, pokoušeli se odplazit pryč. Bestie po nich skočily a zahryzly se jim do hubených krků.

Stavut zahlédl důstojníka ležícího nehybně na zemi. Grava mezitím dlouhými, zakřivenými tesáky rval kusy masa z mrtvého koně. Stavut přistoupil k důstojníkovi. Byl to mladý muž, štíhlý a pohledný, s pečlivě zastřiženým plnovousem. „Mám informace," vyhrkl muž. „Agriás je určitě ocení, když mě k němu dovedeš."

„Já neslouží Agriásovi," podotkl Stavut.

„Tomu nerozumím. Komu tedy slouží?"

„Muži jménem Kinyon a mladé ženě jménem Kerena. A dalším, i když na jejich jména si zrovna nevzpomínám. Asi ses jich nezeptal na jména, než jsi je nechal zabít a znásilnit jejich ženy." Stavut zvedl zakrvácený meč.

„Počkej!" zavřískl muž a zvedl ruku. Stavut švihl mečem a zasáhl ho do předloktí. Důstojník zaječel. „Milost! Prosím!"

„Milost? Dostaneš, co si zasloužíš, ty zkurvysynu!" Znovu se rozmáchl mečem.

Tentokrát muže zasáhl do kyrysu, od něhož se čepel odrazila a škrábla muže do stehna. Důstojník se pokoušel odplazit dozadu. Stavut šel za ním a sekal, občas se trefil do plechu, ale častěji jeho čepel skončila ve svalech a kosti. Prudkou ránou udělal mladému důstojníkovi hluboký šrám na obličeji a vyrazil mu několik zubů. Muž se překulil na bok, přitáhl kolena k bradě a rozbrečel se. Stavut do něj sekal dál. Pak ho Šakul popadl za ruku, odtáhl a přitiskl k zemi. Sám se obrátil ke kvílejícímu muži a rychle mu roztrhl hrdlo. Důstojník znehybněl. Když Šakul odešel, Stavut tam jenom seděl. Najednou byl k smrti utahaný.

Pomstil vesničany. Jenže to nepomohlo. Byli pořád mrtví, jejich sny se vpily do hlíny spolu s jejich krví. Kinyon, hromotluk, který chtěl jenom vařit pro ostatní, aby za ním chodili do maličké jídelny a říkali mu, jak výborný je kuchař. Kerena, která chtěla pět dětí a domek v kopcích nad Petar. Jejich smrt byla krutá a zbytečná. Stavut si povzdechl. Stejně tak byla zbytečná smrt těchto vojáků.

Konečně vstal. Zahlédl Šakula se čtyřmi zkřenci, kteří prve pochodovali s oddílem. „Proč jsou ještě naživu?“ zeptal se, když se připojil k Šakulovi.

„Chceš mrtvé? Já zabiju.“

„Proč jsi je nezabil už předtím?“

„Větší smečka, lepší lov.“

„Zabili moje lidi.“

„Ne, Krvavá košile. Stáli u stromy.“ Stavut si vybavil tu příšernou scénu a uvědomil si, že mrtví na sobě neměli ani stopy po drápech či tesácích. „Já zabiju teď?“ ujišťoval se Šakul. Čtyři zkřenci couvli a zvedli palice.

„Ne,“ zarazil ho Stavut unaveně a povzdechl si. „Proč se k nám chtějí přidat?“

„Být volná,“ vysvětlil mu Šakul. „Běhat. Lovit. Hodovat. Spát. Žádná lysí.“

„Já jsem lysý.“

Šakul vydal tichou, přerušovanou řadu zabručení, o čemž Stavut zjistil, že to je smích. „Ty Krvavá košile.“

Stavutovi došlo, že to je poklona. Už chtěl odpovědět, když na Šakulově boku uviděl krev. „Jsi zraněný,“ podotkl.

„Ne rána,“ opáčil Šakul. „Bota.“ Ukázal na Stavutovy nohy. Srst mu odřel Stavut holínkou během dlouhého běhu. A přece zkřenec nic neřekl.

„Mrzí mě to, příteli,“ zamumlal Stavut, zhluboka se nadechl a postavil se před nepřátelské zkřence. „Chcete běhat se smečkou Krvavé košile? Být volní v horách?“

Upírali na něj chladné zlaté oči. „Běhat volní,“ zachraptěl jeden. „Ano.“

„Tak se k nám připojte. Nebude žádný zabíjení lysých… leda bych to nařídil. Nebudou žádný rvačky mezi náma, rozumíte? Jsme všichni bratři. Rodina.“ Poznal, že se tváří nechápavě. „Nebudete sami. Vaši nepřátelé jsou moji nepřátelé. Jsou to Šakulovi nepřátelé a Gravovi nepřátelé. My jsme přátelé. Jsme…“ Obrátil se na Šakula. „Jak jim to mám vysvětlit?“

„My jsme smečka!“ řekl Šakul. „Smečka Krvavé košile.“

Zkřenci ochotně kývali. „My jsme smečka!“ zopakovali. Pak začaly všechny příšery výt a dupat. Vydrželo jim to nějakou dobu, než toho nechaly. Ke Stavutovi přistoupil Šakul. „Kam teď, Krvavá košile?“

„Zpátky tam, kde jsme tábořili. Den dva si odpočineme.“

Cesta zpátky jim kvůli Stavutovi trvala déle. Šakul poslal několik zkřenců napřed, ale Grava se držel vedle člověka. Stavut se cítil unavenější než kdy předtím, ale odmítl se nechat nést.

V táboře zkřenci posbírali maso, které předtím rozvěsili na stromy, a pustili se do jídla. Stavut neměl chuť.

Seděl stranou a hlavou mu pořád dokola táhly nedávné události.

Jsem vzdělaný člověk, říkal si v duchu. Civilizovaný. A přece vesničany nemučili a nepovraždili zkřenci, ani nesekali do bezbranného muže ležícího na zemi. Vlastně ho přitom zarazil zkřenec a ukončil důstojníkovo utrpení.

Pro Stavuta bude dnešek nadosmrti Dnem bestie. A pálila ho hanba, že tou bestií byl on.

15

Gilden vedl jezdce po zrádném svahu k východu a byl stále ustaranější. Alahir byl pryč příliš dlouho a seržant se bál, že ho postihlo nějaké neštěstí. Veterán plně důvěřoval Alahirovým schopnostem při zacházení s lukem či mečem, ale v horách může kůň klopýtnout a shodit jezdce do propasti nebo upadnout a přimáčknout jezdce pod sebe. Vloni byl jeden muž zabit, když jeho kůň spadl a převalil se a jemu sedlová hruška rozdrtila hrudní kost. Nezáleží na tom, jak je jezdec zkušený či odvážný, nehody zabíjejí.

Stezka se rozšířila a vedle Gildena se zařadil mladý pobočník Bagalan. Podle práva měl oddíl vést on, protože byl jediný přítomný důstojník, ale byl dost bystrý, aby věděl, že zkušenosti má Gilden. A tak nic neříkal a nechal se vést. Starší muž přitáhl otěže a obhlížel krajinu před nimi. Bagalan se k němu naklonil. „Proč jsi nikdy nepřijal povýšení?“ zeptal se znenadání. „Vím, že se z tebe Alahir nejmíň dvakrát pokoušel udělat důstojníka.“

„Rodinná tradice,“ zabručel Gilden s kamenným obličejem. „Jsme rolníci. Důstojníky nenávidíme. Kdybych přijal povýšení, táta by se mnou nadosmrti nepromluvil.“

„Bohové!“ užasl chlapec. „On ještě žije? Musí mu být aspoň sto dvacet.“

„Šedesát ošum,“ vyštěkl Gilden. „A jestli ten tvůj jankovitej kůň Alahira zabil, nezapomeneš, co ti udělám, ani v případě, že se sto dvaceti dožiješ sám.“

„To mě mrzí,“ přiznal mladík. „Byla to hloupost – ale nečekal jsem, že přijde zemětřesení.“

Ke Gildenovi se protlačil podsaditý jezdec. „Ten svah vypadá zrádně,“ upozornil a ukázal na suť před nimi.

„To vypadá,“ souhlasil Gilden. „Tak bys to měl nejdřív obhlídnout.“

„Proč já?“

„Víš, jak to chodí, Bariku. Ty nejmíň užitečný dostávaj nejnebezpečnější úkoly.“

Barik se zakřenil a předvedl ulomený přední zub. „Chápu. Takže ne proto, že mi dlužíš měsíční žold?“

„To v mým rozhodnutí taky hrálo malou roli.“

„Není nic horšího než chlap, co neumí prohrávat,“ zabručel Barik, pobídl koně a opatrně vybíral cestu sutí. Kůň dvakrát uklouzl, ale Barik byl nejspíš nejlepší jezdec v oddíle, a Gilden v nejmenším nepochyboval, že cestu dolů najde.

„Jeď za ním,“ přikázal Bagalanovi. „Lhal jsem, když jsem říkal, že je nejmíň užitečnej. Ale nelžu, když to říkám o tobě.“

„Takhle se s důstojníkem nemluví, dědo,“ podotkl Bagalan se smíchem a vydal se za Barikem.

Měl bych být dědečkem, pomyslel si Gilden. Měl bych sedět na těch dvou akrech, který jsem si vysloužil. Měl bych se dívat, jak mi roste obilí a tloustnou koně. Kolem by se měly batolit děti.

A žena?

Otázka se mu nečekaně vynořila v hlavě.

Gilden se oženil dvakrát. První žena mu zemřela, druhá svatba byla omyl. Úsudek mu zamlžila samota. Začala si něco se sousedem a Gilden ho vyzval a zabil v souboji na šavle. Dosud toho litoval. Měl toho muže rád. Poté zašel na náves, zlomil svatební hůlku a kousky předal mnichovi Pramene. Jeho žena se vdala za kupce a nyní žila na jeho lodi.

Neměl tedy ani žádné vnuky, půdu, kterou obdržel za dvacet let služby, nyní spravovali nájemci a on seděl v sedle a čekal, než se vydá na zrádný svah.

Gilden si povzdechl, zvedl ruku a vedl oddíl na stráň. Barik a Bagalan to zvládli až na pevnější zem. Gilden se držel v jejich stopách a brzy se k nim připojil. Oba muži byli dost nesví a mlčeli. Gilden se podíval dolů a uviděl Alahirova koně. Jen tam stál, otěže na zemi.

„No," povzdechl si seržant, „pojďme zjistit, jak to vypadá."

Zemětřesení vyvrátilo několik stromů, ale Gilden k nim dojel cvalem a pobízel koně přes překážky, dokud nedojel k Alahirovu koni. Pootočil se a před ním seděl Alahir.

„Hezký odpoledne na zdřímnutí," sdělil mu Alahir. „Pojď sem. Vezmi s sebou Barika a Bagalana. Ostatní se můžou prostřídat později."

Gilden sesedl a slezl k němu. „Co je to s tebou, mládenče?" zeptal se.

„Nic a všechno. Pochopíš to. Pojďte za mnou."

Alahir vedl tři drenajské vojáky ke zpola zasypanému vchodu do jeskyně a dál. V jeskyni se všichni tři zastavili a zírali na Bronzovou zbroj.

„To nemůže být to, co si myslím," vydechl Gilden.

„Je," ujistil jej Alahir.

„Ne, je to nějakej podvod," prohlásil Barik. „O odpověď na svý sny nezakopneš při sesuvu půdy."

„Vždycky jsem chtěl vědět, jak doopravdy vypadá," poznamenal Alahir uctivým tónem. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že je tak krásná."

„Ale k čemu je dobrá, takhle zavřená v křišťálu?" chtěl vědět Bagalan.

„Není to křišťál," vysvětlil mu Alahir. „Je to nějaká iluze. Přístup blíž. Už jsem to udělal."

Bagalan přistoupil k velkému, třpytivému krystalu a natáhl ruku k okřídlené přilbici. A vykřikl, když prsty narazil na studený, tvrdý kámen. Vyčítavě se podíval na Alahira. „Mohl jsem si zlomit ruku."

Gilden také popošel ke krystalu a natáhl ruku. Povrch byl chladný, pevný, bez jediného spoje. Opatrně přejel rukou po celé přední straně kvádru. Nikde nebyl žádný otvor. Alahir se postavil vedle něj a Gilden viděl, jak neochotně se pohybuje. Pomalu zvedl ruku. Prošla krystalem a sevřela jílec. Meč vyklouzl z pochvy.

„Jak jsi to, ve jménu Pramene, udělal?" užasl Bagalan, stále si mnoucí bolavé prsty.

Alahir si povzdechl a podal meč Gildenovi, načež se šel posadit na skalní římsu. „Všechno je to špatně," prohlásil.

Gilden si k němu přisedl. „Povídej, mládenče. Co se to tu děje?"

Poslouchal, když Alahir vyprávěl o ženském hlase, který ho ke zbroji dovedl, a jak mu řekl, aby ji oblékl. Náhle se zarazil. „Je toho víc," vybídl ho Gilden.

„Řekla, že jsem hrabě z Bronzů podle práva i krve."

„A to ti zkazilo náladu?"

„Samozřejmě," prskl Alahir. „Nejsem Druss Veliký, Gile. Jsem jenom obyčejnej voják. Na akademii jsem byl ve třídě třetí od konce. Ty jsi lepší šermíř a Barik je lepší lučištník. Ten hlas se mýlil. Za hrabětem z Bronzů bych šel i do ohně. Bez váhání bych za Drenaj položil život. Na tohle ale nejsem dost dobrej."

„Nejspíš máš pravdu," přiznal Gilden. „Nikdo z nás není hoden našich předků. To byli obři. Sám jsi to, mládenče, říkal teprve včera. Oni měli Drussa, my máme tebe a mě. Říkal jsi, že za hrabětem z Bronzů bys projel ohněm. Každej z nás by vjel i do pekla, kdybys mu to přikázal." Poplácal Alahira po rameni a vstal. „Teď pojď a poslechni ji – ať je to kdokoliv. Navlíkni si zbroj. Pomůžu ti."

Alahir se vrátil ke krystalu a vyndal šupinový kyrys s letícím orlem, kroužkovou košili a nohavice i okřídlenou přilbici. Sundal si hauberk a natáhl si ten bronzový. Gilden zvedl kyrys. Alahir rozpřáhl ruce a Gilden mu kyrys připjal. Pak přidal kůrky a rukavice a dále opasek s bronzovou pochvou, do níž zasunul meč. Nakonec Alahir zvedl okřídlenou přilbici. Už si ji chtěl nasadit na hlavu, když vtom se zarazil. „Mám pocit, jako bych znesvěcoval něco svatýho," poznamenal.

„To neděláš, mládenče. Ty tomu vzdáváš čest. Nasaď si tu přílbu."

Alahir poslechl. Jak hlas sliboval, vše mu dokonale padlo.

V kameni pod jejich nohama to zarachotilo. Ze stropu padal prach a odpadl i velký kus kamene – jenž se odrazil od nyní prázdného křišťálového kvádru.

„Další zemětřesení!" vykřikl Barik.

„Všichni ven!" rozkázal Alahir.

Vyběhli z jeskyně. Gilden upadl. Alahir mu pomohl na nohy. Těsně předtím, než se dostali k východu, to za nimi zadunělo. Jeskyně se zbortila.

Pak se rozestoupila stěna tunelu, jak stranou sklouzla velká kamenná deska.

Gilden, Barik a Bagalan se vyškrábali ven. Chvění utichlo. Zbytek oddílu byl pod nimi a vojáci k nim s obavami vzhlíželi. Gilden se otočil. V novém ústí jeskyně stála v oblaku prachu zlatá postava. Gilden věděl, že to je Alahir. Pomáhal mu do zbroje. A přece teď, v jasném slunečním světle, měl dojem, jako by z útrob země vystoupil bájný hrdina, jehož příchod ohlásilo zemětřesení. Už to nebyl Alahir.

Zlatý muž na svahu byl hrabě z Bronzů.

Zatímco Věčná rozmlouvala s Unwallisem, stál Memnon v Landischánových komnatách. Štíhlého ministra odjakživa fascinovalo, jak muži reagují na Věčnou. Pokaždé byl vděčný za to, že on sám žádnou touhu necítí. Když se muži dostali pod vliv její krásy, chovali se jako hlupáci. Memnon obdivoval Unwallise, protože byl velice inteligentní, ale bylo také jasné, že si ho Věčná znovu vzala do postele. Slintal jako stárnoucí štěně. Memnon však usoudil, že mu to vylepšilo cit pro oblékání. Šaty byly Memnonovou druhou posedlostí, hebký hedváb, hladký satén, jemné sukno. Překrásné, zářivé barvy. K smrti rád navrhoval nové haleny a roucha a zaměstnával nejlepší vyšívačky a umělce. Co se Unwallis stal podruhé milencem Věčné, odložil nenápadné šedé šaty, jimiž se dosud vyznačoval, a nyní měl na sobě rozkošnou halenu košilového střihu z modrého hedvábí, smetanové kamaše a šedé holínky. Memnon došel k závěru, že holínky velmi vhodně doplňují Unwallisovy prošedivělé vlasy.

Věčná na svůj vzhled dbala méně, ale když někdo oplývá takovou přirozenou krásou, nezáleží na tom, jestli si na sebe vezme třeba pytel. Měla jednoduchou bílou halenu po kolena a jedinou ozdobou jí byl filigránový zlatý pás s přívěsky. Některé byly nádherně vypracované, ale podle Memnonova názoru by vypadaly lépe na pozadí tmavších šatů či roucha.

Zahnal podobné myšlenky a jen tu stál se zkříženýma rukama a hladil měkké rukávy svého roucha z tmavě modrého hedvábí, jež mu sahalo až po kotníky.

Unwallisovi dělalo starosti proroctví. Prostudoval další Landischánovy poznámky a došel k závěru – stejně jako Landis – že Skilgannon by mohl vládu Věčné ohrozit. Jianna jeho názor nesdílela. „Je to jen jeden muž. Nemá vojsko a neumí čarovat. Ani s Meči noci a dne by nepřemohl oddíl zkřenců, dokonce ani oddíl kopiníků ne.“

„Proroctví říká –“ začal Unwallis.

„Mor na proroctví,“ štěkla. „Tohle je jenom přání. Copak to nevidíš? Nějaká stará bába žvaní o Skilgannonově návratu, a tak ho Landischán přivede zpět. Ani Landis netušil, jak by bylo možné proroctví naplnit. Myslíš, že Skilgannon to bude vědět?“

„Výsosti, já vím, že blahoslavená kněžka byla skutečná jasnovidka.“

Jianna se zasmála. „Chtěl bys vědět, jaká byla doopravdy? Jednou jsem se s ní setkala. Byla zkříženec – zkřenec – stvořený lidmi. Nosila rukavice, aby zakryla drápy, a dlouhé hábity, aby skryla srst. Ano, byla nadaná – ale ne dost, aby dokázala přečíst budoucnost tisíc let po své smrti.“ Obrátila se k Memnonovi. „A co Decado? Z tvého výrazu soudím, že není mrtvý.“

„Ne, Výsosti. Setkal se se Skilgannonem a společně zabili tři mé stíny.“

Upřela na něj tmavé oči. „Tvoje neporazitelné stíny? A rovnou tři?“

Měl dojem, že se začíná zlobit. Ona se místo toho usmála. Jako vždycky se mu z jejího úsměvu zadrhl dech v hrdle. Byl nádherný, ohromující. I bez odporné nevýhody pohlavního vzrušení Memnon pociťoval neobyčejnou moc její krásy. „Je to zábavné, Výsosti?“ podivil se.

„Jenom pro mě. Muž, kterého jsem znala, by se takovými stvůrami zabít nenechal.“

„Decado ho varoval. Byli připravení. Příště to bude jiné.“

„Žádné příště nebude. Nechci, aby Oleka zabili. Rozumíš, Memnone? Ten muž byl – je – moje největší láska. Když s ním budu moci promluvit, vrátí se ke mně.“

„Samozřejmě, Výsosti. Stínové sledovali Decada. Skilgannon a ostatní se k tomu připletli jen náhodou.“

„Pořád je s nimi?“

„Ne, Výsosti, odjel na sever.“

„A Olek?“

„Jednu ženu, která byla s nimi, zabilo zemětřesení. Pochovali ji a také se vydali na sever.“

„Ne mou znovuzrozenou, doufám.“

„Ne, Výsosti. Jen obyčejnou holku z Petar.“

„Dobře. Kam mají namířeno?“

„Skilgannon hledá ztracený chrám,“ sdělil jí Memnon.

„Pochopitelně. Copak ho nehledáme všichni? Najde jen kráter, který po něm zbyl. Pak půjde po mně. Neuspěje. I když se ke mně dostane, nedokáže mě zabít. Znám ho. Vím, jak mě miluje.“

„Pak tedy víš i to, jak je vynalézavý,“ ozval se Unwallis.

Memnon Věčnou pozorně sledoval a neuniklo mu, že se přestala usmívat a přimhouřila oči. „Ano, to vím, Unwallisi. A ty mi to správně připomínáš. Skilgannon je jiný než všichni ostatní lidé, které jsem kdy poznala. Nikdy neselhal. Dokonce už v útlém věku, kdy mu ještě nebylo ani šestnáct, dokázal uniknout stopařům a nájemným vrahům. A v jedenadvaceti vyhrával všechny svoje bitvy. Jednou, jen s hrstkou mužů, zaútočil na citadelu a zabil muže, kterého jsem považovala za nejlepšího živoucího šermíře. Neměli bychom ho podceňovat – zvláště já ne. Pošli na místo chrámu pluk věčných gardistů a jejich zkřence. Můžou vyplout z Drasparty.“

„Ano, Výsosti.“

„Nyní k naléhavějším záležitostem. Vojsko by mělo přejít přes hory během tří dnů. Pojedu s ním. Rozdrtíme Agriáse jednou provždy.“ Obrátila se k Unwallisovi. „Teď mě nech. Chci si promluvit s Memnonem.“

Unwallis se zatvářil schlíple, ale jen se uklonil a vycouval.

Když se za ním zavřely dveře, zvedla Jianna ruce nad hlavu a protáhla se. Pak si povzdechla. „Promluvíme si na balkoně,“ prohlásila a Memnon ji následoval do houstnoucího šera. Ukázala mu na proutěné křeslo. Počkal, než se posadí sama, pak si povytáhl roucho a usedl na kraj křesla. Nechtěl si pomačkat šaty.

„Už se s ní vyspal?“ zeptala se Věčná.

Memnon si všiml žárlivého tónu. Překvapilo ho to. Ještě nikdy u ní takový stav mysli nezažil. „Ne, Výsosti. Je zřejmé, že jsou k sobě velice přitahováni, ale nedošlo k ničemu… tělesnému.“

Zasmála se. „Od tebe to zní, jako by to bylo něco, co ti uvízne na podrážce.“ Veselí ji přešlo. „Takže je pořád panna. Skvělé. Líbí se mi být znovu pannou.“ Odmlčela se, než pokračovala: „Když jsi ho pozoroval, mluvil o mně?“

Memnon věděl, že tato chvíle přijde. Chtěl zalhat, ale když teď viděl, jak hluboké chová Věčná k tomu muži city, rozhodl se, že pravda bude vhodnější. „Ano, Výsosti. Ale nemyslím, že bys to chtěla slyšet.“

„To posoudím sama! Mluv!“

„Znovuzrozená už ví, odkud pochází. Vyptávala se Skilgannona na tebe. Řekl, že tě zkazila moc, že jsi začala být zlá a že on udělá vše, co bude v jeho moci, aby ukončil tvou vládu.“

„Ano, to je můj Olek! Skutečný romantik. Dobro a zlo oddělené jako den a noc. Moc ráda ho znovu uvidím.“

Její reakce ho ohromila. „Ty se na něj nezlobíš?“

„To bych se klidně mohla zlobit na slunce, že svítí příliš jasně. Olek je neobyčejný muž. Je nesmírně inteligentní, a přece trvá na tom, že bude svět vidět tím nejjednodušším způsobem. Podívá se na mé znovuzrozené a určitě řekne, že jim kradu těla a vyháním jejich duše. Což je ovšem pravda. Ale já se podívám na znovuzrozené a řeknu si: Vždyť ony by neexistovaly, nebýt mých kostí a mé krve. Beze mě by vůbec nežily. Nikdy by se nenarodily. Já jim vlastně věnovala dvacet let života, který by jinak neměly. Zapůjčila jsem jim část svého života. Když půjčka vyprší, vezmu si ho zpátky. I to je pravda. Myslíš si, že jsem zlá, Memnone?“

„Nevím, co je zlo,“ opáčil.

„Když posíláš své stíny, aby zabili protivníka, je to zlé?“

„Předpokládám, že protivník si to myslí. Nebude vadit, když se postavím, Výsosti?“

„Vůbec ne.“

Memnon se zvedl a uhladil si šat. „Látka se ošklivě vytahuje,“ vysvětlil.

Jianna ho uchopila za zmrzačenou ruku. „Jak se daří tvým znovuzrozeným?“

„Všichni až na jednoho jsou mrtví. A ten poslední nevydrží ani do zimy.“

„Už žádné mrzačení, Memnone. Už teď chodíš jen s obtížemi. Kolik prstů sis uřízl?“

„Dva na každé noze. Musím najít způsob, Výsosti. Nebo zemřu také.“

„Ještě ti pár let zbývá, můj milý. Pořád je dost času.“

„Něco je špatně a já na to nemůžu přijít. Artefakty fungují bezchybně a všechno je v pořádku do chvíle, kdy dítě dosáhne osmi, občas devíti let. Pak se objeví rakovina. Rozežere je zaživa.“

„Vzpomínám si, že ty sám jsi byl jediný, kdo přežil z celé… rodiny, kterou Landis vytvořil. Ostatní děti také zemřely. Nakonec použil všechny kosti, jež našel.“

„To je veliká škoda,“ posteskl si. „S nimi bych mohl možná vytvořit dokonalejší kopii.“

„Nemyslím. Ty kosti nebyly lidské, Memnone.“

„Cože?“ Byl ohromen. „Landis mi řekl, že našel pozůstatky velkého mága z minulosti.“

„Ano, to našel. Byl nadšený. Podle pověsti ten mág, Čchujou se jmenoval, uzavřel dohodu s pánem démonů. Pronásledoval ho král Rulander. Čchujou požádal démona, aby mu dal moc rytíře porazit. Démon to udělal. Proměnil Čchujoua ve zkřížence. Rulander ho přesto porazil. Landis objevil kosti právě toho zkřížence. Proto bylo tak těžké proces vylepšit a stvořit tebe. Pořád nevím, jak to dokázal, ale vzpomínám si, jak příšerně dopadly první pokusy. Jedno dítě se vydrápalo z lůna matky. Zemřely oba. Další děti se narodily strašlivě znetvořené a bylo třeba je utratit. Pak ses objevil ty. Téměř dokonalý.“

„Proč mi to dosud nikdo neřekl, Výsosti?“

„Když jsi byl mladý, Landis se bál, že by to na tebe mělo škodlivý vliv. A jak jsi dospíval –“ Pokrčila rameny. „– nějak to nikdy nepřišlo na přetřes. Pomůže ti to teď?“

„Mohlo by. Nejspíš to vysvětluje, proč jsou těla dětí tak nestabilní. Musím proces víc prostudovat. Unwallise zaujaly Landischánovy deníky, v nichž píše o svých pokusech se Skilgannonem. Já osobně dávám přednost podrobnějším deníkům, které jsem objevil v komnatě s artefakty. Píše v nich o různých vylepšeních, která provedl.“

„Hlavně musíš dost odpočívat,“ pravila Věčná a pustila jeho ruku.

„Děkuji, Výsosti, za tvůj zájem. Jak víš, moje smrt neovlivní přesun tvé duše do první ze znovuzrozených.“

„Kvůli tomu to neříkám. Jsi mi drahý, Memnone. Chci, abys byl zdravý.“

Na chvíli byl dojat, ale pak si pomyslel: Decado ti byl taky drahý. Věčná byla krásná, laskavá a pozorná, když se jí to hodilo. A chladnokrevná a nebezpečná, když měla náladu.

„Půjdu si odpočinout, Výsosti. S tvým dovolením.“

„Udělej to. Cestou ven uvidíš na stráži u mých dveří moc hezkého vojáka s plavými vlasy. Pošli ho za mnou.“

* * *

Memnon si nešel lehnout.

Místo toho odešel z paláce a přes zahrady zamířil ke stájím. Za nimi stál dlouhý černý vůz s vysokými bočnicemi a klenutou střechou. Spočíval na šesti kolech a na délku měl přes dvacet stop. Neměl okénka, jen na obou stranách řadu úzkých štěrbin. Vstupovalo se do něj zadem. Slunce zapadalo za hory, a třebaže obloha byla dosud modrá, na dveře vozu nedopadaly žádné přímé paprsky. Memnon zatáhl za páku vedle dvířek a objevily se tři schůdky. Memnon se postavil na první a zaklepal na dveře. „Zavřete oči, děti moje,“ přikázal, rychle otevřel dvířka, vstoupil a pečlivě za sebou zase zavřel.

Uvnitř panovala naprostá tma. Ozvalo se tiché švitoření. Memnon cítil, jak se kolem něj pohybují stínové. „Tři z vašich bratří již nejsou více,“ oznámil jim šeptem. „Selhali. Zahanbili nás. Jejich smrt musí být pomstěna.“

Natáhl ruku a pokračoval. „Dotkněte se mne, děti moje. Dotkněte se mne a vizte své nepřátele, kteří musejí zemřít.“ Zavřel oči, vyvolal si v duchu obrazy Decada a Skilgannona a podržel je, zatímco k němu přistoupilo všech sedm stínů. Jejich dotek byl lehký jako ranní vánek. „První musí být Decado. Znáte jeho pach. Pak ten druhý, jenž nosí dva meče.

Je nebezpečím pro nás pro všechny. Zabijte ho a všechny, kdo budou s ním. Pozřete jejich srdce. A ukryjte těla, aby je nikdo nenašel. Dnes v noci bude zataženo. Čeká vás daleká cesta. Spojím se s vámi a dovedu vás ke kořisti. Nyní zavřete oči, děti moje, neboť musím otevřít a venku je stále denní světlo."

Memnon rychle opustil vůz a vrátil se do svých komnat. Služebná se strachem v očích mu přinesla jídlo a číši červeného vína. Ještě ho neobsluhovala a nevěděla, že nepije žádný alkohol.

Při jídle rozmýšlel nad posledními událostmi. Bylo mu záhadou, proč si Věčná přeje zachovat Skilgannona naživu. Navíc to nebylo moudré. Některá proroctví se pochopitelně nikdy nevyplní. Nicméně některá se naplňovala, a bylo hloupé nechat nepřítele jít. Memnon jeho smrt uchová v tajnosti. Nakonec Věčnou přestane hledání bavit a všechno bude jako dřív.

Doufal, že všechno přece jen ne.

Smrt jeho znovuzrozených bylo hořké, strašné zklamání. Jak to, že všechny děti vytvořené z jeho kostí, jsou tak křehké? Proč i on nezemřel jako dítě?

Zapálil lucernu, vzal si další listiny, které objevil v komnatě, a pustil se do čtení. Bylo to zajímavé. Landischán byl nesmírně bystrý a mnoho jeho teorií týkajících se artefaktů nutilo k zamyšlení. Ale žádný z jeho objevů nevrhal světlo na Memnonův problém. Odstrčil papíry, lehl si na pohovku a zadíval se na zdobený strop.

Jak pomalu usínal, uvolnil mysl z unaveného těla. Jeho duch proletěl opuštěnými chodbami do obydlí čeledě, kde mladé ženy připravovaly jídlo pro vojáky stráží palác. Jejich hovor byl nudný a předvídatelný a on kolem nich proplul do komnaty s artefakty pod palácem. Tady jeho dva pomocníci také studovali Landischánovy dokumenty. Patiacus, plešatý, s kulatými rameny, seděl u stolu a pomalu četl. Mladší Oranin se náhle narovnal a protřel si oči. „Chytrý chlap," prohlásil.

„Až moc," zabručel Patiacus. „Jeho popel je rozházený po celé zahradě."

„Proč podle tebe trávil tolik času kreslením náhrdelníků?"

„Náhrdelníků?"

„Tyhle poznámky jsou jich plné. Mluví o strukturách, vyčerpanosti a nestabilitě. Nerozumím ani desetině z toho."

„Zeptej se na odkazy pána Memnona," poradil mu Patiacus. „To je důležité."

Oranin vstal a přejel si dlaní přes nakrátko ostříhané ryšavé vlasy. „Těch deníků jsou stovky. Potrvá to celé týdny."

„Máš jiné plány?" zeptal se Patiacus.

„Je tu ta baculatá služtička se svůdným pohledem. Myslím, že se jí líbím."

„V tom případě nemá vkus," zabručel Patiacus. „A už mě přestaň vyrušovat,"

Vrátili se ke čtení. Memnonovi bylo jasné, že se ti dva mají rádi. Jistým způsobem, který nedokázal vysvětlit, ho to skličovalo. Náklonnost byla cit, jaký sám nikdy nezakusil. On sám nikdy nikoho nemiloval. Zprvu si myslel, že většina lidí je stejná jako on, naučí se žít společenským životem, navazovat pracovní vztahy, vědí, kdy se usmívat a kdy být vážní. Dnes ale byl starší a moudřejší a věděl, že se od ostatních v mnoha směrech liší. Většinou se snažil sám sebe přesvědčit, že nedostatek citů je vlastně přednost. V takovýchto chvílích si ale nebyl tak jistý.

Vrátil se do svého těla, posadil se a napil se vody.

Lidé věřili, že je oddaný Věčné. Jednou, když se vznášel nad Unwallisem, zaslechl, jak státník říká svému kolegovi: „To je jeho jediný dobrý lidský rys."

Ale ani to nebyla pravda. Díval se na Věčnou, jako se díval na své šaty. Byl na ni krásný pohled, který ho těšil.

„Myslíš si, že jsem zlá, Memnone?" zeptala se.

„Nevím, co je to zlo," odpověděl jí.

Nebyla to tak docela pravda. Zlé bylo vše, co mu hatilo plány. Dobré bylo cokoliv, co jeho přání napomáhalo.

Cítil se unavený a rozhodl se znovu vzlétnout. V duchovní formě žádnou únavu necítil. Zalétl do královských komnat a díval se, jak Jianna baví mladého důstojníka od kavalerie. Jejich těla byla propletená a zalitá potem. Vydal se dál. Na chodbě přecházel sem a tam Unwallis a tvářil se rozzlobeně.

To Memnona uklidnilo. Kdo by chtěl zakoušet takovou žárlivost? Kdo by chtěl ležet v upoceném objetí s cizincem?

Opustil palác a vznesl se nad hory.

Stroje dávných byly neuvěřitelně složité a jejich součástky záhadou. Nebylo ani možné zjistit, jak byly sestrojeny. Kovy byly neobyčejně pevné a lehké, asi slitiny zlata a dalších kovů, v této době neznámých, hádal Memnon. Když měly energii, fungovaly automaticky podle vzorců, které jim zadali dávní mágové, jejichž znalosti daleko převyšovaly Memnonovy. Byly dokonalé. A proto Memnona o to víc trápily neúspěchy jeho znovuzrozených. Jeho znovuzrození měli být přesnou kopií jeho samého. Proč je v dětství napadala rakovina, to mu bylo naprostou záhadou. Jeho tělo zatím dokázalo zvítězit nad každou nákazou či chorobou.

Zarazil se v letu a uvědomil si, že dorazil nad ztracený chrám. Zadíval se na dva horské průsmyky vedoucí tam, kde kdysi stála Hora vzkříšení. Nyní to byla jen prázdná kotlina plná pokroucených keřů. Vítr zvedl oblak prachu a nesl ho ke kotlině. Jakmile se k ní přiblížil, prach zmizel.

Jak Skilgannonovi poklesne srdce, až to tu uvidí.

Zavzpomínal na muže, jehož potkal na Gamalově snovém místě. Jianna měla pravdu. V očích měl inteligenci a nepochybně oplýval nezlomným duchem. Memnon se díval, jak mu ta selská holka vkládá meče do rukou a jak se Skilgannon probouzí. Byl slabý a dezorientovaný – a přece sebral dost sil a zabil bestii, která na ně zaútočila.

Memnon se obrátil k jihu, přeletěl nad Rostrias a vrátil se k horám. Míjel údolí a kopce, lesy a potoky a hledal šermíře. V jednom okamžiku zahlédl skupinu zkřivenců a malého muže v červené haleně. Bylo to jaksi nepatřičné. Dva zkřivenci táhli vůz. Jindy by to vzbudilo jeho zájem, ale tentokrát letěl dál a rozhlížel se po lesích.

V zalesněném dolíku zahlédl mihotavý ohýnek. Byl dobře umístěný a ze země nemohl být vidět. Memnon slétl dolů a zastavil se nad trojicí u ohně. Prohlížel si Skilgannona. Tvářil se přísně a nepřítomně. Znovuzrozená Věčné na něj

vrhala kradmé pohledy. Za nimi seděl mohutný sedlák se starodávnou sekerou.

„Jak jsi umřel… teda poprvý?“ zeptala se žena.

„Příšerně,“ odpověděl Skilgannon a zadíval se na sedláka. „Jak je ti, Harade?“

„Mám hlad,“ zabručel chlap a vzhlédl. „Viděl ses v prázdnotě s Drussem, když jsi tam byl?“

„Nevzpomínám si. Mám to teď všechno zamlžené.“

„Proč jsi neprošel do toho zlatýho údolí, o kterým mluvil?“

„Zabránilo mi v tom zlo, co jsem v životě spáchal. Pamatuju se, že jsem nevypadal tak, jak mě vidíš teď. Na rukou jsem měl šupiny. Nebyla tam zrcadla, ale myslím, že jsem měl šupinatý i obličej. Zlí do údolí neprojdou.“

„A co dělají?“ chtěla vědět žena.

„Bojují, aby přežili.“

„Vždyť už ale jsou mrtví,“ namítla žena. „Co horšího se jim ještě může stát?“

Skilgannon pokrčil rameny. „To netuším. Když v prázdnotě zabiješ bestii, jednoduše zmizí. Možná přestanou existovat.“

„A tyhle bestie útočí na ty, kdo… kdo nemají šupiny?“ ozval se Harad.

„Ano.“

„To není spravedlivý,“ poukázala žena. „Někdo dobrej umře, vstoupí do prázdnoty a pak ho znova zabije démon.“

Skilgannon se zasmál. „Spravedlivé? To jsem v předchozím životě slýchal často. Rád bych potkal toho, kdo jako první řekl, že život je spravedlivý. Není. Je to jenom život. Někteří lidé mají štěstí. Jiní ho nemají. Spravedlnost s tím nemá co dělat. A jestli to takhle chodí v životě, proč by to v prázdnotě mělo být jinak?“

„Nebojíš se tam vrátit?“

„Znamenalo by to nějaký rozdíl?“ opáčil. „Nebojím se toho, co je nevyhnutelné.“

„Druss říkal, že Charis odvede do zlatýho údolí,“ poznamenal Harad.

„To určitě udělá, tím si můžeš být jistý,“ prohlásil Skilgannon.

„Mrzí mě, že mě to nezabilo s ní,“ posteskl si Harad. „Byli bychom aspoň spolu.“

„Jednou spolu budete,“ slibovala mu žena.

Ten den přijde brzy, pomyslel si Memnon. Soudě podle vzdálenosti, kterou jeho duch urazil, potrvá stínům nejméně tři noci, než je doženou. Memnon už se chtěl vrátit, když žena promluvila znovu, tentokrát na Skilgannona.

„Lituješ, že miluješ Věčnou?“

Skilgannon se usmál. „Jedna z věcí, které jsem se v životě naučil, je, že lásky bychom neměli nikdy litovat. V mnoha směrech nás formuje právě láska. V tomto ohledu jsem měl štěstí. Byl jsem milován a miloval jsem. Na ničem jiném nakonec nezáleží. Všechny lidské sny se obrátí v prach. Jestli jsem to nevěděl ve svém prvním životě, tak to vím teď. Ze světa, který jsem znal, nic nezůstalo – dokonce ani historie ne. Všechno jsou jen báje a stíny.“

„Věčná zůstává,“ upozornila jej žena.

„Prozatím.“

„Opravdu věříš, že dokážeš ukončit její vládu?“

„Askari, v mnoha ohledech jsem selhal. Byli – a jsou – lidé chytřejší, mocnější, moudřejší, než jsem já. Ale v životě ani ve válce mě nikdy nikdo neporazil. Ustarté – vy jí říkáte blahoslavená kněžka – řekla, že změním svět. A já věřím její moudrosti.“

Nafoukanče, pomyslel si Memnon, ale pak se podíval do Skilgannonových safírových očí.

A pocítil záchvěv strachu.

Gilden sjel na rovinu. Oddíl byl kus za ním. Gilden se totiž přihlásil, že pojede na zvědy. O kus dál byla hustě zalesněná oblast, kde mohli být ukrytí nepřátelští vojáci. Gilden jel pomalu k lesu a v levé ruce držel luk s nasazeným šípem. Když se přiblížil ke stromům, změnil se vítr. Kůň nastražil uši a uhnul doleva. Gilden uklidnil koně a zadíval se na les. Zprvu nic neviděl, pak zašustil podrost a on zahlédl pohyb. Z houští vyšel zkřenec a zadíval se na jezdce. Byl velký, dobré sedm a půl stopy vysoký, a široký v plecích. Gilden zatahal za otěže a nechal koně couvat, aby zvětšil vzdálenost mezi sebou a nestvůrou. Na krátkou vzdálenost by zkřenec koně předběhl. Objevil se další zkřenec. A ještě jeden. Nechovali se nepřátelsky, jen ho pozorovali. Žádný neměl bandalír ani jiné části vojenské výstroje. Vypadali na zběhy.

Náhle se ozval známý hlas. „Jsi to ty, Gildene?“ Než seržant stačil odpovědět, zahlédl mezi stromy mladého kupce Stavuta. Prošel mezi šelmami na pláň. „Rád tě vidím. Je s tebou Alahir?“

Bylo to jako sen. Nedávalo to smysl. „Co tu děláš?“ zeptal se ho Gilden a nespouštěl z něj oči. Mladík měl špinavé šaty plné skvrn zaschlé krve. Byl neoholený, ale veselý jako vždy.

„To je dlouhej příběh. Uklidni se, žádnej z mejch mládenců ti nic neudělá.“

„Tvejch mládenců?“

„Jak jsem říkal, je to dlouhej příběh. Učil jsem je lovit.“

Z lesa vycházeli další zkřenci a Gildenův kůň zacouval. Bestií bylo přes čtyřicet. „Tihle jsou všichni tvoji?“

„Vlastně nejsou moji. Jsou svobodný, víš.“

„No jasně. Taky vidím, že máš na šatech krev. To se ti přihodilo při lovu na jelena, Stavute?“

Stavut si povzdechl. „Ne. Došlo k boji. Zabili jsme vojáky, který povraždili nějaký vesničany. Nebylo to hezký.“

„Co kdyby sis nasedl za mě, Stavute?“ zeptal se Gilden tiše. „Odvezu tě odsud. Zajedeme za Alahirem společně.“

„Nemůžu svý mládence opustit,“ namítl Stavut. „Věděl jsi, že od jihu sem táhne vojsko? Viděli jsme je. Nejmíň dvacet, možná třicet tisíc vojáků. Proto jdeme na sever, abychom jim uhnuli z cesty.“

Pokud Gildena překvapila Stavutova smečka, teď žasl ještě víc. Objevili se dva zkřenci táhnoucí Stavutův vůz. Na

kraji lesa se zastavili. Stavut se otočil. „Vlci mi zabili koně," vysvětlil.

„Ničemu z toho nerozumím," přiznal se Gilden. „Myslím, že bys měl jet se mnou. Možná si myslíš, že ty potvory jsou zkrocený, ale hrozí ti velký nebezpečí, Stavute. Nemůžeš jim věřit. Je to chamraď."

„Chamraď? Věděl jsi, že dokonce neradi zabíjejí lidi?" vybuchl Stavut rozzlobeně. „Nechutnají jim. Zabíjejí nás, protože je k tomu chováme, cvičíme a přikazujeme jim to. My, lidi. Chamraď? To my jsme chamraď, Gildene. Od nich mi žádný nebezpečí nehrozí. Běž vyřídit Alahirovi, že s ním musím mluvit. Počkáme tady."

Gilden se zhluboka nadechl. „Nemyslí ti to, chlapče. Naše práce je tyhle zrůdy zabíjet. Co se podle tebe stane, až sem Alahir dorazí? Myslíš, že se bude bavit? Toť se ví, že ne. Nesnáší je stejně jako my ostatní. No tak, Stavute! Přemejšlej. Pojeď se mnou."

„Alahira bych moc rád viděl. Je to kamarád. Stejně jako ty, Gildene. Chtěl jsem mu povědět o tom vojsku, co sem táhne. Ale to můžeš nakonec vyřídit i ty. Já zůstanu s mládencema." Obrátil se, jako by chtěl odejít, ale ještě se zarazil. „Neublížíme vám. Jenom jdeme na sever. Jestli po nás půjdete, Gildene, budete toho litovat."

„Ty chceš jít s nima proti nám? Copak ses zbláznil?"

„Odlož ten luk a jeď pryč, Gildene."

„Víš, že se vrátíme."

„Řeknu ti, co vím," prohlásil Stavut. „Vím, že vaše hlídky obvykle mají asi padesát mužů. Já mám padesát zkřenců. Je možný, že jezdci Velikýho jsou náramný hrdinové a mají sílu za deset chlapů. Ale právě jsme smetli stejně tolik vojáků Věčný. Všechny jsme je pobili a neztratili jedinýho z našich. Jestli nás nenecháte na pokoji, bude to na vaše vlastní nebezpečí."

„Ty bys ty příšery poslal na kamarády?" Gilden byl ohromen. Podíval se Stavutovi do očí a všiml si, jak se mu divně lesknou.

„Půjdeš po mých mládencích," procedil Stavut, „a osobně ti vyrvu srdce z těla."

„Budu si to pamatovat, odpadlíku, až se příště uvidíme," prskl Gilden, otočil koně a vrátil se do kopců.

Skilgannon nevěřil vlastním očím, když toho koně uviděl. Byl nádherný, bílý jako sníh, se silnýma nohama a pevnými zády. Měl dlouhý krk a ohnivý, hrdý pohled. Stál se šesti dalšími koňmi. Všichni byli osedlaní a v dohledu žádný jezdec.

Řekl Askari, ať s Haradem počkají, protože se bál, aby koně nepolekali. Sám pomalu sestupoval dolů. Od bílého hřebce nedokázal odtrhnout zrak. Na tomto světě takového koně ještě neviděl a okamžitě poznal, že je to ventrijský plnokrevník. Za jeho časů by takový kůň přišel na sto zlatých raqů. Byl to oř pro knížata, krále a dobyvatele.

Když se přiblížil, koně se na něj podívali a přitiskli uši k hlavě. Skilgannon si pomalu sedl do trávy a mluvil na ně tichým, uklidňujícím hlasem. „Copak tady děláte, krasavci?" zeptal se. „A kde jsou ti šťastlivci, co na vás jezdí? Hmmm?" Utrhl trs trávy, pak další. Pohyboval se pomalu a s hrstí trávy se blížil ke koním. „Měli byste žrát oves," vysvětloval jim, „ale tohle bude muset stačit." Jeho nevzrušené chování je uklidnilo, i když velký bělouš – Skilgannon hádal, že má nejméně sedmnáct pěstí v kohoutku – si ho ostražitě prohlížel. „Pojď sem, dej si, Sokole," nabízel koni trávu. Ten sklonil hlavu a sebral mu trávu z prstů. Skilgannon ho pohladil po hladkém krku a všiml si, že na stříbrem zdobeném sedle je zaschlá krev. Další dva koně měli na těle šrámy a jednomu z kůže na boku visel zlomený šíp. „Aha, zapletli jste se do boje," pochopil Skilgannon. „A vaši jezdci spadli nebo je zabili." Postavil se vedle bělouše a chytil se dlouhé, sněhobílé hřívy. Zvedl nohu do třmenu a kůň se okamžitě vzepjal a vyrazil. Skilgannon se vytáhl a přehodil nohu přes sedlo, hledaje druhý třmen. Rychlost koně Skilgannona ohromila i nadchla. V předchozím životě měl několik skutečně skvělých koní a tenhle by patřil mezi nejlepší z nich. Nevěděl nic o jeho povaze, ale sílu měl bělouš pozoruhodnou. Skilgannon ho jemně, ale pevně otočil a zamířil nahoru k čekající Askari a Haradovi. Přitažení otěží mělo okamžitou odezvu. Kůň zpomalil a klidně se zastavil. A ve chvíli, kdy se Skilgannon uvolnil, vyskočil všema čtyřma do vzduchu a nahrbil se. Skilgannon málem sletěl, ale jenom málem. Hřebec znovu vyrazil, skákal a vyhazoval. Konečně znovu zpomalil. Skilgannon vycítil, co přichází, vyhodil nohy ze třmenů a ve chvíli, kdy se kůň převalil, seskočil. Jak se hřebec škrábal na nohy, Skilgannon se vyhoupl zpátky do sedla. „Dobrý pokus, Sokole," utrousil a poplácal koně po krku. „Tak už jsme skončili? Už se známe?"

Neznali. Hřebec se znovu vyřítil pryč.

Askari s tichým obdivem pozorovala nesmírnou krásu koně a téměř tajemné umění jezdce. Na koni seděla pouze dvakrát v životě a tuze se jí to líbilo. Jenže kůň, jehož si půjčila od Kinyona, byla stará tažná herka. Srovnávat starou Šavu a tohoto nádherného tvora se prostě nedalo. Askari se ohlédla na Harada. „Viděl jsi někdy krásnějšího koně?"

„Je velkej," zabručel.

„Už jsi někdy jel na koni?"

Harad se usmál. „Jednou, ještě jako kluk. Nelíbilo se mi to. Nemohl jsem najít rytmus. Po hodině jsem měl zadnici obtočenou kolem ramen."

Askari se zasmála, předklonila se a políbila ho na vousatou líc.

„Za co to bylo?"

„Ráda vidím, že se směješ, Harade."

Haradovi potemněla tvář a Askari se lekla, že ho urazila. Pak si všimla, že se dívá dolů z kopce. Z lesa se vynořila skupinka po zuby ozbrojených jezdců, kteří se rozestoupili a vyjeli směrem ke Skilgannonovi.

Bronzová zbroj, zabalená v pokrývkách, se vezla na jednom z náhradních koní a Alahir si opět oblékl svou zbroj. Hauberk nosil už jeho děd v bitvě u Larness a jeho otec při obléhání Raboas. Kapuce chránící krk a hlavu byla darem od strýce, válečníka Elingela, a on ji hrdě nosil během čtyřleté války, jíž skončilo gothirské nástupnictví. Jeho šavle

byla nejstarší kousek výzbroje a prý viděla už válku dvojčat, třebaže dnes byl tento střet považován spíš za báchorku. Alahir se cítil lépe ve vlastním železe.

Ne v tělesném smyslu, jak si uvědomil. Bronzová zbroj, jak hlas sliboval, mu dokonale padla. Byla lehčí než jeho osnář. Pravdou bylo, že neměl pocit, že mu patří. Velký hrabě Regnak ji poprvé oblékl v Dros Delnochu během strašné války, jež si vyžádala život Drussa Velikého. A nosili ji další hrdinové. Že ji nyní vlastnil syn sedláka z vysočiny, mu připadalo téměř jako svatokrádež. A znervózňovalo jej, jak se k němu chovají jeho muži. Muži, jež znal od dětství, k němu očividně cítili úctu a na každé jeho slovo reagovali s přílišnou zdvořilostí.

Z Alahira se stal vyděděnec. A pranic se mu to nelíbilo.

Po druhém zemětřesení všichni čekali, až on rozhodne, co udělají dál. Vrátí se do tábora, nebo pro ně má nový hrabě nějaký úžasný úkol? Na Alahira toho bylo moc.

Pak si vzpomněl na bílého koně.

Bylo to znamení? Měl na něm jezdit nový hrabě z Bronzů? Netušil. Ale stopování uprchlého hřebce aspoň poskytlo jeho mužům látku k přemýšlení. I Alahir se mohl zamyslet nad tím, co se stalo.

Když se přes kopec vrátil Gilden, ještě pořád nebyl rozhodnutý. Veterán k němu dojel a zasalutoval – něco, co u něj Alahir ještě nikdy neviděl.

„Co tady děláš, Gile?“ zeptal se ho. „Nějaký potíže?“

„Možná. Právě jsem viděl tvýho přítele Stavuta.“

Alahirovi se spravila nálada. Stavut byl chytrý mladík. Mohl by pomoci Alahirovi vyřešit jeho problém.

„Proč jsi ho nepřivedl s sebou? Pro kupce je to tu dost nebezpečný.“

Gilden si sňal přilbu, shrnul si kapuci a prohrábl si zpocené prošedivělé vlasy. „Nabídl jsem mu to. Měl bys vědět, že cestuje s velkou smečkou zkřeneckejch zběhů. Říká jim moji mládenci. Pokoušel jsem se mu vysvětlit, že je naší povinností je lovit, a víš, co on na to? Přej mi osobně vyřízne srdce, jestli na ně někdo zaútočí. Co si o tom myslíš?“

„To že Stavut řekl? Mluvíme o tom samým Stavutovi? Malej chlapík s vozem, zkřenci ho dějí k smrti?“

„Jo, to je on. Akorát že teď už ho neděsí. Má jich s sebou aspoň padesát. Tvrdil, že je učil lovit.“

Alahir vyprskl smíchy.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se Gilden a přimhouřil oči.

„Tohle byl dobrej vtip, Gile. A vyprávěl jsi ho moc dobře. Neuvědomil jsem si, že máš smysl pro tak suchej humor. Tak kde je? Jede za tebou?“

„Taky bych si přál, aby to byl vtip. Šaty měl pokrytý zaschlou krví. Dva zkřenci mu dokonce táhli vůz – a neopovažuj se smát. Je to pravda pravdoucí. Co uděláme? Máme jasný rozkazy, když narazíme na křonce.“

„Naše rozkazy už neplatí, Gile. Od tý chvíle, co jsme našli zbroj.“

„Není správný nechat ty stvůry běhat volně. Myslím, že Stavut se prostě pomát. Jak dostanou hlad, zabijou ho.“

„Nesnáším ty potvory stejně jako ty, Gile. Ale když jsi ho potkal, žádný nebezpečí mu nehrozilo. Co ještě povídal?“

„Říkal, že od jihu sem táhne vojsko, tisíce mužů. Zřejmě se blíží poslední bitva.“

„Najdeme toho koně a zamíříme na sever.“

„Jak chceš,“ opáčil Gilden zasmušile.

Oddíl jel asi hodinu a dorazil na řídce zalesněnou planinu. Když se vynořili z lesa, uviděli bílého koně s jezdcem. Alahirovi se zadrhl dech v hrdle. Kůň byl nádherný, řítil se hlava nehlava a snažil se jezdce setřást. I jezdec byl vynikající, odhadoval každý pohyb koně. Když se hřebec překulil, jezdec seskočil, a jak se kůň zvedal, zase se mu vyhoupl do sedla. Alahir by mu nejradši zatleskal. Všichni s obdivem pozorovali souboj vůlí. Kůň si konečně uvědomil, že narazil na sobě rovného, a jezdec ho několikrát prudce otočil a nechal ho běžet. Teprve tehdy vzhlédl a spatřil jezdce Velikého. Poplácal koně po krku, dojel k nim a mlčky čekal. Alahir si ho prohlížel. Muž měl hubený, pohledný obličej a jasně modré oči. Nevypadal znepokojený. Alahir pobídl koně a promluvil. „Děkuju, že jsi našel mýho koně.“

„To není tvůj kůň,“ namítl muž. Nemluvil rozzlobeně, nesnažil se vyvolat spor. Mluvil naprosto věcně.

„Jak jsi došel k tomuhle závěru?“

Muž se usmál a ukázal na jezdce kolem Alahira. „Všichni máte stejně dělaná sedla, třmeny a hrušky. Tohle sedlo je jiné. Navíc na něm byla krev. Myslím, že jezdce zabili.“

„Velmi chytrý,“ pochválil ho Alahir, „a naprosto správný. Nicméně kůň je můj právem boje, protože jeho jezdce jsem zabil já.“

„Aha,“ opáčil muž, „tím nám vyvstává zajímavý precedens. Hodláš mě zabít taky?“

„Myslíš, že bychom to nedokázali?“

„Byl bych hlupák, kdybych si myslel, že porazím čtyřicet ozbrojených vojáků. Ne, není pochyb, že koně by získali ti, kdo by přežili.“ Hlas mu ztvrdl. „Ale ty bys mezi nimi nebyl. Ani ti dva jezdci vedle tebe. Nevím, kolik dalších bych ještě vzal s sebou na labutí stezku. Tak tři nebo čtyři. Možná by to stálo za riziko. Je to skvělý kůň.“

Alahir se zasmál. „Takže si myslíš, že bychom na tebe měli kvůli němu zaútočit?“

„Záleží na tom, jak moc toho koně chceš.“

V té chvíli se v dohledu objevili další dva lidé, překrásná žena, štíhlá a tmavovlasá, se zvratným lukem, a obrovský černobradý válečník s velkou sekerou.

„Držte se zpátky,“ přikázal jim jezdec, „a nic nedělejte.“

Alahir si prohlédl ženu a její luk. „Nejsi ty náhodou Askari?“

„Jsem. Jak to víš?“ podivila se.

„Ten luk jsem sám vybíral. Stavut pro tebe chtěl hezkej dárek.“

„Ty jsi Alahir?“

„To jsem já, krásná paní,“ opáčil s úklonou.

Žena se zasmála. „Říkal, že jsi hrozně ošklivej, máš hrb a přišel jsi o všecky zuby.“

Popojel k nim Gilden. „Viděl jsi tu sekeru?“ zeptal se. Alahir se lépe podíval na zbraň, již držel mohutný mladík, a chvíli mlčel.

„Jsou na tý čepeli runy?“ otázal se nakonec.

„Jsou, ve stříbře.“

„Můžu se kouknout?“

„Nejdřív slez,“ vyzval jej hromotluk. „Nepodávám zbraně ozbrojenejm mužům.“

Alahir sesedl a přistoupil k muži, jenž podržel sekeru tak, aby viděl na runy.

„Stojí tam to, co si myslím?“ křikl Gilden.

„Stojí.“ Alahir se vrátil ke koni, nasedl a znovu se obrátil k muži se safírovýma očima.

„Dneska je den plnej překvapení,“ prohlásil. „Prokázal bys mi laskavost a ukázal mi zbraně, se kterýma jsi chtěl bránit svý právo na toho koně?“

Muž zvedl ruce a ve slunečním světle se zablýskly dva meče. Jeden byl zlatý, druhý stříbrný.

„Muž se dvěma meči,“ zabručel Alahir. „Máme se od tebe nechat vést.“

16

Askari, s příšernou bolestí hlavy, seděla vedle Harada, zatímco Skilgannon, Alahir a ostatní se shromáždili kolem a rozprávěli. Většinu jejich řečí lovkyně moc nevnímala, neboť se týkaly drenajských dějin, starých pověstí a nových proroctví. A pozornost jim přestala věnovat docela, jakmile Alahir vytáhl vyleštěnou bronzovou přilbu a ukazoval ji Skilgannonovi. Zbroj ji v nejmenším nezajímala. Harada vedle ní rozčilovalo, jak se všichni chtěli podívat na jeho sekeru. Mnozí se navíc uctivě dotýkali toporu.

Jeden mladý muž si před něj dřepl a jen na zbraň civěl. Askari došla trpělivost stejně jako Haradovi. „Je to akorát sekera,“ vybuchla, „ne svatá relikvie.“

„Je to ta sekera,“ opáčil mladík, aniž by spustil oči ze zbraně.

„Už jsi ji viděl, tak nás teď nech v klidu,“ štěkl Harad.

Rozhovor vůdců se stočil na novější události a Askari zaslechla zmínku o Stavutovi. Jeden prošedivělý veterán vykládal, jak se kupec nyní pohybuje ve společnosti oddílu zkřenců. Askari užasle naslouchala. Stavut, jenž se děsil vlků a zvuků ve tmě, že nyní vede smečku příšer? K smíchu. Musí to být chyba. Měl odvádět její přátele do bezpečí. Vstala, zašla k mužům a zeptala se na podrobnosti. Pověděl jí, co se přihodilo, včetně příběhu, jejž mu vyprávěl Stavut, o bitvě, v níž pomstil smrt lidí, na nichž mu záleželo.

„Kudy šel?“ chtěla vědět.

„Na severovýchod.“

Askari prošla mezi muži, popadla luk a toulec a zamířila k lesu. Harad se vydal za ní. „Kam jdeš?“ zeptal se.

„Najít Stavuta.“

„Půjdu s tebou.“

„Se vší úctou, Harade, ale nedokážeš běžet tak rychle jako já.“ S tím vyrazila klusem k severu. Když se dostala dál od vojáků, napětí z ní opadlo. Bolest hlavy, která ji trápila posledních několik hodin, se vytratila. Do soumraku zbývaly ještě tři hodiny světla a ona se hnala přes louku k lesu. Jestli je Stavut opravdu se smečkou zkřenců, nemělo by být těžké najít jejich stopy. Při běhu pátrala na zemi před sebou a přemýšlela o tom, co slyšela. Stavut pokrytý krví. Očividně se stalo něco, co mladíka vyvedlo z míry. I když měl odvahu, nebyl válečník, jak viděla během boje v jeskyni. Ne, Stavut byl citlivý chlapík, oplývající šarmem, důvtipem a dobrosrdečností. Tak proč je s těmi šelmami? Možná ho drží jako rukojmí nebo na… na jídlo? Při tom pomyšlení se otřásla.

Askari odbočila k východu a snažila se najít stopu bestií. Stopy jí příběh vypovědí lépe, než jak si ho uměla představit. Pátrání jí trvalo déle, než čekala, a když stopu konečně objevila, nezbývala do tmy ani celá hodina. A ona byla dost unavená, protože poslední dvě hodiny klusala. Pečlivě stopy prohlédla. Bylo těžké odhadnout počet bestií, protože otisky se překrývaly, ale muselo jich být víc než třicet. Stavutovy boty zanechávaly jasné otisky. Vedle něj šel zvlášť velký zkřenec. Hlídal zajatce? Askari se rozběhla po stopě mířící k severovýchodu. Terén stoupal až k borovému lesu. Vítr vál od západu, takže křonci nezachytí její stopu. Přesto postupovala opatrně. Poslední, co potřebovala, bylo vpadnout přímo do jejich tábora.

Když se přiblížila k lesu, zaslechla řehtat koně. Zastavila se a nasadila šíp na tětivu. Z lesa před ní vyjel Decado. Zamával jí a usmál se. „Jsi nějak daleko od svých přátel, krásko,“ podotkl.

„A ty jsi blízko smrti,“ odsekla.

„Jéje! To jsme všichni.“ Přehodil nohu přes sedlovou hrušku a seskočil na zem. „Co tě sem přivádí?“ zeptal se a posadil se na balvan vyčnívající z hlíny.

„Tobě nevadí, že bych tě třeba mohla chtít zabít?“ podivila se.

„Nezabila jsi mě ani tu první noc, krásko. Nechala jsi mě jít. Proč?“

„Zřejmě jsem udělala chybu,“ prskla.

„Nejspíš ano.“

„A přestaň mi říkat krásko. Já nejsem ona.“

„Nicméně je to matoucí.“ Najednou sebou trhl a protřel si oči.

„Co je to s tebou?“

„Nic zvláštního. Občas mě bolívá hlava. Většinou se to dá snést. Občas – jako když jsi mě našla – se to snést nedá. Tahle bolest naštěstí není ochromující. Tak co tu děláš?“

„Hledám přítele."
„To máš tedy štěstí, protože jsi jednoho našla."
„Ty nejsi můj přítel, Decado. Já mluvím o skutečným příteli. Jmenuje se Stavut."
„Ten, co chodí se zkřenci?"
„Ano. Ty jsi je viděl?"
„Viděl. Nedávno jsem na ně narazil. Myslel jsem, že se přes ně budu muset probojovat. Naštěstí je má skutečně dobře vycvičené, takže nebyly žádné potíže."
„On není jejich zajatec?"
„To by byla tuze neobvyklá definice slova zajatec. Velí jim a oni poslouchají. Zvláštní chlapík. Trochu mimo, řekl bych."
Askari se zasmála. Decado se pousmál. „Pobavil jsem tě?"
„Že ze všech lidí ty obviňuješ jinýho, že je mimo."
„Je to ironie, viď? Pochopitelně bych mohl namítnout, že ho díky tomu lépe chápu." Tázavě se na ni zadíval. „Bez urážky, ale asi by ses se mnou nechtěla svléknout, že? Pomohlo by mi to od bolesti."
„Já nevěřím vlastním uším! Nesnáším tě, Decado. Jak si můžeš u všech všudy myslet, že bych se s tebou vyspala?"
„Nemluvil jsem o spaní. Jen o sexu. Ale obyčejné ne by mi bylo stačilo." Vzhlédl k obloze. „Ještě chceš najít svého přítele?"
„Toť se ví."
„Do tmy to pěšky nezvládneš. Vylez si za mě a já tě k nim dovezu." Vstal, přistoupil ke koni, nasedl a podal jí ruku.
„Proč bych ti měla věřit?"
„Žádný důvod mě opravdu nenapadá."
„Mě taky ne," připustila s úsměvem.
Strčila luk k toulci a uchopila ho za ruku. Decado vytáhl nohu ze třmene a Askari se vytáhla do sedla za něj.

Setkání s Gildenem Stavuta velice zarmoutilo. Měl starého vojáka rád a navíc si ho vážil. Gilden byl udatný, čestný a dobrosrdečný. Ale nenávist, s níž mluvil o „chamradi", Stavuta šokovala. Postupovali výš do kopců a on se v duchu neustále vracel ke Gildenově zuřivé reakci. Uvědomil si, že ještě před pár týdny by ho nijak nepřekvapila. I on měl na zkřence stejný názor. Ale tehdy žádného neznal. Nyní věděl, že nejsou zlí. Byli divocí stejně jako vlci nebo lvi. Zabíjeli, aby se najedli. Neměli v sobě nenávist ani zlobu.
Včera v noci došlo ke rvačce mezi Šakulem a jinou obrovskou šelmou. Začala tak rychle, že Stavut nestačil zasáhnout. Obě bestie se na sebe vrhly, vrčely a hryzaly. Zprvu musel Šakul couvnout, ale pak protivníka udeřil pravačkou a on zavrávoral. Šakul po něm skočil a strhl ho na zem. Ještě dvakrát ho praštil otevřenou dlaní. Zvuk to byl odporný. Bestie zůstala ležet. Šakul vstal a chvíli tam jen nehybně stál. Omámený zkřenec se pomalu zvedl na všechny čtyři a přitiskl nos k zemi u Šakulových nohou. Ostatní členové smečky je obstoupili a začali podupávat.
Šakul se vrátil ke Stavutovi, jehož to fascinovalo. „O co šlo?" zeptal se Šakula.
„Místo," odvětil Šakul. „Místo ve smečka."
„Tomu nerozumím."
„Šakulovo místo."
„On chtěl tvoje místo jako… co?"
Šakul položil pracku Stavutovi na rameno. „Krvavá košile," řekl. Poklepal si na prsa. „Šakul." Ukázal na šelmu, s níž bojoval. „Broga." Pak na Gravu, jenž seděl opodál.
Stavut pochopil. Pořadí ve smečce se určovalo bojem. Najednou ho to znepokojilo. „Znamená to, že spolu budeme jednou bojovat?"
Šakul zvedl ramena, jak vyrazil krátké zavrčení, v němž Stavut rozpoznal smích, a odešel.
Smečka klusala celé dopoledne. Stavut neměl tušení, jak rychle vojáci Věčné pochodují ani jestli se jich vlastní musí bát. Nejspíš tudy jenom projdou. Ale Stavut nechtěl sázet na štěstí. Hodlal se dostat co nejdál od vojáků. Naneštěstí to znamenalo vyšplhat výš do hor. Zkřenci se střídali v tahání vozu, ale cesta byla stále obtížnější. A zužovala se. Napravo měli prudký sráz. Stavut se držel co nejblíž u skály nalevo. Vedle něj se objevil Šakul a upřeně se na něj zadíval.
„Krvavá košile nemocný?"
„Ne. Vyděšený. Nesnáším vejšky," vysvětlil mu Stavut a ukázal na kraj útesu.
Šakul se postavil na kraj skály a zadíval se dolů. „Dlouhá cesta," podotkl.
Pokračovali v cestě a dopředu vyslali zvědy. Objevil se Grava s vyplazeným jazykem. Řekl něco zcela nesrozumitelného. Stavut kývl. „Dobrej postřeh," pravil. Grava kývl a promluvil znovu. Spokojeně odešel, dřív než byl Stavut nucen přiznat, že mu nerozuměl ani slovo.
Smečka pokračovala v cestě. Zepředu se ozval rachot padajícího kamení. Stavut zvedl ruku a smečka se zastavila. Grava běžel napřed, aby zkontroloval nebezpečí. Když se vrátil, Stavut viděl, že je rozrušený. Přiběhl ke Stavutovi a začal drmolit. „Zpomal," zarazil ho Stavut. „Nerozumím ti."
Grava poslechl, ale Stavut rozeznal jen jediné slovo. Šakul.
Následoval Gravu k místu, kde se na stezku sesypalo kamení. Kus římsy odpadl, Grava se postavil na kraj útesu a ukázal dolů. Stavut se opatrně přisunul blíž a klesl na všechny čtyři. Když nahlédl dolů, obracel se mu žaludek. Asi o třicet stop níž se Šakul držel převisu. Sám se nahoru nemohl dostat. Stavut zaklel – a pak si vzpomněl na provaz na voze. Poodlezl od okraje a odběhl ke třem zkřencům, hrdinsky táhnoucím vůz do kopce. Vyšplhal na kozlík, vykopl brzdu, přelezl dozadu a hledal mezi ranci, soudky a štůčky látky. Konečně našel provaz. Přehodil si ho přes rameno a

vrátil se k místu, kde čekal Grava a několik dalších. Zavolal si jednoho z nejsilnějších zkřenců a přehodil mu jeden konec provazu přes plece. „Hodím provaz Šakulovi," vysvětlil mu. „Až se chytí, ty ho vytáhneš. Jasný?"

„Vytáhneš," opáčil tvor.

Stavut rozvinul provaz a došel ke kraji cesty. „Hodím ti dolů provaz," křikl na Šakula.

Grava se zastavil vedle něj a zavrtěl hlavou.

„Co?" zeptal se Stavut. Grava zvedl ruce a naznačil Šplhání. Přitom velice pomalu něco vykládal. Stavut ho to nechal několikrát zopakovat, než pochopil. Šakul se nemohl pustit. Stavut se znovu podíval dolů a pochopil, co se mu Grava snaží sdělit. Šakul měl ruce úplně natažené, jak ho stahovala jeho obrovská váha. Kdyby se pustil a pokusil se zachytit provaz, spadl by. „Dokážeš k němu slízt?" zeptal se Gravy. Šelma rychle couvla a zavrtěla hlavou.

Stavut znovu zaklel, popadl konec provazu a udělal na něm velkou smyčku, než provaz přehodil přes okraj. Ohlédl se na zkřence, jenž držel druhý konec provazu. „Až křiknu, ty zatáhneš."

„Zatáhneš," zopakoval poslušně tvor.

„Výborně!" zamumlal Stavut.

Zhluboka se nadechl, popadl provaz a spustil se ze skály. „Nedívej se dolů," připomínal si. „To říkala Askari." Opatrně se spouštěl. Stupů tu bylo dost, takže se k Šakulovi dostal celkem snadno. Když se ocitl vedle něj, uviděl v jeho očích strach.

„Dlouhá cesta!" zasupěl.

„Uvážu ti provaz kolem pasu. Vydrž!"

V té chvíli si Stavut uvědomil, že se bude muset podívat dolů. Stáhl se mu žaludek. Pomalu sklonil hlavu a upřel oči na černou srst na Šakulových svalnatých nohou. Opatrně se spustil ještě níž a přetáhl zkřenci smyčku přes nohy až k pasu. Zavál studený vítr. Dolů se sypaly kamínky. Šakulovi uklouzla ruka, ale udržel se. Stavut mu vytáhl provaz k bokům a křikl: „Tahej!"

Nic se nestalo.

V té chvíli si uvědomil, že provaz dal Brogovi – zkřenci, s nímž Šakul včera večer bojoval. Ty pitomče, spílal si v duchu. Jediný člen smečky, který se chtěl Šakula zbavit, teď měl v tlapách jeho život. „Vytáhni provaz!" zařval Stavut znovu.

Šakul spadl z římsy a strhl i Stavuta.

Provaz se napjal. Šakul hrábl tlapou a roztrhl Stavutovi košili i kůži pod ní. Oba se kymáceli nad propastí. Košile začínala povolovat.

Nad okrajem skály nahoře se objevila Gravova hlava. „Vytáhněte nás!" zaječel Stavut.

Provaz se znovu napjal a oni se pomalu, coul po coulu, sunuli nahoru. Nad převisem se Stavutovi podařilo opřít nohama. Když se přiblížili k vrcholu, naklonil se k nim Grava, popadl Stavuta a vytáhl ho do bezpečí. Stavut se odkutálel od okraje útesu a obrátil se k Brogovi. Ten měl na dlaních krev, jak ho spálil provaz. A přece nepustil.

„Dobrá práce," pochválil ho Stavut a poplácal ho po ruce.

„Broga táhneš," zabručel, pustil provaz a začal si olizovat zakrvácené dlaně. Stavut šel pryč. Třásly se mu nohy a bylo mu nevolno. Aby nemusel myslet na zvracení, popadl provaz a začal si ho ovinovat přes ruku. Teprve když končil, uvědomil si, že konec je dosud uvázaný kolem Šakula. Vrátil se k němu a rozvázal uzel.

„Dobrodružství, co?" prohodil.

„My jdeme teď," prohlásil Šakul. „Najdeme místo. Jíme. Spíme."

„Ne, ne," zarazil ho Stavut. „Takovým projevem vděčnosti mě vyloženě zahanbuješ."

Šakul na něj zmateně zíral. „Znovu?" požádal.

Stavut se zazubil. „To je jedno. Najděme si místo, kde si odpočinem, najíme se a vyspíme."

Šakul kývl a znovu se vydal po stezce.

Stavut seděl u malého ohýnku a pokukoval po Šakulovi. Měl dojem, že se od té nehody na útesu chová divně. Vrčel a štěkal na ostatní a nyní dřepěl sám pod stromem. Skupina zkřenců se pod Gravovým vedením vydala na lov. Ostatní, včetně mohutného Brogy, spali. Stavut byl také utahaný, ale pálivá bolest v hlubokých škrábancích, které mu udělal Šakul, mu nedovolovala usnout. Vstal a zašel k Šakulovi. Ten k němu zvedl zlaté oči. Stavut se posadil.

„Co se děje, příteli? Jsi zraněný?"

„Ne zraněný. Šakul teď spí." A zavřel oči.

„Vím, že nespíš," podotkl Stavut.

Šakul náhle zavrčel, až Stavut ucukl. Pak zamrkal a svěsil ramena. Ohlédl se na ostatní. Někteří, když ho uslyšeli vrčet, se probudili a nyní je pozorovali. Šakul se zase uklidnil. Zkřenci si uvědomili, že se nic dít nebude, a zase spokojeně usnuli. Stavut si povzdechl. „Tak mluv, příteli. Co ti dělá starosti?"

„Velký strach," přiznal Šakul tichým hlasem. „Dlouhá cesta dolů."

A Stavut pochopil, v čem je potíž. Šakul byl svým strachem zahanbený i zděšený. Nic takového dosud nezažil, a proto ho to vyvádělo z míry.

„Na strachu není nic špatnýho," vysvětlil mu Stavut nakonec. „Důležitý je to, jak se s ním vyrovnáme. To mě naučil jeden přítel." Zasmál se. „Vy dva byste spolu moc dobře nevycházeli. Vlastně jste si docela podobný."

„Šakul byl zbabělec," zabručel zkřenec a svěsil hlavu.

„Blbost! Každej živej tvor ví, co je strach. Poslouchej mě, Šakule. Když jsi visel na tý skále, byl jsi vyděšenej. A to je v naprostým pořádku. Byl by to hlubokej pád. Ale když jsem padal já, ty jsi mě chytil. Zachránil jsi mě. Šakul není zbabělec. Šakul je odvážnej. Vím to. Krvavá košile to ví."

Šakul začal vrtět hlavou a kýval se ze strany na stranu. Stavut čekal. „Velký strach," řekl nakonec Šakul.

„Já se taky bál. Ale přežili jsme. Jsme naživu. Budeme lovit, budeme jíst.“
„Krvavá košile přišel pro Šakul,“ poznamenala šelma.
„Ano. Jsme přátelé.“
„Přátelé?“
„Jsme smečka,“ opravil se Stavut s úsměvem. „Ty bys pro mě určitě udělal to samý.“
„Ne,“ prohlásil Šakul. „Dlouhá cesta dolů.“
„To je fuk! Už se cítíš líp?“
Šakul zvedl hlavu, nozdry se mu zachvěly. „Kůň. Lysí,“ hlásil.
„Vojáci?“
„Stejný lysý, jako Krvavá košile potkal.“ Znovu zavětřil. „Jeden další. Samice.“
„Gilden? Ten voják s lukem?“
„Jiná lysý.“
Stavut si vzpomněl na tmavookého mladíka se dvěma meči, jako nosil Skilgannon. Moc se mu nezamlouval. Vstal a zeptal se, z které strany přicházejí.
Šakul ukázal k jihu. Stavut vyšel z tábora a čekal. Zaslechl ustrašené ržání koně. Pak se mezi stromy vynořil jezdec. Kůň byl jankovitý, nelíbil se mu pach bestií, ale jezdec byl zkušený a uklidnil ho. Za jezdcem seskočila ze sedla tmavovlasá žena. Stavutovi poskočilo srdce. Byla to Askari.
Přiběhl k ní a se širokým úsměvem ji vítal. „Moc rád tě vidím!“ zvolal.
„Co tady děláš?“ zeptala se ho a prohlížela si zkřence, kteří se probudili a nyní na nově příchozí zle zahlíželi.
„Dlouhej příběh – a smutnej.“
Jezdec sesedl. S otěžemi v rukou popošel blíž. „Teď tě opustím, krásko,“ řekl Askari. „Můžeme se rozejít jako přátelé?“
„Nejsme nepřátelé, Decado,“ odtušila Askari.
„Dobře.“ Zalovil v kapse kazajky a vytáhl malý zlatý medailonek na tenkém řetízku. „Vezmi si to,“ vyzval ji a natáhl ruku.
„Nechci žádný dárky.“
„Je to mírový dar. Nic víc.“
Askari si medailonek vzala a Stavut si všiml, že uprostřed medailonku je zasazený malý modrý drahokam. Byl to cenný kousek, i když venkovská dívka jako Askari to nemohla vědět. Stavuta se zmocnil hněv, ale ovládl se.
„Je to moc hezký. Děkuju, Decado. Kam půjdeš ty?“
„Najdu Skilgannona. Řeknu mu, kde jste.“
„Připojíš se k nám?“
„Proč ne? Jistým způsobem jsme spříznění.“ S těmito slovy a bez jediného pohledu na Stavuta se šermíř vyhoupl do sedla a odjel.
„Ten chlap se mi nelíbí,“ zavrčel Stavut.
„Zapomeň na něj,“ poradila mu Askari. „Co se stalo s tebou, Stavi?“

Askari se podívala na přítele a snažila se zahlédnout nějaké stopy po kupci, jehož znala. Křiklavě rudé šaty měl od krve a hlíny, tmavé vlasy rozcuchané a špinavé a jeho tvář, nyní neoholená, nesla stopy zaschlé krve. Podívala se mu do očí a viděla jen málo z toho, co si pamatovala.
„Co se se mnou stalo? Je toho spousta, Askari,“ odtušil.
„A mí lidé?“
Stavut si povzdechl a ramena mu poklesla. „Všichni jsou mrtví. Zabili je vojáci Věčné. Ale dostali jsme je. Nikdo z nich nepřežil.“
„Pojď se se mnou projít, Stavi,“ požádala ho a zamířila k zurčícímu potůčku nedaleko. Stavut ji následoval a cestou jí vyprávěl, jak se objevil Šakul a ostatní a jak je on naučil lovit. A také, jak vesničané utekli zpátky k osadě. Askari poslouchala, ale moc toho nenamluvila. Vydala se podél potůčku nahoru, kde voda bublala přes bílé kameny a dopadala do širší tůně. Tady se k němu obrátila. „Ráda bych tě viděla bez tý krve a hlíny,“ prohlásila. „Pojď, kouknem se, jestli je ta voda dost hluboká, aby se v ní dalo plavat.“ Odložila luk a toulec na břeh, svlékla si zelenou košili s kapuci a kamaše. Stavut ji jen mlčky pozoroval.
„Neumím plavat,“ přiznal nakonec.
„Tak se můžeš brodit.“ Stála před ním nahá. „Stavi, smrdíš, že by to porazilo vola. Tak ven z těch šatů.“ Stavut se nepohnul, ale nevzpíral se, když k němu přistoupila a přetáhla mu zakrvácenou halenu přes hlavu. Všimla si hlubokých šrámů. „To ti udělala jedna z těch potvor?“
„Aby mi zabránila spadnout ze skály. Zachránila mi život.“
„Na voze máš další šaty, viď?“
„Ano.“
„Tak tyhle vyhodíme.“
Z podrostu se vynořil mohutný zkřenec a zkoprněle zíral na Askari. Lovkyně v něm poznala jednoho z tvorů, kteří ji napadli v jeskyni, toho, s nímž mluvil Skilgannon. Byl asi osm stop vysoký a upíral na ni chladné zlaté oči.
„Tohle je můj přítel Šakul,“ představil ho Stavut, přistoupil ke zkřenci a poplácal ho po rameni. „Šakule, tohle je moje kamarádka Askari.“ Zarazil se. „Aha, asi si na ni budeš pamatovat.“
Šakul mlčel.
„Vidím, že spolu budete ohromně vycházet,“ zabručel Stavut. „Cejtím, jak se mezi váma vytváří pevný pouto.“

Askari k bestii přistoupila s bušícím srdcem. „Řekla jsem mu, že by se měl vykoupat," oznámila jí a snažila se o lehký tón. „Ale nechce vlízt do vody." Bestie zakývala mohutnou hlavou. Pak najednou popadla Stavuta a hodila ho do tůně. Stavut dopadl s hlasitým cáknutím a s prskáním se hned vynořil. Bestie několikrát zabručela, otočila se a opět zmizela v podrostu. „To ti pěkně děkuju," zavolal Stavut z tůně. „Je tu pořádná zima."

Askari seběhla k vodě a vstoupila do tůně. Stavut měl pravdu. Voda byla nádherně studená. Askari došla ke Stavutovi a nakázala mu, ať se znovu ponoří. Drbala mu vlasy, dokud se z nich nevyplavila všechna krev a hlína. Konečně si ho znovu prohlédla. Slunce zapadalo a pozlatilo hory. „Jsi ještě tam, Stavi?" zeptala se tiše a uchopila jeho hlavu do dlaní.

„Jsem tady. Možná trochu moudřejší. Trochu smutnější. Ale jsem tady."

Askari se k němu naklonila, políbila ho na rty a přitáhla si ho blíž. „To je ten polibek, co ti dlužím," vysvětlila.

„Na světě není dost niti na šípy, abych ti to splatil," namítl.

Askari se zasmála a znovu ho políbila. Stavut couvl, usmál se a zase to byl ten starý, dobrý Stavi. Pak se podíval za ni a rozesmál se. „Copak tady nemůže mít člověk trochu soukromí?" zavolal. Askari se obrátila. Šumění vody přehlušilo příchod smečky. Zkřenci obstoupili tůň a zírali na ně. „Jděte pryč, rošťáci!" přikázal jim Stavut stále s úsměvem. Zkřenci se okamžitě obrátili a zmizeli v lese.

Stavut se vrátil a rozpřáhl náruč. „Myslím, že to prozatím stačí," sdělila mu Askari. „Pojď, najdeme ti nějaký čistý šaty."

O něco později, když měl Stavut na sobě čisté kamaše a další karmínovou halenu, se posadili k ohni. Askari s pokrývkou kolem ramen, jak čekala, až jí uschnou šaty, se rozhlížela po tábořišti. Někteří zkřenci se krmili, jiní leželi na zemi a spali. Slunce už zapadlo a světla rychle ubývalo. Stavut jí vyprávěl, jak zachránil Šakula a jak ho strach uvedl do strašných rozpaků.

„Mluvíš o něm jako o příteli, Stavi," podotkla Askari tiše, „ale oni přátelství nerozumí. Landischán o nich často mluvil. On vůbec hrozně rád mluvil. Řekl, že při spojení zvířete a člověka se zničí to nejlepší z obou druhů. Vedeš je, protože jim něco nabízíš. Ale oni neznají náklonnost, neznají věrnost. Nechápou, co je to opravdická láska. Ani soucit."

„Mýlíš se. Já to vím. Je v nich něco mnohem hlubšího než všechno, co jsme jim dovolili si vyvinout. Odlož na chvíli svý předsudky. Šakul za náma přišel, protože byl zvědavej. Když jsi mu řekla, že nechci vlízt do vody, hodil mě tam. To, co jsi od něj slyšela, byl smích. Chápeš? Byl to žertík. A když Šakul visel na tom útesu, zvíře, který ho vytáhlo, s ním noc předtím bojovalo o místo ve smečce."

„Právě o tom mluvím," trvala na svém Askari. „Bojují o svý místo a postavení. Neznají věrnost."

„Lidi dělají to samý. Ale lidi na soupeře zaútočí nebo kujou pikle, aby je sesadili. Když Šakul bojoval s Brogou, netekla krev. Nejsou nepřátelé. Hodnost se určuje podle síly, protože vůdce smečky musí mít sílu. Nikdy jsme jim nedovolili se vyvinout. Byli vystavený železný disciplíně a používaný akorát pro válku a smrt. Tady si vytvářejí pouta a učí se spolupracovat. Už mě nepotřebujou, Askari. Kdyby byla pravda, co jsi říkala, tak by mě Šakul prostě zabil a vedl smečku sám."

Askari nepřesvědčil. Přihodil na oheň další dřevo.

„Ty jsi mezi nima spokojenej, viď?" zeptala se ho.

Zazubil se. „Ano, to jsem. Neumím vysvětlit proč. Pozoruju je, jak se vyvíjejí. Vidím, jakou mají radost, že jsou volní. Je to nádhernej pocit."

Askari se uvolnila. Tohle byl Stavut, jehož znala, intuitivní, velkorysý a milý. Něžně se na něj podívala a uvědomila si, že k němu cítí víc než jen něhu. Ten polibek jí dlouho nešel z hlavy. Všiml si, jak se na něj dívá. „Nač myslíš?" zeptal se jí.

„Na nic."

Stavut se rozesmál. „Když žena řekne tohle, muž ví, že je v pořádným průšvihu."

Askari přimhouřila oči. „Zapomněla jsem, že jsi poznal mnoho žen."

„To taky poznal," přiznal se Stavut. „Ale ten polibek v tůni bych nevyměnil za všechno bohatství světa."

Askari se uklidnila. „Občas víš, jak říct ty správný slova."

„Nechtěla by ses se mnou zase někdy projít?" zeptal se jí.

„Myslím, že to bych ráda."

Stavut vstal a nabídl jí ruku. Společně zašli do lesa.

Memnon už viděl smrt mnohokrát. Avšak pocit, jejž měl teď, byl velice zvláštní. Jeho duch se vznášel nad úzkým lůžkem a shlížel na umírající dítě. Chlapec byl bledý, tváře měl propadlé, kůže se mu leskla a dýchal přerývaně. Jeho matka seděla vedle něj a držela ho za ruku. Po lících se jí koulely slzy. Za ní, s rukou položenou na jejím rameni, stál muž, který se považoval za otce. Tvářil se zachmuřeně a oči měl zarudlé. Memnon se díval, jak se chlapec zachvěl a pak znehybněl. Matka vykřikla a vrhla se na mrtvé dítě.

„No tak, lásko," utěšoval ji otec. „No tak."

Matčino kvílení šlo Memnonovi na nervy, podráždilo ho. Taky už neviděl chlapci do tváře.

Poodlétl doprava. Nyní na hocha viděl z profilu. Byla to smutná tvář, ztracená.

Jeho tvář.

To je na pocitech všechno, říkal si Memnon. Vzpomínka na dětství postrádající lásku. On netruchlil pro mrtvého. Ale ten zvláštní pocit přetrvával, dutá prázdnota. Je to lítost, přesvědčoval sám sebe. To je vše. Neúspěšný pokus. Matka uchopila chlapcovu hlavu do dlaní a políbila ho na obě líce. Memnon si nevzpomínal, že by někdy někdo políbil jej. A kdyby byl zemřel takhle v útlém dětství, nikdo by pro něj slzu neuronil. Ale on tyto rodiče vybral pečlivě. Muž byl kupec, prodával lněné a bavlněné látky. Žena byla švadlena, vyhlášená svou laskavou povahou. Žili v Lentrii na

pobřeží. Memnon usoudil, že mořský vzduch chlapci prospěje.

A tady také chlapec dožil. Memnona se zmocnil nesmírný smutek.

Neúspěšný pokus, opakoval si v duchu.

Otec došel pro hliněnou nádobku. „Už je konec s těmahle zbytečnýma lektvarama," prohlásil. „Konec." V záchvatu vzteku hodil nádobku přes pokoj. Rozbila se o zeď a na kobereček pod oknem se rozsypala semínka a sušené lístky. Dopadlo na ně světlo.

Memnon popolétl blíž a zadíval se na semínka. Poznal je. Lítost ho přešla.

Jeho duch odletěl zpátky do těla. Memnon vyskočil, a jak se zvedl příliš rychle, zavrávoral a téměř upadl. Obvykle chvíli ležel, dokud se jeho tělo a duch nesrovnaly. Došel ke dveřím do komnat a musel se zastavit a přidržet se rámu. Zhluboka dýchal. Konečně otevřel dveře a zamířil do Landischánovy laboratoře. Zmocnila se ho nesmírná únava. Posledních několik dní bylo únavných, zvlášť dlouhá vyjížďka na vysočinu, kam si zavolal několik svých stínů. Memnon se nerad vzdaloval od pohodlí dobrého paláce.

V laboratoři ještě pracovali jeho dva pomocníci. Patiacus k němu vzhlédl od poznámek, jež studoval, pak vstal a poklonil se. Ryšavý Oranin vyskočil a upustil papíry. I on se uklonil.

„Zjistili jste něco?" zeptal se jich Memnon tichým, přátelským hlasem.

„Hodně zajímavostí, pane," odpověděl Patiacus, „ale zatím nic ohledně toho, nač ses tázal."

„Časem to bude jasné." Memnon se obrátil k Oraninovi. „Připozdívá se, mladý muži. Běž se najíst. A odpočiň si. Zítra bude dlouhý den."

„Děkuju, pane." Mladý učedník se znovu poklonil a vycouval ke dveřím.

Když byl pryč, Memnon přistoupil k Patiacusovi a poplácal ho po rameni. „Posaď se, příteli. Promluvíme si."

„Ano, pane. O čem si přeješ hovořit?"

„Dítě dnes v noci zemřelo. Bylo to velice dojemné. Slzy a pláč."

„To mě mrzí, můj pane."

„Ano. Mě taky." Memnon se postavil za něj a položil mu obě ruce na ramena. „Jak se dnes vyznáš v bylinách? Zajímáš se o ně ještě?"

„Teď na ně nemám moc času, pane."

„Když jsi pracoval v lékárně, bavilo tě to?"

„Bylo to zajímavé, pane. I když ne tak zajímavé, jako to, co dělám nyní."

„To asi ne." Memnon sundal ruku z Patiacusova ramene a z pochvy pod halenou vytáhl malou, jako jehla tenkou dýku. Podržel ji Patiacusovi před očima. Muž ucukl. „Kdyby byla tato čepel natřená pryskyřicí získanou z lodyh abalsinu, kulhavice a semen korinu, jaký by to mělo účinek, kdybych tě řízl?"

„Smrt, můj pane."

„Okamžitou smrt?"

„Křeče, otok žláz v krku a ve slabinách. Strašlivou bolest. Potom smrt."

„Výborně," pochválil ho Memnon a poplácal ho po rameni. „Velmi dobře. Máš bystrý mozek, Patiacusi. Toho jsem si vždycky vážil. Dobrá paměť a pozornost k detailům."

„Děsíš mě, můj pane."

Patiacusovi se holá lebka leskla potem. „Neboj se, Patiacusi. Na té čepeli nejsou jedy, které jsem ti popsal. I když je velmi ostrá." Zvedl nůž a udělal maličký řez na Patiacusově temeni. Muž vykřikl a pokoušel se vstát. Memnon ho přitlačil zpátky do křesla. „Musíme si spolu promluvit." Vrátil dýku do pochvy, obešel Patiacuse a přitáhl si křeslo.

Pomocník se už silně potil. „O čem, pane?"

„O službě, Patiacusi. O věrnosti, chcešli. Komu sloužíš?"

„Tobě, můj pane."

„To je pravda, ale ne celá. Copak nesloužíš také Věčné?"

„No ano, jistě. Ale můj pán jsi ty."

„To opravdu jsem. A taky jsem mnohem chytřejší než ty. To neříkám s přehnanou pýchou, jen ti sděluji fakta. Ale přes svou vyšší inteligenci jsem byl velice bláhový. To dítě, které zemřelo, kde žilo?"

„Říkal jsi, myslím, že na lentrijském pobřeží."

„Ano, to jsem říkal. U koho žilo?"

„U obchodníka, jsi řekl. S bavlnou."

„Správně. Zmínil ses o tom ještě někomu?"

„Ovšemže ne, pane."

„Ach, teď lžeš, Patiacusi. Když jsi promluvil, uhnul jsi pohledem. Tak komu jsi to řekl?"

„Já nelhal," trval Patiacus na svém a snažil se dívat Memnonovi do očí.

„Tentokrát jsi vykulil oči, což dokazuje snahu udržet je nehybné. Můj milý Patiacusi, nevedeš si příliš dobře. Jak se cítíš?"

„Je mi… velké horko, pane. A pořád se bojím."

„Můžeš pohnout nohama?"

Patiacus sklopil zrak a znovu sebou trhl. „Ty jsi mě otrávil!"

„Ano, ale není to smrtelné. Je to jed stínů. Ne ve své čisté formě. Je zředěný. Ochrnutí bude postupovat mnohem pomaleji. A taky – což je důležitější – budeš moct mluvit. Nedokážeš se pohnout, ale budeš cítit. Měly by tě začít brnět prsty. To je známka, že přestáváš ovládat ruce a trup."

„Nevím, co ode mě chceš."

„Existuje směs semen a listí, kterou jsi pro mě v minulosti použil, abys zabil ty, kdo mi chtěli uškodit. Vzpomínáš si?

Pomalý vrah. Říkal jsi, že tu směs lze povařit a podat s omáčkou nebo dokonce ve slazeném čaji. Smrt přijde až za několik týdnů, občas i měsíců, v závislosti na podaném množství.“

Patiacus zamával rukou, jak se pokoušel vstát. Zachvátila ho křeč a on se svezl z křesla. Memnon ho popadl za límec a vytáhl ho zpod stolu. „Představ si, jaké bylo moje překvapení, Patiacusi, když jsem viděl, že rodiče podávají stejná semena a listí svému synovi a považují je za lék.“

„To jsem nebyl já, pane. Prosím!“ prosil Patiacus a začínal šišlat.

„Nebyl jsi to ty? Počkej, promyslím si to. Někdo chtěl zabít syna kupce v malém městečku na pobřeží. Aby to dokázal, rozhodl se, že připraví pomalého vraha a přesvědčí rodiče, že je to zdraví prospěšný lektvar. Nepřipadá ti to poněkud překombinované, Patiacusi? Kdyby někdo chtěl kluka zabít, mohl ho klidně probodnout. Otázkou zůstává, proč to neudělal? Odpověď je nasnadě. Chtěl, aby smrt vypadala přirozená. Ty boule pod kůží byly považovány za rakovinu. Je kupec natolik obávaný, že by si jeho případná pomsta mohla vynutit tak složitý plán? Myslím, že ne. A pak tu jsou, můj milý příteli, další. Všichni mí znovuzrození zemřeli stejně. Umíš to vysvětlit?“

„Jsem tvůj věrný služebník. Přísahám!“

„Začínáš mě rozčilovat. Přejděme k podrobnostem tvých nesnází. Zabiju tě, Patiacusi. Nehrozí, že bych změnil názor. Strávím celou noc tím, že ti budu způsobovat strašlivou bolest. Použiju oheň, kleště, kladivo, cokoliv, co mě napadne. Budu ti drásat maso a zpřelámu ti kosti. Je to jasné?“

„Prosím, pane. Prosím tě!“

„Prošení nic nezmění. Pověz mi, proč zabíjíš moje děti, a já bych tě mohl zabít rychle.“

„Děláš chybu!“

Memnon se usmál. „Jsem rád, že to říkáš. Chvilku jsem se bál, že mi to povíš hned. Nikam nechoď, Patiacusi, než si přinesu, co potřebuju.“

17

Gilden pobídl koně do prudkého svahu a zastavil se až těsně pod vrcholkem. Nechtěl se objevit na obzoru, kde by ho mohl někdo zahlédnout. Než vylezl až nahoru, sesedl a sňal si přilbu s chocholem. Když vyhlédl na druhou stranu, zadrhl se mu dech v hrdle. Stavut měl pravdu.

Na pláni pod ním pochodovaly tisíce mužů a zástupy koní. Vzadu šly dva pluky zkřenců. Vojsko se táhlo až ke vzdálenému pohoří. Gilden se přikrčil a snažil se odhadnout počty nepřátel. Podle něj tu bylo nejméně dvacet tisíc bojovníků plus dva tisíce zkřenců. V předvoji spatřil věčnou gardu v černostříbrné zbroji. Stejně jako jezdci Velikého, i oni měli zdobené hauberky, kukly a límce. A také šavle a kopí a na levém předloktí puklíře. Tisícovka mužů věčné gardy byla elitou vojska Věčné, vybíranou pro své přednosti z jiných pluků.

A uviděl i samotnou Věčnou ve stříbrné zbroji na bílém koni. Přimhouřil oči a snažil se zaostřit zrak. Koni jako by z čela vyrůstaly rohy. Gilden odlezl o kus dál a vyhoupl se na svého kaštanového hnědáka. Otočil ho a pomalu se vracel k severu. Rád by jel rychleji, ale bál se, že kůň bude na vyprahlém úbočí vířit prach. Když sjel do údolí, pobídl koně do běhu.

Nebylo pochyb, že se blíží poslední bitva. Agriás bude mít co dělat, aby takovou sílu odrazil. Zvlášť bez jezdců Velikého. Alahir poslal Bagalana pro zbývajících dvě stě bojovníků a setkání určil za tři dny v městečku Corisle, osmdesát mil na sever odsud. Městečko vydělávalo na tom, že stálo u soutoku tří řek. Na sever podél starověkého kanálu tekla Rostrias, na západě proudily vody plné bahna, kdysi volně tekoucí do Siccus na pobřeží. Na východě byl další starý kanál, prokopaný v dávných dobách kvůli zásobování měděných dolů na starém území Sathulů. V Corisle si chtěli najmout bárky, které je dopraví na Rostrias, po níž se poplaví až k místu záhadného chrámu, o němž mluvil Skilgannon. Cesta – pokud vše půjde hladce – jim potrvá mnoho dní. Gildenovi se ten plán nezamlouval. A ještě méně teď, když viděl vojsko Věčné. V drenajské zemi budou zuřit boje, a co se Gildena týkalo, tak by se jezdci Velikého měli s nepřítelem střetnout tam. I jiní s ním souhlasili a debata byla skutečně prudká.

Nakonec se slova chopil Skilgannon: „Chápu vaše obavy. A chápu, že chcete bránit svou vlast. Mohli bychom odjet do Siccus a bojovat, pokusit se Věčnou zadržet. A možná by se nám i podařilo jedno její vojsko zahnat. Jednu z jejích deseti armád. Ale nakonec bychom neuspěli, protože ona má mnohem větší zdroje než vaši lidé. Může si povolat tisíce zkřenců, desítky pluků. Jeli proroctví Ustarté pravdivé, pak můžeme vyhrát jenom tak, že zničíme zdroj její moci. Podle mého názoru leží odpověď v tom chrámu.“

„V chrámu, o kterým tvrdíš, že už neexistuje,“ namítl Gilden.

„To je pravda,“ přiznal Skilgannon. „Ale protože artefakty dávných stále vytvářejí magii, musí zdroj energie pořád ještě fungovat. Když jsem chrám navštívil poprvé, nebyl vidět. Několikrát jsem kolem něj při svém pátrání projel. Působilo tam ochranné kouzlo, které oklamalo oko. Nemůžu ti, Gildene, slíbit, že uspějeme. Možná to je zbytečná námaha. Ale já věřím Ustarté. Věřím, že s Alahirem mluvila ona a dovedla ho ke zbroji. To ona mu radila, aby šel za mnou.“

„Mor na proroctví,“ prskl Gilden. „Proč nám prostě nemohla říct, co máme dělat?“

„Na to není snadná odpověď,“ pravil Skilgannon. „Když jsem s ní hovořil, vyprávěla o mnoha možných budoucnostech. Ty změní každé rozhodnutí, které uděláme. Můžeme jít do chrámu. Můžeme jet do Siccus. Mohli bychom zůstat tady a neudělat nic. Někteří by mohli jít, jiní by zůstali. Každé rozhodnutí bude mít desítky možných následků. Nic není jisté. Podle mého odhadu, Ustarté viděla velký počet možností. Neodvažovala se nás postrčit ani jedním směrem z obavy, že by nás nechtěně poslala špatnou cestou. Rozhodnout se musíme sami, protože takový je náš osud.“

„Tak tohle jde úplně mimo mě,“ prohlásil Gilden. „Možná existuje budoucnost, ve který Věčná zmizí jako prach ve

větru.“ Jeho poznámka uvolnila napětí a muži se zasmáli.

„Klíčem,“ ujal se opět slova Skilgannon, když smích utichl, „musí být zdroj magie. Zničíme ho, a už nebudou žádní zkřenci, žádní znovuzrození a – nakonec – ani žádná Věčná. Tento svět se opět stane světem lidí. Berte to takhle. Když vám medvěd pobíjí dobytek, nečekáte na pastvině, až zase zaútočí. Vyhledáte ho v jeho doupěti a zabijete ho. Chrám je jako to doupě. Tam vyhrajeme válku.“

„Jakkoliv mám debaty rád,“ ozval se Alahir, „vím jistě jen jedno. Ten hlas mi řekl, že se mám řídit tím, co přikáže Skilgannon. Řekl mi, že my jsme poslední nadějí Drenaje. Pojedu do toho chrámu. Sám, jestli to musí být.“

„Hrom do tebe, chlape, nebudeš sám!“ vybuchl Gilden. „Bolí mě, že říkáš něco takového. Všichni jsme s tebou. Pojedu i do ohnivýho jezera, když mi to přikážeš.“

Bagalan se zasmál. „Nejel jsi za ním minulý týden do toho doupěte neřestí. Jak si vzpomínám, nechal jsi ho samotnýho s děvkou s kozím ksichtem.“

„No jo,“ opáčil Gilden se širokým úsměvem, „ale to ještě nebyl hrabě z Bronzů.“

Rozhovor se stočil k prozaičtějším věcem, jako zásoby na cestu a jak zaplatí za převoz na bárkách, které povezou zásoby a muže podél pobřeží. Poradu přerušil příjezd zvěda, za nímž se objevil tmavovlasý šermíř na vysokém kaštanovém hnědákovi.

„Tenhle muž tvrdí, že zná Skilgannona,“ hlásil zvěd.

Skilgannon vstal. „Co tu chceš, Decado?“

Při zaznění jeho jména válečníci náhle umlkli. Každý jezdec slyšel o slavném zabijákovi.

„Přijel jsem ti, bratranče, vyřídit, že Askari je v současné době v táboře Pána zvířat. Jak si vzpomínám, oslovovala ho Stavi.“

„O čem to mluvíš?“ užasl Skilgannon.

„O jejím příteli. Tuším říkala, že je kupec.“

„Stavut je se zvířaty?“

Do hovoru se vložil Gilden a vysvětlil, co se včera odehrálo mezi ním a Stavutem.

„Kolik zkřenců má?“ chtěl vědět Skilgannon.

„Řekl bych, že asi padesát,“ sdělil mu Decado.

„Mohli by být užiteční.“

„Nepotřebujém žádný zvířata,“ vybuchl Gilden. „Jsme válečníci. Bojujeme jako lidé.“

Skilgannon zavrtěl hlavou. „Ještě nevíme, co budeme potřebovat. K vítězství ve válce potřebuješ všechny zbraně, které máš k dispozici. Proto jsme začali cvičit koně, Gildene. Poznali jsme, že díky nim budeme rychlejší a pohyblivější. Věčná se nás pokusí zastavit silou. Myslíš, že pošle jen lidi? Tohle jsou divné časy. Bronzová zbroj se vrátila a taky sekera Drussa Velikého. Já jsem tady – a přitom jsem umřel před tisíci lety. A ten jeden laskavý kupec shromáždil vojsko bestií, které by nám mohly pomoct v boji. Jestli je budu moct použít, udělám to.“

Skilgannon si šel osedlat bílého hřebce. Nasedl a zajel zpátky k Decadovi. „Kde jsou?“ zeptal se ho.

„Asi deset mil rovnou na východ a trochu na sever. Uvidíš hřeben a hned za ním začíná les. Tam tábotí.“

Skilgannon se obrátil na Alahira. „Vydejte se k tomu městu, o kterém jsi mluvil. Dohoním vás. Pohořím táhne vojsko Věčné, tak nezapomeňte na zvědy.“

Bez dalšího slova vyjel z tábora. Decado sesedl. „Trocha jídla by se hodila,“ poznamenal. Nikdo na něj nepromluvil, třebaže na Alahirův pokyn mu jeden válečník donesl misku vývaru a sušené hovězí. Decado poodešel kousek stranou, posadil se a pustil se do jídla.

„Přej je to šílenec,“ prohodil Gilden k Alahirovi tichým hlasem.

„Šílenec s vynikajícím sluchem,“ zavolal Decado. „Jestli chcete probírat moje přednosti, musíte jít dál. Ale když ještě chvilku počkáte, tak usnu.“ Dojedl a natáhl se na zem.

Gilden s Alahirem odešli na druhý konec tábora. „Slyšel jsem, co se o něm povídá,“ přiznal Alahir. „Je chladnokrevný, nebezpečný a nemá slitování. Ale je to šermíř a válečník. Mohl by být užitečný.“

„Zvířata a šílenci. To není moc velká sláva, Alahire.“

„Mě sláva nezajímá,“ opáčil Alahir s povzdechem. „Já jenom chci, aby Drenaj přežila.“

Gilden si vzpomněl na jejich dřívější rozhovor. Alahir měl v hlase smutek a taky strach. Jako od jezdce Velikého se od něj čekalo, že bude bojovat za svou domovinu.

Jako od hraběte z Bronzů se od něj čekaly zázraky.

Když vyjížděl do noci, byl Skilgannon zasmušilý. Mladí jezdci Velikého byli skvělí muži, odvážní, bystří, dychtící bojovat za svou zem. Takoví byli mladí vždy. Dívali se na něj a viděli někoho v jejich věku, věřili, že má stejné touhy a ctižádost. Poprvé se Skilgannon cítil jako podvodník. Přemýšlel o tom, co ztratil a co – pokud něco – během času získal. Byl stařec v těle mladého muže a náhled na svět měl potřísněný svými činy z předchozího života. Slíbil jezdcům Velikého, že jestli zvítězí, tento svět se opět stane světem lidí. Od něj to znělo, jako by po něčem takovém měli toužit, jako by to byl cíl, za který stojí za to zemřít.

Jel pod hvězdami o tisíc let staršími, než když je uviděl poprvé. A co se na tomto úžasném světě lidí změnilo? Silní se stále snaží ovládnout slabé. Vojska stále procházejí zemí, zabíjejí a pálí. Co se skutečně změní, jestli vyhrajeme? říkal si. Kolo dobra a zla se bude točit dál. Občas na chvíli zvítězí dobro, ale vzápětí se kolo zase otočí.

Mrazivou skutečností zůstávalo, že i kdyby zdroj magie zničil, jednoho dne bude znovu objeven.

Podle toho, přesvědčoval se, by se člověk neměl snažit bojovat se zlem. Stačí jen, když pokrčí rameny a začne mluvit o otáčejících se kolech. Moudrost stáří možná nevyhnutelně vede k zoufalství a smíření se s osudem.

Zahnal podobné představy z hlavy a raději se věnoval koni. Jízda na skvělém hřebci ho těšila. Od lesklých boků se

mu odráželo měsíční světlo. Není to zrovna nejvhodnější kůň, na němž by unikl pozornosti, pomyslel si s úsměvem. Zvedla se mu nálada. Člověk v životě nemůže dělat víc než bojovat za to, co považuje za správné, a nemyslet na budoucí pokolení či nejvyšší pošetilost lidských snů.

V myšlenkách se vrátil k Decadovi. Jeho přítomnost ho znepokojovala, nevěděl, zda mu může důvěřovat. Když vyprávěl, že ho pronásleduje Věčná, mohl lhát. Mohla ho sem poslat jako špeha nebo úkladného vraha. Skilgannon s ním nechtěl bojovat. Když se střetnou dva tak zkušení šermíři, není pravděpodobné, že by vítěz unikl beze šrámů.

Před sebou spatřil hřeben, o němž mluvil Decado, a pobídl hřebce mezi stromy.

Když vyjel nahoru, objevil se v dohledu mohutný zkřenec. Jen tam stál a pozoroval ho. Skilgannon potlačil touhu tasit meče a jen navedl koně blíž. Hřebec byl nervózní, podupával a ustupoval do strany. „Jenom klid, Sokole," uklidňoval jej Skilgannon.

Přijel blíž a ve zkřenci poznal vůdce tlupy, jež na ně zaútočila v jeskyni.

„Rád tě vidím, Šakule," pozdravil. „Jak se vede?"

„Běhám volný. To je dobré."

„Přišel jsem za svým přítelem Stavutem."

„Krvavá košile se žena."

Skilgannon sesedl. Z vrčení se dalo těžko poznat, jestli příchod Askari Šakula potěšil či rozzlobil.

„Jsem ve tvém táboře vítán?"

Šakul se místo odpovědi otočil a odšoural se mezi stromy. Skilgannon pevně sevřel otěže a vydal se za ním. Tábor ležel za lesem. Mnoho zkřenců spalo. Další posedávali v hloučku a vrčivě si povídali.

Stavut sám seděl u ohně s Askari po boku. Skilgannon uvázal koně a zamířil k nim. Všiml si, že Stavut drží Askari za ruku, a usoudil, že jejich setkání bylo radostné. Píchl ho osten žárlivosti. Přistoupil k ohni a posadil se. „Rád tě vidím, Stavute."

Mladý kupec se na něj podíval beze stopy laskavosti. „Nepovedu svý mládence do tvých bitev," prohlásil. „Tohle ti říkám hned na začátku."

„Myslel tím," podotkla Askari suše, „že tě taky rád vidí."

Stavut se začervenal. „Opravdu tě rád vidím," přiznal. „Promiň, že jsem mluvil tak stroze, ale Askari mi vyprávěla o tom, jak chceš najít ten chrám. Nechci svý mládence nijak ohrozit."

Skilgannon kývl. „Nemohli bychom to probrat postupně? Když jsem tě viděl naposledy, byl jsi ve společnosti Kinyona a vesničanů. Teď ti říkají Pán zvířat. Moc rád bych věděl, jak k tomu došlo."

Stavut si povzdechl a pustil se do vyprávění. Hovořil věcně a stručně. Skilgannon poslouchal. „To s těmi vesničany mě mrzí," povzdechl si. „Ale oni se sami rozhodli vrátit domů. Nemáš se z čeho obviňovat."

„Hezký, že to říkáš, ale já si to dávám za vinu. Měl jsem si uvědomit, že se mládenců bojí – a mě nakonec taky. Měl jsem je uklidnit."

„Nesmíš se z toho obviňovat," trval na svém Skilgannon. „Každý z nás si v sobě nese nějakou vinu. A co budeš dělat dál?"

„Já… my… jsme ještě nic neplánovali."

„Opravdu?" obrátil se Skilgannon na Askari. „Nic jste neplánovali?"

„Já s tebou půjdu do toho chrámu, jak jsem slíbila," prohlásila.

„Co?" vybuchl Stavut. „To nemůžeš!"

„Že nemůžu?" opáčila chladně s ledovým výrazem.

Stavutovi spadl hřebínek. „Já chtěl říct… zapomeň na to! Proč tam musíš jít?"

„Protože její život bude v nebezpečí, dokud bude Věčná u moci. Je znovuzrozená, Stavute, jako já. Askari byla stvořena z kostí samotné Věčné. Proto je Věčná věčná. Krade těla, když to její zchátrá. Můj úkol na tomto světě je zastavit ji. Ukončit její kouzla. Když uspěju, pak před ní bude Askari v bezpečí."

„V tom případě pochopitelně půjdu s tebou. Nechám mládence se Šakulem. On smečku dokáže vést. Tady bude v bezpečí. Je tu spousta lovný zvěře a vojáci nemají důvod je honit."

Šelmy se shlukly kolem nich a dřeply si do kruhu. Šakul se naklonil ke Stavutovi. „Krvavá košile odejít?" zeptal se.

„Ty budeš vůdce smečky, Šakule. Já musím jít."

„My jsme smečka," připomněl mu Šakul.

„Ano, to jsme. Ale tam, kam půjdu, bude nebezpečno, boj a smrt. Je to můj boj. Můj, Askariin, Skilgannonův. Je to boj… lysých. Není to váš boj. Nechci, aby se někomu z vás něco stalo. Rozumíš?"

„Ne stalo," řekl Šakul a zakýval velkou hlavou. Popolezl blíž a zadíval se na Skilgannona.

„Nebrat Krvavá košile," zachraptěl.

„On mě nikam neodvádí," namítl Stavut. „Já jdu o svý vůli. Nechci vás opustit, mládenci. Vážně ne. Jste nejlepší kamarádi, co jsem kdy měl. Všechny vás mám rád. Ale musím jít."

Šakul upřel oči na Skilgannona. „Velká boj?" upřesňoval si.

„Myslím, že ano, Šakule."

Bestie zvedla hlavu a zavětřila. „Moc vojáky. Křonci. Koně."

„Na jih od nás postupuje vojsko," vysvětlil mu Skilgannon.

Šakul se zvedl a odešel od ohně. Ostatní stvůry se shromáždily kolem něj. Skilgannon se podíval na Stavuta. „Co to dělají?"

„Rozhodují se," odtušil Stavut, „a – jestli se rozhodnou, jak si myslím, že se rozhodnou – budu tě nenávidět, Skilgannone."

Seděli mlčky, zatímco šelmy rozmlouvaly tichým, nesrozumitelným vrčením. Konečně se Šakul vrátil k ohni. Všichni

ostatní zkřenci vytvořili kruh kolem lidí.

„My rozhodnout," hlásil Šakul. „Jít s Krvavá košile."

Stavut svěsil hlavu. „Nechci, abyste se dostali do nebezpečí," namítl.

„My jsme smečka!" zopakoval mu Šakul a dupl. Ostatní bestie se připojily a Skilgannon cítil, jak se pod ním chvěje zem.

Blížila se půlnoc a Skilgannon seděl zády opřený o strom. Snažil se usnout, ale Stavutova slova ho neustále strašila. Bylo zřejmé, že ke zkřencům – svým mládencům – chová velkou náklonnost, ale tohle Skilgannonovi starosti nedělalo. Vadilo mu, že kupce oklamal. Když se zkřenci rozhodli, že půjdou se Stavutem, šermíře tím překvapili. Předvedli věrnost a přátelství. Stavut mluvil o tom, že se vyvíjejí, vytvářejí si vazby, provádějí si navzájem žertíky a smějí se. To bylo hodně vzdáleno od primitivních, bezduchých tvorů, za jaké je Skilgannon považoval. Vzpomněl si na Velkého medvěda. Podle Charis ho Gamal poslal pryč, ale on se vrátil a padl při obraně lidí.

Proto nesl tak těžce, že ho musel oklamat.

Mluvil o ukončení kouzel a tím i vlády Věčné. Nezmínil se ale, že je možné, že zkřenci, spojení s pomocí magie, začnou hromadně umírat. To znamenalo, že Šakul a jeho smečka by nevědomky mohli bojovat za vlastní zkázu.

Člověka Skilgannona hryzal pocit viny, ale Skilgannon stratég věděl, že by zkřenci mohli znamenat rozdíl mezi úspěchem a porážkou. Přesvědčoval sám sebe, že ve válce je nutné činit nepříjemná rozhodnutí.

A jak se potom lišíš od Věčné? napadlo ho.

Zmocnil se ho smutek spojený s pocitem viny. Vzpomínal na starého opata Cethelina, jenž věřil, že svět lze změnit prostřednictvím lásky. Byl připraven zemřít, raději by se nechal zabít pomstychtivou chátrou, než by porušil svou víru. Skilgannon mu jeho oběť nedovolil – a pobil vůdce tlupy. Jediná chvíle děsivého násilí ukončila jeho pokus stát se mnichem a Cethelin díky tomu zůstal naživu, avšak se zlomeným srdcem.

Skilgannon jezdcům Velikého slíbil, že jim pomůže změnit svět. Byla to lež. Svět nezmění meče. Teoreticky měl Cethelin pravdu. Největší změna by mohla nastat jen v tom případě, kdyby se všichni lidé odmítli chopit mečů. Válka by pak nepřinášela slávu, jen nemorálnost.

Skilgannon věděl, že k tomu nikdy nedojde. Rozhlédl se po spících šelmách. Jsme smečka, řekl Šakul. Nejen vlci a zkřenci se řídili stejnou hierarchií. U mužů to bylo stejné. Nejsilnější samec bojoval, aby se mohl pozvednout výš a ovládat níže postavené samce. V přirozené hře dětí se to projevovalo pořád. Slabí a citliví byli odvrhováni surovými a silnými.

V té chvíli z dálky zaslechl řadu pronikavých, nepřirozených skřeků. Šakul na druhém konci tábora se zavrtěl a posadil se. Skilgannon vstal a vydal se ke svému koni. Askari se vykulila z pokrývek a zavolala na něj: „Kam to jdeš?"

„Jsou tu stínové," vysvětlil jí. „Tady není dost místa pro boj."

Askari se zvedla a postavila se vedle něj, zatímco sedlal hřebce. Když dotáhl podpínku, podíval se na ni a usmál se. „Netvař se tak ustaraně. Vyjedu na volné prostranství a vyřídím to s nimi."

„Půjdu s tebou."

„Ne."

„Jsi hroznej náfuka, Skilgannone. Tyhle tvorové jsou děsivě rychlí. Nejsi žádnej bůh, víš."

„Ne, to nejsem. Ale jsem zabiják." Vyhoupl se do sedla a pobídl koně.

Vyjel z lesa a sjel z kopce dolů na pláň. Neustále sledoval okolí. Čtvrt míle na západ měl kulatý kopec. Z jeho vrcholku bude mít volný rozhled. Tak rychlé tvory potřeboval vidět. Na kopci sesedl a spoutal koně. Pustil se do cvičení, protahoval se, uvolňoval si svaly a připravoval se. Měsíc stál nízko na obloze a vál jen slabý větřík. Skilgannon tasil meče a čekal.

Jsi hroznej náfuka, Skilgannone.

To byla pravda. Stínové možná ani nejdou po mně, uvědomil si. Mohli by hledat Decada nebo Alahira, dokonce i Askari. To pomyšlení jej zneklidnilo. Pokud by to byla pravda, pak nechal Askari bez ochrany. Zkřenci byli mohutní a silní, ale zároveň neohrabaní a útoku by zabránit nedokázali. Na druhou stranu, stínové své oběti ochromují. Nebudou mít sílu odnést Askari někomu jako Šakul. Trochu se uklidnil. S nimi bude v bezpečí.

A co jestli honí Decada? Inu, to by v mnoha směrech byl vyřešený problém.

Dokončil cvičení a rozhlížel se po okolí. Snažil se nedívat jen na jedno místo, spíš vnímat pohyb periferním viděním. Měsíční světlo pomalu slábło. Skilgannon vzhlédl. Mraků bylo málo a hvězdy jasně svítily, ale měsíc sám zapadal za hory.

Hřebec se náhle vzepjal a zadusal spoutanýma předníma nohama. „Já vím, Sokole," uklidňoval ho Skilgannon. „Přicházejí."

Ale ve zvlněné krajině stále nebylo nic vidět.

Jak ho před mnoha staletími naučil šermíř Malanek, Skilgannon vklouzl do iluze jiného místa, aby tělo mohlo jednat bez omezení a okamžitě, aniž by vyžadovalo vědomé povely. Tento jednoduchý fígl mu umožňoval zkrátit reakční dobu. Dál sledoval krajinu, ale v duchu se soustředil na jedinou vzpomínku. Viděl sám sebe, jak stojí s Drussem Velikým na cimbuří Boraniovy věže poté, co zachránili malou Elanin. Drussovi bylo padesát, vous měl spíš šedý než černý a oči pronikavě, ledově modré. Zlatovlasá holčička stála vedle něj a ručku měla v jeho mohutné pěsti. Druss mluvil o tom, že se vrátí do svého srubu v horách a přestane se zabývat válkami a bojem. Skilgannon se zasmál.

„Myslím to vážně, mládenče. Pověsím Snagu na zeď a přílbu, kazajku a rukavice hodím do truhly. Nebesa, dokonce na ni dám zámek a zahodím klíč."

„Takže jsem viděl poslední bitvu Drussa Velikého?" otázal se Skilgannon.

„Drussa Velikého? Víš, že jsem odjakživa nesnášel, když mi tak říkali."

„Mám hlad, strejdo Drusse," ozvala se Elanin a zatahala ho za ruku.

„Tak tohle oslovení se mi líbí," prohlásil starý válečník a zvedl dítě do náručí. „Tím taky budu. Strejdou Drussem. Sedlákem Drussem. A mor na proroctví!"

„Jaké proroctví?"

Druss se zakřenil. „Kdysi dávno mi vyvěstili, že padnu v bitvě u Dros Delnochu. Od začátku to byl nesmysl. Delnoch je největší pevnost, co kdy kdo postavil, šest hradeb a tvrz. Na světě není vojsko, který by ji dokázalo dobýt – a žádný velitel není dost šílený, aby to zkoušel."

Travnatá pláň stále vypadala prázdná a Skilgannonovi táhla hlavou Drussova poslední slova. Mor na proroctví, řekl. A přece, o deset let později, stanul šedesátiletý Druss na hradbách Dros Delnochu a bojoval s největším vojskem, jaké kdy svět viděl.

Skilgannon zrovna seděl v jedné krčmě v Gulgothiru, když se doslechl, že se Druss vrátil a v Delnochu cvičí rekruty. Dva dny předtím se díval, jak velký chán vyjíždí se svým vojskem, a věděl, že pevnost padne. Ulrik byl vynikající stratég a charismatický vůdce. Drenajská vojska byla z velké části rozpuštěna kvůli politickému vedení, jež věřilo, že to je nejlepší způsob, jak se válce vyhnout. Teorie to byla rozumná. Snižte stavy vojáků a okolním státům jasně ukážete, že se je nechystáte napadnout. Problém s touto teorií je, že vyžaduje, aby byl případný nepřítel také rozumný. Přes všechny své schopnosti a nesmírnou odvahu nebyl Ulrik rozumný muž. A jeho problémy se velice lišily od bohatých Drenajců na jihu. Ulrik měl obrovské vojsko. Vojsko je nutné platit a krmit. Čím větší vojsko, tím větší nároky vznáší na pokladnici. Obrovská vojska potřebují drancovat. Ulrik už zničil Gothir. Když Drenaj snížila počty vojáků, byla v podstatě bezbranná. Jedna zchátralá pevnost, kterou bránili noví rekruti, sedláci a rolníci, proti hordě nadirských válečníků, neohrožených a udatných. Dopadnout to mohlo pouze jedním způsobem.

Když se Skilgannon doslechl, že mezi obránci je i Druss, byl citově rozerván. Starce miloval, ale Ulrikovi vděčil za svůj život. Ten muž dal během boje v sázku vše, aby ho zachránil. Dva přátelé na opačných stranách. Skilgannon jim nemohl pomoci oběma, pouze když se bude držet mimo.

Bylo to těžké rozhodnutí.

Nepatrný pohyb v trávě upoutal jeho pozornost. Ale vidět nebylo nic. Skilgannon se ohlédl na hřebce. Kůň měl uši přitisknuté k hlavě a byl napjatý a nervózní.

Znovu se vrátil k tmavnoucí louce a asi dvě stě kroků daleko zahlédl tmavý flíček. Cosi se pohnulo nalevo, ale on dál upíral oči na tmavou skvrnu. Ta se náhle pohnula rychle jako blesk. Skilgannon spatřil štíhlou postavu v tmavém hábitu s kapucí. Další pohyb napravo. Pohybovaly se tak rychle, až se zdálo, že na jednom místě zmizí a na druhém se objeví, jako by procházeli neviditelnými průchody.

Skilgannon poodešel kousek od koně, aby se mohl rozmáchnout čepelemi. Rychlostí tyto tvory nepřekoná, a tak se jen díval, jak se trávou blíží ke kopci, a zvažoval jejich pohyby. Jejich útok měl zmást oko. Jeden se pohne a klesne k zemi. Druhý vyrazí chviličku po prvním. Oběť se bude snažit hledat pohyb a nikdy se nedokáže soustředit na jednoho stína. Touto dobou už Skilgannon věděl, že jsou celkem tři. Pomyšlením na boj se mu zrychlil tep. Hned vzrušení potlačil. Jestli ho poraní otrávenými šipkami nebo se dostanou dost blízko, aby ho mohli kousnout, nechtěl, aby mu zrychlený tep roznesl jed po těle. Před mnoha lety, když Speriana, sluhu jeho otce, uštkl had, zůstal Sperian ležet nehybně na zemi, zatímco jeho žena Molaire běžela pro místního apatykáře. Devítiletý Skilgannon se posadil ke Sperianovi, jenž zavřel oči a dýchal zhluboka a pomalu. Později, když mu apatykář podal protijed, zeptal se ho Skilgannon, jak dokázal zůstat tak klidný. „To je jediný způsob, jak zůstat naživu, chlapče. Ze strachu se ti rozbuší srdce a jed se rychleji dostane do oběhu. To nechceš. Když se ho dostane příliš mnoho do srdce, je konec."

Měsíc už skoro zašel a Skilgannon klidně čekal na útok.

Přišel nenadále. Před očima se mu blýsklo něco jasného. Meč dne se zvedl. Od čepele se odrazila šipka a odlétla za kopec. Skilgannon se vrhl doleva. Druhá šipka minula jeho obličej jen o pár palců. Vyskočil a provedl výpad – meč prosekl tmavý šat. Skilgannon se znovu překulil a rychle se zvedl.

Máchl Mečem noci a rozťal maso až na kost. Skilgannon ani neviděl, jak se ten tvor blíží. Sekl zcela automaticky. Stín se zhroutil na zem. Skilgannona cosi ostrého zasáhlo do ramene. Zavrávoral a cítil jed v ráně. Znehybněl, pak přepadl na kolena, ruce rozpažené, a meče opřel špičkou o zem. Zachoval klid a znovu zpomalil tep. Usilovně se soustředil. Nemrkal, ani se nehýbal. Zbývající dva tvorové se přiblížili. Už nestříleli, jen ho pozorovali. Konečně popošli blíž, zuby vyceněné. Jeden měl jeden dlouhý, zakřivený špičák, který mu přečníval přes dolní ret, druhý dva tenčí špičáky. Když došli až k němu, roztáhli tlamy. Meče noci a dne vyletěly vzhůru. Jeden zasáhl prvního tvora do hrdla, druhý téměř minul, jak se stín vrhl vzad. Přesto mu Meč noci prosekl žebra a břicho a rozpáral ho. Stín se pokoušel uprchnout, ale klopýtl a upadl.

Skilgannonovi těžkly údy. Meče mu vypadly z prstů. Ochrnutí se šířilo. Pomalu přepadl na bok a ani necítil chladnou trávu na líci. Přes ochrnutí měl radost. Tři stínové byli mrtví a on opět vyhrál!

Oči měl stále otevřené – a spařil čtvrtého, jak se plíží nahoru.

Jsi hroznej náfuka, Skilgannone.

V této chvíli to platilo beze zbytku.

Stín k němu přistoupil, dřepl si a zlobně se mu zadíval do očí. Po chvíli vytáhl ošklivě zakřivenou dýku. „Sníst tvoje srdce," zasyčel.

Skilgannon nedokázal odpovědět. V jedné matoucí chvíli stál ten tvor nad ním, dýku opřenou o Skilgannonova prsa. Viděl tu dýku, ale už ne tvora nad ní. Zaslechl však, jak chrčí, než se zhroutil na něj. Podivil se, co se děje. Kouše ho do znecitlivělého krku?

Pak kdosi tělo odtáhl a bez cavyků ho odhodil na zem. Skilgannon si všiml, že tvorovi ze spánku trčí dlouhý šíp, jehož hrot se vynořil na druhé straně.

Přisedla si k němu Askari. „To se podívejme," prohodila vesele, „co to tady máme? Přece to nemůže být ten legendární, neporazitelnej válečník. Chlap, co bojuje sám a nikdy neprohrává. Chlap, co nepotřebuje ničí pomoc. Musí to být někdo, kdo je mu podobnej."

Země pod ním zmizela a Skilgannon pochopil, že ho někdo zvedl. Vzápětí mu hlava dopadla na Šakulovu hruď.

„Až se probudíš, Skilgannone, budeš mít nejhorší bolení hlavy, co jsi kdy zažil. Ale zasloužíš si to," dodala Askari, naklonila se k němu a zavřela mu oči.

Když se Memnon vrátil do svých komnat, svlékl se a opláchl si krev z rukou. Saténovou košili měl zničenou. Skvrny od krve se z jemné látky daly málokdy odstranit úplně. Byla to škoda, protože košile patřila mezi jeho nejoblíbenější, byla tmavomodrá se zlatými lemy. Jakmile se umyl a oblékl si čisté šaty, přikázal sluhovi, ať mu zavolá Oranina.

Mladý muž dorazil o hodinu později, hluboko se poklonil a velice se omlouval. „Nebyl jsem ve svém pokoji, pane, takže jim chvíli trvalo, než mě našli."

„Nevadí," uklidnil ho Memnon. „Chvíli budeš pracovat sám. Žádám, abys prohledal deníky a hledal zmínky o způsobu, který Landischán použil, aby vytvořil mě. Jasné?"

„Ovšemže, můj pane. Patiacus se vrací do Dirananu?"

„Patiacus je mrtvý. Zradil mě. Kusy z něj se ještě válejí na podlaze v laboratoři. Ukliď tam sám. Pohled na jeho pozůstatky by služebnictvo vylekal. Zítra odjíždím za Věčnou. Během mé nepřítomnosti budeš pilně pracovat. Očekávám, že svá studia úspěšně završíš."

„Tak se i stane, můj pane," pravil Oranin s další úklonou. „Smím se zeptat, jak tě Patiacus zradil?"

„Proč?"

„Abych neudělal stejnou chybu," odvětil mladý muž s průhlednou upřímností.

Memnon si povzdychl. „Nebylo to jen malé přehlédnutí, Oranine. Nezabil jsem ho z rozmaru. Otrávil mé znovuzrozené. Měl jsem něco takového čekat. Vždycky jsem v lidech chtěl vidět jen to nejlepší."

„Proč by něco takového dělal?" zeptal se Oranin zděšeně.

„Na rozkaz Věčné. Vlastně je to úplně jasné. Jako smrtelník jsem jí mohl horlivě sloužit. Jako nesmrtelný jsem se mohl stát hrozbou. Pochopitelné. Jsem si jistý, že kdyby byla situace obrácená, i já bych došel ke stejnému závěru."

„Ty se na ni nezlobíš, pane?"

„Já se nikdy nezlobím, Oranine. Ona je Věčná. Není na mně, abych zpochybňoval její věrnost či zradu. Přednosti věrnosti jsou pomíjivé, špatnost zrady je sporná. Taková je podstata politiky, Oranine. Nyní jdi a splň moje příkazy."

Když Memnon osaměl, natáhl se na pohovku a zavřel oči. Chvíli mu trvalo, než uvolnil svého ducha, ale pak vzlétl nad palác a zamířil k severu. Zastavil se nad stanem Věčné. Venku hlídkovaly stráže, zatímco ona spala uvnitř. Zadíval se na její tvář a těšil se z její krásy. Pak odletěl.

Asi dvacet mil na sever od tábořícího vojska našel Decada. Spal mezi dalšími vojáky. Po Skilgannonovi nebylo ani stopy. Memnon zakroužil nad oblastí a nakonec zamířil k východu přes travnatou pláň. Mrtvé stíny téměř přehlédl, těl si všiml až na poslední chvíli, když jeden z nich zapištěl bolestí. Memnon slétl níž. Stín měl hubené nohy přitažené k bradě a krví pokrytýma rukama zakončenýma dlouhými drápy se snažil zastavit proud krve z rozpáraného břicha.

Ležela tu čtyři těla – jedno mělo šípem prostřelenou lebku.

Něco takového bylo neslýchané. Čtyři stínové zabití během jediné noci. Memnon zalétl blíž. Tři zabila ostrá čepel, posledního šíp. Nebyli by zaútočili, kdyby oběť nebyla sama či zranitelná. V dálce napravo zahlédl blikající oheň. Vyrazil k němu.

U ohně byli zkřenci a několik lidí. Mezi nimi byla znovuzrozená Věčné a vousatý muž v jasně červených šatech. Memnon obdivoval rudou košili, která byla krásně střižená, třebaže látka nebyla nejlepší. Třetím člověkem byl Skilgannon, ležel na zemi a zřejmě spal.

„Možná by bylo lepší, kdyby ho zabili," zabručel muž v červené košili.

„To neříkej, Stavi!"

„Nemyslel jsem to tak. Teda… ne úplně. Kvůli němu jdou moji mládenci do nebezpečí."

„To není spravedlivý. Jdou tam kvůli tobě. Mohl bys klidně zůstat tady. Až to vyřídíme, vrátím se pro tebe."

„Miluju optimismus. Chcete najít chrám, co už neexistuje, a zničit zdroj magie, který nerozumíte. Jak vůbec vypadá to vaše vejce? Jak ho poznáte, až ho uvidíte? Stříbrný orlice, kouzelný štíty! Nic z toho nedává smysl."

„Dává, když mi to Skilgannon vysvětlil. Dávní uměli dělat zázraky, který my dneska už nechápeme. Vytvářeli magii. Je úplně jedno, jak to funguje, ale funguje to. Měj trpělivost. Artefakty dávných byly dlouho jenom artefakty. Prázdný a mrtvý. A najednou ožily. Něco je probudilo, dodalo jim energii. Něco v chrámu. Podle legendy pochází ta energie od stříbrný orlice na obloze."

„Kovoví ptáci," zamumlal muž opovržlivě.

„Zapomeň na ptáky. Dávní na oblohu vynesli něco kovovýho. Ať to bylo cokoliv, umožnilo jim to čarovat. A v těch dávných časech se přívod tý energie najednou zastavil. Už se nedostala k artefaktům a ty se všecky zastavily. Usnuly… tak se to dá asi nejlíp popsat. A pak se něco stalo a ta energie se vrátila. Už chápeš?"

„Chápu, že mě z toho bolí hlava."

„Vem to takhle. Máš prázdnej pohár. Nic nedělá. Jen stojí. Není k ničemu. Pak někdo zajde ke studni a naplní pohár vodou. A už je zase užitečnej. Můžeš se z něj napít."

„Ten zdroj energie je někdo se džbánem?"

„Ne, je to ta voda, troubo. Pohár je užitečnej díky vodě. V chrámu je něco, co plní artefakty. My to zničíme. Artefakty zase nebudou k ničemu. Už žádní další znovuzrození, žádní další zkřenci, žádná Věčná. Zestárne a umře jako my ostatní."

„Dobře," prohlásil muž v červené košili. „Dejme tomu, že to, co říkáš, je pravda. Ale stejně musíš najít chrám, kterej už neexistuje."

„Musí tam být, Stavi. Je to zdroj energie. A ta energie pořád proudí. Kdyby byla pryč, artefakty by už dávno nesloužily."

„Tohle je všechno moc pěkný," připustil muž a vzal ji za ruku. „Ale myslelo by mi to líp, kdyby ses se mnou prošla po lese."

„To by ti nemyslelo líp," ujistila ho. „Usnul bys s úsměvem na tváři."

„Ty taky," podotkl.

„To je pravda."

Ruku v ruce a po špičkách prošli mezi spícími zkřenci do lesa.

Memnon je nenásledoval. Už viděl, jak se lidé páří.

Místo toho se vrátil do paláce. Měl o čem přemýšlet a musel spustit tolik plánů.

Během svého dlouhého života se Jianna mnohokrát nudila téměř k smrti. Intriky už dávno ztratily na přitažlivosti, jakou měly, když byla mladá královna Naashanu. Tenkrát byly manipulace, donucování a svádění vzrušující a každé malé vítězství stálo za oslavu. Zvláště v posledních sto letech tyto schopnosti dovedla téměř k dokonalosti a měla pocit, že na sebe může být hrdá. Místo toho se jejich procvičování stalo povinností. Bývaly doby, kdy ji muži fascinovali a zajímali. Nyní byli – přinejlepším – pouhým rozptýlením. Vždycky měli stejné potřeby a zásady a jejich sílu i slabiny bylo snadné zmanipulovat.

To byl jeden z důvodů, proč toužila po Skilgannonovi. Proč tolik století hledala jeho tělo. Proroctví pro ni nic neznamenalo. Už ztratila přehled o tom, kolik proroctví týkajících se jí se během let nenaplnilo. Nešlo o to, že by někteří jasnovidci nebyli nadaní. Šlo o to, že jak si tajně přáli, aby se naplnilo, zabarvilo to jejich vidění. Ne, Skilgannon byl mezi muži, jež poznala, jedinečný. Miloval ji cele a bez výhrad – vlastně ji miloval natolik, že od ní odešel. Dokonce i po všech těch letech zůstal šok z jeho odchodu nezahájenou ránou v jejím srdci.

Tohle vítězství by se mu líbilo.

Agriás, očividně s menším vojskem a menšími schopnostmi, se stáhl do trosek nějakého starého města. Jianniny síly postupovaly údolím mezi řadami zalesněných kopců za prchajícím nepřítelem. Byla to past a krásně sklapla. Agriás vyslal tři pluky, dva lidské, jeden zkřenců. Bestie zaútočily z kopců na západě, nepřátelská pěchota z východu. Třetí pluk kopiníků se vynořil za Jianninými oddíly a dokončil obklíčení. Byl to vynikající plán a ona ho skutečně ocenila. Naneštěstí pro Agriáse tento manévr předvídala a pozdržela pluky věčné gardy, nejlepších bojovníků na planetě. Byli znamenitě vycvičení a disciplinovaní a vrhli se na nepřítele zezadu, kde rozprášili kopiníky. Jianniny zkřenci se vrhli do nepřátelských řad. Obklíčení bylo jedinou pádnou zbraní v Agriásově arzenálu. Když selhalo, vojáky to zlomilo. Chvíli bojovali dobře, ale pak se jich zmocnila panika a oni uprchli z pole. Během následného pronásledování jich byly tisíce pobity.

Agriás sám byl zajat a válka na severu skončila za pouhých dvanáct dní. Stále tu zůstávaly hloučky vzbouřenců, hlavně v drenajských zemích na západě. To však byla poměrně jednoduchá záležitost. Jezdci Velikého měli pár tisíc chrabrých bojovníků, ale žádné zkřence a žádné zálohy.

Jianna otevřela stanové chlopně a vystoupila do měsíčního světla. Dva gardisté jí zasalutovali. Několik jejích generálů čekalo venku a k jejímu stanu už mířil i Unwallis. Když ho odmítla, ranilo ho to. Zároveň ji však překvapilo, že si mohl myslet, že by se opět stal jejím pravidelným milencem. Byl starý a scházela mu výdrž, jíž se kdysi v jeho společnosti těšila. Takovou chybu už víckrát neudělá.

Agrippon, vrchní generál jejích věčných, se jí poklonil, když se na něj podívala. Jianna ho měla ráda. Před několika lety se ho pokusila svést, ale byl ženatý a své ženě neochvějně věrný. Jianna cítila, že s trochou námahy by jeho odpor zlomila, protože do ní byl očividně blázen, ale jí se líbila jeho netečná poctivost a snaha být věrný. A tak se stáhla a nyní s ním zacházela se sesterskou náklonností. Zavolala si ho do stanu a gardistům přikázala, že dokud neřekne jinak, nikdo jiný do stanu nesmí.

„Posaď se, Agrippone," vybídla generála. „Jak vypadají čísla?"

„Jen něco přes tisíc mrtvých. Jedenáct tisíc nepřátelských mrtvol – nepočítaje jejich zvířata."

„A moje garda?"

„Ztratili jsme šedesát sedm mužů a dalších tři sta je lehce zraněno."

„Výborně."

„To byl i tvůj bitevní plán, Výsosti." Poklona byla neohrabaná, ona však vycítila, že je upřímná. Agrippon na lichotky moc nebyl.

Zadívala se na černovousého vojáka a říkala si, jestli by svůj sesterský přístup neměla přehodnotit. Bitva byla vzrušující a ona potřebovala uvolnit napětí. Její upřený pohled ho znepokojil natolik, že vstal.

„Bude to všechno, Výsosti?"

„Ano, děkuju, Agrippone. Vyřiď mé blahopřání svým důstojníkům. Pošli za mnou Unwallise, ano?"

„Jistě, Výsosti," pravil s úklonou.

Chvíli po generálově odchodu do stanu vstoupil státník. I on se uklonil.

„Jak se ti líbila tvá první bitva?" zeptala se ho Jianna. Jel po jejím boku uprostřed armády a ve zlaceném kyrysu a příliš velké přilbici vypadal poněkud směšně.

„Bylo to děsivé, Výsosti, ale když jsem to jednou přežil, nenechal bych si to ujít za všechno víno v Lentrii. Myslel jsem, že jsme v pasti."

Jianna se zasmála. „Na to, aby mě někdo dostal do pasti, by musel být mnohem chytřejší než Agriás."

„Ano, Výsosti. Směl bych se zeptat, co s ním máš v plánu? Myslel jsem –“

„Myslel sis, že ho nechám rychle zabít.“

„Ano, Výsosti. Byl nám trnem v patě po mnoho let.“

„Čekám, že právě zvažuje svou situaci. Zatím ho necháme přemýšlet.“

„Znamenitě kruté, Výsosti,“ přiznal s povzdechem. „Má velkou představivost a bude si představovat všechny hrůzy, které by ho mohly potkat.“

„Správně. Chtěl jsi mě vidět. Přinášíš zprávy?“

„Vyslýchal jsem některé ze zajatých důstojníků. Zdá se, že jezdci Velikého, kteří se připojili k Agriásovi – jsou jich asi tři stovky – přede dvěma týdny opustili službu. Jeden z jezdců má v oblibě místní kurvu a ona má na oplátku v oblibě toho důstojníka, kterého jsme vyslýchali.“

„Pro zachování mého zdravého rozumu,“ vyštěkla Jianna ostře, „mohli bychom přestat mluvit o oblibě? Nejsem chrámová panna. Ta kurva šoustala s oběma a pravděpodobně s desítkami dalších. Co říkala?“

„Že vůdce jezdců Velikého nalezl nějakou tajemnou zbroj, která je pro ně důležitá. A je bronzová. A že ho nějaký záhadný hlas přiměl odejít z Agriásových služeb a následovat muže se dvěma meči.“

„Bronzová zbroj,“ poznamenala Jianna. „Byla to legenda už za mých dob.“ Náhle se zachvěla. „Tohle se mi nelíbí, Unwallisi. Zatraceně mnoho špatných znamení. Znovuzrozený Druss Veliký se svou sekerou. Znovu nalezený Skilgannon a teď Bronzová zbroj. To prokleté proroctví nakonec možná nebude tak od věci.“

„Pluk věčné gardy, který jsi vyslala, už by měl být u chrámu. Má s sebou dvě stě zkřenců. Mezi nimi jsou ti nejnovější a nejsilnější. I s několika sty jezdci Velikého Skilgannon prohraje.“

„To by bylo poprvé,“ opáčila Jianna. „Teď mě nech, Unwallisi. Musím přemýšlet.“

„Ano, Výsosti.“ Státník se hluboce poklonil, podíval se na ni a náhle se usmál. „Smím něco říci?“

Jianna si povzdechla. „Ale stručně.“

„Teď mi to myslí jasněji a omlouvám se za své… hloupé… chování. V paláci jsi mi dala úžasný dar a já jsem ti nesmírně vděčný. Ale mám pocit, že mé chování od té doby mezi námi vyvolalo roztržku. Rád bych ji uzavřel. Už jsem zase jenom Unwallis. A tvůj přítel, Výsosti.“

Jiannu dojal. Trochu se uklidnila. „Jsi dobrý přítel.“ Přistoupila blíž a políbila ho na tvář.

Unwallis zrudl, poklonil se a odešel. Jianna zašla dozadu a otevřela malou zdobenou kazetu z ebenového dřeva. Z ní vyňala prastarý bronzový amulet, pokrytý nyní zelenou měděnkou. Pevně ho stiskla a zašeptala Memnonovo jméno.

Zprvu se nic nedělo, pak jako by stanem zavál větřík, třebaže lampy nezablikaly. Jianna pocítila chlad a znovu se zachvěla. U protější stěny se vytvořil obraz, zprvu jen jako stín na bílém, hedvábím pokrytém plátně. Pak se zamihotal a objevila se Memnonova podoba, bledá a průsvitná.

„Je nějaký problém, Výsosti?“ zeptal se.

„Skilgannon se blíží k chrámu. Má s sebou malý oddíl.“

„Vím, Výsosti. Jezdce Velikého a oddíl zkřenců. Nedělej si starosti.“

„Nemůžeme si s naším plánem pospíšit?“

„Ne, Výsosti. Načasování je důležité. Vlastně je životně důležité. Vše bude tak, jak si přeješ. Až k tobě dorazí můj posel, následuj ho z tábora. Zjevím se ti a zajistím, že vše bude v pořádku.“

„Věčná garda nezaútočí, dokud nepřijde pravá chvíle.“

„Jsem u generála. Plně chápe, co máme v úmyslu. Zachovej klid, Výsosti. Raduj se z vítězství. Zakrátko si budeš moci užívat dalšího.“

18

Pro Harada byla dlouhá, pomalá plavba na člunech časem tichého žalu. Seděl na úzké palubě, obklopen zkřenci, a díval se, jak kolem pomalu ubíhá krajina. Harad se rozhodl plout se zvířaty, protože toho moc nenamluvila, a lehkost a škádlení jezdců Velikého špatně snášel. Od smrti Charis snášel špatně téměř všechno. Dokonce ho překvapilo, když z rákosí na východním břehu zaslechl ptačí zpěv. Připadalo mu jaksi nemyslitelné, že ptáci dosud zpívají či že na jasně modrém nebi stále svítí slunce. Žal ho nesmírně tížil. Ale nepodělil se o něj, dokonce ani s Askari ne, i když se k němu občas připojila a seděla vedle něj v milosrdném tichu.

Najali pět člunů, které prvních čtyřicet mil táhli voli. Pak, jak Skilgannonovi vysvětlil kupec, nechají voly na břehu a poplují širšími kanály mezi horami k Rostrias. Vojáci odevzdali všechny své peníze a Stavut prodal vůz i s nákladem. Přesto jim stále scházely peníze na pronájem člunů a zásoby nutné na cestu.

Stavut několik hodin smlouval s mistrem kupcem a Decado postupně ztrácel trpělivost. Byl pro zabavení plavidel. Skilgannon ho uklidňoval. Mistr kupec byl zároveň místní velitel coriselské domobrany, a třebaže by nebylo obtížné je přemoci, Skilgannon se chtěl vyhnout zbytečnému umírání. Harad se na Decada pozorně zadíval. Vypadal bledší než obvykle a neustále si protíral oči.

Stavut se vrátil ke Skilgannonovi, Decadovi, Alahirovi a ostatním, čekajícím na chatrném doku. „Říkal, že místo zbytku peněz za přepravu a zásoby je ochotný vzít si tvýho hřebce,“ sdělil Skilgannonovi.

Skilgannon chvíli mlčel, pak za kupcem zašel sám. Byl to vysoký, štíhlý muž se zapadlýma očima. Na sobě měl vyšívanou košili z modrého saténu a dlouhé šedé vlasy měl stažené zdobenou páskou ze stříbrného filigránu. „Jsi muž, který se vyzná v koních,“ začal Skilgannon.

„Chovám je pro věčnou gardu,“ odtušil kupec. „Ti jsou na koně, na kterých jezdí, hrozně nároční. Takže jsme se dohodli?“

„Nedohodli,“ odmítl Skilgannon. „Ten kůň stojí za víc než tvoje čluny.“

„V tom případě nevím, jak bych ti mohl vyhovět."

Skilgannon se zasmál. „Vojsko Věčné táhne na Agriáse. Na západě brzy dojde k bitvě. Jak znám Věčnou, ona neprohraje. Ty sloužíš Agriásovi. Tvoje zdejší postavení bude brzy v ohrožení. A přesto se dohaduješ kvůli pár stříbrňákům?"

„Kupci mají v povaze hádat se kvůli penězům. Tak bohatneme a kupujeme si saténové košile. Kdo tu vládne, je jiný problém. Dneska mám pět člunů, které tě můžou dopravit na Rostrias. Už jsem ti nabídl nejlepší cenu."

Decado, jenž je poslouchal, přistoupil blíž. „Dovol mi podříznout mu ten jeho mizerný krk, pak si mužem ty zatracený čluny vzít." Během řeči vytáhl jeden z mečů a popošel ke kupci. Skilgannonovi do ruky vletěl Meč noci a čepel se Decadovi postavila do cesty.

„Nesmíme to uspěchat, bratranče," podotkl Skilgannon tiše. Harad si pomyslel, že Decado zaútočí. On však místo toho couvl. Oči měl vykulené a zvláštně se mu leskly.

„Proč chceš, aby žil?" podivil se Decado. „To nechápu."

„Líbí se mi."

Decado nevěřícně zakroutil hlavou a poodešel stranou.

„Je příjemné být oblíbený, tím jsem si jistý," prohlásil kupec. „Ale cena je pořád stejná."

„Toho hřebce ti pronajmu," navrhl Skilgannon. „Ty mi půjčíš jednoho ze svých koní. Raději bych valacha. Do mého návratu můžeš používat hřebce k chovu. Pak si ho vezmu zpátky."

„Jak dlouho budeš pryč?"

„Přinejmenším několik týdnů."

„Na nebezpečné výpravě?"

Skilgannon se zasmál. „Je nebezpečná, mistře kupče. Nemusel bych to přežít."

„Nebuď směšný," opáčil kupec, vstal a napřáhl ruku. „Bude to podle tebe. Nechám ti toho koně hned přivést. Čluny vyplují za kuropění. Jestli tvoje zvířata moje čluny nějak poškodí, budu chtít po návratu odškodnění."

Večer druhého dne plavby, když zapadalo slunce, se Harad vydal na své obvyklé místo na zádi a našel tam sedět Decada. Askari seděla za ním a jemně mu masírovala spánky. Stavut byl nedaleko. Harad se mlčky protáhl mezi nimi, posadil se a zády se opřel o pytel se zrním. Decado byl bledý jako smrt.

„Co je to s ním?" zeptal se Harad Askari.

„Nevím. Takhle jsem ho našla poprvý."

Decado si povzdechl. „Vy dva víte, že jsem tady, viďte?"

Askari se rozesmála. „Už se cítíš líp."

„Ano, bolest trochu ustoupila."

„Měl bys něco sníst," podotkl Stavut.

„Plýtvání časem a energií. To bych to jídlo mohl klidně hodit přes palubu. Ne, můj žaludek nic neudrží, dokud bolest nepomine. Budu v pořádku. Vím, jak tyhle záchvaty probíhají. Tenhle nebyl tak zlý. Brzy to odezní."

„Míváš je často?" zeptal se Stavut.

„Přicházejí a odcházejí." Podíval se na Askari a v pohledu měl zbožný obdiv. Harad z toho byl celý nesvůj a ohlédl se na Stavuta. Rudě oděný kupec odvrátil zrak a vstal.

„Měli bychom si dojít pro něco k jídlu," prohlásil a vzal Askari za ruku.

Když odešli, Harad se opřel o pytel a zavřel oči.

„Slyšel jsem, že tvoje žena zemřela," ozval se Decado.

Harad prudce otevřel oči. Poslední, s kým by se chtěl bavit o Charis, byl tenhle šílený šermíř.

„Moc hezká dívka. Krásné oči," pokračoval Decado. „Vzpomínám si, jak jsem si říkal, jaké máš štěstí. Taky měla kuráž. Kdyby nezachránila Gamala z paláce, byl bych ho zabil hned tu první noc. To chtělo odvahu." Sklouzl pohledem na Snagu. „Překvapuje mě, že tu zbraň ještě vezmeš do ruky."

„Proč bych neměl?"

Decado chvíli neodpověděl. „Ty nevíš, o čem mluvím, viď?" otázal se nakonec.

„Ne."

„Askari mi pověděla, že když na tebe spadl ten strom, vyletěla ti sekera z ruky. Charis zabila ta sekera. Tomu se říká smůla." Decado se natáhl na palubu a přitáhl si plášť k ramenům.

Harad se nehýbal, jeho žal se vrátil s dvojnásobnou silou. Kdyby byl sekeru udržel, Charis by ještě byla naživu.

Jako by ji zabil vlastní rukou.

Skilgannon stál na přídi prvního člunu a těšil se z chladného nočního vánku. Už to bylo dávno, co vedl vojsko, a zodpovědnost ho nesmírně tížila. Většinu problémů, jimž tu čelil, znal. Lidé bez vojenských zkušeností si obvykle myslí, že vojsko k vítězství potřebuje jen odvahu a disciplínu. Ti s menším přehledem by mohli dodat, že důležitá je i kvalita výcviku, zbraní a zbroje. Oba názory jsou částečně správné. Bez obojího by žádné vojsko dlouho nepřežilo. Ale za svůj dlouhý život Skilgannon viděl, jak se vojska se skvělými zbraněmi, dobrým výcvikem a silnými vůdci rozpadají tváří v tvář mnohem hůř vyzbrojeným vojákům. Klíčem k úspěchu je morálka. Spatná morálka zbaví sebedůvěry i toho nejlepšího zápasníka a dobrá morálka obvykle vychází z dobrého zásobování. Hlad vyvolává nespokojenost. Jídlo, které zakoupil od kupce, vydrží asi deset dní. Pak budou muset potravu shánět, jak se dá. Což nebude snadné, poněvadž mířili do pouště. Koně budou potřebovat vodu a muži plný břich. Tento problém byl ještě naléhavější u zkřenců. Jejich chuť k jídlu byla vyhlášená.

Starosti mu dělala ještě jedna věc. Jezdci Velikého zkřence nenáviděli a ti, když vycítili jejich nenávist, byli nervózní a neklidní. Prozatím to nebylo vážné, protože zvířata cestovala na jiných člunech než muži. A v noci, když jezdci Velikého

odvedli své koně na břeh, aby se protáhli a napásli, zůstávali zkřenci co nejdál od nich. Skilgannon se o tomto nepřátelství snažil promluvit s Alahirem, ale i on vězel ve staletí starých předsudcích. Zkřenci jsou zplozenci démonů. Zkřenci jsou zlí. Zkřenci plaší koně. Stejně obtížné to bylo se Stavutem, jenž své „mládence“ považoval za trochu přerostlá štěňata. A pak tu byl Harad. Skilgannon neznal Drussa, když byl ještě mladý, a o smrti jeho ženy se s ním nebavil. Neměl tušení, jak ta tragédie drenajského hrdinu ovlivnila. I jeho to tak vyvedlo z míry? Harad o tom nemluvil s nikým, snad jen s Askari.

Skilgannon sešel dolů na prázdnou palubu a po široké lávce na břeh. Jezdci Velikého se shromáždili asi sto kroků na východ od něj, seděli kolem táborových ohňů, smáli se a povídali si. Zkřenci někam odešli se Stavutem. Kraj byl dosud úrodný a v kopcích Skilgannon zahlédl pár kusů vysoké. Askari seděla s Decadem na břehu. Šermíř také dělal Skilgannonovi starosti. Tam u kupce viděl ten výraz v jeho očích a dost ho znepokojil. Decado potřeboval zabíjet. Skilgannon si chvíli myslel, že s ním bude muset bojovat. Ale brzy to pominulo.

Nicméně ta chvíle mohla nastat znovu.

Skilgannon zamířil k táboru. Přitom se kousek na západ z lesa vynořil Stavut a skupinka zkřenců. Pasoucí se koně zachytili pach zkřenců a okamžitě se rozběhli. Jezdci Velikého vyskočili a vrhli se na louku, aby je uklidnili.

V následujícím zmatku přistoupili tři jezdci Velikého ke Stavutovi a došlo k rozčilené debatě. Skilgannon se rychle vydal za nimi, a mezitím se kolem shromažďovali další jezdci. „Copak ses úplně zbláznil?“ ječel jeden z jezdců. „Ta tvoje chamraď děsí koně. Jak můžeš bejt tak blbej?“ Výhružně se naklonil ke Stavutovi. Jedno obrovské zvíře zavrčelo, skočilo po něm a odhodilo ho dozadu. Zkřenci zařvali. Jezdci Velikého se chápali luků, další tasili meče a všichni se hnali na zkřence.

Skilgannon vletěl mezi ně. „Zadržte!“ vykřikl.

Chvíle jiskřila napětím. Mnoho jezdců už mělo luky napjaté. Skilgannon se postavil mezi jezdce a zvířata. „Tohle už zašlo dost daleko,“ prohlásil zvučným hlasem. „A mně už začíná být špatně ze vší té hlouposti, kterou kolem sebe vidím. Ano, Stavut neměl přivést smečku tak blízko ke koním. Ale ty –“ ukázal na muže ležícího na zemi – „ses zachoval ještě hloupěji. Bylo to ještě horší, naprostý nedostatek zdravého rozumu. Jak se opovažuješ použít slovo chamraď? Stavutova smečka se dobrovolně rozhodla vydat na tuto výpravu. Chápeš význam toho slova? Dobrovolně. Řekl jim, ať se drží zpátky, protože tohle není jejich boj. Oni se rozhodli podpořit vás, bojovat po vašem boku. Padnout ve vaší válce. A takhle jim vy oplácíte? Nazýváte je chamradí. Měli byste se stydět.“ Jezdci pomalu skláněli luky a vraceli šípy do toulců. „A řeknu vám ještě něco. Žil jsem v dobách, které tak usilovně chcete vrátit. Cestoval jsem s Drussem Velikým. Bojoval jsem vedle něj. V citadele plné nadirských válečníků a naashanských odpadlíků. Nebylo nás mnoho. Byli s námi dva bratři, drenajský válečník Diagoras a žena s lukem. A pak tu byl Druss. A já. A potom tu byl jeden zkřenec. Všichni jsme bojovali společně. Druss Veliký nenazýval zkřence chamradí. Neštítil se ho. Nedíval se na něj s odporem. Druss soudil všechny tvory podle jejich činů. Kdyby tu byl a slyšel slovo chamraď, byl by toho pitomce, který ho vyslovil, srazil sám.“ Na chvíli se odmlčel a zadíval se na stále rozhněvané muže. „Nechci slyšet, kolik vašich přátel zkřenci zabili nebo kolik vašich dědů složilo krvavou přísahu, že zabrání zkřencům vstoupit na posvátné území Drenaje. Tento svět je starý. Vždycky měl svůj díl zla. Zlo se, myslím, zrodilo v srdci prvního člověka. Nenajdete zlo v panterovi, medvědovi, špačkovi ani orlovi. Nosíme ho my. My lidé. Tam,“ ukázal k severu, „je místo velikých kouzel. Jestli ho najdeme a objevíme zdroj magie, můžeme zabránit Věčné – a komukoliv dalšímu – vytvořit dalšího člověkazvíře. Na tohle se musíme soustředit.“ Viděl na nich, že je nepřesvědčil. A dalšího už neměl co říci.

Když domluvil, vystoupil ze řad jezdců Alahir a přistoupil k mohutnému Šakulovi. „Jsem Alahir, jeden z jezdců Velikého,“ pravil. Šakul zakýval hlavou.

„Toto je můj přítel Šakul,“ představil ho Stavut. Šelmy se motaly kolem, znepokojené a nervózní. Stavut odvedl Alahira stranou a chvíli si šeptali. Alahir se náhle zasmál a obrátil se ke svým mužům.

„Dělejte, co my,“ přikázal jim. Pak začali se Stavutem podupávat. Jezdci Velikého jejich příkladu následovali, ač se tvářili zmateně. Pak Alahir vykřikl: „Jsme smečka! Opakujte po mně! Všichni společně!“

Odpověď byla zprvu slabá a sporadická. „Hlasitěji, vy parchanti!“ zařval Alahir a přitom se smál.

„Jsme smečka! Jsme smečka!“ rozléhalo se halasně loukou.

„Šakule!“ křikl Stavut. „Co jsme?“

Šakul začal dupat. Zvířata ho jedno po druhém napodobila. „Jsme smečka!“ řval Šakul a zuřivě zavyl. Zkřenci zvedli hlavy a přidali se k němu.

„Chci slyšet nějaký drenajský vytí!“ zvolal Alahir, přiložil si dlaně k ústům a vyrazil pronikavé vlčí zavytí. Jezdci Velikého se rozesmáli a začali výskat a výt. Koně se znovu polekali, ale nikomu to zřejmě nevadilo.

Skilgannon se rozhlédl kolem sebe a usmál se. Poprvé za mnoho dní z něj opadlo napětí.

Skilgannon se vrátil k ukotveným člunům. Cestou se k němu připojil Alahir. „Byla to, co jsi říkal, pravda?“ zeptal se ho.

„Já nikdy nelžu, Alahire.“

„Druss opravdu bojoval vedle zkřence?“

„Tenkrát jsme jim říkali zkříženci, ale byli to stejní tvorové. Nadirský šaman provedl spojení na jednom z Drussových nejstarších přátel, Orastés se jmenoval.“

„Aha, tak to je něco jinýho.“

„A v čem je to jiné?“ chtěl vědět Skilgannon.

„Zkřenec byl muž, kterýho Druss znal.“

Skilgannon se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„A v čem je rozdíl, Alahire? Šakul byl kdysi taky člověk. Všichni byli lidé.“

„No jo," souhlasil Alahir, „ale zločinci a tak. Tohle je trest za jejich zločiny."

Skilgannon se odmlčel. Nechtěl Alahira urazit a byl mu vděčný za to, co udělal. Podíval se na mladšího válečníka. „Vím, že nejsi hlupák, Alahire. Ale to, co jsi právě řekl, je pozoruhodně naivní. Věříš, že Věčná je zlá?"

„No ovšem. Dokazuje to tím, co dělá."

„Správně. Proč by tedy podle tebe zlý vůdce používal ke spojování jen zločince? Šakul byl spojen pro vojsko Věčné. Jistě, možná byl zloděj nebo i vrah. Nebo to byl jenom dobrý člověk, který promluvil proti Věčné."

„Chápu, kam tím míříš. A odpusť mi, Skilgannone. Jsem hlupák."

Skilgannon se zasmál. „Když se zamyslíš nad tímhle podnikem, tak podle mě máme oba nárok na cenu za hloupost. Nebuď na sebe tak tvrdý. Všichni vězíme až po uši v předsudcích. Za mých časů a v mé zemi byli Drenajci považováni za nafoukané, sobecké dobyvatele, kteří potřebují lekci v pokoře. Kdybych byl o něco starší, mohl jsem i já být v Gorbenově vojsku, které Drenajce napadlo ve Skelnském průsmyku. Ty se díváš na bestie, na jejich obrovskou sílu, zuřivost a ošklivost, a říkáš si, co asi udělali, že si zasloužili takový osud. Protože pokud na nás na všechny shlíží Pramen, určitě museli něco spáchat. Nepochybuju o tom, že první zkřenci nejspíš byli zločinci. Pak ale, když jich Věčná potřebovala pro svá vojska stále víc, pravděpodobně začala používat rolníky, které sebrali po vesnicích. Povím ti, Alahire, že mě vážně dojalo, když se ten vůdce smečky rozhodl jít se Stavutem. Díky tomu si myslím, že lidstvo má šanci jednoho dne se změnit. Naději mi dodalo, že skupina bestií prokázala takovou věrnost a náklonnost."

„No dobrá, Stavuta má každý rád. Má na navazování přátelství zvláštní dar."

Když se vrátili ke člunům, Skilgannon popřál Alahirovi dobrou noc a vydal se na poslední člun. Tam našel Harada. Hromotluk seděl na zádi se Snagou v rukou. Vzhlédl ke Skilgannonovi. „Měli jste mi to říct," pravil a odhodil sekeru na palubu. Hroty motýlích čepelí se zakously do dřeva a topor zůstal vztyčený a jen se po nárazu chvěl.

„Jaký by v tom byl rozdíl?" namítl Skilgannon, jenž vycítil, o čem je řeč. „Zemřela při zemětřesení. A zemřela okamžitě."

„Ano, ale zabila ji moje sekera!" Bolest v jeho slovech byla téměř nesnesitelná.

„Jednou jsem znal muže, kterého zabil kamínek, co odletěl od kopyta kolem běžícího koně. Ten muž byl otužilý válečník, který přežil tucet bitev. Kamínek ho zasáhl do spánku."

„Má to nějakou pointu?" chtěl vědět Harad.

„Málokdy si můžeme vybrat způsob své smrti. Ty jsi Charis nezabil. Zabilo ji zemětřesení. Poslouchej mě, Harade, po ztrátě někoho blízkého vždycky následuje pocit viny. Je to přirozené. Někdo, koho milujeme, zemře, a hned se sami sebe ptáme: Mohl jsem udělat něco, abych tomu zabránil? A i kdybychom nemohli, pocit viny zůstane. Milovali jsme je dost? Věnovali jsme jim dost času? Vzpomínáme na hádky či rvačky, slzy a nedorozumění. A každé z nich se nám vrátí jako nůž v srdci. Ve svém utrpení nejsi sám. Každý člověk, dost starý, aby znal někoho, kdo mu zemřel, se cítí stejně. U mě to byla moje žena. Byla těhotná a šťastná. Pak udeřil mor. Celá léta jsem trpěl, protože jsem věděl, že jsem ji dost nemiloval. Procestoval jsem svět křížem krážem s kouskem její kosti a pramínkem vlasů a hledal právě to místo, které hledáme teď. Chtěl jsem ji přivést zpět, oplatit jí dny lásky, které mi darovala. Charis tě milovala, Harade. Dar lásky je k nezaplacení. Tím, že jsi ji miloval a že ona milovala tebe, je z tebe lepší člověk. Klidně truchli, ale nesmíš se cítit provinile. Nemáš se proč cítit provinile."

Harad chvíli mlčel, než si konečně povzdechl. „Promyslím si to, co jsi říkal," slíbil Skilgannonovi. Předklonil se a vytrhl sekeru z paluby. „Proč trčíme na těch zatracenejch člunech?" zeptal se. „Na pouště bych došel pěšky rychleji."

„Zítra uvidíš. Alahir říkal, že kanál ústí do velké zatopené soutěsky. Voly budeme muset nechat na břehu, protože tam nemají kam šlápnout. Všude kolem jsou vysoké hory. Podle Alahira je to k Rostrias nejrychlejší cesta. Kdybychom museli jet, nejméně dva týdny by nám zabralo obejít hory."

„Mám ještě jednu otázku."

„Ptej se."

„Co se stane, jestli zastavíme ten zdroj magie?"

Skilgannon byl zmatený. „Věčná už nedokáže stvořit žádné další zkřence ani znovuzrozené. Copak jsem to už nepovídal?"

„Ale ano. Já myslel, co se stane se zkřenci."

„Opravdu nevím. Jsou spojeni magií. Když ji odstraníme, mohlo by to způsobit, že se spojení rozpadne. Nebo se jim nestane nic. Děláš si starosti kvůli blahu těch zvířat?"

„Mimochodem dělám," přiznal Harad. „Ale spíš jsem myslel na tebe, na mě a Askari."

„Nerozumím ti."

„Copak nás taky nevytvořili magií? Copak nejsme svým způsobem stejně nepřirozený jako křonci? Když zničíme ten zdroj, možná to zabije i nás."

„To je představa, bez které bych se rád obešel," přiznal Skilgannon a podíval se na Harada. „Znamená to nějaký rozdíl?"

„Ne," odtušil hromotluk. „My se snažíme chránit slabý před silnýma zlýma. Řídíme se kodexem. Máš tušení, jak ten chrám najít?"

„Vím, kde stával," pravil Skilgannon. „Začneme odtamtud."

Když před sedmdesáti lety Unwallis poprvé putoval do Dirananu, jeden z nejdůležitějších lidí, s nimiž se tam setkal, byl Agriás. Jeho postavení královnina favorita a vrchního rádce vypadalo neotřesitelně. Byl vysoce inteligentní, pohledný a v mnoha ohledech nadaný, vyzařovala z něj moc a autorita. Unwallis při představování jen hloupě vybreptl nějakou hroznou banalitu a pak tam jen stál jako venkovský balík, zatímco Agriás se svým doprovodem kráčel palácem.

Tělesně se Agriás nezměnil. Stále vypadal mladě, stále byl pohledný a vysoký. Když ho však nyní přivlekli před

Věčnou, vyzařoval z něj jen strach. Pět dní ho drželi uvázaného v zakryté jámě v troskách. Pátého rána ho vytáhli ven do jasného slunečního světla, které ho bodalo do očí. Dlouhé světlé roucho měl umazané od vlastních výkalů. Unwallis chtěl odvrátit zrak, ale na rozpadu osobnosti toho muže bylo něco magnetického.

Při pohledu na Věčnou, sedící ve vysokém křesle, obklopenou vysokými důstojníky své věčné gardy, se snažil sebrat aspoň poslední zbytky důstojnosti. Když ho gardisté pustili, narovnal se. „Nebudeš mi skládat poklony, Agriási?“ otázala se Věčná. „Nebudeš mi vykládat, jak se mi ve slunečním světle lesknou vlasy havraní krásou? Nebo jak ti pohled na mou tvář zvedne náladu?“

„Ty, má drahá,“ pravil Agriás, jenž znovu nalezl své mužství, „možná navenek vypadáš krásně, ale pod tou hladkou kůží jsou jenom tlející, dávno mrtvé kosti a zápach rozkladu.“

Jeden gardista ho prudce uhodil do hlavy. Agriás zavrávoral, nicméně neupadl. Z rány na spánku mu vytryskla krev. Najednou se zasmál.

„Taky mám dobrou náladu,“ podotkla Věčná. „Pobav nás, dokud ještě můžeš.“

„Když jsem byl ještě mladý mnich,“ začal Agriás, „byl jsem obdařen druhým zrakem. Ten mě opustil, jak jsem stárl a zamiloval si moc a hmotné bohatství.“

„Nádhera,“ utrousila Věčná. „Miluju mravní ponaučení. Má to i šťastný konec?“

„Pro lidi jako ty a já žádné šťastné konce neexistují, ó úchvatná.“

„Ach! Ta poklona vyvolává šťastné vzpomínky. Získal sis několik chvil života navíc, Agriási. Prosím, pokračuj.“

„Jak jsem říkal, kdysi jsem měl věštecké nadání. Včera v noci, když jsem tak seděl v okouzlujících komnatách, které jsi mi přidělila, jsem měl další vidění. Nemůžu říct, že by mi skutečně zvedlo náladu, protože jsem v něm viděl i svou smrt. Tvůj konec se blíží, Jianno. Svět se změní. Bronzová zbroj opět září na slunci. A dávno mrtví hrdinové změní tvou říši v prach. Staneš se mýtem, tvorem z minulosti. Budoucí pokolení budou s hrůzou naslouchat příběhům o tvých osudech. Při zmínce o tobě se budou třást a sahat po talismanech.“

Jianna zatleskala. „Už vím, že tě Alahir a jeho jezdci Velikého opustili, když našli nějakou starou relikvii. Příběh, který jsi vytvořil kolem jejich zběhnutí, je zábavný, ale ne tak zajímavý, jak jsem doufala.“ Hlas jí ztvrdl. „Jsem ráda, že se ti líbily komnaty, které jsem ti přidělila. Už přivážejí cihly a maltu, abychom ti mohli dát pevnější střechu. Okna ani dveře nebudeš potřebovat. Své poslední dny nebo možná i týdny můžeš strávit v tichém rozjímání nad svou zradou.“

Unwallis se při rozsudku zachvěl. Agriáse měli pohřbít zaživa. Nyní odvrátil zrak, nepřál si vidět zoufalý výraz bývalého ministra. Když Agriáse vlekli pryč, opět ho opustila odvaha. „Zabij mě hned!“ zaječel. „Prokaž mi milost!“ Prudká rána ho umlčela.

Unwallis se protáhl mezi přihlížejícími vojáky.

Před sedmdesáti lety sloužili Věčné dva velcí muži, Landischán a Agriás. Oba nyní byli vyřízeni. Landis byl mrtev, jeho tělo spáleno a popel rozprášen. A nyní zemře Agriás ve špinavé jámě uprostřed trosek starověkého města. Byli tu další, kteří sice nedosáhli velikosti Agriáse a Landise, ale přesto to byli velcí muži. Gamal, uštvaný a zavražděný, Perisis, otrávený poté, co odešel ze služeb Věčné, Joran, zabitý Memnonovými stíny. Seznam pokračoval.

Unwallis vzpomínal na den, kdy Landischán opustil Diranan a odjel na panství, jež mu darovala Věčná. Napadlo ho, jestli na něj poštve stíny. To poslední ráno, když služebnictvo balilo Landisovy věci, spolu krátce hovořili. „Proč odjíždíš, příteli?“

„Jsem unavený, Unwallisi. Chci odpočívat a dívat se na hory. Další válku už nezvládnu.“

„Žádná válka přece není.“

„Ale bude. Agriás je na severu, Pendašal za mořem. Válčit se bude s jedním nebo druhým. Možná s oběma.“

„Pověděl jsi o svých obavách Věčné?“

Landis se usmál. „Myslíš, že ona to neví?“

„Nerozumím ti.“

„Nudí se, Unwallisi. Válka je jediná zábava, která jí ještě rozproudí krev.“

Unwallis ztišil hlas.

„Ona chce válku?“

„Zamysli se nad tím. Než poslala Agriáse na sever, vynadala mu před celým dvorem a zesměšňovala jeho úspěchy. Zahanbila ho a pak, jako na omluvu, mu darovala země za Delnošskými horami. Znáš Agriáse stejně dobře jako já. Je nesmiřitelný a pomstychtivý. Taky je mocný a charismatický. Má vlastní generály, vlastní artefakty. Může vytvářet zkřence. Může verbovat vlastní vojáky. Kdybys byl pán této říše, nechal bys ho naživu?“

„Asi ne,“ připustil Unwallis.

„Ne,“ potvrdil Landis. „A já nyní obdržel země sousedící s jeho. Já ale tuhle hru hrát nebudu. Té války se nezúčastním. Opatruj se, Unwallisi.“

Když teď Unwallis vzpomínal na ten rozhovor, žasl, jak si muž tak intuitivní a inteligentní jako Landis mohl myslet, že jeho pozdější činy Věčnou oklamou.

Unwallis se ploužil přes tábor ke svému stanu. Byl mnohem menší než stan Věčné a ve vchodu se musel sehnout. Uvnitř bylo stěží dost místa na skládací lůžko. Posadil se na ně, pak si lehl a zavřel oči. Jako kdyby na tmavém místě jeho mysli zazářilo světlo, náhle viděl velmi jasně. První náznak přišel během bitvy – přesněji v té hrozné chvíli, kdy Jianna přibrzdila svého šeredného koně vedle něj a sdělila mu, že jedou do pasti. Oči jí zářily vzrušením a on v té chvíli pochopil, že Věčná ráda flirtuje se smrtí. Nyní bylo jasné, proč strojila věrolomnosti a povyšovala muže, kteří ji nakonec zradí. Věčný život ji k smrti nudil. Proto Memnonovi zakázala zabít Skilgannona – ne proto, že by ho milovala, ale právě proto, že znamenal hrozbu.

Chudák Agriás bude vlastně pohřbený zaživa, protože udělal právě to, co Věčná chtěla.

Jak je to zlé? přemítal Unwallis.

Pak tu byl Decado. Celá léta přecházela jeho výstřelky, ale když přišel čas, odmítla jed, jenž by jeho život ukončil rychle a bez nebezpečí, že by unikl. Nyní byl Decado se Skilgannonem a hrozba byla větší.

Bronzová zbroj byla ještě záhadnější. Unwallis si vzpomínal, jak se asi před padesáti lety Věčná začala zajímat o starověké vykopávky. Cestovala tehdy s hledačem tajemná Kilvanenem, plachým mužíkem, jenž měl pouze jedinou snesitelnou vášeň – snahu odkrýt tajemství minulosti. Unwallis ho měl rád. Na rozdíl od většiny ostatních hledačů, neprahl po moci ani neusiloval o povýšení. Unwallis se v jeho přítomnosti cítil příjemně, líbily se mu jeho příhody z vykopávek, když prosíval starou hlínu a hledal stopy minulosti. Po vykopávkách v zemích Sathulů se roznemohl. Unwallis ho navštívil. Kilvanen nebyl boháč a měl jen pár sluhů. Žil v příjemném domě v kopcích na sever od města. Unwallis mu chtěl nabídnout služby svého lékaře, ale když dorazil do domu, pochopil, že na léky už je pozdě. Kilvanen byl jen kost a kůže, kterou měl bledou a suchou, a oči se mu leskly blížící se smrtí. Unwallis se ho zeptal, jestli nemá bolesti, ale Kilvanen zavrtěl hlavou. „Věčná mi poslala silná narkotika," zachraptěl. „Poděkuj jí za mě, až ji uvidíš."

Chvíli rozmlouvali. Kilvanen upadl do drogami vyvolaného spánku. Když se opět probudil, začal mluvit o své práci. Jeden příběh Unwallisovi utkvěl v hlavě. Kilvanen objevil tajnou komnatu v úbočí hory. V ní byla na dřevěném stojanu umístěna neuvěřitelná zbroj z lesklého bronzu. Kilvanen okamžitě poznal, co to je. Byl to největší nález jeho života. Spěchal zpátky do tábora, aby to sdělil Věčné, a společně se s lucernami protáhli úzkým tunelem vedoucím ke zbroji. Věčná vytáhla meč a dotkla se lesklého kyrysu. „Než ji vyneseme," řekl Kilvanen, „musíme prozkoumat komnatu a najít případná vodítka k tomu, proč ji umístili sem."

„On to asi ví," poznamenala Jianna a ukázala na kosti na zemi.

„Myslím, že to byl zloděj Lascarin," sdělil jí Kilvanen a nastínil příběh o zloději bájné zbroje. V zadní části komnaty byly dveře vedoucí do tunelu. Kilvanen do něj vstoupil. Věčná za ním vykřikla a on přiběhl zpátky.

Zbroj byla obklopena kvádrem třpytivého křišťálu.

„Co se stalo, Výsosti?" vyptával se Kilvanen.

„Prostě se to tu objevilo. Sáhl jsi na něco v tunelu?"

„Ne, Výsosti."

„Zvláštní." Pak podle Kilvanenova líčení přistoupila ke křišťálu a natáhla ruku po meči. Ruka jí prošla kvádrem a ona čepel snadno vytáhla. Zasmála se. „Je to jenom iluze," prohlásila a vrátila čepel do pochvy. Kilvanen přistoupil ke kvádru – a narazil na pevné sklo. Nějakou dobu o tom kouzelném jevu rozmlouvali. Nakonec Jianna pokynula Kilvanenovi, ať čepel vytáhne. Tentokrát se s žádným odporem nesetkal a zbraň snadno vytáhl. „Teď ji vrať zpátky," přikázala mu. Když poslechl, natáhla se Jianna pro lesklou přílbu – a prsty narazila na křišťál. Zasmála se. „Chytré kouzlo," pochválila si. „Puklina ve skále tu nebyla, když zbudovali tuto komnatu. Jediný přístup byl tunelem, kam jsi zašel. Právě tunel aktivuje křišťálovou bariéru a meč z ní dělá iluzi. Je to velice zajímavé."

Pro Kilvanena to byl nejúžasnější okamžik jeho života. Radost mu však vydržela jen krátce. Jianna nechala otvor uzavřít i se zbrojí uvnitř. Kilvanen ji prosil, ona však umíněně trvala na tom, že zbroj zůstane, kde je, a navíc se o ní Kilvanen nesměl nikomu ani slovíčkem zmínit. Vlastně ani neměl možnost. Onemocněl hned po návratu do hlavního města. Do tří týdnů byl mrtev.

Teprve později, když několik pomlouvačů Věčné zemřelo stejným způsobem, si Unwallis uvědomil, že Kilvanena zabila.

Bronzová zbroj, velký jednotící symbol Drenaje, byla zpět.

Napadlo ho, jestli snad Věčná nějak nezařídila i tohle. Aby Skilgannonovi dodala trošičku víc moci, aby zvýšila nebezpečí.

Ten večer se Jianna ze svého stanu spojila s Memnonem. „Chci vidět Oleka," sdělila průsvitnému obrazu tmavookého mága.

„Můžu ti ho ukázat, Výsosti."

„Chci, aby on mě viděl taky. Zvládneš to z takové dálky?"

„Vzdálenost není důležitá, Výsosti. Podrž pevně v ruce amulet a lehni si. Dovedu tvého ducha za ním. Uvidí tě."

Jianna si lehla do postele s bronzovým amuletem v ruce a zavřela oči. Pocítila chladný vánek a mírně odporné trhnutí, jež vždycky doprovázelo tyto duchovní prolety, jako kdyby ji tvrdá ruka vytrhla z těla. A pak už byla ve vzduchu a hnala se k severovýchodu. Letěla nad horami a planinami a křivolakou soutěskou, jíž protékala řeka. Pod sebou spatřila pět dlouhých člunů s boky natřenými jasnou červení. Kotvily na závětrné straně vysokánského útesu.

„Je na prvním člunu, Výsosti," ozval se Memnonův hlas. „Možná spí."

„Ukaž." Jianna pocítila sílící vzrušení.

Její duch zalétl blíž ke člunu. Byli na něm koně a spící muži. Na přídi stál Skilgannon s Meči noci a dne na zádech. Byl takový, jakého si jej pamatovala. Zmocnil se jí pře velký smutek. Byl vysoký, snědý, s jasně modrýma očima a spanilou tváří. Vypadal přesně jako v ten poslední den v citadele, kdy se naposledy políbili. „Přiveď mě blíž k němu, Memnone."

Pomalu se snesla k palubě nad spící Drenajce. Byla už jen několik stop od Skilgannona. Upíral zrak na útesy a v očích měl nepřítomný pohled. Jianna ten pohled znala. Přemýšlel a plánoval, zkoumal každou možnost, jež by mohla zhatit jeho poslání.

„Ach, Oleku," vydechla. „Jak mi scházíš."

„Neslyší tě," upozornil ji Memnon. „Potřebuji chvilku, Výsosti, abych tvůj obraz oživil."

Jianna čekala.

Skilgannon náhle s užaslým výrazem couvl.

„O této chvíli jsem snila tisíc let," pravila. „Ale nikdy by mě nenapadlo, že se setkáme jako nepřátelé." Skilgannon mlčel, ale překvapení nahradila touha a jeho výraz změkl.

„Co tu chceš?“ zeptal se tiše.

„Chci, abychom byli opět přátelé, Oleku. Abychom si promluvili jako kdysi.“

Chvíli mlčel, pak si povzdechl. „Promluvíme si o dni, kdy jsi vyhubovala tomu klukovi, kterého jsi přistihla, jak trhá motýlovi křídla? Nebo o svých snech, jak shromáždíš nejlepší lékaře a lékárníky do jedné univerzity, aby se mohli věnovat medicíně? A co takhle o tom, jak jsi slibovala, že všem občanům Naashanu zajistíš lepší život?“

„Proč se musíš pořád jen hádat, Oleku? Mohl jsi aspoň říct, že mě rád vidíš.“

„Ano, to by byla pravda,“ přiznal. „Když jsi zemřela, přestalo pro mě svítit slunce.“

„Tak přijď za mnou, Oleku. Společně vybudujeme tu univerzitu, o které mluvíš. Dokážeme všechno, co jsme si kdy plánovali.“

„A ty pro mě budeš opět Sašan?“ zeptal se. Způsob, jak tiše vyslovil jméno, jež vymysleli, když se maskovala za lehkou ženu, aby unikla zajetí, ji ranil. Přivedl zpět vzpomínky tak vzdálené, že už téměř zmizely.

„To by se mi tuze líbilo, Oleku.“

„Jenže to není možné,“ namítl drsně. „Sašan je mrtvá, Jianno. Stejně jako jsi mrtvá ty. My dva bychom tu vůbec neměli být.“

„Takže za mnou nepřijdeš?“

„Hodlám ukončit tvou vládu.“

„Chceš mě zabít, Oleku?“

„Ne,“ pravil, „to bych nedokázal. Ale můžu zničit Věčnou.“

„Jsi vynikající generál, Oleku. Hodně jsi mě naučil. K chrámu právě míří pluk věčné gardy. A dvě stě našich nejsilnějších zkřenců. Myslíš, že tahle ubohá skupinka ztracenců jim dokáže vzdorovat? I s tebou a Decadem? I s Drussovou sekerou a Bronzovou zbrojí? Tisíc bitvou zocelených veteránů, Oleku. Vážně chceš pokračovat v téhle hlouposti? Opravdu chceš, aby tihle chlapci zemřeli?“

„Měla bys už jít,“ podotkl Skilgannon. „Už si nemáme co říct. Miluju tě. Vždycky jsem tě miloval. Ale teď je z tebe můj nepřítel a já tě svrhnu.“

Obrátil se a opřel se o zábradlí člunu.

„Já tě taky miluju,“ řekla za ním Jianna.

Zaslechla Memnonův hlas. „Už jsi skončila, Výsosti?“

„Ano.“

Svět se zatočil a ona zalapala po dechu, jak se jí vrátilo tělo a s ním i jeho váha. Vrátila amulet do zdobené kazety a vyšla do měsíčního světla. Poslala hlídku pro Agrippona. Důstojník očividně nespal, protože dorazil brzy.

„Vykopej Agriáse,“ přikázala mu.

„Výsosti?“

„Změnila jsem názor. Přiveď mi ho.“

„Provedu, Výsosti.“

Jianna se vrátila do stanu a nalila si červené víno. Nepila často, ale dnes v noci toužila po té hřejivé mlze, která zjemní ostrou bolest v srdci.

Tenkrát, když se její oči otevřely do světa s modrou oblohou a svěžím vzduchem, nechtěla být Věčnou. Tehdy poprvé spatřila Landischána. Za těch prvních dní v chrámu byla prostě ráda, že je zpátky v hmotném světě a těší se z dávno zapomenutých radostí: jídla, spánku, slunce na tváři, větru ve vlasech. A chrám s artefakty ji nesmírně zajímal. Ani ji nenapadlo, že bude budovat vojska a získávat trůny. V prvních dnech nového života zjistila, že stará Naashanská říše přežila pouze padesát let po její smrti a její palác je nyní v troskách. Zprvu si myslela, že bude hezké vydat se za moře a znovu vidět známé hory. Zdravý rozum jí říkal, že to není moudré. Nový svět se velice podobal tomu jejímu, byl rozervaný válkami, hamižností a chtíčem. Žena bez majetku, cestující sama, se stane kořistí prvního náčelníka banditů, otrokáře či žoldnéřského kapitána.

Rozhodnutí, s nímž se vydala na současnou cestu, učinila s nejlepšími úmysly. Landischán jí řekl, že jeden bývalý mnich, nyní odpadlý velitel, sebral vojsko a prý táhne na chrám ve snaze získat jeho moc a bohatství. Mniši byli strachem bez sebe. Odpadlík pronikl ochrannými kouzly kolem chrámu. Jianna se zeptala, proč neplánují obranu. Landischán poukázal na to, že jsou jen učenci, ne válečníci. Neměli žádné vojáky ani zbraně na obranu.

Tou dobou už se Landischán stal jejím milencem a udělal by cokoliv, aby ji potěšil. Vysvětlila mu, že odpovědí je najmout si mezi bandity potulujícími se divočinou žoldnéře. Ta představa ho zděsila. „Každého, kdo se k nim odváží přiblížit, zajmou a mučí,“ vysvětloval jí. „Jsou to divoši, nečistí tvorové.“

„Kdo je z nich nejhorší?“ zeptala se.

„Abadaj. Je zlomyslný a krutý.“

„Kolik mužů má?“

„Nemám tušení. A ani to nechci vědět.“

„Jak je starý?“

„Ve středních letech. Už nejméně tři desetiletí provádí nájezdy na karavany a plení menší města.“

„Pak se bude hodit,“ usoudila Jianna. O dva dny později, na vypůjčeném koni a vyzbrojená šavlí, vyjela z chrámu. Stále si jasně vzpomínala na okamžik, kdy se ohlédla a za sebou uviděla jen holou horu. Nikde žádné dveře a okna, jen holá skála. Dokonce i velké zlaté zrcadlo na vrcholku hory nebylo vidět.

Jela dál a řídila se radami, jež jí neochotně dal Landischán. Dokonce se nabídl, že ji doprovodí, a ona viděla vděk v jeho očích, když ho odmítla. Pozdě odpoledne vysoko v horách zahlédla první z Abadajových jezdců. Byli tři a čekali na stezce před ní. Jianna z jejich postavení poznala, že už ji nějakou dobu sledují. Popojela blíž a spatřila v jejich očích hlad a chtíč. Byli původem Nadirové, měli vysoké lícní kosti a mandlové oči. Na sobě měli kyrysy z vařené kůže a v

rukou dlouhá kopí.

Jianna přitáhla otěže. „Hledám Abadaje," zavolala.

„Já jsem Abadaj," odvětil jeden z mužů. „Slez, promluvíme si."

„Na Abadaje jsi moc velký šereda." Druzí dva jezdci se při té urážce usmáli – ale úsměvy zmizely, když se na ně první jezdec zle zamračil.

„Toho budeš litovat," prohlásil.

„Lítost není důležitá," sdělila mu. „Teď mě buď odvedeš za Abadajem, nebo –" V ruce se jí zablýskla šavle. „Nebo mě zkus porazit."

Jezdec sklopil kopí a s divokým válečným výkřikem pobídl koně.

Jianna uhnula před kopím doleva a švihla šavlí. Jak muž projížděl kolem, zasáhla ho zezadu do krku. Kůň ho ještě pár kroků nesl, pak se zhroutil ze sedla.

„Musím vás zabít všechny?" zeptala se válečníků a všimla si, jak se tváří ohromeně. „Nebo mě odvedete za Abadajem?"

„Vezmeme tě za ním," slíbil jeden. „Měla bys ale vědět, že ten muž, kterého jsi zabila, byl Abadajův bratr."

Tábor byl neuspořádaný, stany staré a záplatované. Po kamenité zemi pobíhaly nahé děti a ženy byly vyhublé a podvyživené. Nájezdy očividně nebyly poslední dobou příliš výnosné.

Muži zastavili před o něco větším stanem. Jeden z nich zavolal a ze stanu vyšel podsaditý, svalnatý muž středního věku. V drsné tváři měl hluboké vrásky a oči měl černé a kruté. Jezdci mu něco vykládali jazykem, jejž Jianna neznala. Ona sama zatím jen mlčky čekala.

Konečně obrátil Abadaj tmavé oči na ni. „Mluv," vyzval ji. „Až skončíš, rozhodnu, jestli tě zabiju rychle, nebo pomalu."

„Nezabiješ mě, Abadaji," prohlásila, sesedla a sundala sedlovou brašnu, kterou si hodila na rameno. Obrátila se k němu.

„A pročpak ne?"

„Držím v ruce tvé sny, válečníku. Můžu ti dát, po čem tvé srdce nejvíc touží. A můžu dát i tvým lidem, po čem touží oni."

„A po čem nejvíc toužím?" zeptal se.

Jianna se usmála, přistoupila blíž a pošeptala mu do ucha: „Být znovu mladý."

Rozesmál se. „A možná by mi mohla narůst křídla, abych mohl nepřátele napadnout ze vzduchu jako orel, ne?"

„Pozvi mě do svého stanu a já ti dokážu, že mluvím pravdu."

„Proč bych se s tebou měl bavit? Teď je mezi námi krevní msta. Zabila jsi mého bratra."

„Nebudeš po něm truchlit. Pochybuju, že jsi ho měl rád. Byl to hlupák, a to ty nejsi. Ale jestli se ukáže, že nemluvím pravdu, nebo jestli se budeš chtít přesto pomstít, může to počkat, až si spolu promluvíme. Znáš to staré rčení? Pomsta, stejně jako víno, potřebuje čas uzrát. Pak je mnohem sladší."

Abadaj se zasmál. „Jsi neobyčejná žena. Tak lehkomyslná jsi jen proto, že jsi tak mladá?"

„Mladá, Abadaji? Je mi pět set let. Teď mě pozvi do stanu, protože slunce pálí a já mám žízeň."

Při vzpomínce na ten dávný den se Jianna usmála. Napila se vína a pomyslela na Skilgannona. Byl by na ni hrdý. Neměl by v očích to pohrdání. Povzdechla si. Snést jeho pohled bylo těžké. Nebylo důležité, že byl romantik a nikdy nepochopil, že vládce musí být nelítostný. Nebylo důležité…

Ale ano, bylo.

Za celý svůj dlouhý život potřebovala Jianna obdiv jen jediného člověka.

Muže, jenž ji nyní chtěl zničit.

Zachvěla se, dopila víno a nalila si další. Hledala útěchu v minulosti nepošpiněné vysokými ambicemi.

Landischán jí dal regenerační lektvar, který používali mniši k zahánění nemocí. Řekl, že prodlužuje život. Nebyl tak silný, jako ten, s nímž získala znovuzrozené tělo, ale posílil její imunitní systém a oživil žlázy a svaly, které začaly s věkem chátrat.

Vstoupila do Abadajova zasviněného stanu a posadila se na houni uprostřed, šavli přes kolena a sedlové brašny na dosah. „Teď se ukaž," vyzval ji.

Jianna se usmála, sáhla do brašny a vyndala lektvar v lahvičce z purpurového skla, uzavřené voskem. „Vypij to." Podala Abadajovi lahvičku.

„Co je to?"

„Mohl by to být jed. Nebo by ti to mohlo ukázat, jaké to bývalo v mládí."

Abadaj její úsměv opětoval, ale byl to spíš škleb. Zavolal na jezdce, kteří čekali venku. Vstoupili do stanu.

„Právě se chystám vypít jed," sdělil jim. „Jestli mě zabije, tak tu čubku rozsekáte na kusy. A ať trpí co nejdýl."

Jezdci se po sobě podívali. Vypadali nervózně. Jianna se předklonila. „Nechtějí se ztrapnit, Abadaji, ale byli by radši, kdybys zavolal víc mužů. Nebude to nutné," ujistila je, vytáhla šavli a hodila ji jednomu z válečníků. Abadaj potřásl hlavou a najednou se rozesmál.

„Začínáš se mi líbit," poznamenal a spočinul pohledem na jejích dlouhých nohou.

„Já tak na muže působím," opáčila.

Abadaj opatrně uchopil purpurovou lahvičku, ulomil zátku a spolkl obsah. Chvíli nehybně seděl a pozoroval ji. „Nic necítím," postěžoval si.

„To přijde, válečníku. A teď, druhá část mého slibu." Zalovila v brašně a vyndala těžký měšec, který hodila vůdci. Ten si vysypal jeho obsah na dlaň. Z prstů se mu řinuly zlaté mince. Druzí dva válečníci popošli blíž, aby na ten poklad viděli. Abadaj je zahnal a podíval se na Jiannu novýma očima.

„Takovým slibům rozumím," zabručel. „Za co to je?"

„Potřebuju vojsko. Ne moc velké. Asi dvě stě dobrých bojovníků, několik lučištníků."

Abadaj se zhluboka nadechl a vstal, rozpažil a zaťal ruce v pěst. Jianna se na něj podívala. Hluboké vrásky se vytrácely, prošedivělé vlasy tmavly. „Cítím se… silnější," vyhrkl. Jianna, která o síle lektvaru slyšela jen od Landise, byla skoro stejně překvapená jako velitel. Účinek byl překvapivý. Jianna zakryla úžas a ohlédla se na druhé dva válečníky. Stáli tu s otevřenou pusou.

Abadaj je poslal pryč a zase se posadil. „Dokázala jsi, že držíš slovo, holka. Odkud přicházíš?"

„Z chrámu vzkříšení."

Vykulil oči a už chtěl odpovědět, když se náhle rozesmál. „Chtěl jsem říct, že je to jenom báchorka. Ale jsem tady, mladší a silnější. Jak mladý ti připadám?" zeptal se znenadání.

„Ztratil jsi nejmíň deset let. Před bojem ti dám ještě padesát zlaťáků a dalších padesát dostaneš, až vyhrajeme. Kolik mužů máš?"

„Asi šedesát. Bylo jich víc…" Pokrčil rameny. „Byl to špatný rok. Dvě tlupy se vydaly na vlastní pěst."

„Víš, kde jsou?"

„No jistě."

„Tak pro ně pošli. Až sem přijdou, ukaž jim zlato. Na každého muže dodám jeden zlaťák navíc. Je nutné si pospíšit, Abadaji. Nepřátelské vojsko bude v horách během týdne."

„A kdo to je?"

„Žoldnéři – v podstatě stejní jako vy. Vede je bývalý vzkříšenitský mnich a blíží se od Gassimy."

„Kolik mužů ten mnich má?"

Jianna pokrčila rameny a rozhodila rukama. „Podle mě ne víc než pár stovek. Možná míň. Všechna kořist i koně připadnou tobě."

Abadaj se zhluboka nadechl a zadíval se na ni s neskrývanou touhou. „Pění se mi z tebe krev, holka. Ulehni se mnou a plivneme si do dlaní na znamení dohody."

Jianna se zasmála. „Až vyhrajeme, Abadaji, přijdu za tebou. To mládí a sílu, které jsem ti dala, budeš potřebovat jinde. Možná i víc." Vstala, zvedla sedlové brašny a hodila si je přes rameno. „Až shromáždíš muže, jeď na západ, dokud neuvidíš převislou skálu. Víš, kterou myslím?"

„Ovšemže vím. Blízko staré oázy."

„Správně. Tam se sejdeme."

„Měla jsi pravdu," prohlásil, když odhrnula stanovou chlopeň. Jianna se ohlédla. „Můj bratr byl pitomec. Málem jsem ho už několikrát zabil sám."

Bitva s mnichovým vojskem byla krátká, krvavá a vítězná. Naneštěstí vůdce sám s hrstkou jezdců unikl, ale většina ze tří stovek jeho žoldnéřů skončila mrtvá na pouštní zemi. Abadaj a jeho válečníci se nahrnuli na bojiště, doráželi raněné a sundávali jim prsteny, cetky, šaty a boty.

Tu noc, jak slíbila, strávila s vůdcem banditů. Jeho milování bylo prudké a naléhavé, scházela mu jemnost a rafinovanost. Ale ve srovnání s neobratným zbožňováním Landischána bylo úžasné.

A tak začala její cesta, na jejímž konci čekala říše. V obavách, že se mnich vrátí s větším oddílem, pověřili mniši Jiannu, aby sebrala vojsko. S ním vytáhla ke Gassimě a vyplenila město. Odpadlý mnich znovu unikl a zamířil na jih. Jianna ho pronásledovala. Mnich hledal útočiště u jiného vůdce banditů v Sathulských horách. Jianna posbírala víc bojovníků a rozdrtila i jeho vojsko. Jak její sláva rostla, její oddíly se zvětšovaly. Stala se silou, s níž bylo třeba počítat. Než mnicha chytili a zabili, stal se jen vedlejším problémem vzhledem k větším cílům. Ten den se zrodila Věčná.

Vinný džbán byl prázdný. Jianna zavolala své gardisty a nechala si přinést další. Se džbánem se objevil sám Agrippon. „Tak kde je Agriás?" zeptala se.

„Uškrtil se šňůrou ze svého roucha, Výsosti."

„Pitomec. Vždycky měl mizerné načasování," zabručela. „Pošli pro Unwallise."

Když osaměla, znovu se ponořila do vzpomínek. Jak se vojsko zvětšovalo, bylo nutné rozšířit i činnost. Pod její vliv se dostávalo stále víc měst a vesnic. Až před ní nakonec padla skomírající Drenajská říše, její vyslanci poklekli a slíbili věrnost. Přenesla své sídlo do Dirananu a Landischána, Agriáse a mnoho mnichů a jejich artefaktů vzala s sebou.

Došlo k mnoha vzpourám, dvěma desítkám menších válek, avšak její říše se stále rozšiřovala. A jak stárla, začal ztrácet kouzlo i posilující lektvar. Landischán navrhl, že zopakuje proces, jímž ji přivedl zpátky, a začal vytvářet její kopie.

Tehdy jsem začala být zlá? přemítala. Zmocnil se jí hněv. Vidíš se Skilgannonovýma očima, napomínala se.

Nebo možná očima toho posledního opata, uvědomila si. Vrátila se do chrámu s Landisem, aby našli další artefakty. Landis chtěl studovat v tamní knihovně. Opat sešel dolů, aby je přivítal, jak si myslela. Místo přivítání se však postavil do dveří a odmítl je vpustit. Jiannu ohromil.

„Zkazila jsi chrám," spílal jí. „Zesměšnila jsi všechno, na čem jsme tak dlouho pracovali. Vybudovala jsi říši zla a svedla kdysi dobré lidi jako Landis, aby kráčeli ve tvých stopách. Sem nevstoupíš, Jianno."

Než stačila odpovědět, zašel dovnitř a dveře se zavřely. Rozzuřená Jianna odjela se svými padesáti gardisty do nejbližší posádkové pevnosti. Sebrala několik set mužů a vrátila se – a zjistila, že chrám je pryč. Dva jezdci dojeli na okraj kráteru, který tu zbyl. Zemřeli strašlivou smrtí, kov jejich zbroje se kolem nich zkroutil a rozerval jim tělo.

Unwallisův příchod ji vrátil do přítomnosti. Státník byl neupravený a oči měl opuchlé spánkem. „Nějaký problém, Výsosti?" tázal se.

„Potřebuju společnost přítele," sdělila mu. „Uklidni se, nehodlám tě svádět. Jen tu se mnou poseď."

„Co se stalo?" zeptal se.

„Viděla jsem Skilgannona. A teď ho musím zabít." Zasmála se. „Je to zvláštní, Unwallisi, ale jedna moje část chce být

po jeho boku a bojovat za dobro proti zlu Věčné. Jak je to bláhové.“

„Jedna tvoje část dělá právě tohle,“ poukázal.

„Nějaká zajímavá hádanka? Asi bys mi ji měl vysvětlit.“

„Možná se mýlím, Výsosti, ale neposlala jsi snad za ním jezdce Velikého?“

Pozorně se na něj podívala, pak zavrtěla hlavou a usmála se. „Vždycky zapomenu, jak jsi chytrý, můj milý. Ale tohle je tvůj vrchol. Jak jsi na to přišel? Řekl ti to Memnon?“

„Ne, Výsosti. Věděl jsem, že jste s Kilvanenem našli Bronzovou zbroj. Byla by to poněkud přílišná náhoda, kdyby ji objevil nějaký potulný drenajský jezdec.“

„A jaký závěr jsi z toho učinil?“ chtěla vědět.

„Války s Agriásem tady a s Pendašalem na východě jsou tvoje dílo. Toužíš po vzrušení, a ve skutečnosti tu není nikdo, kdo by tě mohl porazit. Jakmile jsem si uvědomil tohle, věděl jsem, že objevení Bronzové zbroje nebyla náhoda.“

„Ach, Unwallisi, kdybys jen byl voják nebo ses věnoval strategii.“

„Jsem rád, že se to nestalo, Výsosti, protože pak bych možná skončil pohřbený zaživa jako chudák Agriás. Jen se obávám, že mě moje upřímnost bude stát život.“

„Tak proč riskuješ?“

„Občas,“ pravil státník, „pravda musí být vyslovena bez ohledu na následky. Landischán byl můj přítel. Věděl o tvých manipulacích. Taky věděl, že doufáš, že se připojí k Agriásovi. Společně by mohli znamenat skutečnou výzvu.“

„Jeho plány pro mě představovaly větší nebezpečí,“ podotkla Jianna.

„Myslím, že tě tím překvapil. Přesto jsi chtěla dát Skilgannonovi větší naději, než by jinak měl.“

„Zaslouží si ji,“ prohlásila a dolila si číši. „Nikdy jsem neměla odvážnějšího a oddanějšího přítele. Olek kvůli mně mnohokrát riskoval život. Bez něj bych se nikdy nedostala z města. Vrahové mého otce by mě chytili a zabili, stejně jako to udělali mé matce. Skilgannon kvůli mé věci ztratil přátele a mládí. V nejtemnějších dobách – když jsme si mysleli, že jsme vyřízení – mi zůstal věrný. Vyhrál bitvy, které by nedokázal vyhrát žádný jiný generál. Stál proti přesile, někdy proti lepšímu vojsku a občas – zpočátku – proti chytřejšímu veliteli, ale on stejně vyhrál. Byl nezastavitelný. Jeho muži ho uctívali. Bojovali s neochvějnou důvěrou ve vítězství. To stálo za to.“

„A tomuto muži jsi dala vojsko? Chceš být poražena, Výsosti?“

„Občas,“ přiznala už trochu šišlavě. „Pojď do mého lože, Unwallisi. Nechci sex, chci jenom usnout po boku přítele.“

„Takže mě nenecháš zabít?“

„Zeptej se mě ráno,“ poradila mu.

19

Skilgannon pobídl kaštanového hnědáka do kamenitého svahu. Pod hřebenem zastavil a sesedl. Pustil otěže, vylezl až na vrcholek a zadíval se na rozervanou, vyprahlou krajinu táhnoucí se od hor k moři. Na rozdíl od pouští za mořem tady nebylo horko. Poušť to byla prostě proto, že krajině scházela hlína a povrch tvořily téměř výhradně kameny. Vály tu prudké větry, a pokud na tomto nehostinném místě vyrostly nějaké rostliny, byly nízké a trnité. Těch pár stromů bylo suchých a dřevo se lámalo a drolilo při sebemenším tlaku.

Skilgannon měl vyprahlé hrdlo a vlasy zšedivělé prachem. Pálily ho oči. Když pod sebou neviděl žádný pohyb, pokynul ostatním. Decado s Alahirem vyjeli nahoru.

„Zatím po nich není ani stopy,“ hlásil Skilgannon.

„Proč by tě varovala?“ chtěl vědět Decado.

„To opravdu netuším.“

„Třeba ta mrcha lhala,“ podotkl Alahir. Skilgannon se po něm ohlédl. Drenajského vůdce stále tížily ranní události. Po mnoha dnech plavby vystoupili na břehu Rostrias ze člunů a zamířili na sever k chrámu. Jezdci byli rádi, že jsou zase na pevné zemi. A zkřenci také. Dvoudenní pochod k horám uběhl bez nehody. Stavut a jeho smečka chytili a zabili osm tlustorohých ovcí, takže všichni měli čerstvé maso.

Ráno došlo k první tragédii.

Dorazili k horám a Skilgannon na vlastní oči spatřil obrovský kráter na místě, kde chrám stával. Znepokojilo ho to. Ačkoliv Gamal tvrdil, že chrám je pryč, Skilgannon choval naději, že se třeba zmýlil, že se svým společníkem skončil na špatném místě.

Jezdci zastavili na okraji kráteru. Šakul zašel až na kraj a zakýval velkou hlavou. Náhle klopýtl a málem spadl dolů. Alahirův mladý pobočník Bagalan mezitím sesedl. Když to vypadalo, že Šakul má potíže, mladík se k němu rozběhl. A zaječel. Šakul ho popadl a strhl ho od okraje. Bagalan se v jeho sevření kroutil, z nosů a úst mu vytryskla krev. Šakul ho položil na zem a jezdci se shlukli kolem něj. Alahir k němu poklekl. Bagalanovi prosakovala zbrojí krev. Chvíli se křečovitě svíjel a pak zemřel.

Alahir zíral na jeho pokroucenou zbroj. Kroužkový nákrčník měl pomačkaný a pokrytý krví, kyrys popraskaný. Hauberk na pravém stehně se mu zaryl do masa. Jako kdyby zbroj ožila a prožrala se do jeho těla.

Skilgannon se zastavil nad mrtvolou. Nepřipomínal jim, že jezdce varoval, ať se drží mimo kráter. Nebylo to zapotřebí. Bagalanova znetvořená mrtvola jako připomínka stačila.

„Takhle by neměl drenajský válečník zemřít,“ poznamenal prošedivělý Gilden. „Nemůžeme ani vzít jeho zbroj.“ Alahir se pokusil vytáhnout chlapcův meč z pochvy, ale i ten se pokřivil a spojil s pochvou.

„Co je to za kouzla?“ užasl Alahir, bledý jako smrt.

„Nevím,“ přiznal Skilgannon.

Jeden z jezdců zaklel – a ukázal na kráter. Bagalanova přílba se kroutila v prachu. Měnila tvar – jako by do ní bušilo

obrovské, neviditelné kladivo. Pak se přílba zvedla ze země, kroutila se a blýskala ve slunci. Vylétla do výšky a pak zamířila k severu jako stříbrný pták. Jezdci se za ní dívali, dokud jim nezmizela z očí. Nikdo nepromluvil.

„Ustupte od kraje," rozkázal nakonec Skilgannon. „Utáboříme se támhle u těch vysokých kamenů."

Přistoupil ke koni a vyhoupl se do sedla. „Alahire!" zavolal. „Pojeď se mnou. Musíme najít nějaké místo, které se bude dát bránit."

Alahir couvl od mrtvého a nasedl na koně. Když Skilgannon vyjel k východu, připojili se k němu Alahir s Decadem.

„Pořád si myslím, že mohla lhát," poznamenal Alahir.

„Je to možné, ale nemyslím. A dokud nezjistíme něco jiného, budeme předpokládat, že proti nám stojí tisícovka jezdců a dvě stě zkřenců. Na otevřeném prostranství se jim postavit nemůžeme, obklíčili by nás."

„Viděl jsem věčnou gardu v boji," ozval se Decado. „Jsou vážně úžasní, víte." Podíval se na Alahira. „Nechtěl jsem urazit tebe a tvoje muže, ale na gardu bych si vsadil proti jakékoliv síle. Nebylo by lepší zůstat v pohybu než si vybrat místo k bitvě?"

„Rozhlédni se kolem sebe, Decado," vybídl jej Skilgannon. „Otevřená pláň, kde se nemůžeš nikde schovat. Několik vodních jam, žádné stromy. Žádné úkryty. Neutečeme. Můžeme jen doufat, že najdeme ten chrám a ukončíme kouzla."

„Neviděl jsi jezdce Velikýho v boji," ucedil Alahir. „Vsadil bych se, že tu tvou gardu zaženou se staženým ocasem."

„Zajímavá představa," opáčil Decado se širokým úsměvem. „Ale jestli prohrajete, jak tu sázku splatíš?"

„My neprohrajeme," štěkl Alahir.

„Jedeme dál," navrhl Skilgannon.

Dvě hodiny projížděli vyprahlou krajinou. Skilgannon se často zastavoval a zkoumal půdu. Vyptával se Alahira na cestu, kterou půjde garda. Alahir, jenž tak daleko na severu nikdy nebyl, mu moc poradit nemohl.

Se svým názorem přispěl Decado. „Určitě v Draspartě nasedli na lodě a pluli podél pobřeží. Za těmi horami před námi je Průzračné moře. Je tam jenom jeden přístav – no, je to vlastně spíš jen rybářská osada – ale je tam molo. Přede dvěma lety jsem se tam zastavil po návratu z tažení do Šeráku. Jak si vzpomínám, vede odtamtud horská silnice ke starým stříbrným dolům."

„Průsmyk by se nám hodil," usoudil Skilgannon. „Trochu užší. To by poněkud srovnalo počty."

„Nejspíš čekáš příliš," zchladil jej Decado. „Podle mých zkušeností vede přes pohoří málokdy jen jeden průsmyk. Když se postavíme v jednom, co gardě zabrání najít si další a obejít nás?"

„Nejdřív najděme ten průsmyk. Pak můžeme probrat, jak ho udržíme," navrhl Skilgannon. Otočil koně a zamířil k vysoké skalní věži z červeného kamene, zvedající se jako oštěp nad okolní kopce. Pod věží sesedl, obešel ji kolem dokola a začal hledat stupy. Decado s Alahirem ho pozorovali, zatímco šplhal nahoru.

Skilgannon postupoval opatrně. Chyty byly dobré, ale kámen byl měkký a on pečlivě zkoušel, zda se může opřít, než to udělal.

Několikrát se chytil na první dojem pevné skály, načež se kámen vydrolil a vypadl.

Šplhal stále výš, až se ocitl asi dvě stě stop nad skalami pod sebou. Pohlédl dolů. Decado s Alahirem sesedli a se zájmem ho pozorovali.

Konečně se vytáhl na vrcholek, posadil se a rozhlížel se po krajině. Odsud viděl ostré předěly mezi horami, ukazující na průsmyky. Decado měl pravdu. Bylo jich několik. Ani z této vyhlídky nepoznal, jestli to jsou slepé soutěsky, ale uviděl hlavní průsmyk a v dálce za ním i kousek moře. Chvíli jen seděl a sbíral síly pro sestup. Přitom obhlížel okolí. Když si vše konečně uložil do paměti, sklouzl přes okraj a pomalu sešplhal dolů.

Přes jeho schopnosti se mu ulevilo, když se nohama dotkl pevné země.

Čekajícím mužům pověděl o tom, co viděl, a poslal Alahira zpátky pro zbytek oddílu. Řekl mu, ať jedou k hlubokému zářezu v horách. „S Decadem prohlédneme průsmyky, abychom zjistili, který nám poskytne největší naději na úspěch."

Když Alahir odjel, Decado potřásl hlavou. „Jsi ten největší optimista, jakého jsem kdy potkal, bratranče. Opravdu si myslíš, že tihle venkovští kluci porazí gardu?"

„Nezáleží na tom, co si myslím. Nemůžeme utéct a nemůžeme se schovat. Proto budeme bojovat. A když já bojuju, Decado, vyhrávám. Ať je to proti vojsku nebo jedinému muži."

„Na rozdíl od většiny ostatních, se mně nadutost líbí," pousmál se Decado. „Je velice osvěžující. Mám stejný názor. Ještě se z ženy nenarodil muž, který by mě přemohl v souboji. A ty víš, co to znamená, viď?"

„Povídej."

„Jeden z nás dvou se mýlí."

„Nebo se mýlíme oba," podotkl Skilgannon. „Jaké štěstí, že stojíme na stejné straně."

Decado se zasmál. „Štěstěna je přinejlepším vrtkavá," poznamenal.

Skilgannon přistoupil ke koni a nasedl. „Řekni mi všechno, co víš o gardě, o jejich výcviku, taktice a zbraních," požádal, když Decado zamířil ke svému koni.

Decado vyskočil do sedla. „Ať jsou v sedlech nebo opěšalí, vždycky útočí," začal. „A stejně jako ty, bratranče, nikdy neprohrávají."

Unwallis měl za svůj život hodně ctižádostivých plánů. Většina se mu splnila. Jeden se mu nesplní nikdy. Z nějakého důvodu, který nepochopil, s ním žádná z mnoha žen v jeho životě nepočala dítě. Vždycky toho tak trochu litoval. Až doteď.

Ležel v královském loži a Jianna byla stočená vedle něj, hlavu měla položenou na jeho rameni, stehno přehozené přes jeho. Byla v té chvíli jako dítě a Unwallis ke spící královně cítil silnou otcovskou náklonnost. Jen tiše ležel a hladil ji po dlouhých, tmavých vlasech. Rozum mu říkal, že ten pocit je jen iluze. Žena ležící v jeho náručí byla nelítostný tyran a na svědomí měla smrt celých národů. Ale ve tmě stanu se rozum vytrácel a přenechával místo citům.

Uběhla hodina. Unwallis začal dřímat.

Něco ho probudilo. Prudce otevřel oči.

Nad sebou spatřil šedou tvář stína. Na rameni ho škrábl nůž. Ochrnutí přišlo rychle. Objevili se další dva stínové. Jianna sebou trhla a pokusila se vstát. Stínové se na ni vrhli tak rychle, že to oko nedokázalo sledovat.

Ochromený Unwallis jí nemohl nijak pomoci. Nemohl dokonce ani zavřít oči, když uviděl, jak se šedá dýka zabodává Jianně do srdce. Zhroutila se na lože a její mrtvé oči hleděly do Unwallisových zamrzlých zornic. Pak stínové vytáhli královninu mrtvolu ze stanu.

Unwallis je dál už neviděl. Ležel tam několik zoufalých hodin, kdy mu otevřené oči vyschly a začaly bolet. Nakonec ho našel Agrippon. U lůžka se objevil i lékař. Společně zvedli Unwallise do sedu a on pomalu cítil, jak se mu do rukou vrací cit. V hlavě mu strašlivě bušilo.

Když mohl konečně promluvit, zachraptěl: „Jianna?“

„Stínové srazili gardisty,“ vysvětlil mu Agrippon. „Nemůžeme ji nikde najít.“

„Zabili ji,“ řekl Unwallis. „Probodli jí srdce a pak odnesli tělo.“

Alahir si sundal přilbici a hauberk a natáhl se na kamenitou zem u vody. Slunce hřálo, ale mezi skalami povíval větřík, ochlazovaný vodou. Kolem něj si dělali pohodlí jezdci Velikého, až na muže, kteří se vydali na výzvědy na východ. Koně, nyní napojení, byli spoutaní ve stínu západní skály.

Připojil se k němu Gilden. Také si svlékl zbroj a nyní měl na sobě jen obyčejnou šedou halenu po kolena. Nevypadal jako voják, spíš jako zachmuřený učitel. „Ta halena už zažila lepší časy,“ poznamenal Alahir.

Gilden se podíval na své šaty. „Myslím, že bývala zelená,“ zabručel. Posadil se a ošplíchal si obličej. Naklonil se nad vodu a zadíval se do hlubin. „Zajímalo by mě, jak je to hluboký,“ poznamenal.

„Zvláštní je, že je tady,“ pravil Alahir. „Myslíš, že jsou to jenom zachycený srážky?“

„Těžko říct. Takovýhle pouštní nádrže můžou být spojený s artéskýma studněma – dokonce i s podzemníma jezerama. Myslím, že proto dávní postavili silnici tak blízko k tý skále. Na cestě od moře do vnitrozemí tohle muselo být hezký místo k odpočinku. Kupci tu mohli napojit koně a odpočinout si před dlouhou cestou do Gulgothiru nebo Gassimy.“ Zadíval se přes jezírko asi třicet stop daleko, kde vedle sklíčeného Harada seděla Askari. „Moc hezký děvče. Ten Stavut ale má štěstí.“

„Nejsem si jistý, jestli má někdo z nás štěstí,“ opáčil Alahir. „Čeká nás věčná garda a několik set křonců.“

Gilden neodpověděl, jen se rozhlédl kolem. „Kde je vůbec Stavut?“

„Smečka vyrazila se Skilgannonem a Decadem. Prohlížejí ostatní průsmyky, chtějí zjistit, jestli nás garda dokáže obejít.“

Gilden se zasmál. „Tak trochu doufám, že nás úplně mine.“

„Ten pocit znám,“ souhlasil Alahir. „Ale co bychom pak dělali, příteli? Odjeli domů a umřeli v boji s jiným plukem – nebo dvěma, nebo deseti?“

„No jo.“

Askari vstala a přišla za nimi. „Voda je studená, ale nikdo neplave,“ podotkla. „Proč ne?“

Gilden se zasmál a podíval se na Alahira. „Nejsme zrovna, ehm, skvělí plavci,“ vysvětlil jí Alahir celý rudý.

Askari pohlédla na Gildena. „Ušlo mi něco?“

„To teda ušlo, holka.“

„Drž zobák, Gile!“ štěkl Alahir.

„Naše společnost si cení dávných hodnot a některý z nich jsou, abych byl upřímnej, pěkně pitomý,“ začal vesele Gilden. „Ženy se dělí na tři skupiny: andělský panny, manželky a kurvy. První dvě skupiny uctíváme, se třetí si užíváme. Pochopitelně, když říkám užíváme, mělo by být jasný, že je s tím spojenej hroznej pocit viny.“

„A co to má společnýho s plaváním?“ podivila se Askari.

„Nepřítel by se mohl objevit kdykoliv. Nechtěla bys bojovat v mokrých šatech. Proto plaveme nahatý. A Drenajec se nemůže svlíknout, dokud jsi tady, ty andělská panno.“ Rozchechtal se naplno.

„Ty ale nejsi stejně… plachej, že ne?“ optala se sladce.

„Já vyrostl částečně na jihu za Delnošskejma horama, takže mám víc zkušeností s jinýma kulturama.“

„Dobře, tak si svlíkni tu prodřenou halenu a ukaž kamarádům, jak umíš plavat.“

Teď se rozesmál Alahir a Gilden zrudl. „No, když o tom tak uvažuju,“ hrál o čas, „vlastně jsem nikdy úplně neshodil okovy svý výchovy.“

Askari se usmála. „Takže jezdci Velikýho jsou akorát plaší kluci, který se bojej, že je někdo uvidí bez šatů?“ Obrátila se na Alahira. „Jsi plachej, hrabě z Bronzů?“

„Ano,“ přiznal se Alahir. „Ale vážně bych si moc rád zaplaval.“ Vstal, svlékl si košili a kamaše a skočil do vody, až to hlasitě cáklo. Jezdci Velikého kolem jezírka výskali a tleskali. Několik mužů také shodilo oděv a připojilo se k němu.

Voda byla nádherně chladná. Alahir doplaval na druhý konec jezírka, opřel se o lokty a vzhlédl k Haradovi. Ten jen mlčky seděl se sekerou v klíně. „Přidej se k nám, kamaráde,“ vyzval jej.

„Neumím plavat,“ namítl Harad.

„To, je snadný. Odlož tu sekeru a polez do vody. Naučím tě to, nic na tom není.“

Harad se náhle usmál. „To by se mi líbilo,“ prohlásil, shodil šaty a vstoupil do vody. „Co mám dělat?“ zeptal se.

„Zhluboka se nadechni a lehni si na záda. Vzduch v plicích tě udrží na hladině.“

Harad poslechl. Když se hlavou dotkl vody, pokusil se vstát. Uklouzla mu noha a on zajel pod hladinu. Vylezl a strašně prskal. Alahir byl okamžitě u něj. „Věř mi,“ naléhal. „Podepřu ti záda. Teď se zhluboka nadechni a naučíme tě se vznášet.“

Askari je pozorovala. Přitom oslovila Gildena. „Na vojáka jsi dost starej."

„Děkuju, že jsi mi to sdělila," utrousil kysele.

„Nechtěla jsem být neuctivá. To vůbec ne. Když jsi přežil tak dlouho, musíš být vážně moc dobrej."

„Mám akorát štěstí."

„Máš rodinu? Děti?"

Gilden se zasmál. „Mám tyhle plachý kluky," prohlásil. „Oni jsou moje rodina. Jednoho dne si vezmou moji zbroj a pohřbí mě. Pak mi zazpívají nad hrobem. To mi stačí."

„Obloha je příliš modrá, abychom se tu bavili o hrobech a smrti," zabručela, vstala a svlékla si šaty. „Pojď si se mnou zaplavat, Gildene," vybídla jej a napřáhla ruku. Starý voják chvíli váhal, pak si povzdechl a vstal. Stáhl si halenu přes hlavu a předvedl tělo plné jizev na prsou, ramenou a horní straně stehen. Askari natáhla ruku a stáhla ho do vody.

V té chvíli přijeli k jezírku Skilgannon s Decadem a sesedli. Alahir je zahlédl, nechal Harada spokojeně splývat a vylezl na břeh. Decado poodstoupil, svlékl se a po hlavě skočil do vody. Skilgannon vypadal unaveně, oči měl zarudlé a tváře propadlé. „Měl by sis taky zaplavat," poradil mu Alahir.

„Našli jsme tři průsmyky, kudy by mohli projít za nás," sdělil mu Skilgannon, „a nebudeme mít dost mužů, abychom mohli bránit všechny. A můžou tam být další, které jsem nenašel. Když se dostaneš do spodních soutěsek, je to jako bludiště. Stavut to tam prohlíží."

„Vrhnou se na nás rovnou," usoudil Alahir. „Tak to garda dělá. Uvidíš nepřítele, zabiješ nepřítele. Hodně věří ve svou vojenskou nadřazenost."

„S tím souhlasím. Odpovídá to všemu, co mi řekl Decado."

„Tak co ti dělá starosti?"

Skilgannon se zazubil. „Myslíš kromě toho, že stojíme proti čtyřnásobné přesile? Jestli nás odříznou, nedostaneme se na místo, kde stával chrám, a celý tenhle podnik byl zbytečný."

„Tam nic není," namítl Alahir. „Viděli jsme to na vlastní oči." Tělo už mu na slunci téměř uschlo, a tak si na sebe hodil halenu a natáhl si kamaše. „Tak vyřiďme gardu a vraťme se do Siccus."

„Magie stále vyzařuje," namítl Skilgannon. „Musí to být tam."

„O magii já nic nevím, Skilgannone, ale jestli je chrám pryč, třeba ho přenesli někam jinam. Do jiný země. Za moře."

„Pravda," připustil Skilgannon unaveně. „Ale proroctví říká, že najdu odpověď. A jsem tady – ne za mořem." Uchopil otěže obou koní a odvedl je na druhý konec jezírka. Alahir mu pomohl odsedlat a pak je vyhřebelcovali. Skilgannon poté Alahira vyzval, ať jde za ním, a společně vykročili k hluboké rozsedlině ve skalách vedoucí na stezku. V těchto místech byla asi třicet stop široká a na severní straně končila prudkým srázem. Skilgannon se zastavil na okraji útesu. Odsud viděli velký kráter v místě, kde kdysi stával chrám. Skilgannon se zadíval na druhou stranu. Nad okrajem kráteru stoupaly vlny horka. Skilgannon neochotně odvrátil zrak. „Máme výhodu," sdělil Alahirovi. „Krajina se sklání k východu, což znamená, že nepřítel bude muset postupovat do svahu. Útesy a propast znamenají, že nás neobejdou." Vydal se po staré silnici. V ohybu se zužovala asi na patnáct stop a pak pokračovala dolů do soutěsky. „Nebudou mít čas se pořádně seřadit k útoku," pokračoval Skilgannon. „Formace se v tomto místě rozpadne, protože tu vedle sebe může jet nanejvýš pět nebo šest jezdců. Tady se dostanou na dostřel z luků. Neumím si představit, že by riskovali své koně proti cvičeným lučištníkům stojícím nad nimi."

„Ne," souhlasil Alahir. „Sesednou a poběží pěšky."

„Nebo pošlou zvířata."

„Myslím, že ty si nejdřív nechají v záloze," usoudil Alahir.

„Proč by to dělali?"

„Nechci se moc nafukovat, ale jsme elita, Skilgannone. Jezdci Velikýho mají jistou pověst. Myslím, že garda to bude chtít vyzkoušet. Až jim rozbijeme nos, teprve pak pošlou zvířata."

„Mně to připadá rozumné," připustil Skilgannon a znovu zašel na okraj skály. Zadíval se dolů. „Na dno soutěsky je to skoro půl míle, ale nepřítel bude muset ujet nejméně čtyřikrát nebo pětkrát větší vzdálenost, protože se stezka klikatí. Nevím, jak dlouho budou bez vody, ale i jejich soumaři už budou unavení a válečníkům bude horko, budou mít vyschlo v ústech a budou je pálit oči."

Chvíli mlčeli. Alahir se díval na stezku a představoval si věčnou gardu v černostříbrné zbroji a přilbicích s vysokými chocholy. Skilgannon měl pravdu. Cesta asi sto padesát kroků od skalního plesa byla příliš úzká, než aby mohli zaútočit. Budou muset útočit v nepořádku a pokusit se vytvořit silnou formaci při postupu proti lučištníkům. Přešel k zúženému místu, obrátil se a rozběhl se do kopce. Cestou si počítal.

„Kolik?" chtěl vědět Skilgannon.

„Divil bych se, kdybychom nedokázali vypálit aspoň šest salv, než se dostanou až k nám."

„To je asi patnáct set šípů," odhadoval Skilgannon. „Proti silně vyzbrojeným mužům se štíty. Nejméně půlka šípů se odrazí. Další polovina zasáhne kyrysy nebo kroužky a nenapáchá žádné škody."

„A nejmíň polovina ze zbytku způsobí zranění, ale nevyřídí je," dodal Alahir.

„Zůstává nám asi sto dvacet pět odrovnaných v prvním boji. Zbývá osm set sedmdesát pět pro boj muže proti muži, přičemž my máme dvě stě padesát bojovníků. Zatlačí nás pouhou početní přesilou." Skilgannon přistoupil k ústí soutěsky u jezírka. „Bylo by přirozené stáhnout se sem," přemýšlel. „Vstup je úzký a dá se snadno bránit. Ale stejně by to byla sebevražda, protože odsud nevede žádná jiná cesta."

Ušel dalších dvě stě kroků a dostal se na vrchol stoupání. Pak se stezka rozšiřovala a vinula se dolů do pouště. „Za tímhle místem nás obklíčí a pobijí, jak se jim to bude hodit."

„Dostávám z tebe depresi," zamumlal Alahir.

Skilgannon se zasmál a poplácal ho po rameni. „Mysli na nejhorší a čekej nejlepší," ocitoval. Vydal se zpátky na

hlavní cestu, dřepl si a prohlížel si krajinu.

„Měli bychom tam vyslat malý oddíl," navrhl Alahir, „a zaútočit, až půjdou nahoru. Tak bychom jim způsobili větší ztráty."

„Pravda – ale nejdřív nejspíš přijdou zkřenci a ti naše jezdce zaženou. Potřebujeme, aby nejprve zaútočila garda. Pak bychom je zbavili té jejich nadutosti a vyvolali v nich strach z porážky a smrti. Zvířata musejí poslat ze zoufalství z porážky. Až zaženeme jejich zvířata, den bude náš."

„Tohle se mi líbí víc," pochválil si Alahir.

„Kolik nejmíň mužů potřebuješ, abys udržel tohle postavení?" zeptal se Skilgannon a ukázal na nejširší místo staré silnice.

„Stovku. Možná sto padesát."

Skilgannon zamyšleně mlčel. Dvakrát se ohlédl zpátky na stezku a pak se zadíval na vysoké útesy nalevo. Požádal Alahira, aby se postavil na nejširší místo a udělal asi padesát kroků nahoru. Po chvíli se vrátil. „Musíme pořád střílet," vysvětloval. „Když zaútočí, postavíme se jim tady. Jakmile se garda pustí do boje, zadní řady našich lučištníků ustoupí nahoru a budou střílet přes nás do namačkaných bojovníků. Budou příliš natěsnaní, jak se poženou do boje. Kolik šípů má každý muž?"

„Třicet."

„Když zarazíme první útok, můžeme si doplnit zásoby od mrtvých. Všechno závisí na tom prvním útoku. S Decadem budeme uprostřed první řady."

„Já taky," hlásil se Alahir.

„Jistě. A vezmi si Bronzovou zbroj, Alahire. Mužům to zvedne náladu."

„To mi došlo. Kde bude bojovat Harad?"

„S tím je potíž," řekl Skilgannon. „Je odvážný a silný, ale nemá zkušenosti. Navíc se sekerou nemůžeš bojovat, když nemáš dost místa, protože jinak zasáhneš své druhy. Pošlu ho se Stavutem a smečkou hlídat ostatní průsmyky."

„To je škoda," postěžoval si Alahir. „Máš pravdu, že Bronzová zbroj chlapcům zvedne náladu. A Drussova sekera by jim taky pomohla."

„I na ni možná nakonec dojde," odtušil Skilgannon.

Harad následoval Šakula a Stavuta do dlouhého kopce a na rozlehlou náhorní plošinu nad úzkým průsmykem, táhnoucím se k východu přes hory. Tady čekal zbytek smečky. Harad si nabral vodu z čutory, kterou mu půjčil jeden z jezdců Velikého. Poválel doušek v ústech a vodu vyplivl, aby dostal z úst prach. Po zádech mu stékal pot. Zle se mračil na suchou krajinu a zatoužil po zelených lesích své domoviny. To mu okamžitě připomnělo Charis, jak mu s úsměvem přináší jídlo. Ihned pocítil směs žalu a vzteku.

Připojil se k němu Stavut. „Asi dvě míle před námi se stezka spojuje se starou silnicí. Jestli se rozdělí, tak přijdou tudy."

Harad by raději bojoval po boku jezdců Velikého než vedle zvířat. Necítil se v jejich přítomnosti dobře, i když obdivoval Stavuta, jenž mezi nimi procházel, poplácával je po ramenou a žertoval. Harad si byl jistý, že mu nerozumí. Zkřenci se natáhli na sluníčku a většina z nich začala podřimovat. Stavut zívl a poškrábal se v houstnoucím vousu. „Znáš nějaký příběhy o Drussovi?" zeptal se ho Harad.

„Pár. Nejspíš to jsou jenom báchorky. Jeho žena byla nějaká princezna. Zrádci ji unesli z paláce. Myslím, že se do ní zamiloval nějakej cizí král. Každopádně ji odvezli za moře a Druss si pro ni došel a odvedl si ji zpátky."

„Vyprávění není tvoje silná stránka, co?" zabručel Harad.

„Mě historie nikdy moc nezajímala. Myslím, že taky bojoval s králem démonů – ale to mohl být i někdo jinej."

„Proč se všichni hrdinové ženi s princeznama?" podivil se Harad.

„To asi hrdinové dělají." Stavut se zadíval na stezku. „Doufám, že tudy nepřijdou," poznamenal.

Šakul náhle vstal, zvedl hlavu a zavětřil. Ostatní zkřenci se zavrtěli. Stavut zaklel a Harad se chopil sekery.

„Doufat umíš asi stejně dobře jako vyprávět," podotkl Harad.

Šakul se vrátil k mužům. „Moc křonci. Brzo tady," hlásil.

„Kolik?" zeptal se Stavut.

„Velká smečka."

„Větší než naše?"

„Mockrát."

Stavut znovu zaklel a tasil jezdeckou šavli, již mu věnoval Alahir. „Měl by ses držet zpátky," poznamenal Harad. „Leda bys s tím uměl zacházet."

„Moc vtipný," zamumlal Stavut.

Šakul znovu zavětřil. „Ne všichni přijít," dodal. Stavut došel k místu, kde stezka klesala na dno soutěsky. Napravo měli vysokou skálu, nalevo propast. Stezka byla asi dvacet stop široká. Ohlédl se. Na planině se povalovaly balvany z minulých sesuvů.

„Šaku, chci, abyste na kraj skály dotlačili co nejvíc těch velkých kamenů."

„Kamenů?"

Stavut přiběhl k obrovskému balvanu, zastrčil pod něj ruce a dělal, že tlačí. „Svalíme je na nepřátele. No tak, mládenci!" křikl. Šakul přešel k balvanu a opřel se do něj. Kámen se ani nehnul.

„Ne dobrý," prohlásil Šakul.

„Společně to zvládnem. Gravo! Železná pěsti! Černá skálo! Ke mně!" Připojili se k nim další tři zkřenci a společně se opřeli do balvanu. Ten se pomalu pohnul. „Opatrně!" varoval Stavut. „Chceme ho mít hezky na kraji." Harad jim šel na

pomoc a pomalu dokutáleli balvan na místo. Pustili se do dalších, až na kraji skály seděla řada obrovských kamenů. Pak už jen čekali.

Hluboko dole spatřili první zkřence. Byl s nimi důstojník na strakatém koni. Stavut rozkázal smečce stáhnout se ze skály. Nebyl dost rychlý. Důstojník je zahlédl a mávl rukou. Zkřenci se rozběhli do svahu. Byli mohutní, velcí nejméně jako Šakul, možná větší, a nesli dlouhé železné palice. Harad je spočítal. Bylo jich přes čtyřicet a byli pořádně rychlí. Důstojník byl s nimi. Tasil šavli a černý plášť za ním vlál.

Když byly bestie v polovině svahu, Stavut zařval: „Teď!“

Šakul a několik dalších se vrhli proti prvnímu balvanu a svrhli ho přes okraj. Ostatní členové smečky se pustili do druhého. Pak do třetího. První balvan se zastavil asi o deset kroků níž, ale druhý se kutálel dál a nabíral na rychlosti. Šakul přeběhl k prvnímu. Grava se k němu připojil. Společně balvan opět rozpohybovali a vrátili se ke Stavutovi s Haradem.

Ze svahu se valilo pět balvanů. Zrychlovaly a odrážely se od skály napravo. Jeden se skulil ze srázu dávno předtím, než se dostal ke zkřencům. Další narazil na skálu a zastavil se. Zbytek ale pokračoval v kutálení. Útočící zkřenci se zastavili, jak si uvědomili nebezpečí. Obrátili se a pokoušeli se uprchnout. Důstojníkův kůň se vzepjal, když mu jezdec přitáhl otěže. V té chvíli do něj udeřil balvan a srazil ho do propasti. Důstojníkovi se podařilo vyhodit nohy ze třmenů a seskočil těsně předtím, než balvan narazil do koně.

Harad se díval na oblak prachu, který kamenná lavina zvedla. Nejméně deset zkřenců bylo smeteno ze skály nebo rozdrceno. Ostatní se přeskupili. Důstojník, již bez přilby, mával mečem ve vzduchu a ukazoval na horské úbočí. Nepřítel znovu zaútočil.

Šakul se smečkou čekal. Stavut se postavil doprostřed a Harad zaujal místo po jeho boku.

„Nenávidím boj,“ posteskl si Stavut.

„Tak to sis vybral blbý místo, kde být,“ upozornil ho Harad.

Když se nepřátelé přiblížili, Stavut vykřikl z plných plic: „Pobijte je všechny!“ Smečka se s řevem vrhla na nepřítele. Harad běžel s nimi. Jedna mohutná bestie se rozmáchla kyjem, míříc mu na hlavu. Harad se sehnul a Snagou mu rozdrtil žebra. Poté do bestie vrazil ramenem a odstrčil ji, jak se vrhl na další. Šakul popadl jednoho zkřence za hrdlo a moudí, zvedl ho nad hlavu a nešťastníka hodil na jeho druhy. Stavut sekl šavlí po útočícím zkřenci. Čepel se odrazila, způsobila jen mělký šrám. Šelma popadla Stavuta za košili a táhla si ho blíž k tesákům. Šakul ho praštil z boku do hlavy. Bestie pustila Stavuta a obrátila se k Šakulovi. Obě zvířata se na sebe s řevem vrhla.

Stavut se vyškrábal na nohy a popadl šavli, která mu upadla. Plošinou se rozléhalo vrčení a křik. Šakul svému protivníkovi rozerval hrdlo a spěchal zpátky do pranice. Harad nelítostně útočil, sekal a odrážel, jeho sekera se zakusovala do srsti, svalů a kostí. Stavut mu běžel na pomoc, přeskakoval ležící zvířata a vyhýbal se ostatním, která dosud bojovala. Zahlédl ho důstojník věčné gardy a spěchal mu v ústrety. Stavut odrazil jeho výpad a uskočil před druhým sekem, jenž mu mířil na prsa. Čepel vylétla vzhůru, roztrhla mu košili a škrábla ho na prsou. Stavut uchopil šavli oběma rukama a rozmáchl se, ale důstojník jeho útok snadno odrazil. „Jsi mrtvola!“ pošklebovalo se Stavutovi.

Harad, jenž byl nedaleko, udeřil Snagou útočícího zkřence do čenichu a přiskočil ke gardistovi. Voják si ho všiml a otočil se, aby mohl čelit nové hrozbě. Stavut si nedělal těžkou hlavu se ctí a klidně mu vrazil šavli do krku. Přitom si všiml, že se Harad pro svou snahu mu pomoci sám vystavil nebezpečí, když se obrátil zády k útočícím zkřencům. Stavut se ho pokusil varovat. Harada zasáhl do hlavy kyj, až zavrávoral. Stavut mu přiskočil na pomoc. Haradovi tekla ze spánku krev, ale přesto stačil Snagou proseknout útočníkovi hrudník.

Nepřítel se zlomil – přeživší zkřenci utíkali dolů po stezce.

Stavut, jemuž se úlevou zatočila hlava, hledal Šakula. Velké zvíře krvácelo z několika mělkých ran a šrámů. „Jsi v pořádku?“ ujišťoval se Stavut.

„Silný,“ odtušil Šakul. Stavut prošel bojištěm. Našel osm členů smečky mrtvých a čtyři další zraněné. Pak kousek od propasti zahlédl ležet Gravu. Přiběhl k němu a dřepl si. „Ne, ne, ne!“ prosil. „Neopovažuj se být mrtvý!“ Pootočil hlavu s dlouhým čenichem a hledal tep. Žádný nenašel. Ke Gravovi se naklonil Šakul.

„Dýchá,“ hlásil. „Ne mrtvý.“

Stavut vzhlédl k obloze. „Děkuju!“ vykřikl. Grava zasténal a otevřel oči. Podíval se na Stavuta a zachraptěl cosi nesrozumitelného, jak vyplazoval dlouhý jazyk.

„Taky tě rád vidím,“ vyhrkl Stavut radostně. Vstal a zadíval se ze svahu. „Vrátí se?“ zeptal se Šakula.

„Důstojník mrtvá. Oni utíkají teď. Ostatní přijdou zpátky. Možná.“

„Vyhráli, jsme, Šaku! Porazili jsme je!“

Najednou uviděl Harada ležícího tváří k zemi. Rozběhl se k němu a převrátil ho na záda. Černovous byl popelavě šedý. Šakul se zastavil nad nimi. „Ne dech,“ ohlásil. „Přítel mrtvá.“

Náhle sebou Haradovo tělo křečovitě škublo a ledově modré oči se otevřely. „Mrtvý?“ prskl. „Leda ve snu, mládenče!“

Skilgannon, nyní v Alahirově staré zbroji a hauberku, klečel uprostřed drenajské obranné linie. Kolem něj stáli zachmuření jezdci Velikého se šípy nasazenými na tětivách. Vedle něj klečel Decado ve zbroji jednoho z jezdců zabitých v boji s kopiníky. Skilgannon se necítil dobře v těžké drátěné košili, která sice neomezovala v pohybu, ale už svou váhou bude vysávat sílu. Skilgannon obvykle dával přednost rychlosti a volnosti pohybu, ale dnešní bitva proběhne ve stísněných podmínkách, a nedokáže se vyhnout tomu, aby ho v tom zmatku nezasáhly meče a oštěpy.

Věčná garda se shromáždila o něco níž na starověké silnici. Viděli, že na ně jezdci Velikého čekají, a Skilgannon pozoroval jejich důstojníky na poradě. Doufal, že jim to chvíli potrvá. Ne proto, že by se bál boje, ale proto, že dlouhá debata ukáže jejich nerozhodnost. Žádné odklady se však nekonaly. Rozkazy byly ve chvilce vydány a věčná garda

sesedla a odložila kopí. Z vozů vzadu byly vyloženy kulaté štíty a rozdány válečníkům. Skilgannon se náhle zachvěl. Znak na štítech představoval skvrnitého hada – znak, který sám před mnoha lety vytvořil pro královnu naashanských vojáků. Tenkrát muži bojující pod touto zástavou byli jeho vojáci, výborně vycvičení, disciplinovaní a úžasně odvážní.

O čtvrt míle níž se věčná garda rychle seřadila. Gardisté se nechovali vzrušeně, nebyl na nich znát strach ani obavy. Byli to bojovníci.

Skilgannon se podíval kolem sebe. Rozkázal Alahirovi, aby dopředu umístil nejurostlejší a nejsilnější jezdce, kteří vydrží útok. Až se oba oddíly srazí, budou se chvíli strkat a přetlačovat. Bylo důležité, aby obránci nebyli v první chvíli zatlačeni.

„Vypadají dobře, co?“ poznamenal Decado.

Skilgannon neodpověděl. Věčná garda vykročila. Za gardisty čekala asi stovka zkřenců. Alahir měl pravdu. Gardisté chtěli získat slávu a čest z porážky Drenajců.

Gardisté zvedli štíty a vyrazili. Neozýval se žádný bojový pokřik, jen dupot pochodujících nohou. Alahir vystoupil před řadu Drenajců a poklekl, aby lučištníci za ním mohli střílet. Bronzová zbroj se leskla v odpoledním slunci, jehož paprsky se odrážely od okřídlené přilby a blyštivého meče, který držel v ruce.

Gardisté se dostali na dostřel v zúženém místě. Věděli, proti čemu stojí, a přece nezaváhali. Skilgannon je musel obdivovat, a zároveň ho tížilo u srdce. Dnes zemřou dobří, udatní muži a svět přijde o jejich odvahu, ducha a vášeň.

„Teď!“ vykřikl Alahir.

Do pochodujících mužů udeřily stovky šípů s ozuby. Většina jich narazila do štítů či se odrazila od železné zbroje. Ale mnoho dalších zasáhlo cíl. Vojáci padali – nicméně ostatní postupovali dál. V jejich řadách zazněl rozkaz a oni se rozběhli. Když byli jen dvacet kroků od čekajících jezdců Velikého, Alahir zvedl meč. Obránci v přední řadě podali luky těm za sebou, tasili šavle a s Alahirem, Skilgannonem a Decadem v čele se vrhli do boje.

Skilgannon odrazil prudký výpad, ramenem vrazil do vojáka a srazil ho na zem. Meče noci a dne se blýskly ve slunečním světle a ťaly nalevo a napravo. Alahir vedle Skilgannona sekal do řad gardistů, zlatý meč nyní zbrocený krví.

Za nimi, výš na kopci, stovka lučištníků dál střílela do gardistů, kteří se chtěli přidat k boji. Jak Skilgannon předpověděl, muži byli natlačení příliš těsně u sebe a nemohli zvednout štíty. Ostré šípy se zabodávaly do masa a řinčení zbraní se mísilo s křikem umírajících válečníků. Gardisté měli početní převahu, a tak drenajskou řadu zatlačili dozadu.

Padesát lučištníků pustilo luky a spěchalo posílit řadu. Skilgannon odrazil výpad a zpětným sekem rozťal útočníkovi tvář. Muž couvl a na jeho místo se postavil další. Skilgannon bojoval s chladnou, nelítostnou zběsilostí, sekal a tesal, jeho meče se ani na chvíli nezastavily a protínaly zbroj i kosti. Decado s Alahirem vedle něj se také drželi, ale obě křídla gardy se tlačila vpřed. Brzy budou tři válečníci obklíčeni.

Dopředu vyrazil Gilden, aby podpořil Alahira. Do stehna ho zasáhl meč. Další se mu odrazil od přilby. Gilden se sehnul a vrhl se na muže před sebou. Jednoho shodil a druhého přinutil couvnout. Švihl šavlí a dýkou v levé ruce zasáhl nechráněný krk útočícího gardisty. Ostatní obránci se vydali za Gildenem a řada se chvíli udržela.

Ale garda se nezlomila. Pomalu, nevyhnutelně vyhrávala.

Stejně jako všichni velcí vojevůdci, i Skilgannon, ač byl uprostřed boje, dokázal vycítit změnu napětí ve střetu.

Jezdci Velikého bojovali udatně, ale on z nich cítil rostoucí nejistotu. Když nyní gardisté z větřili vůni vítězství, bojovali odhodlaněji. Do Skilgannonova hauberku udeřil meč. Kroužky sice čepeli zabránily proniknout do masa, ale prudkost úderu Skilgannona srazila na zem. Vyskočil a útočníka zabil. A pak i dalšího – čímž si kolem sebe na chvíli udělal trochu místa. Alahir, s tváří zašpiněnou krví, se snažil protlačit do nepřátelských řad, ale štíty se před ním srazily a on musel také ustoupit.

Gardisté se hrnuli z obou stran kolem Skilgannona, jak drenajská řada za ním povolila. Skilgannon už nemohl dělat nic jiného než bojovat dál.

Náhle vzduch naplnilo vrčení a řev. Kolem Skilgannona proletělo tělo jednoho gardisty a za ním se vynořil Šakul. Obrovskou pěstí udeřil do dřevěného štítu a rozrazil jej. Pak popadl válečníka, který štít držel, zvedl ho do vzduchu a hodil do řad přicházejících gardistů.

Za ním se objevila další postava. Byl to Harad.

Skilgannon – jenž před sebou prozatím neměl žádné nepřátele – se díval, jak se vousatý válečník vrhá do boje. Snaga sekala a zabíjela. Skilgannon přimhouřil oči. Harad byl odjakživa silák, jenže mu scházely zkušenosti. Nic takového nyní nebylo vidět. Pohyboval se dokonale vyvážený a gardisté před jeho zuřivým útokem couvali.

Přesto věčná garda vytrvala. Skilgannon zaútočil s Alahirem po boku. Jezdci Velikého se znovu pohnuli dopředu a zatlačili gardisty k nejužšímu místu na stezce. Bitva byla stále zmatenější. Všichni dupali po mrtvých a umírajících.

Zazněla polnice – a garda se stáhla. Dokonce i při ústupu si zachovala disciplínu, první řada jen pomalu couvala.

Někteří jezdci Velikého se je jali pronásledovat, ale Alahir je odvolal. „Seskupit!“ křikl. Všichni se hladce stáhli do původní řady. Harad se zastavil před Skilgannonem.

„Jsi to ty?“ zeptal se válečník tiše.

„Jsem, mládenče. Na chvíli jsem se vrátil.“

Skilgannon chtěl říci ještě něco, ale v soutěsce se objevili dva muži. Oba byli štíhlí a mladí a byli beze zbroje. Přistoupili k Alahirovi a poklonili se. První, s kulatými rameny a pleší na temeni, promluvil. „Jsem Warna Set, ranhojič. Toto je můj pomocník Anatis. S tvým dovolením ošetříme raněné gardisty. Máte s sebou ranhojiče?“

„Nemáme,“ přiznal Alahir.

„Budeteli souhlasit, můj generál nabízí Anatisovu pomoc pro vaše raněné. Také žádá, abys nám dovolil odnést z bojiště mrtvé.“ Alahir se zadíval na padlé. Někteří se svíjeli bolestí. Ohlédl se na Skilgannona.

„Jak dlouho to příměří vydrží?“ otázal se Skilgannon.

Slunce již pomalu zapadalo. Warna Set se obrátil ke Skilgannonovi. „Generál říká, že útok zdrží do zítřejšího východu slunce.“

„Můžeš mu vyřídit, že jsme se dohodli,“ oznámil mu Skilgannon. Lékař se uklonil a vrátil se ke gardě. Anatis zůstal. Byl to menší muž s pískovými vlasy a velkýma hnědýma očima. Rysy měl měkké, téměř zženštilé.

„Smím začít, pane?“ zeptal se Skilgannona.

„Jistě. Jsme ti vděční za pomoc.“

Anatis se unaveně usmál. „Své nadání bych lépe uplatnil mezi lidmi, kteří se nesnaží navzájem rozsekat na kusy. Přiděl mi několik mužů, abychom mohli odnést ty raněné, s nimiž lze hýbat, na bezpečnější místo. Slyšel jsem, že tu je voda.“

„Ano.“

„Ranění by měli být odneseni tam a ti, kteří nemají poranění břicha, by měli dostat napít.“ Vykročil mezi raněnými. Alahir požádal Gildena, ať mu pomůže.

„Nevím, kdo je jejich generál,“ prohodil Alahir ke Skilgannonovi, „ale musím říct, že se mi líbí.“

„Ano, je to hezké gesto, ale taky má strategickou cenu. Jeho muži vědí, že o jejich raněné bude postaráno, že je prostě nenechají bez pomoci. A když nám půjčí svého ranhojiče, znamená to také, že nejspíš nepobijeme raněné gardisty. Ten muž umí přemýšlet.“

Jejich rozhovor přerušil dusot kopyt. Skilgannon se otočil a uviděl Decada přijíždět od jezírka. Přistoupil k tmavovlasému šermíři, sedícímu v sedle. „Tak brzy nás opouštíš?“ zeptal se ho.

„Naneštěstí ano, bratranče. Tohle nikdy nebyl můj boj. Rád jsem zůstal, dokud jsem si myslel, že můžete vyhrát.“

„Inu, hodně štěstí, Decado.“

Šermíř se usmál. „Neprosíš, abych zůstal? Nedovoláváš se mý věrnosti?“

„Ne. Děkuju ti za dnešní pomoc. Jsi vynikající válečník. Snad se ještě setkáme v příjemnější době.“

S tím se Skilgannon otočil a zamířil k Drussovi, jenž stál stranou od ostatních. „Nevypadá to dobře,“ poznamenal vousáč.

„Ne,“ souhlasil Skilgannon. „Schopnosti jsou na obou stranách vyrovnané, ale jich je víc. Myslím, že vydržíme ještě tak dva, možná tři útoky.“

Druss kývl. Skilgannon si všiml, že má na spánku krev a velkou bouli. „To nevypadá dobře.“

„Cítím to,“ přiznal Druss. „Myslím, že Haradovi nakřápli lebku. Hrozně to bolí.“

Ustoupili stranou, když kolem procházeli jezdci Velikého nesoucí raněné. „Předpokládám, že se ještě chvíli zdržíš,“ prohodil Skilgannon.

„Myslím, že to bude nejlepší,“ opáčil Druss. „Harad je dobrej mládenec, ale tahle pranice bude vyžadovat víc než jen kuráž a odhodlání.“ Ohlédl se na Alahira a zazubil se. „Rád zase vidím tu zbroj. A padne mu dobře.“

„Je to dobrý chlap.“

„Je Drenajec,“ upřesnil Druss. „To mi stačí.“

Slunce zapadlo za hory a rychle se setmělo. Skilgannon se posadil na kámen a pustil se do čištění mečů. Když otřel krev z Meče noci, zvedl čepel k očím a pozorně ji prohlédl. Z toho, co uviděl, se mu zadrhl dech v hrdle.

Na lesklé oceli se odrážela chrámová hora, bledá a zářící ve světle hvězd, s jasným Nebeským zrcadlem na vrcholku. Otočil hlavu a podíval se na svah. Žádný chrám tam nebyl, jen obrovský kráter, jenž zabil Bagalana.

Znovu se podíval na odraz na čepeli a říkal si, jestli ho snad šálí zrak. Přiloudala se k němu Askari a posadila se. „Teď není vhodná chvíle, aby ses obdivoval,“ podotkla.

„Podívej se na čepel a řekni mi, co vidíš,“ požádal ji a podal jí meč. Askari ho zvedla.

„Už jsem vypadala líp,“ posteskla si. „Mám na tváři hlínu.“

„Pootoč čepel a podívej se dolů z kopce.“

Askari poslechla. Když spatřila chrámovou horu, její výraz se změnil a ona se otočila stejně jako předtím Skilgannon. „Co to znamená?“ zeptala se.

„To znamená, že to je nějaké kouzlo. Dokáže ošálit zrak, ale ne zrcadlo.“

„Co budeš dělat?“

Skilgannon si povzdechl. „Nesmírně rád bych stál po boku těchto mužů a čelil nepříteli. Ale kvůli tomu jsem nepřišel. Přišel jsem sem ukončit vládu Věčné. A to tady nahoře nedokážu. Musím jít do chrámu.“

20

Stavut neměl pocit byť jen přechodného vítězství. Pro něj byl celý den noční můrou. První bitva, v níž byl sražen Harad, byla dost zlá. Osm jeho mládenců v ní padlo, tři další měli natolik vážná zranění, že dělali Stavutovi starosti. Vydali se k jezírku a zjistili, že jezdci čelí obrovské přesile. Šakul se bez rozkazu vrhl do rvačky. Nyní měl další šrámy a bodnou ránu ve stehně.

Zkřenci, kteří byli zranění dříve a putovali pomaleji, dorazili z vysokého průsmyku za soumraku. Jedním z nich byl Železná pěst, hubený hrbáč, který se k nim připojil teprve nedávno. Podpíral ho svalnatý Černá skála. Železná pěst ztěžka dýchal a z protažené tlamy mu kapala krev. Stavut k němu přiběhl a pomohl Černé skále položit druha na zem. Železná pěst se opřel o skálu a Stavut mu položil ruku na rameno. „Jak se cítíš, příteli?“

„Moc bolest. Lepší, až slunce svítí.“

„Klidně seď. Zavolám doktora.“

Stavut odběhl k jezírku, kam odnesli těžce zraněné z boje. Anatis klečel u sedícího jezdce a zašíval mu ránu na rameni.

Stavut ve statném jezdci poznal muže, který na něj předtím ječel a málem vyvolal válku mezi křonci a jezdci. Později zjistil, že se jmenuje Barik. Stavut se zastavil nad nimi. „Jeden z mých mládenců je vážně zraněnej," řekl lékaři. „Víš něco o křoncích?"

„Zvířata neošetřuju," prohlásil muž, aniž by se ohlédl.

„V tom případě už nikdy žádnýho neuvidíš, ty zmetku!" zařval Stavut a tasil šavli. Vyděšený lékař se vrhl stranou a překulil se za zraněného drenajského vojáka.

„Tak dost!" rozkázal Barik. „Uklidni se, Stavute! Ten člověk nám přišel pomoct, a já bych rád, kdybys ho nezabíjel, dokud mi nezašije tu ránu."

„Mí mládenci umírali ve vaší bitvě, Drenajče! Aspoň byste je mohli ošetřit."

„Souhlasím." Barik si přitiskl ruku na stále ještě krvácející ránu a otočil se k přikrčenému Anatisovi. „Jestli ti to nevadí, pane, tak tady počkám, dokud neošetříš jeho přítele. Jestli budeš tak laskav?"

„Ten chlap je šílenec!" vyhrkl Anatis.

Voják se zasmál. „Myslíš, že někdo se zdravým rozumem by přišel do týhle suchý pustiny, aby se navzájem zabíjel s jinejma lidma? Běž ošetřit to zvíře."

Stavut pustil šavli na zem. „Omlouvám se, ranhojiči," vypravil ze sebe. „Pomůžeš mi?"

Anatis vstal a hodil si brašnu přes rameno. „Nevím, nakolik spojení změní tělesnou stavbu. Ale udělám, co půjde."

Společně se vydali do tmy. „Měl jsem požádat o lucerny," podotkl Anatis. Železná pěst dýchal přerývaně a hlavu měl opřenou o skálu. Ranhojič se ohlédl na Stavuta. „Nekousne mě, že ne?"

„Ne." Stavut si dřepl k bestii. „To jsem já, příteli. Přivedl jsem někoho, kdo ti pomůže. Rozumíš? Zašije ti ránu."

Ranhojič uchopil Železnou pěst za tlapu, kterou si držel na ošklivé bodné ráně v prsou. Srst měl pokrytou krví, co mu tryskala z rány. Železná pěst náhle zakašlal a postříkal krví Stavutovi obličej a hrudník. Ranhojič zvedl oči ke Stavutovi. „Doufám, že se nevrátíš pro tu šavli, ale tady nemůžu nic dělat. Vypadá to, že rána je hluboká a prošla plící. Taky má přeseknutou tepnu, proto bude konec rychlý."

„Věděl bys, co dělat, kdyby to byl člověk?"

„Kdyby to byl člověk, už by byl mrtvý. A než se zeptáš, tak ne. I kdybych se k němu dostal okamžitě, vzhledem k tomu, jak byla rána zasazena, bych ho nemohl zachránit. Odhaduju, že tvůj… přítel nedožije rána. Můžeš mu jenom zajistit pohodlí."

„Nelhal bys mi, že ne?"

„Ne, Drenajče, já o svém řemesle nelžu, ani nepříteli ne. Kdybych měl dobré světlo, dokonalé prostředí a správné nástroje, mohl bych se pokusit ránu zvětšit a tepnu zašít. To by mu způsobilo nesmírnou bolest a ve čtyřiceti devíti případech z padesáti by to stejně nepřežil. Nemám světlo ani nástroje a on krvácí už příliš dlouho. Docházejí mu síly. Jestli mě teď omluvíš, půjdu zašít tomu vojákovi rameno."

Stavut se jen obrátil k Železné pěsti. „Nevím, kolik jsi z toho rozuměl, příteli," pravil. „Tak si tu jen chvíli spolu posedíme." Objevil se Šakul a zadíval se na Železnou pěst.

„Ty umřeš brzo," sdělil mu.

„Brzo," odvětil Železná pěst. Šakul si dřepl a jemně mu položil tlapu na paži. Předklonil se, zlehka sáhl na ránu a olízl krev. Poté ustoupil Černé skále, jenž udělal totéž. Jedno po druhém zvířata ochutnávala krev Železné pěsti. Stavut už tento zvláštní obřad viděl, ale neptal se na něj. Než se na řadu dostal Grava, byl Železná pěst mrtvý. Grava se tázavě zadíval na Stavuta.

„Proč olizujete jeho krev?" zeptal se Stavut. Grava odpověděl svým obvyklým nesrozumitelným způsobem. Ale tentokrát se Stavutovi podařilo slova poskládat.

S povzdechem položil prst na ránu a dočista si ho olízal. Pak se vydal za Alahirem.

Jezdec právě hovořil se Skilgannonem a Askari. Když k nim Stavut došel, Skilgannon se od skupinky oddělil. Askari se vydala za ním. Kupec po ní natáhl ruku, ale ona se na něj jen usmála. „Uvidíme se později," slíbila mu a vydala se za Skilgannonem.

„No, dnešek jsme přežili, dráteníku," prohlásil Alahir.

„A zítřek?"

Alahir pokrčil rameny. „Jsou to skvělí válečníci a je jich víc. Nebudu ti lhát. Je vysoce pravděpodobný, že slunce západu se nedožijeme."

„Nechci, aby tu mí mládenci umřeli."

„Já taky ne. Myslím, že garda svoje zvířata nepošle. I když by mohla, jestli se udržíme dost dlouho. Udělali jste dost, příteli. Vezmi svou smečku a běž."

„Ne, já zůstanu. Mládence pošlu k tomu druhýmu průsmyku. Potřebuju si půjčit nějakou zbroj."

„Můžeš si vybrat, dráteníku. Dneska jsme ztratili sedmdesát mužů."

„Tolik? To je mi moc líto, Alahire."

Na kamení zadupala koňská kopyta. Z průsmyku vyjeli Skilgannon s Askari.

„Kam jedou?" zeptal se Stavut.

„Do chrámu. Skilgannon si myslí, že našel cestu. Musíme gardu zadržet ještě den."

Stavut se vrátil ke smečce, sedící u vstupu ke skalnímu plesu, a dřepl si vedle Šakula. „Je čas, abychom měli novýho vůdce," oznámil mu. Šakul na něj jen civěl.

„Krvavá košile vede."

„Ne, už ne. Tohle je Šakulova smečka. Musíš mi věřit, Šaku. Tu bitvu zítra prohrajeme, ať tu budete, nebo ne. Smečka už dala životy za tyhle lidi a jejich válku. Bojovali jste dobře. Chci, abys dneska v noci odvedl smečku průsmykem, kde jsme dneska bojovali. Odtamtud uvidíte zelený hory. Budou tam jeleni. Můžete lovit. Můžete běhat volně, Šaku.

Můžete být opravdu volní.“

Šakul zakýval hlavou. „Hlad,“ řekl.

„Hlad,“ přidalo se několik dalších.

„Lovit jelena,“ pokračoval Šakul, vstal a obrátil se k ostatním. „My jdeme!“ prohlásil.

Všichni se okamžitě zvedli a odešli.

Stavut osaměl. Díval se za nimi, dokud mu nezmizeli z očí.

„Nejsou zrovna sentimentální, co?“ prohodil Gilden, jenž se zastavil vedle Stavuta. „Žádný objímání ani dlouhý řeči.“

Stavut potřásl hlavou. „Dneska jsem se díval, jak jeden z nich umřel. Každý z nich sáhl na ránu a olízl krev. Zeptal jsem se proč. Grava mi řekl tři slova. Neseme s sebou.“ Oba chvíli mlčeli.

„Pojď, Stavute,“ vybídl nakonec kupce Gilden, „najdeme ti nějakou zbroj. Na jeden den můžeš být drenajským válečníkem.“

* * *

Když Skilgannon sjížděl po úbočí, měsíc jasně svítil a obloha byla bez mráčku. Stezka byla zrádnější, koním pod kopyty klouzala suť, a tak jel pomalu a opatrně a neustále se ohlížel po Askari. Dole zajela vedle něj a chvíli jeli mlčky.

„I kdybys zůstal, stejně bys je nezachránil,“ poznamenala.

Podíval se na ni. „Nešlo o to, že bych je chtěl zachraňovat. Já je do toho navezl. Hlava mi říká, že musím do chrámu, ale srdce má pocit, že je opouštím. Je s nimi Stavut. Bojíš se, že nepřežije?“

„To víš, že se bojím. Je moc milý.“

„Milý?“ zopakoval. „To je chabá chvála pro muže, kterého miluješ.“

Askari neodpověděla a ticho se táhlo. „Dotkl jsem se tě?“ zeptal se nakonec.

„Ale vůbec ne. Přemýšlela jsem o tom, co jsi řekl.“

„O Stavutovi?“

„Ne, o lásce. Opravdu na ni věříš, Skilgannone?“

„Divná otázka. Nejde přece o víru.“

„Víš to jistě?“

„Samozřejmě.“

„Toužíš po mně?“

Tahle otázka jím otřásla. Zhluboka se nadechl. „Ano,“ přiznal po chvíli. „Jsi krásná.“

„A to je láska?“

„Tělesná. Ano. Ale Jiannu jsem takhle nemiloval.“

„Aha. Takže dva druhy lásky. Miloval jsi svýho otce?“

„Velice.“

„A to je třetí. Láska je zřejmě děvka, přeskakuje od jednoho k druhému. Slovo, co má tolik použití, nakonec začne být bezvýznamné. Slyšela jsem, jak Alahir mluví o lásce k vlasti a Stavut mluvil o lásce ke svým zvířatům. Všechno je to hrozně matoucí.“

„Ano, to je,“ souhlasil, „ale až se tvého srdce dotkne ta pravá láska, pochopíš. Má větší moc než veškerá kouzla na světě. Kdykoliv jsem vstoupil do místnosti, kde seděla Jianna, zvedlo mi to náladu. Myslel jsem na ni každý den svého předchozího života. Usínal jsem s myšlenkami na ni, a když jsem se probudil, hned jsem si na ni vzpomněl. Den, kdy zemřela, jsem měl pocit, že někdo zbavil svět slunečního světla.“

„A k nikomu jinému už jsi tohle necítil?“

„Ne. Byly tu ženy, na kterých mi velmi záleželo, a jiné, jejichž společnost mě nějakou dobu těšila.“

„Možná proto, že ona byla první,“ navrhla Askari.

„Naashaňané věří, že na každého člověka čeká jedna velká láska. Někteří ji nikdy nenajdou. Jiní se spokojí s menší. Ti šťastní o ni zakopnou. Je to jako najít démant v příkopu. Jianna byla můj démant. Žádný jiný už být nemůže.“

„A přesto ji chceš zničit a poslat její duši do hrůz prázdnoty.“

„Hrůzám prázdnoty budeme čelit spolu,“ prohlásil. „A nedokázal bych ji zabít. Stejně jako bych nedokázal zabít sebe. Já se snažím zničit Věčnou a magii, která na tento svět přinesla zlo a zkázu.“

„Kouzlo, které zrodilo mě – i tebe,“ poukázala.

Skilgannon přitáhl otěže a otočil se k ní. V měsíčním světle byla nesmírně krásná. Chvíli se nevzmohl na slovo. Pobídla koně blíž. Skilgannon měl vyschlo v krku a čas jako by se zastavil. Existoval jen tento okamžik. „Co se děje?“ zeptala se Askari tiše.

Skilgannon od ní odtrhl pohled a obrátil koně. „Musíme dál,“ zabručel a pobídl koně do klusu.

Skilgannon nechal koně běžet a snažil se pročistit si hlavu. Dusot kopyt a vítr ve tváři mu pomáhaly se soustředit. Před sebou měli kráter. Skilgannon zpomalil koně, dojel na kraj a tasil Meč noci. Pohlédl na čepel a znovu spatřil vysokánskou chrámovou horu a velký zlatý štít na jejím vrcholku. Navíc v dálce nalevo zahlédl mihotavá modrá světla na poušti, vyznačující cestu k vratům do chrámu. Pobídl koně a jel podél kráteru až na začátek vyznačené cesty. Tady sesedl. Askari se k němu připojila. Ukázal jí odraz.

„Jak víme, že to je cesta?“ zeptala se ho.

„Předpokládám, že mniši potřebovali bezpečný průchod přes kráter, aby mohli dopravovat zásoby. Ale nejdřív to vyzkoušíme.“

Sundal si z krku zlatý medailonek, zvedl Meč noci a přehodil si medailonek přes rameno tak, aby dopadl mezi dvě mihotavá světla, obrátil se a díval se, co se stane. Medailonek ležel bez pohnutí na zemi. Zhluboka se nadechl a zašel pro něj. Vrátil se k Askari. „Chci tam jít. Bude asi bezpečnější, když tu na mě počkáš.“

„Nedošla jsem tak daleko, abych ti držela koně. Půjdu s tebou.“

Skilgannon se usmál. „Čekal jsem, že to řekneš.“ Všiml si, že si nevzala luk. Místo něj měla jezdeckou šavli v pochvě přes rameno. „Poprvé tě vidím bez luku,“ podotkl.

„Půjčila jsem ho jezdcům Velikého. Docházejí jim šípy.“

Skilgannon vytáhl oba meče, jeden si podržel nad hlavou a druhý před očima. Pečlivě posouval ten horní, až se stezka odrážela na čepeli před jeho očima.

Pomalu vykročil ke skrytému chrámu.

„Jak někdo najde sílu, aby bojoval v tomhle tom?“ stěžoval si Stavut, když mu Gilden přehodil přes hlavu hauberk. Rukávy mu sahaly k loktům a dolní lem do půli lýtek. Vepředu a vzadu byl od pasu rozparek, aby se v hauberku dalo jezdit na koni, ale nejvíc Stavuta překvapila jeho váha. „Mám pocit, jako bych na zádech vláčel Šakula!“

„To nejlepší teprve přijde,“ uklidňoval ho Gilden, zvedl kroužkovou kapuci a nasadil ji Stavutovi na hlavu. Byla podšitá měkkou kůží a byla cítit žluklým husím sádlem. Nakonec přišla přílba. Když si ji Stavut vyzkoušel, rozesmál se. Byla příliš velká a směšně mu klouzala. Teď, s kapuci vespod, mu padla dokonale. Gilden mu zavázal bronzové lícní chrániče pod bradou.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Co? Nic v tom neslyším.“

Gilden otázku zopakoval. „Je to směšný,“ oznámil mu Stavut. „Jestli spadnu, už nikdy nevstanu.“

„Jestli spadneš, tak si se vstáváním nebudeš muset dělat těžkou hlavu,“ odtušil Gilden. „Projdi se v tom, ať si zvykneš na tu váhu.“

Seržant odešel a Stavut, cítící se jako hlupák, oddusal k jezírku. Sešla se tam většina válečníků. Jen mlčky seděli. Stavut si všiml, kolik jich vrhá kradmé pohledy na Harada, jenž stál stranou, sekeru opřenou o zem a obrovské ruce zkřížené na toporu. Stavut si našel místo vedle několika bojovníků a pomalu se posadil. Kroužky přitom zaskřípěly.

„Myslíš, že to může být pravda?“ zeptal se jeden muž tichým hlasem.

„Přišlo to od Alahira. Přej mu to řekl Skilgannon.“

„Bohové, koukáme na Velikého!“

„Ano, správně. Viděl jsi ho dneska? Nevím, jak se cítili gardisti, ale mě vyděsil.“

Stavut netušil, o čem to mluví. Byl k smrti unavený a natáhl se na zem. V hauberku měl pocit, že leží na slamníku z ostružiní. Se zaúpěním se převalil a zvedl se zase do sedu. Rozhlédl se kolem sebe a všiml si, že je tu jediný ve zbroji. S ještě hloupějším pocitem si rozepjal řemínky přílby a sundal si ji. Pak ze sebe stáhl i drátěnou košili. Byla to nesmírná úleva.

Objevil se Gilden a přidřepl si k němu. „Co se dneska stalo v tom druhým průsmyku?“ zeptal se.

„Řekl jsem ti to. Nepřátelský křonci zaútočili a my je porazili.“

„Myslím Haradovi.“

„Já vím, co myslíš. Mluví hrozně divně. Jako kdyby napodoboval tu Skilgannonovu starou řeč. Praštili ho do hlavy. Co se probral, je… je…“ Stavut hledal vhodný výraz.

„Jako někdo jinej?“ poradil mu Gilden.

„Ano, přesně tak. Oslovuje mě mládenče. A ty oči. Předtím jsem si nevšiml, jak děsivej má pohled.“

„Viděl jsi ho dneska bojovat?“

„Toť se ví. Jako by byl vyměněnej. Předtím v průsmyku byl silnej, ale neohrabanej, vyhrával jen hrubou silou. Na silnici byl úžasnej, udržoval rovnováhu a zabíjel, hrůza pohledět.“

Gilden se posadil a ohlédl se na Harada. „Skilgannon povídal, že to už není Harad. Přej teď jeho tělo obývá duch Drussa Velikýho.“

„Hrozně nerad bych byl ten, kdo zastřelí cizího holuba,“ podotkl Stavut, „ale dostal pořádnou ránu do hlavy. Nemohl by být… však víš…“

„Vyšinutej?“

„Tak daleko bych nešel, ale ano. Prostě že není sám sebou.“

„Skilgannon Alahirovi řekl, že Druss už v tom těle jednou byl a varoval ho před blížící se bitvou. Taky povídal, že Harad byl znovuzrozený, vytvořený z Drussových kostí.“

„To nemůže být pravda,“ usoudil Stavut. „Druss byl vysokej a zlatovlasej. Někde jsem to četl.“

Gilden si povzdechl. „Podle našich pověstí byl obr se stříbrným vousem. Ale v poslední bitvě už byl hodně starej.“

Stavut vstal. „Kam jdeš?“ optal se Gilden.

„Jdu si promluvit s Haradem,“ prohlásil. „Nemá smysl tady sedět a šuškat si o tom. Jednoduše se ho zeptám.“

Stavut prošel mezi Drenajci a zamával na Harada. „Co dělá hlava?“ zeptal se.

„Dá se to snýst, mládenče. Už o tom vědí všichni?“

„O tom… ehm… příběhu o Drussovi?“

Harad se zasmál a upřel na Stavuta pronikavý pohled. „Ano, o tom příběhu o Drussovi.“

„Ano. Je to pravda? Myslíš si, že jsi Druss?“

„Co si já myslím, není momentálně důležitý. Jde o to, co si myslí oni. Víš, co se stane zítra, Stavute?“

„Všichni umřeme.“

„Stejný pocit mají všichni?“

„Myslím, že to berou jako danou věc,“ hádal Stavut. „Dneska jsme přišli o sedmdesát mužů. Oni ztratili asi dvakrát tolik. Jestli to zítra bude stejný, tak nás bude moc málo, abychom tu silnici udrželi. A jich bude pořád asi sedm stovek.“

„Zítra to nebude stejný, mládenče. Vítr nejdřív odvane plevy. Ačkoliv jsou to dobří muži, dneska zemřeli ti nejslabší z nich.“ Stavut se cítil stále nepříjemněji. Muž vůbec nemluvil jako Harad. Před mnoha lety, v Mellicane za mořem,

navštívil divadlo a díval se, jak herci hrají. Používali věty napsané před stovkami let a intonace a styl jejich projevu se velmi podobaly tomu, jak nyní mluvil Harad. Hraje snad něco? Nic za tu krátkou dobu, co Harada znal, neukazovalo na to, že by měl herecké sklony. Podíval se do jeho pronikavých, ledově modrých očí a zachvěl se. Jestli to byla hra, byla mnohem lepší než to, co předváděli komedianti v Mellicane.

Hromotluk zvedl Snagu a postavil se před válečníky. Chvíli nic neříkal, jen si je prohlížel.

„Už si můžete přestat šeptat!“ zaduněl jeho hlas. Drenajci umlkli. Stavut cítil, jak se mu ježí vlasy. Z toho hlasu zaznívala autorita. Hromotluk ukázal na Alahira. „Buď tak laskav a vstaň, hrabě z Bronzů,“ požádal jej. Alahir, stále ve zlatavé zbroji, se zvedl. „Poslední muž, kterýho jsem v tom viděl, bojoval na hradbách Dros Delnochu – proti vojsku dvěstěkrát většímu, než jakýmu čelíte teď. Nadirská horda vyplňovala celý údolí. Jejich oštěpy byly jako les. Jejich šípy zastínily slunce, takže jsme bojovali ve stínu. Hlavní část našeho vojska tvořili sedláci a podruhové. Ano, měli jsme Hogunovu legii, ale spousta ostatních mládenců jaktěživo nedržela v ruce meč, než vstoupila do vojska. A přece bojovali jako hrdinové. Nebesa, oni byli hrdinové. Ve Skelnu jsme stáli proti nejlepším válečníkům, jaký jsme znali, Gorbenovým nesmrtelným. Do toho dne ještě nikdy neprohráli.“ Odmlčel se, opřel sekeru o zem a ruce položil na topor. „Právě jsem se ptal tady mladýho Stavuta, co se stane zítra. Řekl: Všichni umřeme. Mýlil se. Ti z vás, kteří si myslí to samý, se mýlí. My vyhrajeme. Zlomíme jejich ducha, zničíme jejich morálku a pošleme je zpátky. Tohle místo udržíme, dokud Skilgannon nedokáže to, co se vydal vykonat. Žádný člověk ani zvíře nám v tom nezabrání. Protože my jsme Drenajci. Poslední Drenajci. A my neselžeme.“ Znovu se odmlčel. Když přelétl pohledem jejich řady, nikdo ani nešpitl. „Skilgannon se vrátil na tento svět, aby naplnil proroctví. Bronzová zbroj se objevila, aby mu pomohla. Já jsem na chvíli tady, abych znovu stanul po boku drenajských válečníků ve spravedlivý a ušlechtilý věci. A teď vstávejte. Honem! Chci vidět, že stojíte jako muži.“ Drenajci se před ním postavili. Druss zvedl sekeru nad hlavu. „Co je to?“ zařval. Několik mužů zavolalo: „Snaga!“

„Znovu! A všichni!“

„Snaga!“ křičeli a ten zvuk se odrážel od skal.

„A kdo nosí Snagu, Čepele bez návratu?“

„Druss Veliký!“ zazněla hromová odpověď.

„Znovu!“

Muži začali recitovat jméno. Pro Stavuta to bylo hypnotické, najednou zjistil, že recituje s ostatními. „Druss Veliký! Druss Veliký! Druss Veliký!“

Bojovník je chvíli nechal, pak položil sekeru na zem a zvedl ruku, žádaje o ticho. Poslechli ho okamžitě. „Nyní si odpočiňte, Drenajci,“ pravil. „Zítra vytvoříme novou báj pro vaše děti a jejich děti.“

S tím se otočil a odešel a nakonec zmizel ve stínech na silnici.

Stavutovi se rozbušilo srdce a třásly se mu ruce. Tohle rozhodně nemohl být Harad. Ani vyšinutý ne. Pohlédl na Alahira, který se díval směrem, jímž odešel vousatý bojovník.

Pak hrabě z Bronzů opustil své muže a následoval Drussa Velikého na silnici.

Alahir kráčel za Velikým do noci se smíšenými pocity. Proslov měl sílu a sebedůvěru, které mu nesmírně zvedly náladu. Přesto věděl, že naděje na vítězství je ve skutečnosti několik set ku jedné. Věčná garda měla zatraceně dobré bojovníky, jen stěží se zlomí. A i kdyby ano, za ní čekala stovka zkřenců, aby obránce roztrhala na kusy.

Před sebou zahlédl Drussa. Zastavil se v nejužším místě mezi skalami a shlížel na tábor gardistů o čtvrt míle níž.

Alahir k němu nervózně přistoupil. „Neruším?“ zeptal se.

„Ne, mládenče. Doufal jsem, že přijdeš.“

„Proč jsi tady? Mí muži by si s tebou rádi sedli a popovídali si o dnech slávy, aby z první ruky slyšeli o tvých úspěších.“

„Já nikdy moc nebyl na vychloubání. Ale nemůžu posedět s tvými muži, smát se a žertovat. Jsem Veliký. Potřebují ke mně cítit úctu. A to mi moc nejde – jenže teď a tady je to nutný.“

„Když jsi řekl, že můžeme vyhrát, povzbudilo je to. Myslel jsi to vážně, nebo jsi jim jenom chtěl pozvednout morálku?“

„Já nikdy nelžu, mládenče.“

„A nikdy neprohráváš.“

„Někdo se prostě narodí pod šťastnou hvězdou. Třeba mě mohl do oka zasáhnout zbloudilej šíp nebo mi mohl kopiník vrazit kopí do zad, zatímco jsem bojoval s někým jiným. Nejsem bůh, mládenče. Tihle gardisti jsou skvělí bojovníci a mají na svý straně veškerý výhody. A navíc si to trochu usnadnili.“

„A jak?“

„Když vám poslali toho ranhojiče.“

„To bylo ušlechtilý gesto.“

„Možná. Ale taky dobrej tah. Muži bojujou líp, když jsou plný vášní. Nemám rád nenávist, ale ve válce je to důležitá zbraň. Pokud vůdce dokáže svý muže přesvědčit, že nepřítel je zosobněný zlo a že je jejich věc spravedlivá nebo svatá, bojujou o to tvrději. Když jim řekneš, že nepřítel vyplení jejich domovy a znásilní jim ženy, budou bojovat jako tygři. Chápeš, Alahire? Dokud byla garda jen nástrojem zlý Věčný a jejich domov byl v nebezpečí, byli zapálený. Když přišel ranhojič, tví jezdci získali k nepříteli úctu. Nepříteli záleží na vašich raněných. Jsou to dobří muži. Všichni bychom mohli být přátelé a bratři, ne? Tím jediným gestem, který našim řadám nepřidá jedinýho bojeschopnýho muže, sebrali tvým válečníkům zápal. Co se podle tebe stane, jestli se zítra budou muset vzdát?“

Alahir se nad tím zamyslel. Gardisté bojovali v mnoha bitvách a šířily se příběhy o jejich bezohlednosti. Agriás mu vyprávěl, že když před dvaceti lety oblehli Draspartu, gardisté zabili všechny nepřátelské vojáky, pak shromáždili civilní obyvatele města a popravili každého desátého muže.

„Soudě podle jejich minulejch vítězství, nás všechny zabijou.“

„A raněný?“

„Ty taky.“

„Takže už nepošlou ranhojiče, aby jim zašil rány?“

„Ne,“ pronesl Alahir a hlas mu ztvrdl.

„Ne,“ zopakoval Druss. „Budou nás chtít všechny rozsekat na kusy. Jsou to tvrdí, chladnokrevní vrahové. Právě teď je ranhojič v generálově stanu a líčí mu, jakou mají muži náladu. Proto jsem s tím proslovem přišel, teprve když už byl pryč. Ohlásí, že nepřítel změkl a je připravenej nechat se pobít. Tohle taky sdělí bojovníkům. Zítra sem napochodujou plní nadějí. A najdou tu muže dvakrát odhodlanější než včera. O tohle se s tebou, Alahire, vsadím. Až je zítra odrazíme, žádnýho ranhojiče nepošlou.“

Alahir se posadil na skálu vedle válečníka. „Kdybych byl lepší vůdce, byl bych tu léčku odhalil. Jsem jenom kapitán, Drusse, a z našich důstojníků ne zrovna ten nejbystřejší. Nechápu, proč si zbroj vybrala mě.“

„No ano, osud má občas smysl pro humor. Když jsem odešel do Dros Delnochu cvičit vojáky, velel tam generál Orrin. Malý tlustý mužík, co měl instinkty jako vyplašenej králík. Rek, kterej se stal hrabětem z Bronzů, byl pozér, bál se tmy a do Delnochu přišel jenom proto, že se zamiloval do dcery umírajícího hraběte. Byli tam kluci ze statku, který neuměli vzít meč do ruky. Jeden se sám bodl do nohy, když se pokoušel vrátit meč do pochvy. Nakonec se z Orrina stal hrdina a já byl hrdej, že můžu bojovat po jeho boku, a Rek je po mý smrti všechny udržel pohromadě. To vítězství patřilo jemu.“ Náhle se zasmál. „A kvůli tomu ranhojiči se nemusíš cítit hloupě. Já si to taky neuvědomil. Řekl mi to Skilgannon, než odešel. Takže se zatím neodsuzuj. Počkej do zítra do večera.“

Alahir se usmál. „Pak se posadíš s mými muži a budeš jim vyprávět svý příhody?“

„Uvidíme. Teď se vrať ke svým jezdcům a projdi se mezi nima. Vrátil jsem jim kapku zápalu, ale nadchnout je musíš ty“

„Copak neprobereme strategii?“

Druss se zasmál. „Strategii? Dobře. Já si vezmu sekeru a postavím se doprostřed. Až se nepřítel objeví, projdu mezi nima. Ty a tví jezdci půjdete za mnou. Pak budeme bojovat, dokud se gardisti nedají na útěk.“

„Žádní lučištníci?“

„Ne. Ti přijdou později.“

„Později?“ podivil se Alahir.

Bojovníkovi zmizel úsměv z tváře a oči mu zchladly. „Až gardisty zaženeme, nepřeskupí se k dalšímu útoku. Pošlou bestie. Pak budu potřebovat tvoje šípy.“

„I když jsou mí jezdci dobří, musím ti, Drusse, říct, že jeden zkřenec se může klidně postavit třem mým mužům. A oni tam dole mají dobře přes sto křonců.“

„Jednu bitvu po druhý, mládenče. Nejdřív zaženeme gardu, a až pak si začneme dělat starosti se štěňatama.“

Dokonce i na stezce světel Skilgannon cítil vliv kráteru kolem nich. Slabá nevolnost doprovázená lehkou závratí mu znesnadňovala udržení rovnováhy. Viděl rozmazaně a několikrát se musel zastavit a zvednout meče, aby neztratil z dohledu mihotavá světla.

Konečně dorazili k vysokým, dvoukřídlým vratům chrámu. Skilgannon k nim přistoupil a stiskl kliku. Dveře byly zamčené. Vrátil Meč dne do pochvy, Meč noci vsunul do škvíry mezi křídly a našel trám sedící v držácích, bránící jim ve vstupu. Uchopil meč oběma rukama, zastrčil jej pod závoru a pokoušel se ji zvednout. Závora se zvedla asi o palec, a pak jako by se o něco zachytila. Připojila se k němu Askari a zasunula svou šavli vedle jeho meče. Trám se zvedl ještě o kousek – a s rachotem spadl na zem. Skilgannon se opřel ramenem do vrat a ta se rozlétla.

Ocitli se ve vstupní hale, na niž si vzpomínal z předchozí návštěvy, rozlehlé přijímací prostoře, rozbíhající se vlevo i vpravo do chodeb vedoucích ke schodištím. Byla tu křesla a pohovky, vše pokryté prachem. Ten pohled v něm vyvolal smutek. Když tu byl naposledy, všude svítila světla, vyzařující soulad a vřelost. Uklidňovala duši a pozvedala ducha. Nyní tu byl jen chlad a smrt. Askari mu poklepala na rameno a ukázala na podlahu. Na několika místech byly hromádky suchého zvířecího trusu.

Skilgannon se pomalu vydal chodbou doprava k prvnímu schodišti. Když prošel prvním obloukem chodby, zablikala světla a od stěn se strašidelně odrážel jakýsi hlas.

„Sem nevstupujte,“ pravil. Zněl podivně, téměř kovově, a doprovázel jej zvuk připomínající dřevo praskající na ohni. Skilgannon si ho nevšímal a opatrně postupoval dál s meči v rukou.

„Tyto chodby jsou stráženy,“ pokračoval hlas. „Nechci, aby se komukoliv něco stalo, ale pokud neodejdete, zemřete.“

Ke Skilgannonovi se připojila Askari. „Z trusu bych řekla, že to jsou dost velký zvířata, nejspíš zkřenci.“ Skilgannon kývl.

Společně pokračovali chodbou. Minuli mnoho dveří, v nichž kdysi přebývali vzkříšenitští mniši. Nyní tu nebyla ani noha. Podlaha byla pokrytá prachem a křesla a pohovky v několika výklencích byly opředeny pavučinami. Kdysi to byl chrám klidu a krásy. Nyní to bylo místo plné stínů, smrti a rozkladu.

Skilgannonovi do očí stekl pot. Nevolnost nepřecházela. Ohlédl se na Askari. I ona trpěla. Skilgannona začaly brnět prsty a v ústech měl sucho. Nebylo tu moc světla, ale už před sebou zahlédl schodiště. Šel dál.

Z výklenku nalevo se na něj vyřítilo něco obrovského a světlého. Skilgannon švihl Mečem noci a zaťal jej do těla. Vzápětí už letěl vzduchem. Tvrdě narazil na stěnu chodby. Hned odskočil doprava, aby se vyhnul dalšímu výpadu šelmy. Askari mu přiběhla na pomoc a vrazila šavli bestii do zad. Ta pronikavě zaskučela a otočila se k novému útočníkovi. Skilgannon vyskočil a zaútočil. Mečem dne sekl tvora do krku. Vystříkla krev a šelma zavrávorala. Skilgannon jí vrazil Meč noci do srdce. Jak zvíře padalo, vytrhl meč z rány. S Askari se zadíval na mrtvého tvora.

Nepodobal se žádnému zkřenci, jakého kdy Skilgannon viděl. Na bledém těle měl jen chomáčky srsti, jinak byl celý pokrytý velkými bradavicemi a nádory. „Je to příšera," šeptla Askari. „Nepoznám, s kterým zvířetem ho spojili."
Zkřenec ležel na boku. Skilgannon poklekl a zadíval se na kus kosti pokrytý kůží, velký asi jako pěst, jenž mu vyčníval ze zad.
„Co ti to připomíná?" zeptal se. Askari do výrůstku dloubla šavlí. Kůže se stáhla – a otevřelo se pět kostnatých prstů. Askari odskočila. „Dobré nebe!" vydechla. „To je ruka! Ruka uprostřed zad!"
„Musíme jít dál," prohlásil Skilgannon a vstal. Náhle se mu obrátil žaludek. Když se vyzvracel, zůstal chvíli stát a opíral se o zeď. „Nesmíme se tu zdržet dlouho," vysvětloval. „Kouzlo, které křiví zemi okolo, nějak proniklo až sem."
Pokračovali v cestě, až dorazili k prvnímu schodišti. Bylo kovové a celé pokryté rzí. „Vede do hlavních prostor, kde se jedlo a odpočívalo," vysvětloval Skilgannon. „Jsou tam také knihovny a muzeum."
Vykročil na schody. Nevolnost poněkud ustoupila, ale v ústech měl kovovou pachuť a začaly ho bolet zuby. Askari za ním zavrávorala a chytila se zábradlí.
„Jsem v pořádku," ujišťovala ho. „Běž dál. Jdu za tebou!"
Nad schody narazili na rozlehlý, opuštěný sál. Byly tu rozházené stoly a židle, jako by tu řádila bouře. Podlaha byla pokrytá knihami a svitky. Byly tu i kosti. Vysokými okny sem pronikalo měsíční světlo. Skilgannon vstoupil. U protější zdi se mihl nějaký stín. Skilgannon se otočil. Mířil k nim mohutný dvouhlavý pes, velký jako lev. Rozběhl se. Skilgannon vrátil Meč noci do pochvy a Meč dne uchopil oběma rukama. „Za mě!" rozkázal Askari.
Pes se řítil k nim – a skočil. Skilgannon mu vyrazil vstříc a shora máchl Mečem dne. Zasáhl psa mezi hlavy a čepel projela až do hrudníku. Díky hybné síle pokračoval pes v letu, narazil do Skilgannona a strhl jej k zemi. Meč dne sklouzl po podlaze. Bestie se převalila, pak vyskočila a dvojmo zavrčela. Askari po ní ťala šavlí. Šelma se k ní vrhla, ale zavrávorala. Z hluboké rány v hrudi jí tryskala krev. Askari couvla. Skilgannon se postavil vedle ní. Psovi se podlomily přední nohy a on se zřítil na podlahu. Za okny náhle zaplálo sluneční světlo a sál ozářily sloupy zlatého světla.
Skilgannon se díval, jak se světlo pohybuje po podlaze poseté kostmi. Zamrkal a přistoupil k oknu. Askari se k němu připojila. Skilgannon si zastínil oči a zadíval se na vycházející slunce.
„Je to příliš rychlé," poznamenal. „Slunce tak rychle nevychází."
Askari ukázala do dálky na hejno ptáků. Hnalo se oblohou. „Čas venku plyne rychleji," poznamenala. Skilgannon kývl na souhlas a obrátil se. Zhluboka se nadechl a kolem mrtvé šelmy zamířil přes sál.
„Víš vůbec, kam jdeš?" zeptala se jej Askari.
„Když jsem tu byl, mohl jsem se tu volně pohybovat – s výjimkou horních poschodí. Proto zamíříme tam."
Skilgannon cestou přes sál zahlédl několik koster. Byly pokroucené a nepřirozené, některé pokryté ostny, u jiných byly kosti silně zdeformované. Všiml si i lebky se čtyřmi očními důlky. On i Askari mlčky procházeli opuštěnými chodbami. Vyšli po druhém kovovém schodišti. Čím výš stoupali, tím lépe se cítili. Skilgannona přešla nevolnost i brnění v konečcích prstů. Další chodba je zavedla na ochoz nad jídelnou, již právě opustili. Nyní se po ní pohybovali tvorové, někteří podobní obrovským psům, jiní bledší, mohutní a divocí. Jeden z nich vzhlédl a spatřil je, ale nepokoušel se jít za nimi. Místo toho odklusal k mrtvému psisku a začal z něj rvát maso. Další stvůry se k němu připojovaly.
Zdola zazněl pronikavý výkřik. Několik tvorů se vydalo za hlasem.
Skilgannon dorazil k oválným dřevěným dveřím. Byly zamčené. Skilgannon couvl, několikrát se zhluboka nadechl a kopl do zámku. Rám se otřásl, ale zámek nepovolil. Skilgannon do dveří kopl ještě dvakrát. Při třetím kopu se dveře otřásly a dřevo se kolem rámu rozštíplo. Napočtvrté zámek praskl a dveře se rozlétly. Skilgannon vstoupil. Za dveřmi byl předpokoj vedoucí k dalším dveřím. Ty nebyly zamčené a Skilgannon prošel do větší místnosti, na jejímž protějším konci byly police nacpané knihami a svitky. Byly tu otevřené dveře vedoucí na balkon a před nimi stál velký stůl z krásně opracovaného dubu. Za stolem seděl jakýsi stařec. Když Skilgannon s Askari vstoupili, nespustil poplach, jen se na ně unaveně podíval. Měl zvláštně tvarovanou tvář s těžkými nadočnicovými oblouky a vysedlými lícními kostmi. Ústa měl široká, zuby křivé.
„Co si přeješ, démonko?" zeptal se Askari.
„Ona není démonka," namítl Skilgannon. „Je znovuzrozená."
„Já vím, co je. Je zlá. My ji přivedli zpátky. Mysleli jsme si, že nám bude vyprávět o divech svého věku. Neřekla nám nic. Landis ji prosil a ona se smála. Vestava ji zpovídal a ona řekla, že si nic nepamatuje. Chtěla, abychom jí dali čas. Pak odjela a sebrala vojsko. Začaly dny krve a smrti. Já ji znám. Znám ji až příliš dobře."
„Mýlíš se, mnichu. Tohle není Věčná. Je to jedna z jejích znovuzrozených a spolu se mnou se snaží ukončit vládu Věčné. Musíme najít stříbrnou orlici a její vejce."
Stařec se zasmál. „Orlici nenajdeš, válečníku. Létá tak vysoko, že tam už ani není modrá obloha. Pohybuje se mezi hvězdami."
„Ale posílá sem energii," podotkl Skilgannon, „aby nakrmila vejce."
Stařec zvedl pokroucenou ruku a přetřel si obličej. „Jsem tak unavený," posteskl si. Ruku měl vrásčitou a klouby silně zdeformované.
„Co se to tu vlastně děje?" chtěl vědět Skilgannon.
„Udělali jsme chybu – hroznou chybu. Pokoušeli jsme se přesunout chrám mimo čas. Jen o několik vteřin, aby z něj ona –" ukázal na Askari – „nemohla ukrást další artefakty. Pod chrámem jsme objevili tajné chodby. Byly v nich artefakty. Strašlivé artefakty." Obrátil se k Askari. „Ona to ví. Zbraně zabíjející na dlouhé vzdálenosti. Byly tam také svitky a dokumenty, kde se psalo o ještě příšernějších vynálezech. Ano, a také mapy, které ukazovaly, kde jsou schovány. Ona je chtěla. Nestačilo jí, že zkazila naše dílo. Toužila po ještě větší moci, po ještě silnějších zbraních. To jsme nesměli dovolit. Chtěli jsme před ní chrám ukrýt. Zprvu jsme si mysleli, že jsme uspěli." Drsně se zasmál. „Místo

toho jsme jen zpomalili čas uvnitř těchto zdí. Následovaly větší hrůzy, než si umíš představit. Začali jsme se měnit. Mnoho bratří zemřelo, další se proměňovali. Zpočátku to bylo pozvolné a my si neuvědomili, co se děje. Poté jsme se snažili kouzlo změnit, ale věci to jen zhoršilo. Kouzla kolem chrámu sílila. A pak už šlo všechno velice rychle. Nebyl čas uniknout. Některým postiženým bratřím se podařilo dostat do horních poschodí, kde se tempo deformací poněkud zpomalilo. Postupně se změnili všichni, zvrhli se ve zvířata a roztrhali se na kusy nebo utekli ke smečkám potulujícím se dole."

„Ale ty jsi přežil," poukázal Skilgannon.

Stařec zvedl pokřivenou ruku a vytáhl zlatý řetízek, který měl kolem krku. Na něm měl na zlaté sponě zavěšený Černobílý půlměsíc, jenž byl tvořen částečně křišťálem a částečně tmavým kamenem. „Nosím Opatův měsíc," vysvětlil a mimoděk přívěsek pohladil. „Jeho síla již téměř vyprchala. Kdysi jasně a bíle zářil. Pomáhal mi."

„Už je to pět set let," ozvala se Askari. „Jak můžou ještě nějací ti tvorové žít?"

„Tak pět set let? Ne, když tady každý den venku trvá hodinu. Podle mého je to patnáct let, co jsme kouzlo seslali – ačkoliv můj mozek už není, co býval, a mohu se mýlit. Nějakou dobu jsme mohli vycházet pro zásoby. Když se víc z nás změnilo ve zvířata, začali jsme se krmit sebou navzájem." Ruka mu klesla. „Věřili jsme, že jsme strážci vědomostí, že bychom mohli pozvednout svět z divošství. Místo toho jsme se stali divochy sami. Mutace v našich tělech nám také umožnily žít déle."

„Proč jste prostě to kouzlo neukončili?" zeptal se Skilgannon. „To by hrůzy Věčné určitě zastavilo."

Znetvořený mnich se zatvářil zmateně. „Ukončit kouzlo? Něco takového bychom přece nezvládli. Snažili jsme se ho změnit. Věděli jsme, že nás ničí. Ale čím víc jsme si s ním zahrávali, tím horší vše bylo. Před několika měsíci jsme učinili poslední pokus. A podařilo se nám jen proces ještě urychlit. Teď tu není žádné jídlo a mí lidé jsou mrtví nebo proměnění. Krmí se sebou navzájem."

„Poslouchej mě, starče," naléhal Skilgannon. „Orlice dodává magii. Ta nějak prochází Nebeským zrcadlem. Kam přichází pak?"

„Magie nepřichází, válečníku. Magie je."

„Jaké je tu nejsvatější místo?" zeptala se Askari.

Mnich se kdákavě zasmál. „Že se na to ptáš právě ty! Vskutku zábavné. Zlo hledá svatost."

„Je tu nějaké takové místo?" nevzdával se Skilgannon.

„Křišťálová svatyně. Myslím, že ji vybudoval velký opat. Tam jsme se scházívali, modlili se a léčili nemocné."

„Je ta svatyně blízko?" zjišťoval Skilgannon trpělivě.

Z dálky zaznělo zaječení. Pak další. Stařec si toho zřejmě nevšímal a jen zíral na Askari.

„Kde je ta svatyně?" naléhal Skilgannon. Stařec neodpověděl a jen přenesl pohled na dveře naproti. „Jdeme!" pravil Skilgannon. Mnich klopýtal k němu.

„Ne!" vykřikl. „Ona se k ní nesmí přiblížit! Znesvětila by ji!"

„Poslouchej mě!" Skilgannon mnicha naléhavě uchopil za ruku. „Zkus to pochopit. Ona není Jianna! Je to Askari, mladá žena z hor ležících na jih odsud."

„Možná kdysi byla ta Askari, o které mluvíš. Už jí ale není. Já se nenechám ošálit. Vidím víc než jen tělo. Vidím auru její duše. Je to Jianna. Je to Věčná."

Skilgannon se pomalu obrátil k Askari. Stála za ním, šavli v ruce.

„Zdejší pokřivená magie ho dohnala k šílenství," pravila.

„Ne," namítl tiše Skilgannon a povzdechl si. „Věděl jsem, že něco není v pořádku, když jsem se na tebe na silnici ohlédl v měsíčním světle. Málem se mi zastavilo srdce. Asi jsem to věděl už v té chvíli. Jen jsem tomu nechtěl věřit. Jak jsi to dokázala, Jianno?"

Myslel si, že to popře. Ona se ale jen usmála. „Decado dal té holce jeden z Memnonových šperků. Ten ji spojil se mnou. Já musela jenom umřít. Bylo to velice bolestivé. Asi jako tohle…" Při řeči bodla Skilgannona šavlí do prsou. On zavrávoral a pokoušel se tasit meč. Síly ho opustily a on upadl. Jianna se nad něj naklonila. „Neboj se, lásko," šeptla. „Nechám tě znovu zrodit. Potom už třeba zapomeneš na to, že mě chceš zabít. A nyní musím jít. Memnon na mě čeká."

S tím prošla kolem starého mnicha a opustila místnost.

Když vyšlo slunce, drenajští válečníci zaplnili silnici a seřadili se do sedmi řad po dvanácti mužích. O něco dál se vytvořila druhá falanga, připravená vrhnout se v případě potřeby na pomoc první. Stavuta postavili do zadní části druhého oddílu spolu s méně zkušenými Drenajci. Byli to mladí muži, kteří ještě v předních řadách nebojovali. Stavut si prohlížel jejich tváře. Mnoho z nich bylo nervózních, ale byli připravení. Z výšky Stavut dohlédl na věčnou gardu, která se řadila pod nimi. V černostříbrné zbroji vypadali gardisté neporazitelní a Drussův večerní inspirační proslov náhle působil prázdným a nepřesvědčivým dojmem.

Stavut cítil váhu hauberku na ramenou a po šíji mu začal stékat pot. Zvláštní, pomyslel si. Po kůži mi teče voda, a přece mám v puse sucho a vyprahlo. V té chvíli si uvědomil, že má plný měchýř. Zaklel. „Co je?" zeptal se muž vedle něj. Stavut se mu svěřil a mladý voják se pousmál. „Já taky. Všichni tady na tom budou stejně."

„Proč?" podivil se Stavut.

„Podle Gildena to je z napětí a strachu. Stahuje to svaly kolem měchýře. Jakmile začne boj, přejde tě to."

„Tak na to se už těším," zabručel Stavut.

Věčná garda vyrazila na pochod. Stavut instinktivně sáhl po jílci meče. „Ještě ne," varoval ho voják. „Na konci budeš mít ruku dost unavenou. Počkej, až budeš meč potřebovat."

Před sebou Stavut zahlédl, jak Druss, nyní v dlouhém hauberku, krátí podél přední řady. Vedle něj šel Alahir v Bronzové zbroji. Válečník rozmlouval s vojáky, ale jeho slova se až k druhé falanze nedonesla. Stavut zachytil jen slovo

klín.

„Slyšíš, co říká?“ zeptal se vojáka vedle sebe.

„Ani nemusím,“ odpověděl muž. „Alahir nám včera řekl, jakej je plán. Udeříme na ně, až dorazí do nejužšího místa na silnici. Budou čekat šípy. Místo toho se na ně vrhneme v klínový formaci. Zasáhneme je jako šíp, s Drussem v čele.“

Věčná garda pochodovala, ne rychle, ale pravidelným krokem. Muži si schovávali energii na nadcházející boj. Stavut si vzpomněl na své mládence, na to, jak se jim asi vede na zelených pahorcích. Povzdechl si. Slunce jasně svítilo na bezmračné obloze a nad nimi proletělo několik holubic. Stavuta se zmocnil pocit neskutečna. Jak tu tak stál na sluníčku, bylo těžké uvěřit, že tu budou umírat lidé. Pak si vzpomněl na Askari. Posledních několik dní se chovala divně. Od té noční můry. Najednou se s výkřikem probudila vedle něj. Natáhl se k ní a ona mu odrazila ruku a zvláštně se na něj podívala. „Všechno je v pořádku,“ chlácholil ji. „Jenom se ti něco zdálo. To je všechno.“

„Zdálo?“ Uvolnila se. „Ano, něco se mi zdálo. Kde je Olek?“

„Olek?“

„Skilgannon.“

„Šel na výzvědy do průsmyků.“ Naklonil se k ní a navrhl, aby si našli nějaké místečko, kde by mohli být sami.

„Teď ne, Stavute,“ zarazila ho. Bylo zvláštní slyšet od ní své celé jméno. Už si zvykl, jak mu říká Stavi.

Muži kolem něj začali přešlapovat a mávali rukama, aby si uvolnili svaly v pažích. Stavut si všiml, že gardisté se již blíží k nejužšímu místu na silnici. Přibližovali se k sobě a zvedali dlouhé štíty, aby se chránili před šípy. Drenajská linie se bez bojového pokřiku pohnula. Druss uprostřed řady pozvedl sekeru. Gardisté ještě chvíli pochodovali, než si uvědomili, že Drenajci útočí. Obrovská sekera roztříštila štít a srazila muže za ním k zemi. Náhle propukl hrozný rámus, kov narážel na kov, muži ječeli a křičeli. Několik gardistů přepadlo přes okraj skály. Stavut se za nimi díval, jak se řítí dolů na skaliska. Rychle zvedl zrak k přední řadě, spatřil tu řezničinu a stáhl se mu žaludek. Sekera se zvedala a klesala, sekala a drtila a od čepelí stříkala krev. Byla neustále v pohybu, jako by to byl stroj. Kolem Drussa se uvolňovalo místo, jak se gardisté snažili uniknout z dosahu jeho sekery. Pak ale překonali prvotní šok z útoku a vrátila se jim disciplína. Začali se tlačit dopředu. Nyní padali jezdci Velikého, jak se černostříbrné řady vrhly na obránce. Drenajci byli pomalu, neúprosně zatlačováni. Druss bojoval dál a nepřátelští válečníci ho téměř obklíčili. Do útoku se však vrhl Alahir a snažil se dosáhnout k Drussovi. Několik mužů, Gilden mezi nimi, se k němu připojilo a obě bojující skupiny se znovu vklínily mezi sebe; žádná nevítězila ani neprohrávala.

Bitva jako by trvala věčně, avšak když Stavut vzhlédl k nebi, viděl, že se slunce téměř neposunulo.

Kupředu se vrhla další řada drenajských záloh, aby vyplnila mezery po mrtvých a raněných. Voják vedle měl pravdu, pomyslel si Stavut, když s ostatními popošel blíž k bojujícím. Už se mu nechtělo čůrat a v ústech neměl sucho. Alahir klesl k zemi a zase se zvedl. Boj působil zmateně. Další muži se s křikem zřítili ze skály a země byla posetá těly. Zranění se ještě svíjeli nebo se snažili odplazit z bojiště. Ačkoliv Stavut neměl žádné zkušenosti, vycítil, že se bitva začíná obracet. Drenajci byli vytlačováni z nejužšího místa. Díky tomu se mohlo do boje zapojit víc gardistů. Druss se stále nepohnul, ale křídla musela opět couvnout. Přiběhla druhá řada záloh a nakrátko posílila obranu. Náhle Druss zaútočil s obnovenou silou a rozmachoval se svou strašlivou sekerou. Stavut se zachvěl, když muži padali s rozmačkanými přilbami a rozsekanými obličeji. Ten náhlý, téměř šílený výpad otevřel v řadách gardistů mezeru a mnoho mužů se nervózně ohlíželo. Alahir si toho musel všimnout, neboť zařval: „Na ně, Drenajci! Zabijte je všecky!“

Obránci se dali do boje s obnovenou silou, sekali a bodali, vrhali se na nepřítele. Gardisté vzadu se obraceli a prchali před tou hroznou sekerou. Pak se první řada prohnula. Muži se obraceli a vraceli se po silnici dolů.

Stavut nevěřil svému štěstí. Vůbec nemusel bojovat.

Jezdci Velikého se rozběhli k padlým druhům a ty, kteří ještě dýchali, odnášeli z bojiště do poměrného bezpečí u skalního plesa. Pak začali shromažďovat mrtvé. Stavut měl dojem, že těl je nějak moc. Rychle se rozhlédl kolem sebe a odhadoval počty přeživších. Na nohou stála jen necelá stovka mužů. Druss došel k zúženému místu a chvíli pozoroval nepřítele, než se obrátil a vrátil se k Drenajcům. Když ho Stavut spatřil, zachvěl se. Hauberk měl pokrytý krví, stejně jako obličej a vousy. Na mohutných pažích měl krvavé šrámy a na tváři dlouhou sečnou ránu. I z rány nad pravým okem mu crčela krev. „Blíží se jezdec,“ ohlásil válečník Alahirovi.

Hrabě z Bronzů a Druss mu šli vstříc. Stavut se loudal za nimi.

Jezdec byl vysoký, hubený muž s orlím zrakem. Seděl na vraném oři a přes oba muže si prohlížel bojiště. Nakonec obrátil temné zraky k Drussovi.

„Bojovali jste chrabře, ale už se moc dlouho neudržíte,“ poznamenal.

„Ach, mládenče, tohle bylo jenom na zahřátí. Když jsme teď uvolnění, může začít opravdickej boj.“

Muž se chladně usmál. „Mám vaše svolení odnést své raněné a mrtvé?“

„Copak, nenabídneš nám ranhojiče?“ otázal se vousatý válečník.

„Obávám se, že škody, které jste napáchali, si vyžádaly přítomnost obou mých ranhojičů,“ prskl důstojník.

„Svoje raněný si můžete odnýst,“ sdělil mu Druss. „Ale muži, který pošleš, ať radši nemají zbraně a zbroj, nebo ti skutálím jejich hlavy.“

„Tvůj tón je velmi neuctivý, pane,“ ucedil důstojník a stiskl rty.

„Byl bych uctivější, kdybych tě viděl mezi tvými muži, a ne jak pozoruješ bitvu z dálky. Teď mazej zpátky tam, odkud jsi přišel. Náš rozhovor skončil.“

Druss se k důstojníkovi obrátil zády a vedl Alahira nahoru. Stavut se díval, jak důstojník obrací koně a odjíždí.

„Proč jsi byl tak nezdvořilý, Drusse?“ zeptal se Alahir.

Válečník se zasmál. „Chtěl jsem, aby se pořádně navztekal. Rozzlobení lidi často jednají zbrkle.“

„Myslím, že to se ti povedlo. A s těmi ranhojiči jsi měl pravdu.“

„Jakmile posbírají svý mrtvý a raněný, nech seřadit lučištníky a připrav se na zvířata.“

Druss se ohlédl. Jeden raněný gardista se zoufale pokoušel rozepnout kyrys svého padlého druha. Zpod proraženého plátu se řinula krev.

Druss odložil sekeru a vydal se k nim. Společně kyrys vypáčili. Zraněný měl pravý bok celý od krve. Druss mu roztrhl košili. Objevila se rozdrcená žebra a hluboká rána. Podle toho, jak vypadal zničený kyrys, a z hloubky rány Stavut uhádl, že ránu způsobila Drussova sekera. Druss zraněnému stáhl košili zpátky a řekl druhému muži, ať na ráně drží ruku. „Moc netlač," radil mu, „jinak by žebra mohla propíchnout plíci."

„Odkud jsi přišel?" zeptal se ho druhý muž.

„Z pekla, mládenče. Ukaž, kouknu se na tvou ránu." Voják utržil těžkou ránu do nohy a měl ji zlomenou. „To přežiješ," utěšoval ho Druss. „Tvůj přítel ale možná ne. Záleží na tom, kolik vydrží." Pozorně si prohlížel mladého vojáka s rozdrceným hrudníkem. „Vydržíš, mládenče?"

„To se vsaď," zasupěl muž a bolestí zatínal zuby.

Druss se zakřenil. „Věřím ti. Obvykle když někoho zasáhnu, sekera projede až k páteři. Měl jsi štěstí. Dneska jsem neměl šťastnej den."

Stavut se rozhlížel po bojišti. Ležely tu stovky raněných gardistů a silnice byla kluzká krví.

A do poledne stále zbývalo několik hodin.

Skilgannon se pokoušel vstát. Starý mnich si k němu klekl. „Nehýbej se, můj synu. Šetři síly. Vydrž, a já ti pomůžu, jak jen to půjde." Skilgannon cítil v hrdle krev. Dusil se. Zakašlal a krev vystříkla na podlahu. Mnich stáhl zlatý řetízek z krku. Obrátil Skilgannona na záda a položil černobílý krystal na krvácející ránu. „Lež klidně, nech ho pracovat."

Skilgannonovi se dýchalo stále hůř a viděl rozmazaně. Ruce a nohy měl studené a věděl, že smrt je blízko. Náhle v prsou ucítil mírné teplo, jež se mu pomalu šířilo do celého těla. Chvějící se srdce znovu získalo pravidelný rytmus.

Ležel tam, civěl do stropu a proklínal se. Askari nikdy nechodila bez svého luku a těch pár šípů v jejím toulci by pro jezdce Velikého neznamenalo žádný rozdíl. Cítil se silnější, položil dlaň na krystal a posadil se. Košili měl roztrženou a rozhalenou. Otřel si krev, ale žádnou ránu neviděl. Obrátil se na mnicha. „Děkuju ti…" začal a zarazil se. Stařec seděl zády opřený o stůl. Byl mrtvolně bledý a dýchal přerývaně. Skilgannon se k němu přesunul a natáhl ruku s krystalem. A všiml si, že se již netřpytí, že je to jen kus černého kamene.

„Měsíc zeslábl," zašeptal mnich. „To proto, že jsem ho nevzal do svatyně k modlitbě. Kdykoliv jsem to udělal, zatřpytil se."

„Nechal jsi mě vzít si všechnu jeho sílu," uhádl Skilgannon. „Proč?"

„Abych splatil dluh. Jsem nejstarší z bratří, Skilgannone. Poslední z nich. Podíváš se na mě teď a vidíš jen pokřiveného starce. Ale když jsi mě zachránil před Nadiry, vypadal jsem jinak. Tehdy jsem byl mladý, plný ideálů. Zůstal jsi ve styku s malou Dajan?"

„Ne."

„Milá dívka. Vdala se za jednoho mladíka a odstěhovala se do Virinis. Párkrát jsem ji navštívil. Měla několik dětí. Vedla šťastný život a všem, kdo ji znali, přinášela radost. Bylo jí přes osmdesát, když zemřela. Myslím, že byla plná života."

„To rád slyším."

„Nedovol zlé znesvětit svatyni."

„Její zlo dneska skončí. Dávám ti své slovo."

Skilgannon vstal, tasil Meče noci a dne a vyšel z místnosti.

Venku zapadalo slunce.

21

Zástupům neozbrojených mužů trvalo několik hodin, než vyšplhaly po silnici a odnesly raněné a mrtvé gardisty. Stavut zašel k jezírku, kde se veteráni pokoušeli zastavit krvácení raněným Drenajcům. Starší jezdci s sebou obvykle vozili jehlu a nit, ale raněných bylo tolik, že mnozí zůstali bez pomoci. Stavut si sundal hauberk a přílbu a odhodil šavli. Přistoupil k mladému muži, jenž se marně snažil zašít si ránu v boku. Rána se mu táhla přes bok až na záda. Stavut mu přikázal, ať si lehne, a vzal mu jehlu z ruky. „Kroužky se rozestoupily," postěžoval si voják.

„Lež klidně."

„Vyrobili ho pro mýho pradědečka. Některý kroužky už byly špatný."

„Po dnešku si budeš moct vybrat," sdělil mu Stavut a ohlédl se na hromadu hauberků, které sňali mrtvým a naskládali ke skále. Stavut sešil ránu, dotáhl nit a udělal na ní uzel. Vytáhl muži od pasu nůž a přebytečnou nit odřízl. Jezdec byl bledý a pokrytý potem.

„Děkuju ti, Stavute," pravil a s potlačovaným sténáním se postavil na nohy.

„Kam to jdeš?" chtěl vědět Stavut.

„Najít si novej hauberk." Odvrávoral a Stavut se chvíli díval, jak se probírá odloženou zbrojí.

Stavut přešel k dalšímu zraněnému, ale zjistil, že mezitím vykrvácel. Nemálo jezdců mělo zlomenou nohu nebo ruku. Několik drenajských vojáků přineslo k rybníčku nepřátelské štíty a začalo je lámat na dlahy. Jak tak Stavut zašíval rány a utěšoval krvácející, říkal si, proč vlastně. Přicházeli zkřenci a ty zahnat nedokážou. Bylo to jen plýtvání silami. Až přijde konec, budou všichni do jednoho pobiti. A přece kolem sebe slyšel, jak zranění žertují a povídají si.

Pracoval dál. Za raněnými zašel Druss, popovídal si s nimi, pak si sundal zbroj, vstoupil do vody a spláchl ze sebe krev.

Druss.

Stavut už na něj nemyslel jako na Harada. A jak by mohl? To, čeho byl dnes svědkem, bylo úžasné. Stál jako skála proti valícímu se moři. Neochvějný proti nezastavitelnému. Nyní Druss vylezl z vody a posadil se na sluníčko. Když uschl, zase se oblékl a vzal si hauberk. Na obličeji měl pořád krev. Voda mu smyla tvořící se strupy. Stavut za ním zašel. „Zašiju ti to," nabídl se.

„Jenom ten šrám nad okem," požádal Druss. „Bylo hrozně protivný bojovat a mít v oku krev."

„Co se stane s Haradem?" chtěl vědět Stavut.

„Neboj se, mládenče. Až tenhle den skončí, vrátí se. Nejsem zloděj."

„To mě taky ani nenapadlo. Ani na chviličku," ujišťoval ho Stavut s úsměvem.

„Neměl dost zkušeností, aby tohle přežil – zvlášť ne s nakřáplou lebkou."

Stavut se náhle rozesmál. „Pořád ještě si myslíš, že vyhrajeme?"

Druss se na něj zadíval. „Vyhrát není všecko, Stavute. Lidi si rádi myslí, že ano. Občas je mnohem důležitější postavit se zlu než si lámat hlavu s tím, jestli ho porazíš. Když jsem jako mladší sloužil u Gorbenových nesmrtelných, dobyli jsme město. Jeho vládce byl pořádnej zloduch. Tam jsem slyšel jeden příběh. Jeho vojáci pochytali mnichy Pramene a rozhodli se, že je všechny upálí. Jeden občan vystoupil z davu a mluvil proti tomu. Řekl jim, že to, co dělají, je zlý, a že by se měli stydět."

„Zachránil ty mnichy?"

„Ne. A jeho zabili taky. Ale o tom právě mluvím, mládenče. Zapamatoval jsem si, co ten muž udělal, a jeho čin mě inspiroval. A určitě inspiroval i další lidi, kteří to viděli. Zlí lidé mají vždycky ty nejhorší zbraně. Zlí lidé vždycky seberou největší vojska. Pálí, drancujou a zabíjejí. Ale to není nejhorší. Pokoušejí se nás přesvědčit, že jedinej způsob, jak je porazit, je stát se stejnýma, jako jsou oni. A v tom je skutečná ohavnost zla. Je nakažlivý. Ten muž mi to připomněl a pomohl mi dodržovat kodex."

Stavut vpíchl jehlu do roztržené kůže nad Drussovým okem a pečlivě mu ránu zašil. „Ty věříš, že dokážeš zlo porazit sekerou? Neodporuje to náhodou tomu, co jsi povídal?"

„Samozřejmě, mládenče. To nebezpečí tu číhá pořád. Ale v tomto případě si jenom stojím za svým. Jestli po mně půjdou, rozsekám je. Nevpadl jsem do jejich země, nevypaluju jim města ani neznásilňuju jejich ženy. Nesnažím se je donutit, aby přede mnou poklekli ani aby přijali mou filozofii nebo náboženství. Jestli si myslím, že dneska vyhrajeme? Já myslím, že už jsme vyhráli. Viděl jsem to gardistům na očích. Jestli umřeme? Pravděpodobně."

Stavut zavázal uzel na niti a odřízl ji.

„Už je skoro čas," poznamenal Druss s pohledem na oblohu. „Měl by sis vzít zbroj."

„Myslím, že ne, Drusse. Budu pomáhat raněným. Budu si stát na svým bez meče v ruce."

„Dobrý pro tebe, mládenče," opáčil válečník, chopil se sekery a zamířil k silnici.

Alahir se díval, jak dolů po silnici odnášejí poslední těla. Bojiště bylo opět vyklizené, a pokud měl Druss pravdu, již brzy přijdou zkřenci. Čelit jim bude jen necelá stovka drenajských válečníků, z nichž mnozí byli zranění. A ti, kteří zranění unikli, byli vyčerpaní. I kdyby byl oddíl v plné síle, nebylo pravděpodobné, že stovku zkřenců přemůže. Alahirovi bylo těžko u srdce. Za posledních pár dní se naučil hodně o vůdcovství, odvaze a ušlechtilosti ducha, u válečníků tak časté. A také zjistil, co odděluje obyčejné válečníky od legend jako Druss. Dnes byl sražen k zemi a nad ním stál válečník připravený zasadit smrtící úder. V té chvíli si Alahir všiml, že se Druss dívá jeho směrem. Ale na pomoc mu nepřišel. Na útočníka se vrhl Gilden, odrazil ránu a gardistu zabil. Po bitvě si tu scénu Alahir v duchu přehrál. Druss se držel. Kdyby se otočil, aby pomohl Alahirovi, musel by nepříteli ukázat záda. Vmžiku se rozhodl. Alahirova smrt, ač snad politováníhodná, byla méně důležitá než zadržení gardy. Natolik se soustředit Alahir nedokázal. Vlastně by to nedokázala většina lidí, pomyslel si. Druss byl v boji jako stroj na zabíjení s nezdolnou silou a odhodláním. Vyzařovala z něj nezranitelnost, jaká jeho protivníky zastrašovala. Alahir doufal, že na zkřence bude působit stejně.

Zároveň se zadíval na silnici. Zkřenci se řadili. Mnozí drželi obrovské meče, jiní palice. Alahir se otočil a zvolal: „Seřadit!"

Drenajští vojáci popadli luky a přiběhli na silnici. Připojil se k nim Druss, prošel kolem Alahir a a prohlížel si blížící se bestie. „Musíme na ně udeřit odsud a pak po řadách ustupovat až k jezeru," prohlásil Druss. „Vstup je úzký, líp se bude bránit." Alahir souhlasil a vydal rozkazy jezdcům. Čtyřicet mužů se seřadilo a nasadilo šípy na tětivy. Dvacet kroků za nimi se do řady postavilo dalších patnáct lučištníků. Alahir nechal postavit další tři řady po patnácti mužích, rozestavené až ke vstupu k jezeru. Pak se vrátil k první skupině a nechal Drussa stát u vchodu.

Zkřenci byli v polovině svahu, když Drenajci vystřelili první salvu. Šípy vylétly a obloukem klesaly k zemi, kde dopadaly do řad zkřenců. Byla to dlouhá vzdálenost a padli jen dva zkřenci, z nichž jeden se znovu zvedl. Ostatní si šípů, které jim trčely z těla, nevšímali neboje prostě vytrhli. Pak se rozběhli. Zasáhla je další salva. Tentokrát padli tři a už nevstali.

Už byli blíž a jejich řev se odrážel od okolních hor. Jak se přiblížili, šípy je zasahovaly tvrději a s větší silou. Alahir napočítal nejméně deset mrtvých.

Zdaleka to nestačí, pomyslel si.

Vyletěla poslední salva. V té chvíli byli zkřenci jen dvacet kroků daleko.

„Zpátky!" zařval Alahir.

Lučištníci se otočili na patě a rozběhli se nahoru. Cestou proběhli mezerami v druhé řadě střelců, kteří také vypustili šípy, než se otočili a utekli.

Bestie zaútočily neuvěřitelně rychle. Přehnaly se přes čtvrtou řadu lučištníků. Jednoho lučištníka srazily ze skály, ostatní roztrhaly či rozsekaly na kusy. Drenajci, kteří se dostali až k soutěsce u jezera, odhodili luky a tasili šavle. Druss

potěžkal Snagu. První šelma již dorazila k čekajícím mužům. Druss jí vyrazil vstříc a Snagou jí prorazil lebku. Jak padala, Druss vytrhl sekeru z rány a rozmáchl se ze strany, takže druhému zvířeti proťal hrudní koš. Alahir se mu vrhl na pomoc a zlatou čepelí probodl srdce mohutného tvora ohánějícího se těžkým mečem. Ve smrtelné křeči stvůra udeřila zbraní do bronzového kyrysu a Alahira to zvedlo a mrštilo to jím o skálu. Vojáci kolem něj bojovali udatně, ale počet mrtvých se zvyšoval. Šelmy prostě byly příliš velké a silné. Jen Druss se udržel. Dvě bestie prorazily drenajskými řadami a rozlícené pachem krve raněných se řítily k jezírku. Několik raněných, vyzbrojených luky, je zastřelilo.

Alahir se pokoušel vstát. Někdo se k němu sklonil a pomohl mu na nohy. Byl to Stavut. Kupec na sobě neměl zbroj, nicméně třímal šavli. Nebyl čas si promluvit. Alahir se znovu pustil do boje.

Instinktivně věděl, že je to marné. Zbývalo jen pár chvil, než bude linie prolomena a šelmy je smetou.

Pak se za řadami zkřenců vztyčil obrovský Šakul. Jednu nepřátelskou obludu srazil na zem, druhou zvedl nad hlavu a shodil do propasti. Objevili se další členové Šakulovy smečky. Vrazili mezi nepřátele a přinutili zkřence couvnout.

„Teď!“ vykřikl Druss. „Útok!“

Byl to klíčový okamžik. Alahir to věděl, Druss to vyslovil. Alahir zvedl zlatý meč a zvolal: „Za Drenaj! Za vítězství!“ Přeživší obránci se vrhli ke vstupu k jezeru. Před sebou Alahir viděl, jak silák Šakul, tělo probodené dvěma obřími oštěpy, bojuje dál. Do boku ho zasáhl meč, až zařval bolestí. Druss se dostal až k němu a zkřence s mečem zabil. Stavut proběhl kolem Alahira, míře ke zraněnému Šakulovi. Alahir se ho pokoušel zavolat zpět, ale kupec ho neposlouchal.

„Šaku!“ křičel. „Šaku! Jsem s tebou!“

Jak se snažil dostat ke zkřenci, do zad ho zasáhl oštěp. Stavut zavrávoral a upadl. Šakul se vrhl na protivníka s oštěpem a odhodil ho stranou. Do těla ho zasáhl další oštěp. Tentokrát dokonce i jej opustily síly. Klesl na kolena a pak se zhroutil na bok. Alahir a několik jezdců Velikého zaútočili na bestie kolem něj.

A zbývající zkřenci se otočili a utekli.

Členové Šakulovy smečky se pustili do pronásledování. Alahir se otočil a uviděl, jak se Stavut plazí k Šakulovi a přitom za sebou zanechává krvavou stopu. Alahir se k němu rozběhl. Stavut se dostal až k Šakulovi a vyškrábal se na kolena. Mohutné zvíře se překulilo na záda, dva těžké oštěpy v prsou. „Ach, Šakule,“ vyhrkl Stavut, „proč ses vracel? Chtěl jsem, abys byl volnej.“ Ze smrtelné rány na zádech i na břiše, jak oštěp projel tělem skrz naskrz, Stavutovi tekla krev. Opustily ho poslední síly a on se sesul Šakulovi na hruď. K Alahirovi se připojil Gilden a několik dalších jezdců a mlčky se dívali na mrtvého muže a umírajícího zkřence. Šakul zvedl ruku a Stavuta objal. „Já volný… teď,“ zachraptěl.

Alahir si k němu klekl. „Děkuju, příteli,“ vypravil ze sebe. „Všichni vám děkujeme.“

Připojil se k němu Gilden. Dotkl se prstem jedné z ran v Šakulově hrudi a zvedl ho ke rtům. „Nesu s sebou,“ řekl. Šakul na něj upřel zlaté oči a po chvíli je zavřel. Kolem se shromáždili členové jeho smečky. Jeden po druhém se dotkli krve v ráně. Alahir vstal.

„Buď s pokojem, dráteníku,“ zašeptal. „Budeš mi chybět.“ Přistoupil k němu zkřenec s ohnutými rameny. Promluvil a Alahir se mu snažil porozumět.

Tvor slova pomalu zopakoval. „Teď jít. Lovit jelena.“

S tím odvedl patnáct přeživších členů smečky pryč. Když odešli, všiml si Alahir, že Druss natahuje ruku k nejužšímu místu silnice. Alahir se k němu vydal. Válečník ukazoval dolů na tábor gardistů. Jejich zkřenci uprchli a nezdálo se, že by chystali další útok.

„Myslím, že jsme vyhráli, mládenče,“ poznamenal Druss.

„Ano, vyhráli jsme, ale za jakou cenu. Hrozně se stydím, Drusse. Celej život nám vštěpovali drenajský pověsti plný ušlechtilosti, odvahy a pravdy. Část tý pravdy byla, že zkřenci jsou bezduchý zvířata, vtělení démoni. A oni se přesto vrátili a zemřeli za nás.“ Podíval se na Drussa a zeptal se: „Potkal jsi v prázdnotě i nějaký zvířata?“

„Ne. Jenom lidský duše.“

„V tom případě nemají po smrti kam jít.“

„To jsem neřekl,“ opravil ho Druss. „Neznám odpověď, ale srdce mi říká, že i pro ně je nějaký místo. Místo pro všechny živý tvory. Nikdo skutečně neumírá, Alahire.“

Shora na ně zavolal Gilden a ukázal do údolí.

Alahir s Drussem přistoupili k okraji propasti.

Tam, kde kdysi býval kráter, se nyní tyčila hora. A na jejím vrcholku jasně zářil štít celý ze zlata.

Jianna vyšla z místnosti a umírajícího Skilgannona nechala ležet na podlaze. Bodla ho spíš pudově, než že by to plánovala, a plná hrůza jejího činu teprve cestou pomalu pronikala staletí budovanými citovými bariérami, jež si kolem sebe vystavěla.

Stahoval se jí žaludek i hrdlo a z očí jí vyhrkly slzy. Pochopitelně věděla, že ho bude muset zabít. Olek by se nikdy nesmířil s kompromisem. Když si to uvědomila, došlo jí, že se to nesrovnává s jejím slibem přivést ho zpět. Dalších dvacet let v prázdnotě, než z jeho kostí vyroste nový znovuzrozený, nijak nezmění to, kdo je a v co věří.

Právě jsi zabila muže, kterého jsi milovala.

Z té představy se jí dělalo nevolno. Bariéry se jedna po druhé hroutily. Vždycky si namlouvala, že se nikdy nechtěla stát Věčnou. Zpočátku se jen snažila zachránit chrám. Vše ostatní už šlo tak nějak samo. Nyní pochopila, že to není pravda. Nový život si vychutnávala, stavěla vojska a dobývala města. Zbožňovala to, jak ji její stoupenci uctívají. Zprvu sama sebe přesvědčovala, že vybuduje nový, dokonalý svět, kde bude panovat mír, a jednoho dne přivede zpět Skilgannona, aby vládl po jejím boku. Že budou šťastní. Že povedou život, o jakém vždy snila.

Další lež.

Jianna stála se skloněnou hlavou u paty vysokého točitého schodiště.

Na začátku v Naashanu, když potkala Oleka, měla také spoustu snů. Vzpomínala, jak v zahradách Olekova domu

rozprávěli o nutnosti stavět nemocnice a školy, o tom, jak do měst, kde řádí choroby, zavedou čistou vodu. O tom, jak vybudují lepší Naashan, kde budou lidé šťastní a spokojení, protože budou vědět, že jejich vůdci na nich záleží. Naivní sny mládí, říkala si později. Sny, jež zničila drsná realita zrady a nespoutaná ctižádost těch, kteří jí chtěli poroučet. Vládce musí být chladnokrevný a odtažitý, neustále se musí mít na pozoru před zradou. Lidé si ho musejí vážit a úctu přináší strach.

Nyní poznala, že i to je lež.

Alahir a jeho muži vjeli kvůli Skilgannonovi do nebezpečí ne proto, že by se ho báli, nýbrž proto, že je nadchl. Zvířata šla za Stavutem ne proto, že by je zabil, kdyby to neudělala, ale proto, že ho měla ráda.

Jianna dlouze vydechla a otřela si slzy. Vrcholným činem její pět set let dlouhé vlády byla vražda jediného muže, kterého skutečně milovala.

S chmurnými myšlenkami se vydala nahoru a rezavé kovové schody při každém jejím kroku sténaly. Nahoře se ocitla před dalšími dveřmi. Byly odemčené. Vstoupila do Křišťálové svatyně. Byla to rozlehlá kruhová místnost, na jejíchž stěnách, zdobených lesklým kovem, blikala světla a ukazovaly se tajemné červené a zelené symboly. Uprostřed na vyvýšeném stupínku obklopeném stříbrným zábradlím spočíval zlatý sloup procházející klenutým stropem. Když Jianna vstoupila, pocítila svrbění a slabé vibrace vycházející z podlahy. Zamířila k pódiu, vystoupila po deseti stupních a zadívala se na spodek zlatého sloupu. Ve tři stopy vysoké, průhledné trubici vířil kouř jasných barev. Uprostřed trubice se pomalu otáčel velký bílý krystal a světlo odrážející se od jeho ploch vrhalo duhové barvy na vysoký klenutý strop.

Orlí vejce! Zdroj vší magie. Bylo překrásné, a když se k němu přiblížila, cítila, jak z ní opadá únava.

Zaslechla Memnonův hlas.

Jsme blízko, Výsosti. Je s tebou Skilgannon?

„Zabila jsem ho," pronesla nahlas. A žaludek se jí znovu stáhl.

Výborně.

Otevřely se dveře na druhé straně komnaty a dovnitř vstoupil Decado s Meči krve a ohně v rukou. Z čepelí kapala krev.

Vzhlédl a uviděl ji, ale neusmál se. Za ním přicházel Memnon. Místo jednoho ze svých obvyklých rouch měl jezdecké šaty, tmavomodrou halenu, purpurové kamaše a dokonale ušité boty z ještěří kůže. Vešel do místnosti, aniž by se uklonil.

Přes veškerý svůj žal a zahloubanost Jianna nepřišla o svůj intelekt, ani o smysl pro nebezpečí ostrý jako břitva.

„Necítím tu pach zrady, můj milý?" otázala se, přistupujíc ke stříbrnému zábradlí, odkud shlédla dolů na oba muže.

„Zrady, Výsosti?" podivil se Memnon. „Zastavme se na chvíli a proberme si tu otázku. Řekla bys, že jsem ti sloužil věrně a oddaně? Můžeš mi poskytnout jediný ždibec důkazu, že jsem ti kdy chtěl ublížit?"

„Až dosud ne," přiznala.

„Ach, jenže to jsem nevěděl, co vím dnes. Všechna ta léta jsi vraždila mé děti a bránila mi získat výhody skutečné dlouhověkosti. V posledních chvílích svého nesmrtelného života bys mi třeba mohla prozradit proč."

Jianna se zasmála. „Ty už přece víš proč. Jako smrtelník jsi mi sloužil. Jako nesmrtelný bys pro mě znamenal hrozbu. Jako s tolika jinými věcmi, Memnone, jde nakonec i v tomhle o přežití. Předpokládám, že mé ostatní znovuzrozené jsi už zabil."

„Poslední zemřela před hodinou. Tvá vláda tady končí, Výsosti. Příhodné místo, nemyslíš?"

Jianna přenesla pohled na Decada a usmála se. „A smrtelnou ránu mi zasadíš ty, můj milovaný?"

„Je to pro mě těžká volba?" zeptal se Decado. „Na jedné straně je proradná čubka, která mě chtěla nechat zabít. Na druhé straně… počkat… je to pořád ta proradná čubka, která schválila mou smrt. Ne, můžu upřímně říct, že se na to těším."

Jianna tasila šavli. Decado se zasmál. „Už jsme spolu šermovali. Za šťastnějších časů. Bojem se mnou získáš jen pár chvil života. Ale jsem dnes ve šlechetné náladě, a tak šance trochu srovnám." Vrátil Meč ohně zpátky do pochvy a pozvedl Meč krve. „Budu bojovat levou rukou. S levačkou jsem o maličko méně dobrý."

„To je pravda," zazněl další hlas. „Je to jako dívat se, jak dítě klackem plácá včely."

Jianna se otočila a v protějších dveřích spatřila Skilgannona s Meči noci a dne v rukou.

„Teď je moje radost úplná," vyhrkl Decado nadšeně. „Můžu zabít velkého hrdinu."

Přes lehký tón měl Decado starosti. Nebál se. Decado se nebál žádného živého člověka a byl si naprosto jistý, že Skilgannona dokáže zabít. Spíš šlo o spojení pochybností, které v něm rostly od okamžiku, kdy se s ním po prvním boji se stíny spojil Memnonův duch.

Odjel od Skilgannona a ostatních a zamířil do kopců, aby si mohl v klidu promyslet, co dál. Později v noci se mu v mělké jeskyni zjevil Memnon. Decado tento trik už viděl a po prvotním překvapení, než se rozvířený obraz ustálil, jen přihodil další větev na oheň.

„Pošli si tolik stínů, kolik chceš," ucedil. „Zabiju je všechny."

„Uklidni se, chlapče," napomenul ho Memnon. „Víš, že ti hněv přivolává bolest hlavy. Vyhledal jsem tě, protože si o tebe dělám starosti."

„To jsi v noci krásně předvedl. Skoro mě dostali."

„Poslal jsem nejstarší a nejpomalejší. Víc jsem udělat nemohl. Věčná nařídila tvou smrt. Odjakživa jsem ti byl přítelem, Decado. Víš, že mluvím pravdu."

„Ano," připustil Decado, „vždycky jsi ke mně byl laskavý, Memnone. Až si přijdu pro tu čubku, tebe nezabiju."

„Stalo se z ní stvoření zla," souhlasil Memnon. „To, jak se obrátila proti tobě, vyčerpalo mou věrnost. Společně ji

svrhneme. Musíme se sejít. Budeš mi věřit a zůstaneš, kde jsi, dokud se k tobě nedostanu?“

„Věřit muži, který se mě pokusil zabít? To asi těžko, Memnone.“

„Zamysli se. Našel jsem tě, kdybych chtěl, mohl jsem prostě poslat další stíny, aby tě zabili ve spánku. Co říkáš?“

„To je pravda. Tak dobře, počkám.“

Než Memnon dorazil do hor k jeskyni, uplynul téměř celý den. „Co dělá hlava?“ zeptal se Memnon při sesedání.

„Nebolí.“

„Výborně. Přinesl jsem ti nějaká narkotika, kdyby se bolesti vrátily.“

V jeskyni mu Memnon předal malý náhrdelník a přikázal mu, ať jej předá té dívce z hor, Askari.

„Co to udělá?“

„Až bude vhodná chvíle, pomohu – skrze kouzlo v tom šperku – Věčné posednout tělo Askari. Tak se Jianna dostane do srdce našich nepřátel. A zároveň ji to oddělí od její gardy. Připojíš se ke Skilgannonovi a ve všem mu pomůžeš.“

„Proč?“

„Protože by mohl objevit způsob, jak přivést zpátky chrám. Je tam tolik věcí, které bychom mohli využít, Decado. Větší artefakty s neuvěřitelnou mocí. Zůstanu s tebou ve spojení a své plány upravíme podle situace. Nyní se musím vrátit.“ Memnon vstal. Decado k němu vzhlédl.

„Než odejdeš, Memnone, řekni mi upřímně. Na tuhle cestu tě opravdu dovedlo jen to, jak se mnou zacházela?“

Memnon klesl na koleno a položil Decadovi ruku na rameno. „Ano, chlapče. Velice mě bolelo, když tě odsoudila na smrt. Považuji tě za svého syna.“

Upřímnost v jeho hlase Decada dojala.

Když se připojil ke Skilgannonovi, nedělal si těžkou hlavu s morálkou. Neměl pocit, že by nezachoval věrnost. A přece si během putování Skilgannona oblíbil a s drenajskými jezdci cítil spřízněnost. Dokonce i s tím kupcem, se Stavutem. Byli to muži s posláním, které nemělo nic společného s hmotným bohatstvím, pomstou či slávou. Jen chtěli ochránit svět před mocným zlem a byli pro to ochotní zemřít. Decado mezi nimi našel kamarádství, srdečnost, jakou dosud nikdy nepocítil.

Boj po Skilgannonově boku za spravedlivou věc byl nejskvělejším okamžikem jeho života, a když mu po bitvě v uších zazněl Memnonův hlas, cítil se rozpolcený. „Nyní odejdi, chlapče. Prošel jsem přes průsmyk za silnicí a nyní čekám poblíž chrámu. Skilgannon brzy přijde a Jianna bude s ním. Vítězství máme na dosah.“

Ukryli se mezi skalami poblíž kráteru, a když k němu dojeli Skilgannon s Jiannou, Decadovi pokleslo srdce. Vlastně toho muže ani nechtěl zabít a přál si, aby byl Memnona neposlechl a po bitvě zůstal s Drenajci. Do té chvíle mu nic nepřipadalo jako zrada. Královna ho přece zradila a usilovala o jeho smrt. Když se vydal za ní, šlo jen o pomstu. Ale nyní se Skilgannon vydával do nebezpečí, aniž by věděl, že žena po jeho boku mu usiluje o život a že další dva nepřátele má těsně za patami.

Vzpomněl si na poslední rozhovor se svým příbuzným.

„Inu, hodně štěstí, Decado.“

„Neprosíš, abych zůstal? Nedovoláváš se mý věrnosti?“

„Ne. Děkuju ti za dnešní pomoc. Jsi vynikající válečník. Snad se ještě setkáme v příjemnější době.“

Příjemnější době?

S Memnonem se dívali, jak Skilgannon s Jiannou vstupují do kráteru – kde zmizeli. Decado přiběhl na kraj, vytáhl své meče a uviděl tajnou stezku. Použil stejnou metodu jako Skilgannon – Memnon šel za ním – došel k otevřeným dveřím a vstoupil do chrámu. Tam si Memnon dřepl, zavřel oči a upadl do transu. Chvíli to trvalo. Decado čekal s meči v rukou a poslouchal řev a zoufalé kvílení bestií. Memnon konečně vstal. „Jdi první,“ přikázal Decadovi. „Povím ti kudy. Musíme až nahoru. Jdi opatrně, všude jsou bestie.“

Byli napadeni třikrát. Jako první zaútočil obrovský znetvořený pes. Decado ho snadno zabil. Druhá zrůda byla odolnější. Byla ohyzdná, měla dvě hlavy a čtyři ruce. Jedna hlava byla šedá a rozkládala se, druhá neustále vřeštěla. Nestvůra zaútočila na Decada a máchala rukama. V jedné svírala kus pokrouceného kovu. Kvůli mávajícím rukám a kovové palici bylo těžké zasadit smrtelnou ránu. Navíc bojovali v úzké chodbě. Decado potvoru s vypětím sil zatlačil od sebe a pak použil trik, který mnohokrát použil v Dirananu. Couvl, zvedl meč hrotem vzhůru – a pustil ho. Jak meč padal, zvedl nohu, špičkou zachytil jílec a vykopl. Meč odletěl a jako oštěp probodl bledou hruď protivníka. Nestvůra zavrávorala a už se nerozmachovala. Decado přiskočil a usekl jí živou hlavu.

Třetí útok byl možná nejnebezpečnější. Seběhly se desítky bestií. Decado s Memnonem dorazili k úzkému točitému schodišti vyrobenému z kovu a rychle po něm vyběhli nahoru. Bestie se shromáždily pod schody. Zprvu nešly dál a Decado se ohlédl. Několik psích potvor již vyrazilo za nimi.

Nad schodištěm byly dveře. Memnon je otevřel a vstoupil. S Decadem za sebou dveře zavřeli. O zeď byla opřená dřevěná závora. Společně ji zvedli do držáků. Zároveň se však dveře otřásly a z rámu začal padat prach.

„Nevím, jak dlouho to vydrží,“ podotkl Decado.

„Měli bychom si tedy pospíšit,“ opáčil Memnon.

Vystoupali po dalších schodech a dostali se až do této komnaty se zlatým sloupem a mihotavými světly.

Tady se však Decada zmocnil tísnivý pocit. Slyšel Memnona, jak mluví o vraždách svých dětí, a uvědomil si, že jeho učitel nezradil královnu kvůli němu. Decado měl být jen nástrojem Memnonovy pomsty.

Pak se objevil Skilgannon a Decado se cítil ještě bídněji. Slyšel sám sebe, jak říká: „Teď je moje radost úplná. Můžu zabít velkého hrdinu.“

A zaplavila ho lítost jako temná řeka.

Jianna se dívala, jak se oba šermíři obcházejí. Olek držel čepele po naashanském způsobu, pravou ruku spuštěnou k

boku, levou čepel křížem přes prsa. Jak se Decado snažil najít u soupeře chybu, Olek náhle čepele přehodil, levou natáhl před sebe a dolů, pravou zvedl před hrudník. Této technice ho před mnoha staletími naučil Malanek ve své šermířské škole. Dole držená čepel se používala k ripostě. Šermíři používající obě ruce stejně dobře, mezi něž pochopitelně patřil i Olek, uměli přehazovat čepele, takže nepřítel nepoznal, odkud přijde útok. Decado přiskočil a Mečem krve provedl výpad na prsa. Olek ho snadno odrazil a přešel do riposty, kterou Decado vykryl Mečem ohně. Lesklé čepele se spojily, výpady, seky a kryty přicházely stále rychleji. Komnatou se rozléhal zpěv mečů. Jiannu rychlost a obratnost obou mužů uchvátily. Už Oleka viděla šermovat, ale nikdy ne s mužem rychlým a nadaným jako Decado. Pohybovali se jako tanečníci, jako by byl každý úder a protiúder pečlivě nacvičen. Třpytící se čepele se občas mihly tak rychle, že je Jianna ani nestačila sledovat. Teprve když se Decadovi na paži objevila krev, uvědomila si, že byl zasažen. Šílené tempo nemohlo vydržet a oba šermíři se opět začali obcházet. Nyní si Jianna všimla, že zraněný je i Olek, dole na krku a na prsou, kde měl rozseknutou košili. Rána na krku o vlásek minula krční tepnu. Skilgannon přešel z obrany do útoku, oba jeho meče se zablýskly. Decado ho zoufale odrazil a couvl. Měl neuvěřitelně rychlé nohy, ani jednou neztratil rovnováhu. Odrazil sek přes hlavu a pokusil se o ripostu, kterou Skilgannon vykryl. Jak se k sobě přiblížili, Skilgannon náhle Decada praštil hlavou do obličeje, až ten zavrávoral dozadu a z rány nad pravým okem mu vytryskla krev.

„Tenhle pohyb nás v šermířské škole neučili," poznamenal Decado. „Musím si ho zapamatovat."

„Nebudeš si ho muset pamatovat dlouho, chlapče," odtušil Skilgannon.

Decado se zasmál. „Dobrý pokus, bratranče," pravil a znovu vykročil po kruhu, „ale jak jistě sám víš, hněv je třetím nepřítelem v každém souboji."

Provedl bleskurychlý útok. Nyní pro změnu Skilgannona zachránily nohy, když couval a ze všech sil se bránil. Decado bodl mečem a prosekl Skilgannonovi dlouhý kabát. Jianna si myslela, že je to smrtelná rána – a zalapala po dechu. Meč noci se zvedl. Decado jej odrazil. Skilgannon zahákl nohu za Decadovu a vrazil do něj ramenem. Decado upadl, nicméně vyskočil včas, aby Skilgannonovi zabránil zasadit mu ránu, která by ho vyřídila.

Opět vykročili po kruhu. V té chvíli se rozlétly dveře za Memnonem, horní panty praskly a rám se rozštípl. Světlo pronikající dovnitř zastínila mohutná postava. Tvor byl odporně znetvořený, měl tři ruce, přičemž jedna mu vyrůstala z hrudi. Hlavu měl protaženou a v širokých ústech beze rtů předváděl dvě řady ostrých tesáků. Když vstoupil, nahrnuly se do rozbitých dveří další bestie. Dva obrovští psi, větší než lvi, se vrhli na Memnona. Pán stínů se rozběhl ke stupínku a skočil. Jianna instinktivně natáhla ruku, chytila ho za zápěstí a přetáhla přes zábradlí.

„Děkuji, Výsosti," pravil – a vrazil jí do boku dýku. Jianna vykřikla a upadla. V té chvíli na stupínek vyskočil obří pes, popadl do tlamy Memnonovu hlavu a stiskl, až to zapraštělo. Z tlamy mu vytekla krev a mozková hmota. Pes si Jianny nevšímal, zvedl mrtvého Memnona a pyšně odkráčel z pódia.

Jianna se zadívala na jílec dýky, jenž jí trčel z těla. Podle úhlu byla čepel blízko srdce. V hrudi ji pálilo a točila se jí hlava. Měla bych být mrtvá, pomyslela si. Pak vzhlédla k překrásnému krystalu, jenž se pomalu otáčel ve zvířeném kouři. Uvědomila si, že ji krystal udržuje naživu. Zachytila se zábradlí a zvedla se na nohy. Decado se Skilgannonem už nebojovali spolu, nýbrž proti šelmám, stojíce zády k sobě. Decado měl halenu zbrocenou krví a bylo vidět, že slábne. Dlouho nevydrží.

Jianna se otočila zpátky ke krystalu. Skilgannon a jezdci Velikého riskovali vše, aby tento div zničili. Kolem ní blikala barevná světla. Tělem jí projela bolest. Věděla, že se síla krystalu snaží vyléčit její tělo a kolem čepele dýky se tvoří zdravá tkáň. Vzala za jílec a chystala se dýku vytáhnout, ale zarazila se a ohlédla se na Skilgannona. Zoufale bojoval. Decado klesl na koleno a Skilgannon skočil před něj a vrazil meč do prsou vysokého zkřence.

Dokud bude krystal existovat, Jianna bude Věčnou a lidé jako Skilgannon budou bojovat a umírat, aby ji svrhli.

Jianna se nadechla, zvedla šavli a udeřila do skleněného válce chránícího krystal. Čepel se odrazila. Sekla do skla ještě dvakrát, leč marně.

Síly ji opouštěly. Obrátila se ke Skilgannonovi.

„Oleku!" zavolala. „Nedokážu to zničit! Hoď mi meč!"

Na Skilgannona se vrhl tříruký tvor. Skilgannon uhnul pod vražednou ranou a vrazil Meč dne tvorovi do srdce. Jak padal, Skilgannon vytrhl meč z rány, vyhnul se dalšímu útoku a hodil Meč noci Jianně. Jako břitva ostrá čepel se točila vzduchem. Jianna odhadla let – švihla rukou a sevřela slonovinový jílec.

Sevřela se kolem ní temnota a ona se ji snažila zahnat.

Udeřila Mečem noci do skla. Na válci se objevila malá prasklinka. Pak další. S třetí ranou válec pukl. Vyvalil se z něj barevný kouř a táhl se po místnosti. Vznášející se krystal dopadl s dutým bouchnutím ke zlatému sloupu. Jianna z posledních sil zdvihla meč a ťala po krystalu. Obrovský drahokam se roztříštil v oslepujícím záblesku barevného světla.

Jak se úlomky krystalu rozletěly do všech stran, všechna světla ve svatyni pohasla a podlaha přestala hučet a vibrovat. Zavládlo ticho. Bestie znehybněly. Pak se jedna po druhé zřítily na zem. Některé se ještě chvíli svíjely. Poté se už nikde nic nepohnulo.

Stmívalo se. Brzy svatyni ozařovalo pouze měsíční světlo, jež sem pronikalo vysokým oknem. Jianna pustila Meč noci a ohlédla se po Skilgannonovi. Klečel vedle Decada. Jianna klopýtavě sešla ze stupínku a zamířila k mužům. Decado byl při vědomí. Měsíční světlo dopadalo na dlouhý kus zkrvaveného kovu, jenž mu vyčníval z břicha. „Nebolí to," zasípěl Decado. „Což, musím říct, je pro mě nová zkušenost. A necítím nohy. Předpokládám, že to není dobré znamení."

„Ne," potvrdil mu Skilgannon. „Prozraď mi, proč jsi mě nezabil."

„Byl jsi příliš dobrý, bratranče."

„Vím, jak jsem dobrý," podotkl Skilgannon. „Ale jak mě kdysi učil můj starý mistr, vždycky se najde někdo lepší. Ty jsi byl lepší. Třikrát jsi mě měl. Třikrát jsi mi nezasadil smrtelnou ránu. Proč?"

Náhle do místnosti přiběhli další. Skilgannon vyskočil a zvedl meč.

„Jenom klid, mládenče," zarazil ho Druss. Za ním přicházeli Alahir a několik jezdců Velikého. Skilgannon znovu poklekl k Decadovi. „Řekni mi to," prosil. „Potřebuju to vědět."

Avšak Decado byl mrtev.

Skilgannon se ohlédl na Jiannu. „Ty víš proč?"

Povšiml si, jak je nepřirozeně bledá. Zapotácela se a přepadla mu do náručí. Nahmátl dýku. Podíval se a spatřil černý jílec, jenž jí trčel z hrudi. Jianna se mu opřela o rameno. „Myslela jsem… že jsem tě… zabila," šeptla.

„Opat měl úlomek –" V té chvíli si vzpomněl na rozbitý krystal. Zvedl ji do náručí a rozběhl se k pódiu. Jianna vykřikla.

„Au, to bolí! Pusť mě, Oleku. Prosím!"

„Hned, lásko. Vydrž!" Vynesl ji zpátky na stupínek, položil ji na zem a zapátral mezi skleněnými střepy. Našel velký úlomek krystalu a vrátil se k ní. Zvedl kousek krystalu – a zarazil se. Něco mu došlo a on zasténal.

„Nemůžu," vyhrkl. „Nemůžu tě zachránit. Dal bych život za to, abych mohl být opět s Jiannou. Ale nesmím dopustit, aby se vrátila Věčná."

„To je v pořádku, Oleku," zašeptala Jianna. „časy Věčné jsou pryč. Jsem ráda, že jsme se… znovu setkali. Velice jsi mi… chyběl."

Zavřela oči a znehybněla. Skilgannon se k ní naklonil a políbil ji na rty. Posadil se vedle ní a svěsil hlavu. Její tělo se zachvělo. Ze rtů jí uniklo jediné slůvko.

„Stavi!"

Skilgannon se otočil, uchopil dýku a vytáhl ji z rány. Vykřikla. Skilgannon okamžitě uchopil krystal a přidržel ho u rány. „Lež klidně, Askari," přikázal jí. „Jenom lež, než se ti vrátí síla."

Viděl, že se jí vrací barva. Otevřela oči. „Kde je Stavi?" zeptala se.

„Nevím."

„A kde jsem já?"

„Jen klidně lež. Všechno ti vysvětlím, až budeš zase v pořádku."

Zavřela oči. Přistoupil k nim Alahir a položil ruku Skilgannonovi na rameno, naklonil se blíž a zašeptal: „Stavut je mrtvý."

„Chvíli u ní poseď," požádal ho Skilgannon. „Drž ten krystal nad ránou."

Sám vstal a vydal se za Drussem. „Jsem připravený vrátit se do prázdnoty. Jak to mám udělat, Drusse? Jak vrátím tomu mladému muži jeho tělo?"

„To nepůjde, mládenče," odvětil Druss. „Odvedl jsem Charis do zlatýho údolí. Kluk se rozhodl, že půjde s ní."

Skilgannon byl ohromen. „Já to nechci! Jediná žena, kterou jsem kdy miloval, právě odešla do prázdnoty! Měl bych být tam!"

„Budeš," ujistil jej Druss. „Ale ne teď. Jestli ji tam uvidím, pomůžu jí, jak jen to půjde."

„Ty se vracíš?"

„Ano, mládenče. Můj čas tady skončil. Jdu domů za Rowenou. Bylo dobrý zase dýchat horskej vzduch, ale se smrtí a zabíjením jsem už skoncoval. Nevrátím se."

Skilgannon si povzdechl a napřáhl ruku. „Možná se jednou do toho zlatého údolí dostanu."

„To jsi mohl udělat kdykoliv, mládenče."

„Ne. Vzpomínám si, že jsem měl šupiny jako ti ostatní démoni."

„Nikdy ti nic nebránilo – kromě tvýho vlastního svědomí. Věřil jsi, že potřebuješ potrestat – a tak ses trestal sám. Teď máš novej život. Prožij ho dobře. Je tu svět plnej zla a spousta bezbrannejch lidí, kteří budou potřebovat tvou sílu. Rozdávej ji. Až pak přijdeš do prázdnoty, jdi rovnou za světlem. Počkám tam na tebe."

Druss zamířil k oknu a lehl si na podlahu. „Brzo tu bude Harad. Pověz mu, že jsem pyšnej na to, jak se postavil těm potvorám."

„To udělám. A dávej si v prázdnotě pozor, Drusse. Nerad bych, aby ti nějaký démon zabránil vrátit se domů."

Válečník se zachechtal. „Leda ve snu, mládenče!" Položil se na záda a zavřel oči.

Skilgannon se vrátil k pódiu a vzal si Meč noci. Askari seděla s Alahirem, jenž ji držel kolem ramen.

Skilgannon zasunul meče do pochev a začal si do kapes cpát další krystaly. Nakonec se vrátil do opatovy komnaty.

Stařec ještě žil, ale vypadal jinak. Vlasy měl bílé a notně prořídlé, tvář rozrytou vráskami. Dýchal přerývaně. Skilgannon si k němu klekl, rozevřel mu pokřivenou ruku a do dlaně mu vtiskl úlomek krystalu.

Opat si povzdechl a zavřel oči. „Děkuji ti," pravil. „Na mou záchranu to nepostačí." Skilgannon sáhl do kapsy pro další kousky. „Ne!" zarazil jej opat a položil mu ruku na rámě. „Schovej si je pro ty, kteří je potřebují víc."

„Co se s tebou děje?" zeptal se šermíř.

„Dohání mě… čas. Těch pět set let, o nichž jsi mluvil, se nedá obelstít. Jenom na nás čekaly." Na chvíli se odmlčel. „Zničil jsi krystal?"

„Ano."

Muž se tvářil zarmouceně. „Teď už žádný zlatý věk neobjevíme," šeptl. „Neučiníme konec nemocem a hladu. Žádná krásná, rozzářená města se nebudou tyčit k nebesům."

Skilgannon zaslechl tiché dunění, stěny začaly vibrovat. „Co se děje?" zeptal se opata.

„Zrcadlo se zavírá, stahuje se." Vyhrkly mu slzy. „Všechno, pro co jsem žil, je teď pryč. Jsem tak unavený."

„Zamysli se nad tímhle, mnichu. Zabránil jsi Věčné najít větší zbraně. Tvé činy vedly k její smrti. Svět je znovu svobodný."

„Svobodný? Možná se zbavil jednoho tyrana. Myslíš si snad, že nepřijdou další?"

„Ne, to si nemyslím. Ale vím, že tu vždycky bude někdo, kdo se jim postaví. Truchlíš pro ztracenou čistou magii.

Jenomže ta magie byla zkažena zlem. Takhle zlo prospívá. Najdeme bylinku, která léčí nemoc, a někdo z ní vyrobí jed. Kováme železo, abychom měli lepší pluh, a někdo vyrobí ostřejší meč. Neexistuje síla, kterou by zlo nezkazilo. Možná nepřijde zlatý věk, ale zároveň nebudou další zkříženci, žádná další pokřivená, znetvořená zvířata. Už žádní čarodějové nebudou sesílat temná kouzla."

Stařec rozevřel prsty a z dlaně mu vypadl černý kamínek. „Věčná už není?" zeptal sé stěží slyšitelným hlasem.

„Zmizela ze světa."

„V tom případě… z mých činů… vzešlo aspoň něco dobrého."

„To je pravda."

Mnich zavřel oči a znehybněl. Skilgannon u mrtvého chvíli poseděl. Rozklad postupoval rychle, vlasy rostly, kůže se stáhla těsně kolem lebky. Objevila se trhlina a kůže se odloupla a dopadla na zem jako prach. Skilgannon vstal.

Vyšel z chrámu ven do pouštní noci.

Doslov

Několik dní strávili u skalního plesa. Skilgannon s pomocí úlomků krystalu vyléčil nejhorší rány, ale síla z nich brzy vyprchala a kamínky zčernaly. Z dvou set padesáti mužů, kteří vyrazili s Alahirem, se jich vrátilo jen necelých šedesát.

Každý den snášeli vojáci dolů do údolí další těla, kde jim kopali hluboké hroby. Alahir se zúčastnil všech pohřbů a pohnutě promluvil o každém muži. Harad pomáhal s kopáním a Skilgannon ho ani jednou neviděl se sekerou Drussa Velikého.

Třetího rána zahlédl Skilgannon Harada, jak sedí u jezírka s Askari. Připojil se k nim. „Jak se cítíš, příteli?" zeptal se.

„Jsem naživu. Nebyl bych, kdyby se Druss nevrátil. Slyšel jsem, co dokázal – a jak zahnal nepřítele."

„A z toho jsi smutný?" podivil se Skilgannon.

„Ne. Na to jsem hrdej. Je mou součástí. Ukazuje mi, čím bych se mohl stát."

„To moc rád slyším, Harade. Kam půjdeš teď?"

„Asi zpátky do Petar. Tam je můj domov. To se Stavutem mě mrzí," obrátil se na Askari. „Měl jsem ho moc rád."

„Byl to dobrý chlap," potvrdila Askari. „Alahir říkal, že mu taky bude scházet." Podívala se na Skilgannona.

„Myslíš, že jeho zvířata ten konec magie přežila?"

„Doufám. My tři jsme přežili a stvořila nás stejná magie."

„A kam půjdeš ty, Skilgannone?" chtěla vědět Askari.

„Já dneska odcházím. Vydám se za moře do starého naashanského království. Tu zemi jsem miloval, ale většinu života jsem strávil mimo ni. Projedu údolí a pláně a podívám se, jestli nezůstalo něco, co bych poznal. Nejdřív si však vyzvednu svého bílého koně."

„Podle mýho ten kupec není moc důvěryhodnej," podotkl Harad. „Možná nebude chtít splnit slovo, který ti dal."

„V každém případě ho dodrží," ujistil jej Skilgannon.

„Měl hodně mužů," poukázal Harad. „Nechtěl bych, abys umřel kvůli koni."

Skilgannon se zasmál a plácl Harada po rameni. „Leda ve snu, mládenče!" prohlásil.

Harad se zatvářil zmateně. „Co to znamená?"

„Nemám nejmenší tušení. Ale připadalo mi, že se to hodí." Skilgannon vstal a otočil se k Askari.

„Doufám, že najdeš štěstí," popřál jí. Askari se ladně zvedla a objala ho. Skilgannon se sklonil a políbil ji na tvář. „Bylo mi ctí tě poznat."

„Možná se ještě potkáme," prohlásila.

„To by mě potěšilo," přiznal Skilgannon.

Zašel k jezeru, osedlal si koně a připravil se k odjezdu.

Tam ho objevil Alahir a naléhal, ať se s nimi vrátí do Siccus. „Harad půjde s náma. Chceme uložit Drussovu sekeru do Velkýho muzea. Bylo by nám ctí, kdybys u toho byl."

Skilgannon zavrtěl hlavou.

„Vracím se pro toho bílého hřebce," vysvětlil Alahirovi, „a pak se vydám na jihovýchod do Dros Purdolu. Chci se vrátit domů, Alahire. Chci zase vidět Naashan. Chci spatřit hory svého dětství."

Alahir byl zklamán, ale hned se zase rozveselil. „Až to uděláš, mohl bys nás navštívit. U mýho stolu budeš mít vždycky čestný místo."

Potřásli si rukama jako válečníci, zápěstí proti zápěstí. „To bych mohl," usoudil Skilgannon a nasedl. Naposledy se podíval na bojiště a odjel.

Brzy nato si Askari také osedlala koně. „To nás opouštíš tak brzo?" podivil se Alahir.

„Myslím, že pojedu s ním," opáčila. „Žij blaze, Alahire." Ještě se usmála. „Nebo mám říct hrabě z Bronzů?"

„Alahir stačí."

Askari se vyhoupla do sedla, otočila koně a pobídla ho do kroku.

„Počkej!" zavolal za ní Alahir. „Zapomněla sis tu luk."

Askari přitáhla otěže a ohlédla se po něm. „Vida. To je ale ode mě hloupý." Alahir jí ho podal a ona si přehodila zbraň přes rameno.

„Doufám, že se ještě uvidíme," prohodil.

„Měl by sis dávat dobrý pozor na to, co si přeješ," upozornila ho.

Pak otočila koně a odjela za Skilgannonem.

Gemmell, David (Andrew)
(1948 – 2006)

Anglický autor fantasy, narozen 1. 8. 1948 v Londýně, po vyloučení ze školy za organizování hazardních her se živil jako novinář či vyhazovač v nočních klubech. Přesto se za neustávající podpory matky a otčíma dokázal stát jedním z nejpopulárnějších autorů hrdinské fantasy. Od roku 1986 byl spisovatelem z povolání, žil v Hastingsu. Rád cestoval a první příznaky zdravotních potíží se objevily během jeho návštěvy Aljašky, odjel tedy zpět do Británie, kde absolvoval operaci srdce, po fyzických testech opustil nemocnici a začal opět pracovat na závěrečném svazku trójské trilogie, náhlá smrt ho zastihla uprostřed tvůrčího procesu 28. 7. 2006 ve věku nedožitých 58 let.

Do žánru vstoupil úspěšným fantasy románem Legend (1984=Against the Horde, č. Legenda / Návrat 1997 a Perseus 2005), ve kterém popsal zoufalou obranu pevnosti, která je jedinou překážkou bránící vpádu sjednocených barbarských kmenů do prastaré říše Drenaj. V románu The King Beyond the Gate (1985, č. Král za branou / Návrat 1997 a Perseus 2006) se obyvatelé Drenaje snaží svrhnout hrůzovládu šíleného císaře. Román Quest for Lost Heroes (1990, č. Hledání ztracených hrdinů / Návrat 1997 a Perseus 2005) sleduje odvážnou výpravu za záchranou unesené dívky na barbarské území, jež přes svůj nikterak závažný cíl změní budoucnost celého světa. Významnou postavou celého cyklu je válečník Dakeyras, známý také jako Tulák či Zabiják, v románu Waylander (1986, č. Cestou vlka: Tulák 1 / Návrat 1997 a Perseus 2005) je i jako zrádce a vrah samotného krále jedinou nadějí ve snaze zastavit příval krvežíznivých žoldáků pustošících celou zemi. Klidný život v horách s dcerou Miriel naruší bohatá odměna vypsaná za jeho smrt v románu Waylander 2: In the Realm of the Wolf (1992, č. V říši vlka: Tulák 2 / Návrat 1998 a Perseus 2006). Zatím naposledy se tento hrdina objevil v románu Hero in the Shadows: Waylander the Slayer Stalks an Ancient Evil (2000, č. Hrdina ve stínu: Tulák 3 / Návrat 2002), kde stojí v čele zdánlivě ubohé skupinky bojovníků, jež jsou jedinou překážkou v cestě nelítostné pomstě staletí uvězněných mágů a jejich pololidských otroků. První titul trilogie Tulák vyšel spolu s dvěma úvodními díly série v knize Drenai Tales (1991), naopak první tři jmenované tituly série vyšly v knize Legends of the Drenai (1995). Proroctví z románu Winter Warriors (1998, č. Válečníci / Návrat 2001) předpovídá po smrti tří králů příchod chaosu, dva králové jsou již mrtvi, třetí se ještě nenarodil, ale jeho těhotná matka je ohrožována silami zla a ochránit ji může pouze trojice stárnoucích hrdinů. Bohatá minulost válečníka Drusse je odhalena v příbězích souboru The First Chronicles of Druss the Legend (1993, č. Kroniky o Drussovi / Návrat 1999), z obyčejného dřevorubce se po únosu manželky stává nejobávanější zabiják drenajské historie. V románu The Legend of Deathwalker (1996=The Second Chronicles of Druss the Legend, č. Smrtonoš / Návrat 2000 a Perseus 2006) se Druss pokouší nalézt mocné klenoty zvané Oči Alchazzara a s jejich pomocí zachránit těžce zraněného přítele. Dosud posledními svazky Drenajských příběhů je dvojice Skilgannon Hrozný: White Wolf (2003, č. Bílý vlk / Návrat 2004) a The Swords of Night and Day (2004, č. Meče noci a dne / Perseus 2006), v němž se na cestě zemí sužovanou démony spojí legendární hrdinové Skilgannon Hrozný a Druss Veliký. Dle vnitřní chronologie jsou svazky Drenajské ságy seřazeny takto: Cestou vlka, V říši vlka, Hrdina ve stínu, Kroniky o Drussovi, Smrtonoš, Bílý vlk, Meče noci a dne, Legenda, Král za branou, Hledání ztracených hrdinů a Válečníci.

Další velký románový cyklus jménem Sipstrassi sága spojuje existence mocných kamenů Sipstrassi, které se poprvé objevují ve westernově laděném fantasy románu Wolf in Shadow (1987=The Jerusalem Man, č. Vlk ve stínu / Návrat 1998 a Perseus 2005), jehož hrdinou je lovec banditů John Shannow hledající v prostředí postkatastrofického světa spásné město Nový Jeruzalém. K sérii patří také novodobé zpracování artušovských mýtů z románu Ghost King (1988, č. Král duchů / Návrat 1998 a Perseus 2005), ve kterém autor sleduje přeměnu chlapce Thura do mýtického krále Uthera Pendragorna. V následujícím románu Last Sword of Power (1988, č. Poslední meč moci / Návrat 1998 a Perseus 2006) je Uther již králem podrobené Anglie, které hrozí nebezpečí v podobě invaze vedené vikingským vůdcem Wotanem, jenž mezitím dobyl celou severní Evropu. V románech The Last Guardian (1989, č. Poslední strážce / Návrat 1998) a Bloodstone (1994, č. Krvavý kámen / Návrat 2000) se autor vrací k postavě Johna Shannowa, jenž se musí postavit hrozbám nejen z vlastního vesmíru. Všechny příběhy tohoto hrdiny pak obsahuje souhrnné vydání The Complete Chronicles of The Jerusalem Man (1995). První čtyři díly celé série vyšly také v souboru Stones of Power: The Sipstrassi Omnibus (1992).

Alexandr Veliký jev alternativním světě antického Řecka z románů Lion of Macedon (1991, č. Lev makedonský / Perseus 2007) a Dark Prince (1991, č. Temný princ / Perseus 2007) předurčen stát se mocným vojevůdcem, který zabrání Temnému bohu v jeho snaze o zničení lidstva. Hrdinkou románové dvojice Dravci královna: Ironhand's Daughter (1995, č. Dcera železné ruky / Návrat 1999) a Hawk Eternal (1995, č. Věčný luňák / Návrat 2000) je Sigarni, odvážná vládkyně horských kmenů, předurčená vrátit svému lidu ztracenou svobodu. Rytíř z románu Knights of Dark Renown (1989, č. Rytíři temné pověsti / Návrat 1999 a Perseus 2006) musí čelit vlastnímu strachu při záchraně bývalých společníků, kteří zmizeli v démonické bráně mezi světy. Legendu o Robinovi Hoodovi využívá román Morningstar (1992, č. Světlonoš / Návrat 1999), ve kterém se bard a bojovník s temnou minulostí, nyní považovaný za žijící legendu, společně utkají s černou magií a upíry. Trojice hrdinů z románu Dark Moon (1996, č. Temný měsíc / Návrat 2003) stojí před nelehkým úkolem utkat se s nesmrtelnými Darothy, jejichž moc je činí imunním proti kopí i meči. Bezohledné řádění armád Křišťálové královny donutí nesmrtelné avatary k obraně země v románu Echoes of the Great Song (1997, č. Ozvěny velké písně / Perseus 2008). Na počátku fantasy cyklu Rigantská sága: Sword in the Storm (1998, č. Meč v bouři / Návrat 2001), Midnight Falcon (2000, č. Půlnoční sokol / Návrat 2002), Ravenhart (2001, č. Havran / Návrat 2003) a Stormrider (2002, č. Bouřlivák / Perseus 2005) se uprostřed bouře narodí chlapec, jehož osudem je stát se mocným bojovníkem, osvoboditelem a obráncem země. První dva svazky série vyšly společně pod názvem Tales of the Rigante (2001). Do dob mýtického starověku se vrací trilogie Trója: Lord of the Silver Bow (2005), Shield of Thunder (2006) a Fall of Kings (2007, sp. Stella Gemmell), v níž spolu s tradičními i zcela novými hrdiny sledujeme krvavou válku o město, jež bylo kdysi místem vyvoleným samotnými bohy. Autorem zanechaný rozsáhlý rukopis dokončí dle podrobných

poznámek jeho žena Stella. Na závěr jmenujme rovněž gangsterský thriller White Knight, Black Swan (1993, pseud. Ross Harding).

David Gemmell byl bezesporu rozeným vypravěčem s citem pro čest a přátelství – hodnoty dnes z velké části ztracené ve víru civilizace. Gemmellovi se podařilo přenést je do světa vysněných hrdinů a vytvořit tak svébytnou dobrodružnou formu fantasy, která se nejvíce podobá příběhům Roberta E. Howarda, avšak napsaným moderním jazykem a s dnes tolik vyžadovanou dějovou rozevlátostí. Kritici i čtenáři se shodují, že jeho nejlepším dílem zůstává debutová Legenda a autor později již nikdy nepřekročil vlastní stín. Přesto, téměř všechna jeho díla nepostrádají kvality původního příběhu stárnoucího Drusse. Tradiční hodnoty znějí v jeho podání čistým tónem, zbaveny zbytečného patosu. David Gemmell se tak sám stal plným právem legendou…

Martin Šust

David Gemmell

MEČE NOCI A DNE

Z anglického originálu THE SWORDS OF NIGHT AND DAY
přeložila Dana Krejčová
Obálka Luis Royo
Litografie obálky Nakladatelství Fraus, k.s., výrobní oddělení
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus
jako svou 251. publikaci
Plzeň 2006, vydání 1.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Cena včetně DPH 285 Kč

ISBN 8087010000